

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

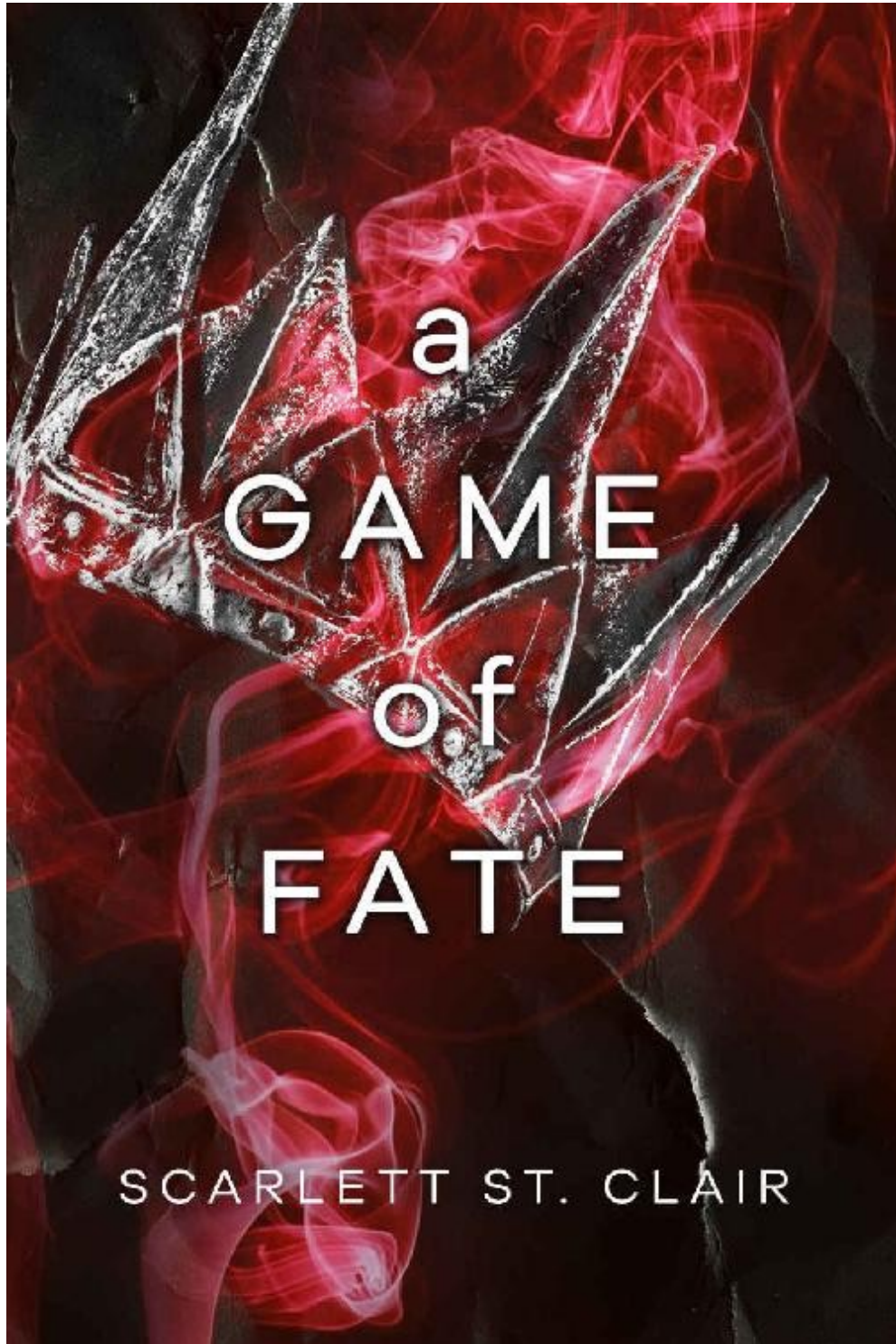
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a
GAME
of
FATE

SCARLETT ST. CLAIR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

a
GAME
of
FATE

SCARLETT ST. CLAIR

[OceanofPDF.com](https://rantey.org)

DEDİKASYON

Bu kitap tanıdığım en güçlü iki kadına adanmıştır-
Leslie ve Regina, motivasyon kaynaklarım, akıl hocalarım, ruh kardeşlerim.
Bana kendi gücümü gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi yaşamlar boyunca
seviyorum, sizi sonsuza dek seviyorum.

OceanofPDF.com

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN: 978-1-7357719-0-8 (Ciltli)

ISBN: 978-1-7357719-1-5 (Ciltsiz)

Telif Hakkı © 2020 Scarlett St. Clair

Kapak Tasarımı: MaeIDesign.com'dan Regina Wamba

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Daha fazla bilgi için www.ScarlettStClair.com v 1.0

adresini ziyaret edin

OceanofPDF.com

SCARLETT ST. TARAFINDAN
YAZILAN DİĞER KİTAPLAR
CLAIR

*Karanlığın Bir
Dokunuşu Harabenin
Bir Dokunuşu
Yıldızlar Çıktığında*

ÇOK YAKINDA
*Kötücül Bir Dokunuş
Bir İntikam Oyunu*

OceanofPDF.com

İçindekiler

İTHAF YAYINCININ

NOTU

SCARLETT ST. CLAIR'İN DİĞER KİTAPLARI

CLAIR BÖLÜM I - BİR DENGE OYUNU

BÖLÜM II - KADERİN BİR OYUNU

BÖLÜM III - BİR KISITLAMA OYUNU BÖLÜM

IV - LANET KADERLER

BÖLÜM V - MÜHÜRLENMİŞ BİR SÖZLEŞME

BÖLÜM VI - BİR RUHA KARŞILIK BİR RUH

BÖLÜM VII - OLYMPUS DAĞI

BÖLÜM VIII- LEMNOS ADASI'NDA BÖLÜM IX

- KORKU VE ÖFKE OYUNU

BÖLÜM X - AKIL OYUNLARI

BÖLÜM XI - TANRI İÇİN BİR OYUN

BÖLÜM XII - TANRIÇA İLE OYUN BÖLÜM

XIII - KURTULUŞ

BÖLÜM XIV - BİR İRADE SAVAŞI BÖLÜM XV

- BİR HİLE OYUNU

BÖLÜM XVI - KONTROL İÇİN SAVAŞ BÖLÜM

XVII - KIRILMA NOKTASI

BÖLÜM XVIII - ÜÇ AY

BÖLÜM XIX - HALCYON PROJESİ BÖLÜM XX

- BİR TUTKU OYUNU

BÖLÜM XXI - MARKALAŞMIŞ BİR HATIRA

BÖLÜM XXII - ACI BİR PAZARLIK BÖLÜM

XXIII - OLYMPIA

BÖLÜM XXIV - YÜKSELME BALOSU

BÖLÜM XXV - KEYFİNİZ İÇİN, BİR MONTAJ BÖLÜM

XXVI - HAYATIN YOLCULUĞU

BÖLÜM XXVII - ESKİ BİR TANRI'YA YENİ NUMARALAR

ÖĞRETMEK BÖLÜM XXVIII - YERALTI DÜNYASINDA BİR

PİKNİK

BÖLÜM XXIX - EŞİ BENZERİ OLMAYAN BİR İŞKENCE

BÖLÜM XXX - HİLECI

BÖLÜM XXXI - BİR KRALİÇEYE SAHİP
ÇIKMAK OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR
EDERİZ!
YAZARIN YAZAR
HAKKINDA NOTU

OceanofPDF.com

BÖLÜM I - BİR DENGE OYUNU

Hades, Tanrıların Kıyısı yakınlarında ortaya çıktı.

Güneş ışığında, kıyı şeridi turkuaz rengi sulara ve tertemiz, beyaz kumsallara sahipti; bunların hepsi kayalıkların, mağaraların ve üç yüz basamak çıktıktan sonra ulaşılabilen beyaz ve yeşil mermerden yapılmış bir manastırın arka planında yer alıyordu. Ölümlüler yüzmek, yelken açmak ve şnorkelle dalmak için buraya akın ediyordu. Güneş gökyüzüne ateşli inişini yapana kadar burası bir vahaydı.

Alacakaranlıktan sonra, kötülük karanlık gecede, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün ve ay ışığı okyanusunun altında hareket etti. Gemilerle gelip Yeni Yunanistan'da ilerliyordu ve Hades onu etkisiz hale getirmek için buradaydı.

Ayaklarının altındaki çakıllar cıtırdayarak döndü ve sahilde geniş bir arazi kaplayan bir balıkçılık tesisi olan Corinth Şirketi'ne doğru yürüdü. Deponun alçı cephesi, kıyı şeridini süsleyen eski mimariyle kusursuz bir uyum içindeydi; yıpranmış, ağarmış ve büyüleyici görünüyordu. Basit, siyah bir lamba, şirketin adını taşıyan, prestij ve güçle övünen bir yazı tipiyle yazılmış bir tabelayı vurguluyordu - toplumun en iyilerine ait olduklarında takdire şayan özellikler.

En kötüsüne ait olduklarında tehlikeliydiler.

Bir ölümlü gölgede hareket etti. Hades geldiğinden beri oradaydı ve şüphesiz iyi gizlendiğini düşünüyordu, belki de başkaları için öyleydi.

ölümlüler, ama Hades bir tanrıydı ve gölgelerin sahibiydi.

O geçerken adam kımıldadı ve Hades iki büküm oldu, eli ölümünün elini ısırdı. Parmaklarının arasında bir silah tutuyordu. Hades önce silaha sonra da adama baktı, dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi.

Bir sonraki saniyede, Hades'in parmaklarının ucundan uzanan sivri uçlar adamın etine battı. Silahı yere düştü ve adam gırtlaktan gelen bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen beni bağışlayın lordum," diye yalvardı adam. "Bilmiyordum."

Hades bir ölümünün ölümünden önceki saniyeleri her zaman ilgi çekici bulmuştur. Özellikle de böyle biriyle karşılaştığında -düşünmeden öldüren ve yine de kendi ölümünden korkan biriyle.

Hades tutuşunu sıkılaştırdı ve adam titrerken tanrı güldü. "Ölümün yakın değil," dedi Hades ve ölümlü başını kaldırıp baktı. "Ama İşvereninizle konuşacağım." "İşverenim mi?"

Hades neredeyse inliyordu. Böylece ölümlü aptalı oynayacaktı.

"Sisyphus de Ephyra."

"O burada değil."

Yalan.

Bu bilgi dilini kül gibi kapladı ve boğazını kuruttu.

Hades adamı kolundan tutup kaldırdı, çiviler hâlâ derisine gömülüydü, bakışları aynı hizaya gelene kadar. Hades bu açıdan adamın bileğindeki dövmeyle fark etti. Bu bir üçgendi ve şimdi parmaklarından uzanan mızraklarla birleşmişti.

"O depoya girmek için senin yardımına ihtiyacım yok," dedi Hades. "Senden istediğim şey bir örnek."

"Bir örnek mi?"

Hades açıklamak için eylemleri kullanmaya karar verdi ve adamın yüzünde iki derin yarık açtı. Kan adamın derisini, boynunu ve giysilerini kaplarken, tanrı onu deponun girişine sürükledi, kapıları tekmeleyerek açtı ve içeri girdi.

Kıyıda bir bina gibi görünen şey şimdi bir duvar gibi görünüyordu, çünkü kapalı bir alana girmek yerine, Hades kendini yukarıdaki mavimsi gökyüzüne açık bir avluda buldu. Toprak çıplaktı ve yer üstünde balıkların tutulduğu büyük havuzlar vardı. Hava okyanus, çürüme ve tuz gibi kokuyordu. Hades bu pis kokudan nefret ederdi.

Siyah tulumlar giymiş işçiler, tanrının kanlar içindeki ölümlüyü ileri doğru itişini izlemek için döndüler. Adam sendeledi ama yere düşmeden önce kendini tuttu. Hades'in karşısında, yanında iki iri yarı korumayla başka bir adam yaklaştı. Beyaz bir takım elbise giymişti, parmakları tombuldu ve altın yüzüklerle boğulmuştu. Saçları kısa ve siyahtı, sakalı manikürlüydü ve gümüşle işlenmişti.

"Abla, benim hatam değildi," dedi adam tökezleyerek öne çıkarken. "I-"

Sisifos silahını çekmiş ve adamı vurmuş. Adam büyük bir gürültüyle yere düştü. Hades hareketsiz bedene ve sonra Sisifos'a baktı.

"Haksız değildi," dedi Hades.

"Onu mülküne girmene izin verdiği için öldürmedim. Onu öldürdüm çünkü bir tanrıya saygısızlık etti."

Böyle bir gösteri genellikle sadık bir tebaadan gelirdi. Hades'in çok az sadık kulu vardı ve Sisypheus'un onlardan biri olmadığını biliyordu.

"Bu senin kurban etme şeklin mi?"

"Duruma göre değişir," dedi adam, boynunu kırarak ve silahını sağ taraftaki korumaya uzatarak. "Kabul ediyor musun?"

"Hayır."

"O zaman bu bir işti."

Sisifos ceketinin yakalarını düzeltip kol düğmelerini ayarladı ve Hades onun bileğindeki aynı üçgen dövmeyi fark etti.

"Gidelim mi?" Ölümlü, Hades'e önden, avlunun karşı tarafındaki bir ofise doğru yürümesini işaret etti. "Önce ilahi."

"Israr ediyorum," diye reddetti Hades.

Gücüne rağmen, sırtının dönülmesini asla istemezdi.

Sisifos'un gözleri hafifçe kısıldı. Ölümlü muhtemelen Hades'in liderlik etmeyi reddetmesini bir çeşit saygısızlık olarak görüyordu, çünkü bu Hades'in ona güvenmediğini gösteriyordu. Sisifos'un misafirperverliğin en eski kurallarından biri olan Xenia yasasını, rakiplerini kendi topraklarına davet ettikten sonra öldürerek çiğnediği düşünülürse, bu ironik bir durumdu.

Bu, Hades'in Sisifos'un günahlarından sadece bir tanesini ele almak için buradaydı. "Pekâlâ lordum," dedi ölümlü soğuk bir gülümsemeyle. İki koruma eşliğinde ofisine doğru ilerliyordu. Onların varlığı eğlenceliydi, sanki iki ölümlü adam Sisifos'u ondan koruyabilirmiş gibi.

Hades kendini onları nasıl ortadan kaldıracağını düşünürken buldu. Birkaç seçeneği vardı: Gölgeleleri çağırabilir ve onları tüketmelerine izin verebilirdi.

ya da onları kendi başına bastırabilirdi. Düşünmesi gereken tek gerçek, elbisesine kan bulaşmasını isteyip istemediğiydi.

Sisifos ofisine girerken iki koruma kapının iki yanında yerlerini aldı. Hades geçerken onlara bakmadı.

Sisyphus'un ofisi küçüktü. Masası masif ahşaptı, koyu renk boyalıydı ve evraklarla doluydu. Bir yanında eski moda bir telefon, diğer yanında ise kristal bir sürahi ve iki bardak duruyordu. Arkasında, panjurlarla kapatılmış bir dizi pencere avluya bakıyordu.

Hades, Sisifos'un masanın arkasında durmayı seçtiğini, bunun stratejik bir hamle olduğunu düşündü. Aralarına fiziksel bir şey koyuyordu. Ayrıca muhtemelen silah deposunu da orada tutuyordu. Ona karşı bir işe yarayacaklarından değil ama Hades yüzyıllardır varlığını sürdürüyordu ve çaresiz ölümlülerin her şeyi deneyebileceğini biliyordu.

"Borbon?" Sisyphus sürahinin tıpasını açarken sordu.

"Hayır."

Ölümlü kendine bir bardak doldurmadan önce bir süre Hades'e baktı. Bir yudum aldı ve "Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu.

Hades kapıya doğru baktı. Buradan havuzları görebiliyordu ve şimdi onlara doğru başını salladı.

"Havuzlarınızda uyuşturucu sakladığınızı biliyorum," dedi Hades. "Ayrıca bu şirketi onları Yeni Yunanistan'a taşımak için bir paravan olarak kullandığınızı ve yolunuza çıkan herkesi öldürdüğünüzü de biliyorum."

Sisifos bir süre Hades'e baktıktan sonra bardağından yavaşça bir yudum aldı ve "Canımı almaya mı geldin?" diye sordu.

"Hayır."

Bu bir yalan değildi. Hades ruhları biçmezdi -Thanatos biçerdi, ama Yeraltı Dünyası Tanrısı Sisifos'un yakında ziyaret edileceğini görebiliyordu. İmgelem, uzun zaman öncesinden bir anı gibi beklenmedik bir şekilde gelmişti. Şık giyimli Sisifos, üst düzey bir yemek salonundan çıkarken yere yığılırdı.

Bilincini asla geri kazanamayacaktı.

Ve bu gerçekleşmeden önce, Hades dengeyi sağlayacaktı. "O zaman pay istediğini varsaymalı mıyım?"

Hades başını yana eğdi. "Bir çeşit."

Sisyphus kıkırdadı. "Kim derdi ki, Ölüler Tanrısı pazarlık yapmaya gelmiş."

Hades dişlerini sıktı. Sisifos'un sözlerindeki ima hoşuna gitmemişti, sanki ölümlü üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyordu.

"Suçlarınızın kefareti olarak, gelirinizin yarısını evsizlere bağışlayacaksınız. Ne de olsa birçoğundan siz sorumlusunuz."

Sisyphus'un ticaretini yaptığı uyuşturucular hayatları mahvetmiş, ölümlüleri bağımlılıkla içten içe yiyip bitirmiş ve topluluklarda şiddeti ateşlemişti ve bunun tek sorumlusu o olmasa da, uyuşturucuyu anakaraya getiren onun gemileri, Yeni Yunanistan'a taşıyan onun kamyonlarıydı.

"Öbür dünyada kefaret ödenmiyor mu?" Sisyphus sordu.

"Bunu bir iyilik olarak düşün. Sana erken başlama izni veriyorum."

Sisifos diliyle dişlerinin arasını karıştırdı, sonra da sessizce kıs kıs güldü.

"Seni asla doğru bir tanrı olarak tanımlamadıklarını biliyorsun." "Ben erdemli değilim."

"Benim gibi dolandırıcıları hayır kurumlarına bağış yapmaya zorlamak doğrudur." "Bu bir denge. Yayıdığınız kötülük için ödediğiniz bir bedel."

Hades kötülük dünyasını ortadan kaldırmaya inanmıyordu, çünkü bunun mümkün olduğuna inanmıyordu. Biri için kötülük olan, diğeri için özgürlük mücadelesiydi - Büyük Savaş buna bir örnekti. Bir taraf tanrıları ve dinleri için savaşıırken, diğeri taraf da kendilerini baskı altında tutanlara karşı özgürlük için savaşıyordu. Yapabileceği en iyi şey, Yeraltı Dünyası'ndaki cezalarının sonunda Asphodel'e ulaşabilmesi için bir parça kefaret sunmaktır.

"Ama sen Denge Tanrısı değilsin. Sen Ölümlerin Tanrısısın."

Kaderlerin işleyişini, dünyada yaratmaya çalıştıkları dengeyi açıklamanın bir yararı olmayacaktı ve bu yüzden sessiz kaldı. Sisifos ceketinin iç cebinden metal bir kutu çıkardı ve bir sigara yaktı.

"Bak sana ne diyeceğim." Sigarayı dudaklarına götürdü ve yaktı. Nikotin kokusu küçük dükkânı doldurdu - küllü, bayat ve kimyasal. "Bir milyon bağışlayacağım ve artık Xenia yasalarını ihlal etmeyeceğim."

Hades bir an durakladı ve sessizliği ölümlünün sözlerinin ateşlediği öfkeyi bastırmak için kullandı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Kısa bir süre önce olsa, öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verir, ölümlüyü bir saniye bile düşünmeden Tartarus'a gönderirdi. Bunun yerine, işi karanlığın yapmasına izin verdi. Sisifos'un ofisinin dışında, Hades gölgelere seslendi ve onlar da binanın dış cephesinde kayarak ilerleyip pencereleri kararttılar.

Hades, Sisifos'un dönüşünü izledi, gözleri ofisin önündeki iki korumaya yaklaşıp kadar gölgeleri takip etti. Bir sonraki

İkincisi, vücutlarının her deliğine girdiler ve ölü olarak yere yığıldılar.

Sisifos'un gözleri Hades'in gözlerine döndü ve sırttı.

"Bir daha düşündüm de, anlaştık Lord Hades," dedi Sisyphus. "İki yüz elli milyon o zaman."

"Üç," diye yanıtladı Hades.

Ölümlünün gözlerinde meydan okuma parladı. "Bu benim gelirim yarısından fazlası."

"Zamanımı boşa harcadığın için bir ceza," dedi Hades. Duraklamadan önce dönüp ofisten çıkmaya başladı. Omzunun üzerinden ölümlüye baktı. "Xenia'nın yasalarını çiğnemek konusunda endişelenme ölümlü. Fazla zamanın kalmadı."

Sisifos, Hades'in sözlerinden sonra sessiz kaldı. Parmaklarının arasında duran sigaradan duman şeritleri dans ediyordu. Bir süre sonra sigarayı içkisinin içinde söndürdü.

"Bana bir şey söyle," dedi. "Bunu neden yapıyorsun? Pazarlık ve denge için mi? İnsanlık için umudun var mı?"

"Hiç yok mu?" Hades karşılık verdi.

"Ben ölümlülerin arasında yaşıyorum, Lord Hades. İnan bana, teraziyi bir tarafa ya da diğer tarafa çevirme seçeneği verildiğinde, karanlığı seçeceklerdir. En çabuk fayda sağlayan en hızlı yol budur."

"Ve kaybedecek en çok şeyi olan," dedi Hades. "Beni ölümlülerin doğası hakkında eğitme Sisifos. Senin türünü bin yıldır yargılıyorum."

Hades kapının dışında durdu ve ayaklarının dibinde yatan iki adama baktı. Şiddet ve ölüm saçmaları için onları hayata döndürme fikri hoşuna gitmiyordu ama Kader'in bir kurban -bir ruha karşılık bir ruh- talep edeceğini biliyordu ve muhtemelen iyi, saf ve masum ruhları seçeceklerdi.

Denge, diye düşündü Hades ve birden bu kelimedden nefret etti. "Uyan," diye emretti.

Ve keskin nefesler aldıklarında, Hades ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II - KADERİN BİR OYUNU

Hades, Yeni Atina'daki en popüler kulüplerinden biri olan Nevernight'taki ofisinde belirdi. Saat on bire yaklaşıyordu ve gece yarısı üst kattaki salonda dolaşarak en büyük arzuları ve dilekleri için pazarlık yapmak isteyen ölümlüleri seçiyordu - sağlık, aşk ve zenginlik. Bunlar sadece verebileceği şeylerdi. Yaşam yaratmak, yaşamı geri getirmek ya da güzellik bahşetmek gibi istekleri içermiyordu - ödüllendirmeyeceği istekler.

"Geç kaldın."

Minthe'nin sesi bir kırbaç gibiydi, düşüncelerini paramparça ediyordu. Odaya girdiği anda onu hissetmişti -tüm ateşi ve buzuyla- ve bu haldeyken onu görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Kravatını ve kol düğmelerini düzeltmeye odaklandı, Sisyphus'un korumalarını indirmek için gölge büyüsü kullanmayı seçtiği için sessizce rahatladı, böylece perinin cevap taleplerini duymak zorunda kalmadı. Görünüşü eski haline dönünce alev saçlı periye döndü. Saçlarından bir ton daha koyu olan dudakları bükülmüştü. Görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu.

"Kendi programımdan başka kimsenin programına uymazken nasıl geç kalabilirim, Minthe?"

Minthe zamanın başlangıcından beri onun yardımcısıydı ve onun üzerinde hak iddia etmeye çalıştığı dönemlerden geçiyordu - zamanı, krallığı ve bedeni üzerindeki hakları. Kadının kontrol hevesi onun gözünden kaçmamıştı. Ondaki bu özelliği fark etmişti çünkü kendisi de bu özelliğe sahipti.

"Geç kalmak çekici değildir Hades, bir tanrıdan bile gelse," diye tersledi.

Bir gülümseme dudaklarını tehdit etti ama soğukkanlılığını korudu. Eğlenmesi onu daha da kızdıracaktı.

"Sen *oyalanırken*," dedi Hades gözlerini kısarak, "*ben de* senin misafirlerini ağırlamak zorunda kaldım."

Hades'in kaşları çatıldı ve korkusu boğazına kadar tırmandı. "Beni kim bekliyor?"

Minthe'nin ifadesinden -gözlerinin kısılmasından, ağzının hafifçe kıvrılmasından- cevabının hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı.

"Leydi Afrodit."

"*Siktir*," diye mırıldandı Hades.

Minthe eğlencesini gizlemeye bile çalışmadı, dudakları tam bir sırtıyla kıvrıldı.

"Acele etmek isteyebilirsin," dedi. "Seni burada beklemesi için ısrar ettiğimde, aşağıda onu eğlendirecek çok şey olduğunu söyledi."

Fantastik. Afrodit'in kendini eğlendirmesinden ortaya çıkan tek şey savaştı.

İç çekti. "Teşekkür ederim, Minthe."

Hades'in minnettarlık ifadesinden açıkça memnun olan Minthe kollarını çözerek yanlarına bıraktı.

"Size bir içki getireyim mi lordum?"

"Evet. Aslında, bu gece boş bir bardak içmeyeceğim."

Hades ortadan kayboldu ve sessiz ve görünmeden yürüdüğü kulübünün zemininde belirdi. Her zaman olduğu gibi kulüp ölümlüler ve insansılarla doluydu: periler, satirler, kimeralar, sentorlar, devler ve sikloplar. Bazıları sihir kullanıyordu, bazıları kullanmıyordu. Bazıları sadece Yeni Atina'nın en kötü şöhretli kulübüne gitmenin heyecanını yaşamak isterken, diğerleri Hades'in çalışanlarından birinin gecenin şifresini vereceğini umarak üst kattaki salona doğru özlemle bakıyordu.

Parola, Ölüler Tanrısı'yla bir oyun oynamayı garanti etmiyordu, bu sadece süreçteki bir başka adımdı. Ölümlüler salonun kapısından içeri girdiklerinde, içlerine korku yerleşir ve bu korku onları ya uzaklaştırır ya da umutsuzluğa düşürürdü. Hades'in en çok ilgilendiği çaresizlerdi - bir şans verilirse değişebilecek olanlar.

Bu hassas bir süreçti ve pek çok oyuncuyu içeriyordu. Hades kendi payına düşen pazarlıkları kaybetmişti ve bunları derisinde hissedebiliyordu, hiç bitmeyen bir kaşıntı ve başarısızlığın hatırlatıcısı, ama yıkıma giden yolda bir hayat kurtarabilirse, buna degeceğini düşünüyordu.

Hades Afrodit'in büyüünün kokusunu aldı -deniz tuzu ve güller- ve onu yaşlı, orta yaşlı bir adamın kucağında otururken buldu. Adamın koyu renk, seyrelmiş saçları vardı. Alnı yağlıydı ve yüzü tombuldu, terli boynunun içinde eriyordu; Afrodit'in kolları boynuna dolanmış, göğüsleri göğsüne bastırılmıştı. Hades adamın sol yüzük parmağında altın bir bant olduğunu fark etti. Hilekâr bir piç olduğunu anlamak için ölümlünün ruhuna bakmasına gerek yoktu.

"Neden benim evime dönmüyorsunuz bebeğim?" diye sordu adam, elleri Afrodit'in vücudunu keşfederken, kaburgalarında ve kalçalarında gezinirken. Hades bu etkileşimi izlerken ürperdi.

"Ah, gerçekten biraz daha kalmak istiyorum," diyordu Afrodit. "Hades'le pazarlık yapmak istemiyor musun?"

Adam onu sıktı, parmakları poposuna battı. "Artık değil. Sen ihtiyacım olan her şeysin."

"Gerçekten mi?" Afrodit soluk soluğa konuştu ve pembe dudakları onunkilere birkaç santim yaklaşacak şekilde eğildi.

Hades, Aşk Tanrıçası'nın harika bir oyuncu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Adama duyduğu nefreti gizledi ve elleri adamın göğsünde gezinirken dikkatini dağıttı. Hades onun büyüünün yükseldiğini hissetti ve bir sonraki sorusunu sorarken adamı kendisine gerçeği söylemeye zorladığını biliyordu.

"Daha önce neyi kaçıırıyordun?"

Hades cevabı biliyordu çünkü görebiliyordu. Ölümlünün güvensizlikleri yaşlandıkça pençelerini büyütmüş, narsisizmiyle ve kendini önemli hissetme ihtiyacıyla sarmaş dolaş olmuştu. Kızgınlığı çocuğu gibi kalbine yakın tutuyordu ve bu onun kanını zehirlemiş, yalanlarını körüklemiş ve aldatma çılgınlığına yol açmıştı. Omuzlarının üzerinde sinsî bir çirkin yaratık gibi oturan suçluluk duygusundan geriye birazcık insanlık kalmıştı. Acısını dindirmek için içiyordu ama son birkaç yıldır içkiye olan toleransı artmıştı, bu da hayatının geldiği noktadan uzaklaşmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Adamın çatlak bir ruhu vardı ve Hades, Afrodit'in onu paramparça etmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Ben güvensizim. Başka kadınlar tarafından hâlâ istendiğimi bilmeye ihtiyacım var."

"Karın tarafından istenmek yeterli değil mi?" Afrodit'in güzel dudakları kaşlarını çatı. Adamın gözleri irileşti, zihni ağzından çıkanlarla çelişiyordu. Hades bunu daha önce büyüü kullandığında da görmüştü.

"Karımı seviyorum," dedi. "Sadece seks arıyorum."

"Hepsi bu mu?" Kirpiklerini kırptırdı ve sonra karanlıkla örtülü ve vaatle güçlü bir sesle konuştu. "Bu durumda, bu akşam karının yanına döndüğünde, artık seni arzulamayacak. Dokunuşundan ürkecek ve dudakların onunkilere değdiğinde öğürecek. Seni reddedecek, seni terk edecek ve sen asla iyileşemeyeceksin."

Adamın gözleri büyüdü ve artık Afrodit'i tutmuyordu, elleri sanki yanıyormuş gibi derisinden sıyrılmıştı.

Bu Afrodit'in gerçek haliydi. Ölümlüler dünyası onun cinsel bir varlıktan başka bir şey olmadığına, hem tanrılardan hem de ölümlülerden eğlence ve zevk aradığına inanıyordu, ancak gerçek şu ki, özellikle aşka ihanet edenlere karşı intikamcı bir tanrı olabiliyordu.

Muhtemelen Hades'in ortaya çıkma vakti gelmişti.

"Afrodit," diye selamladı büyüsunü bırakarak.

Tanrıça dönüp onun bakışlarını karşıladı ve gülümsedi.

"Hades," diye mırıldandı şehvetli bir sesle ve hâlâ koltuk olarak kullandığı ölümlüyü az önce lanetlemiş olmasına rağmen, adamın gözleri bu sesle arzuyla bulutlandı.

"Sanırım ölümlü bir gece için yeterince heyecan yaşadı. Neden gitmesine izin vermiyorsun?"

Afrodit'in yüzü hilekârdan bahsedilince değişti ve kucağından atlamadan önce ona ters ters bakmaya başladı. "Koş bakalım, yılan."

Ölümlü itaat etti ve sersemlemiş bir halde kalabalığın içinde dolaşmaya başladı.

"Ne?" Afrodit, Hades'e tekrar baktığında tersledi.

Adamın kaşları kalktı, kadının zehri karşısında şaşırılmıştı. "Hiçbir şey. Yine de, bildiği tek aşkı elinden alarak adamın egosuna pek yardımcı olmayacaksınız."

Ellerinin tozunu aldı. "Aşka ihanet etti, bu yüzden bir daha asla sahip olamayacak."

"Cezanın adil olduğunu düşünmüyorum," diye açıkladı Hades. "Ama bir canavar yaratma potansiyeline sahip."

Sırıttı, yüzünde muzip bir ifade vardı. "O zaman hepsi senin. Canavarlar senin bölgenidir, Hades."

Minthe tam o sırada bir tepsi dolusu içkiyi dengede tutarak yaklaştı. Su perisi Nevernight'taki akşamlarının çoğunu böyle geçirirdi; siparişleri alır ve teslim eder, ölümlülerle ve ölümsüzlerle flört eder ve Hades'in daha *seçkin müşterilerinden* bilgi toplardı.

"Leydi Afrodit," dedi Minthe tanrıçaya bir kadeh gül suyu uzatırken. "Lord Hades."

Kadın bir bardak viski uzattı ve kadın uzaklaşırken, adam ona solgun bir kaş kaldıran Afrodit'e döndü.

"Evet?" diye sordu onun sorgulayan bakışları karşısında. "O su perisi seni becermek istiyor," dedi.

Bir daha asla yapmayacağım bir hata, diye düşündü.

Hades onun yorumunu kabul etmedi ve bunun yerine, "Varlığınla salonlarımı sık sık şereflelendirmiyorsun, Afrodit. Senin için ne yapabilirim?"

Şarabından bir yudum aldı, deniz köpüğü gözleri onunkilere kilitlendi. "Kendi pazarlığımızla ilgileneceğini umuyordum."

"Ben tanrılarla oynamam."

"Sadece bir oyun, Hades," dedi masumca ve ardından, "Korkuyor musun?" diye çıkıştı.

"Bu çatı altında oynanan bir oyun asla *sadece* bir oyun değildir." *Benim için bile değil,* diye düşündü. Her zaman kaybetme olasılığı vardı ve onunla pazarlık yapan ölümlüler kadar kaybetme eğilimindeydi, ama onların isteklerini yerine getirebilirdi. Afrodit'in ne isteyeceğine güvenmiyordu. "Neden bir oyun istiyorsun? Ne istiyorsun tanrıça?"

"Neden bir şey istemek zorundayım?" diye sordu. "Belki de sadece sıkıldım ve eğlenceye ihtiyacım var."

"Sıkılmış bir Afrodit'ten daha tehlikeli bir şey yoktur," diye düşündü Hades. Suratını astı. "Lütfen, Hades?"

Adam kadının bakışlarını karşıladı ve cevap vermeden önce kadehinden bir yudum aldı. "Hayır, Afrodit."

Eğlenceden daha fazlasının peşindeydi. Bunu kadının kendini taşıma şeklinden anlayabiliyordu, sert ve gergindi. Onu buraya bir şey getirmişti ve tahmin etmesi gerekirse bunun kocasıyla bir ilgisi vardı.

"Peki." Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Beni zorladın."

Adam kıza ters ters baktı, kızın ne söyleyeceğini biliyordu.

"Senden talep edilmemiş bir iyilik aldım, Hades. Onu kullanmak istiyorum."

Tanrılar arasında borçlanılan bir iyilik kan anlaşması gibiydi. Bir kez yapıldığında, geri alınamazdı.

"Bir iyiliği bir kâğıt oyunu için mi harcayacaksın?" diye sordu. Cevabı biliyordu -Afrodit'i buraya getiren her neyse, harcamaya değirdi.

Gözleri parladı. "*Bu bir kayıp değil.*"

Viskisinden bir yudum aldı. "Bir oyun, Afrodit, daha fazla değil." diye homurdanmadan önce pişman olabileceği bir şey söylemesini engelledi.

Sanki Hades ona gökteki yıldızları vermiş gibi parladı. "Teşekkür ederim, Hades."

Hades parmaklarını şıklattı ve ikisi de üst kattaki Yakut Süit'e ısınlandı. Burası Hades'in ölümlülerle pazarlık yaparken kullandığı birkaç odadan biriydi. Hepsinin adı değerli taşlardan geliyordu. Bu odayı Afrodit'i biraz da iğnelemek için bilinçli olarak seçmişti. Yakut tutku demekti - bugünlerde eksikliğini hissettiği bir şey. Duvarlar kırmızıydı ve siyah kumaşlar yerden tavana kadar uzanıyor, şehvetli tek renkli fotoğrafları çerçeveliyordu. Açılmamış kartlardan oluşan bir paket, sessiz bir ışık havuzunun altına yerleştirilmiş bir masanın ortasında duruyordu.

Hades yerine otururken onları Afrodit'e uzattı. "Anlaşmak ister misin?"

"Hayır." Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Gücünün bir kısmını korumana izin vereceğim, Aidoneus."

Ona ters ters baktı. Bu lakaptan hoşlanmamıştı. Ölümlüler bunu korkudan kullanırdı. Şimdi onunla alay etmek için kullanıyordu.

"Blackjack, o zaman."

"Beş el," dedi Afrodit. "Kim daha çok kazanırsa, bahisleri o belirler."

Hades kabul etti, ilk eli dağıttı ve kaybetti. Parmakları kalçasında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Ruhuma baktığında ne görüyorsun, Hades?" Afrodit, o kartları tekrar dağıtırken dudaklarını büzerek hazırlıksız bir şekilde sordu.

Soru o kadar da şaşırtıcı değildi. Bu soruyu sık sık alırdı ama Afrodit'ten hiç almamıştı.

"Neden sordunuz?"

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, ciddi olduğunu ve aynı zamanda gerçeklerden korktuğunu gördü. Bu korku gözlerinden okunuyordu, yüz ifadesinde titreşen bir gölge vardı. Kartlarına odaklanmadan önce ona uzun süre bakmadı.

"Vur bana," dedi ve Hades ellerini göstermeden önce ona bir kart daha verdi -Hades'in iki ası ve on iki karosu vardı, Afrodit'in ise bir büstü. Kaybettiği için kaşlarını çattı ama Hades üçüncü eli dağıtırken konuşmaya devam etti.

"Sadece Hephaistos'un düşündüğü kadar korkunç olup olmadığını merak ediyorum."

Afrodit korkunç biri değildi ama Hephaistos'la olan birlikteliği onun kalbini katılaştırmış ve ruhunu kırmıştı. Geriye kindar ve alaycı bir ruh kalmıştı.

kabuk.

Hades de bir zamanlar acı çekmişti ama öfkesi ve yalnızlığıyla ölümlüler ve tanrılarla eğlenerek başa çıkan Afrodit'in aksine, insanların yapabildiği tek şey Yeraltı Dünyası'nın ele avuca sığmaz Tanrısı hakkında hikâyeler ve masallar uydurmak olana kadar kendini daha da izole etmişti.

"Hephaistos senin korkunç olduğunu düşünmüyor Afrodit. Sadece seni sevmekten korkuyor." Kadın alaycı bir kahkaha atınca Hades meydan okudu: "Ona hiç onu sevdiğini söyledin mi?"

"Bunun benim sorumla ne ilgisi var?"

Her şeyi, Hades söylemek istedi.

"Aşıklarınla gösteriş yaptığın bir zamanda Hephaistos'a bir hediyeysin. Onun bakış açısına göre sen isteksiz bir gelindin."

Hades'in gerçeği bilmesi önemli değildi. Afrodit Ateş Tanrısı tarafından her zaman büyülenmişti. Eski zamanlarda, Hades Olimpos Dağı'na nadiren gittiğinde, onu Hephaistos'u izlerken yakalamıştı, çoğunlukla kaşları çatıktı çünkü ona zaman ayırmıyordu.

Ama Hades de Hephaistos'u iyi tanıyordu. Tanrı farklı bir türdü. İlgi odağı olmaya hevesli değildi, konuşmaya da pek hevesli değildi. Yalnızlıktan ve yeniliklerden zevk alırdı ve kalbinde, çoğunlukla antik çağda gördüğü muamele nedeniyle kendini değersiz hissederdi. Tek bacaklı bir tanrı olarak sık sık -ve yanlış bir şekilde- alay konusu oluyordu. Zamanla Hephaistos protezler yaparak uyum sağladı ve şimdi altından yapılmış bir bacağı vardı.

"Hephaistos'un seni tek eşliliğe zorlamakla ilgilenmemesine şaşırmadım."

Afrodit bir an için sessiz kaldı, oyunlarına odaklandı ve onlar kartlarını çevirirken Hades dilini ısırды - bir baskın. Kendisine çok fazla kart dağıtmıştı.

Afrodit öndeydi.

Sonunda itiraf etti, "Zeus'tan boşanmak istedim. O bunu kabul etmeyecek."

Hades'in kaşları kalktı. "Hephaistos biliyor mu?"

"Sanırım artık öyle."

"Hephaistos'un aşkını istiyorsun, neden boşanmak istiyorsun?" "Onun peşinden koşmayacağım."

"Karışık mesajlar gönderiyorsun, Afrodit. Hephaistos'un sevgisini istiyorsun ama boşanmak istiyorsun. Onunla konuşmayı hiç denedin mi?"

"Öyle mi?" diye tersledi, Hades'e ters ters bakarak. "Dilsiz de olabilirdi!"

Hades yüzünü buruşturdu. İçinden bir ses Hephaistos'un öfkesi çabuk geçtiği için sessiz kaldığını söylüyordu.

"Soruma cevap vermedin, Hades."

Tanrı bir süre onu izledi. Ruh hakkındaki soruları yanıtlamaktan pek hoşlanmazdı. Çoğu zaman hem tanrılar hem de ölümlüler onun söyleyeceklerini duymaya hazır olmazlardı. Afrodit de farklı değildi. Ruhunun bir kısmı güller, zambaklar ve güneş ışığıyla dolu, hülyalı ve sessiz bir bahçeydi. Diğer kısımları ise çalkantılı bir denizin üzerinde öfkeli ve yıkıcı bir fırtınaydı. Kırılmıştı, çatlak bir ayna gibi ikiye bölünmüştü, bir çizginin üzerinde duruyordu. Bir gün, bir taraf seçecekti.

"Çok güzel bir ruhun var, Afrodit. Tutkulu. Kararlı. Romantik. Ama sevilmek için çaresizsin ve kendini sevilmez görüyorsun."

Son ellerini oynarlarken konuştu ve Afrodit kartlarını çevirdiğinde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Hades'in yorumları hakkında ne hissetmiş olursa olsun, heyecanı içinde kaybolmuştu.

"Terimlerin zamanı geldi, Hades."

Kaşlarını çattı ve sandalyesine oturup ters ters baktı. Afrodit gülerek başını geriye attı.

"Birileri kaybetmeyi sevmiyor."

Kadının sözleri Hades'in böğrüne saplanmış bir sopa gibiydi. Hades aslında kaybetmeyi umursamıyordu. Ölümlülerle pazarlık yaptığında her zaman kaybederdi ama Afrodit'e karşı kaybetmek istememişti.

Tanrıça bir parmağını çenesine bastırdı ve sanki ondan ne isteyeceğini bilmiyormuş gibi yumuşak bir mırıltı çıkardı. Onun zamanını boşa harcıyordu. Ne istediğini biliyordu ama tam ona bağırarakken konuştu.

"Aşık ol, Hades. Daha da iyisi, sana aşık olacak bir kız bul." Sonra Afrodit alkışladı ve haykırdı, "İşte bu! Birini kendine aşık et!"

Hades'in çenesi gerildi ve Afrodit sanki sırayla onun ruhunu görmek istermiş gibi baktı. Şartları aşağılayıcıydı. Eğer aşık olmak bu kadar kolay olsaydı, şu anda yalnız olmazdı.

"Şakadan anladığın bu mu?" diye sordu, içindeki öfkeye rağmen sesi sessiz ve sakindi. Vücudundaki gerilimi boşaltmak için birine işkence etmesi gerekecekti.

"Şaka değil," dedi ince sarı kaşlarını kaldırarak. "Aşk tavsiyesi verdin. Buna uyun."

O zaman şaka değil, intikamdı. Evliliği hakkında fikrini söylediği için ona kızgındı.

"Peki ya bu şartları yerine getiremezsem?"

Gülümsemesi yüzünü hınzırca kesti.

"O zaman Basil'i Yeraltı Dünyası'ndan çıkaracaksın."

"Sevgilin mi?" Hades sesindeki iğrenmeyi engelleyemedi. Daha son birkaç dakikayı Hephaistos'a olan aşkını tartışarak geçirmişlerdi ve o burada bir adamı, daha doğrusu kahramanını soruyordu. Basil Büyük Savaş'ta onun için savaşmış ve ölmüştü. "Neden? Hephaistos'un seni sevdiğini kabul etmesini istemiyor musun?"

Ona ters ters baktı. "Hephaistos ümitsiz vaka."

"Denemedin bile!"

"*Basil*, Hades. İstedğim kişi o."

"Kendini ona aşık olarak hayal ettiğin için mi?"

"Aşk hakkında ne biliyorsun ki? Hayatın boyunca hiç sevmedin."

Bu sözler onu incitmedi, aksine utandırdı. Tanrıçaya doğru eğildi.

"Basil sizi seviyor, bu doğru, ama eğer siz de onu sevmiyorsanız, bunun bir anlamı yok."

"Sevilmek hiç sevilmemekten iyidir," diye karşılık verdi.

Sen bir aptalsın, demek istedi Hades. Bunun yerine, "İstedığinin bu olduğuna emin misin? Zeus'tan boşanmak için dilekçe vermiştin, şimdi de benden sözleşmenin şartlarını yerine getirememem durumunda sevgilini diriltmemi istiyorsun. Hephaistos bilecek."

Afrodite sessizdi ve adam onun kararsızlığını dudakıyla oynamasından anladı.

Sonunda cevap verdi.

"Evet. İstedğim bu." Sonra derin bir nefes aldı ve gülümsemeyi başardı. "Altı ay, Hades. Bu yeterli bir süre olmalı. Eğlence için teşekkür ederim. *Canlandırıcıydı*."

Bununla birlikte, Aşk Tanrıçası ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III - BİR KISITLAMA OYUNU

Birini kendine aşık et.

Bu sözler, kafasını toplamak için kulübünün karanlığında gezinirken Hades'in zihninde yankılanan acımasız bir alaydı.

Belki de Afrodit'in Zeus'tan boşanmak istemesini eleştirirken çok ileri gitmişti ama Hades tanrıçanın Hephaistos'u sevdiğini biliyordu ve bunu kabul etmek yerine Ateş Tanrısı'nı kışkırtarak duygularını ifade etmeye zorlamayı düşündü. Afrodit'in anlayamadığı şey, herkesin kendisi gibi çalışmadığıydı, en azından Hephaistos'un. Eğer onun sevgisini kazanacaksa, bu sabır, nezaket ve ilgiyle olacaktı.

Bu, savunmasız olması gerektiği anlamına gelirdi ki bu da tanrıça ve savaşçı Afrodit'in nefret ettiği bir şeydi.

Ve anladığı bir şey varsa, o da buydu. Afrodit'in meydan okuması onu kendi kırılganlıklarını, *zayıflıklarını* kabul etmeye zorladı. Utançlarını, günahlarını, kötülüklerini taşıyacak birini bulma fikri kaşlarını çatmasına neden oldu ama başarısız olursa Kaderler devreye girecekti ve Basil'i yaşayanlar diyarına geri gönderirse ne isteyeceklerini biliyordu.

Bir ruha karşılık bir ruh.

Birinin ölmesi gerekecekti ve Kader'in kurbanı üzerinde söz hakkı olmayacaktı.

Bu düşünce vücudunun gerilmesine neden oldu, tenini yaralayan diğerlerine bir yenisi daha eklendi. Bundan nefret ediyordu ama dünyadaki dengeyi korumanın bedeli buydu.

Bir koku onu düşüncelerinden uyandırdı ve duraksamasına neden oldu. Tanıdık bir kokuydu; hem acı hem de tatlı kır çiçekleri.

Demeter, diye düşündü.

Hasat Tanrıçası'nın adı diline ekşi geliyordu. Demeter'in hayatta çok az tutkusu vardı ama bunlardan biri de Ölüler Tanrısı'na duyduğu nefretti.

Tekrar içine çekti, kokuyu daha derinden aldı. Bu kokuda bir gariplik vardı. Tanıdık aromaya vanilyanın tatlılığı ve lavantanın hafif, bitkisel notası karışmıştı. Belki de bir ölümlü? Tanrıça'nın gözüne girmiş biri mi?

Koku onu, içinde oyalandığı karanlıktan balkonun kenarına çekti, orada kalabalığı taradı ve onu hemen buldu.

Vanilya, lavanta ve düşmanı gibi kokan kadın, hayal gücüne çok az şey bırakan pembe bir elbiseyle kanepelerinden birinin kenarında oturuyordu. Saçlarının kıvrılıp parlak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüşü hoşuna gitmişti. Parmakları ona dokunmak, başı arkaya eğilip gözlerinin içine bakana kadar çekmek için kaşınıyordu.

Bana bak, diye emretti, onun yüzünü görmek için yanıp tutuşuyordu.

Bakışları onun üzerinde durmadan önce her yere bakıyor gibiydi. Bir eli bardağını sıkıca kavırken, diğeri balkon demirini tuttu.

Çok güzeldi; gür dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve yeni bahar kadar yeşil gözleri vardı. Yüz ifadesi önce şaşkındı, gözleri hafifçe genişledi, bakışları adamın yüzünü ve formunu tararken şiddetli ve tutkulu bir şeye dönüştü.

O senin, diye kafasının içinde bir ses yankılandı ve içinde bir şeyler koptu. *Ona sahip çık*.

Emir vahşiceydi. İtaat etmemek için dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı ve elindeki bardağı çok sıkı tuttuğu için kırabileceğini düşündü. Onu Yeraltı Dünyası'na götürme dürtüsü bir büyü gibi güçlüydü. Kendini hiç bu kadar zayıf görmemişti ama kendini tutması ince, yıpranmış bir iplik gibiydi.

Bu kadını nasıl bu kadar çok isteyebilirdi? Bu doğal olmayan çekim neydi? Bir neden aramak için ona daha sert baktı ve fark etti ki

aralarındaki bağı etkilerini hisseden tek kişi değildi. Adamın bakışları altında kıpırdandı, göğsü inip kalkarken nefesi kesildi, teni pembeleşti ve adam bu kızarıklığı dudaklarıyla takip etmek istediğini düşündü.

Onun ne düşündüğünü bilmek için her şeyini verirdi.

Kendi müstehcen düşünceleriyle o kadar meşguldü ki, kollar beline dolanana kadar kimsenin yaklaştığını hissetmemişti. Çabucak tepki vererek kendisini tutan ellere yapıştı ve Minthe ile yüzleşmek için döndü.

"Dikkatiniz mi dağıldı lordum?" diye mırıldandı, eğlenerek.

"Minthe," diye tersledi, kollarını serbest bırakarak. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Bu kesintiden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama aynı zamanda minnettardı. Kadına daha fazla baksaydı, balkondaki pozisyonunu terk edip yanına gidebilirdi.

"Şimdiden avına odaklanmaya başladın mı?" diye sordu.

Hades bir an için onun yorumunu anlamadı ama sonra bağlantıyı kurdu. Minthe onun Afrodit'in pazarlığını yerine getirmesine yardımcı olabilecek potansiyel bir aşk ilgisi aradığını varsaydı.

"Yine gölgeleri mi dinliyorsun, Minthe?"

Su perisi omzunu silkti. "Benim işim bu." "Benim için bilgi topluyorsun," dedi. "Benim için değil." "Seni başka nasıl beladan uzak tutabilirim ki?"

Homurdandı. "Ben milyonlarca yaşındayım. Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Afrodit'le pazarlığa bu şekilde mi girdin?"

Bakışlarını kıstı, sonra kadehini kaldırdı. "Sana bu gece boş bardak içmeyeceğimi söylemedim mi?"

En güzel gülümsemesini *takındı* ve eğildi. "Hemen, lordum."

Bakışlarını yere çevirmeden önce Minthe'nin artık görüş alanında olmadığından emin oldu. Kadın arkadaşlarına geri dönmüştü.

Hades onun nasıl bir arkadaş grubu olduğunu anlamak için onları incelerken, pek de hoşlanmadığı Adonis adında bir adamı fark etti. Afrodit'in en sevdiği ölümlülerden biriydi. Neden, hiçbir fikri yoktu. Ölümlü bir yalancıydı ve Styx kadar karanlık bir kalbi vardı ama Aşk Tanrıçası'nın onun güzel yüzüne bakmakta zorlandığını tahmin ediyordu.

Kadının bu niteliği paylaşmadığını umuyordu. Bu gece kulüpten onunla birlikte ayrılıp ayrılmayacağını merak ederek kaşlarını çatı ve sonra bu düşüncelere sahip olduğu için kendini azarlardı. Endişesi onun iyiliği için korkmaya kadar varmalıydı-

Afrodite'in sevgililerine fazla ilgi gösterenleri cezalandırmaktan hoşlandığı gerçeğinden dolayı.

"İçkiniz, lordum," dedi Ilias.

Hades satire baktı, yaklaştığını fark ettiği için rahatlamıştı.

Ilias en iyi başka bir yardımcı olarak tanımlanabilirdi. Neredeyse Minthe kadar uzun süredir Hades için çalışıyor, Hades'in ihtiyaç duyduğu her yerde görev alıyordu: Nevernight'ta barmenlik yapıyor, restoranlarını yönetiyor ve Yukarı Dünya'da Hades'in kurallarını uyguluyordu. En iyi olduğu alan ikincisiydi. Alçakgönüllü, hoş görünümüyle Hades'in düşmanları onun acımasızlığı karşısında çoğu zaman şaşırırdı.

Hades satirleri sık sık işe almazdı. Vahşydiler, sarhoşluğa ve baştan çıkarmaya meyilliydiler ama Ilias farklıydı ve bunu kendi isteğiyle yapmamıştı. Sevdiği bir kadına tecavüz ederek ona ihanet ettikten sonra kabilesiyle bağlarını koparmıştı. Kadın kendini öldürmüştü, Ilias da onları öldürmüştü.

Hades bardağı aldı ve konu üzerinde fazla düşünmeden, "Senin için bir işim var," dedi.

"Evet, lordum?"

Hades, altın rengi saçları ve yeşil gözleriyle kendisini tetikleyen kadına başıyla selam verdi.

"O kadın, biriyle çıkıp çıkmadığını bilmek istiyorum."

Hades'in emrini sessizlik izledi ve tanrı Ilias'a baktığında, o da kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu. "Kız tehlikede mi lordum?"

Evet, diye düşündü, kızın buradan hiç ayrılamama tehlikesi vardı. İçinden bir ses tüm nezaket kurallarını hiçe sayarak ona *sahip olmak* istiyordu. Onunla ilgili bir şey onu çağırıyordu; kalbini çeken bir iplik.

Bu sözler zihninde canlandığında donup kaldı, gözleri kısıldı ve *bu olamaz* diye düşündü.

Hades, görüşünü Kaderin ruhani İpliklerinden koruyan sihir katmanlarını bir bir soydu. İnsanları ve nesneleri birbirine bağlayan parıldayan örümcek ağları gibiydiler; bazıları ince, bazılarıysa katı, güçleri yaşam boyunca azalıp çoğalıyordu. Tüm zemin bir ağ gibiydi ama Hades sadece göğsünden parıldayan pembeli kadına uzanan kırılğan bir ipe odaklanmıştı.

Lanet olası Fates.

"Lordum?" Ilias ondaki ani değişikliği hissederek sordu.

Bu olamaz, diye düşündü. İpliğin ve kalbine yakın bir yere yerleştirilmesinin aklının tam olarak almadığı bir önemi vardı-

Kader bu kadını onun hayatına sokmuştu.

Onun sevgilisi olması gerekiyordu.

"Lord Hades?"

"Evet," diye cevap verdi tanrı sonunda, yerden kalkarken Ilias'a bakarak.
"Evet, o tehlikede."

Sersemlemiş bir halde oradan ayrıldı, düşüncelerini toplamak için gölgede durakladı. Göğsü daralmış, ipliği gerilmişti ve geri çekilmeye devam ederse kopabileceğini düşündü.

Bu bir çeşit oyun.

Bu, Kader'in onun önüne bir dilek atıp sonra da onu elinden aldığı ilk sefer olmayacaktı. Muhtemelen en büyük becerileri buydu - en derin arzularını ortaya çıkarmak, sonra onları hayatına dokumak, sadece istediklerinde onları çözmek.

İşkence gibiydi.

Daha gençken, Kaderler için daha eğlenceliydi çünkü tepkileri acımasız, intikamı şiddetliydi, ama o öfkelenedikçe Kaderler daha fazlasını alıyordu. Sanki kız kardeşler onun dünyayı paramparça etmesini görmek istiyorlardı.

Bir süre bu konuyu takıntı haline getirmiş, aşk için pazarlık yapmaya çalışmıştı. Bu işe yaramayınca, Kader'e meydan okumaya karar verdi. Aşkı bulacaktı; onu zorlayacaktı. Sonuç olarak Minthe ile tek gecelik bir ilişki ve kendisine ihanet eden Leuce adında başka bir su perisiyle çalkantılı bir ilişki yaşadı.

Öfkesi çok hızlıydı ve bu konuda Kaderle savaşıma arzusu bastırılmıştı. Kalbinin ve ruhunun etrafına duvarlar örerek kendini yalnız bir varoluşa teslim etti. Mutluluk ya da aşk beklentisi olmadan var oldu ve bunun yerine pazarlık ve dengeye odaklandı.

Şimdiye kadar.

Pembeli kadını gördüğünde vücudunun verdiği korkunç tepkiyi sonsuza dek hatırlayacaktı. İç organları hâlâ titriyordu. Kader ona bir ruh eşine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tattırırken nasıl olur da onu elinden alırdı?

Bir ruhu Tartarus'a mahkûm edebildiğim kadar kolay, diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Salona doğru ilerlerken hâlâ sinirliydi. Yaklaştığında, girişte nöbet tutan gorgon Euryale, görünmezliğine rağmen ona başıyla selam verdi.

"Lordum," dedi.

Tanrı sırtı ve büyüünü bıraktı.

Gorgon kördü. Yüzyıllar önce gözleri yüzünden oyulmuş ve bir zamanlar başını süsleyen zehirli yılanlar, güzelliğinin cezası olarak parçalara ayrılmıştı. Hades onu ormanda bulmuştu. Saldırıya uğradığı yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve titriyordu. Onu alıp Yeraltı Dünyası'na götürmüş ve çalıştırmadan önce iyileşmesine izin vermişti.

Yaşadığı dehşete ve saldırganların gücünü elinden alma çabalarına rağmen başarılı olamamışlardı, çünkü o göz bağının altında Euryale'nin bakışları hâlâ güçlüydü. İyileştikten sonra Hades onu saldırganların üzerine saldı ve gorgon hepsini taşla çevirdi.

"Koku alma duyun beni şaşırtıyor, Euryale."

"İşi çok kolaylaştırıyorsun," diye cevap verdi gorgon. "Kolonyayı bırak."

Hades kıkırdadı, bir elini gorgonun omzuna bastırdı ve salona girdi.

Buradaki ortam çok daha sakin, sohbet eden, içen ve oynayan ölümlüler ve kadim yaratıklardan oluşan bir karışımdı. Bazıları rahattı, bazılarıysa gergin, gölgelerdeki sütlerden birine çağrılmayı beklerken kıpır kıpırdı, sonuçları ne olursa olsun en derin arzuları için pazarlık yapmaya hazırdı. Hades aralarında dolaşarak, değerlendiriyor ve araştırıyor, gecenin ilk sözleşmesini seçmeye çalışıyordu ki oyun masalarından birine yaklaştı ve tanıdık pembe bir elbise ve ipeksi saçlarla karşılaşarak durdu.

O bir sirendi, kokusuyla, güzelliğiyle, varlığıyla onu cezbediyordu.

Arkasını dönüp karanlığa karışmalı ve onu hiç görmemiş gibi davranmalıydı ama onun profilini görmek göğsünü ağrıttıyordu ve bir yanı bu duyguya içerliyordu. Kaderlerin aşk hayatını kontrol etmesini hiç istememişti ama yine de bu kaçınılmazdı.

Kontrol bende olabilir, dedi kendi kendine. Afrodite'le yaptığım anlaşmayı yerine getirmek için bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Hades çoğu zaman kendini suçlu hissetmezdi ama bu düşünce göğsünü daralttı ve ağırlaştırdı.

Birini kendine aşık et.

Pazarlık duygusuz ve adaletsizdi ama Hades kazanmak istiyordu.

Lanet olası Fates.

Çalkantılı düşüncelerini bir kenara iterek ona yaklaştı.

"Çalıyor musun?" diye sordu.

Kadın ona döndü ve adamın nefesi boğazında düğümlendi, çünkü bir kez daha kadının güzelliğine takılıp kalmıştı. Gözleri genişti ve koyu renk kirpiklerle saçaklanmıştı. Burnunun ucunu ve yanaklarının elmalarını öpen çil tozları, kremi tenini renklendiren kızarıklığın altında kayboluyordu.

Hades boğazını ıslatmak için kadehinden bir yudum aldı ama bu hareket kadının dikkatini ağzına çekti ve kadının tadının da kokusu gibi tatlı, ballı, yasak olup olmadığını merak ederken bir iniltiyi bastırdı.

Bir süre sonra gülümsedi, bakışlarında şakacı bir parıltı vardı. "Sen öğretmeye istekliysen ben de oynamaya hazırım."

Kim olduğumu bilseydin böyle söylemezdin, diye düşündü, bir içki daha alarak.

Onunla bir oyuna giren herkes Nevernight'ın kurallarına bağlıydı - bir kayıp bir sözleşme anlamına geliyordu.

Sen bir piçsin, dedi kendi kendine masaya yaklaşp onun yanına otururken. Hareket havayı karıştırdı ve kızın kokusu zihnini istila etmeye devam etti. Ortamda başka bir şey daha vardı; kalbini hızlandıran, kollarındaki ve boynundaki tüyleri diken diken eden bir elektrik.

"Oyunu bilmeden bir masaya oturmak cesurca" dedi.

Kızın ses tonundaki uyarıyı hissetmiş olabileceğini düşündü, çünkü kız kaşlarını kaldırarak "Başka nasıl öğrenebilirim ki?" diye sordu.

"Hmm."

Haklıydı ama Hades yürümeyi öğrenmeden koşmayı tavsiye etmezdi, özellikle de konu onunla pazarlık yapmak olduğunda. Yine de verdiği yanıt onun kurnazlığını ve yeni şeyler denemeye istekli olduğunu gösteriyordu ve Hades bunu delicesine çekici buluyordu.

"Zekice."

Şimdi ona yakın olduğu için bakmaktan kendini alamıyordu. Onun neden kır çiçekleri gibi koktuğunu bilmek istiyordu. Demeter'le olan bağlantısı neydi? Ruhunu gözlerinden saklayan bariyerleri kaldırmak ona rahatsız edici ve yanlış geliyordu ama bu mükemmel dış görünüşün altında kim olduğunu bilmek istemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Titriyordu, kıvrak omuzları titriyordu. Üşümüş müydü yoksa rahatsız mı olmuştu?

"Seni daha önce hiç görmedim," dedi sonunda, bakışlarını açıkladığını umarak.

"Şey, buraya daha önce hiç gelmedim," diye cevap verdi ve sonra gözlerini kıstı. "Buraya sık sık geliyor olmalısınız."

Kadının şüpheyile karışık ses tonu karşısında sıırttı.

"Seviyorum."

"Neden?" Sesi iğrenmekten ziyade meraklıydı, sonra kızardı ve "Yani buna cevap vermek zorunda değilsin" diye ekleyerek kendini toparlamaya çalıştı.

"Cevap vereceğim." Adam kadının bakışlarını meydan okuyarak karşıladı. "Eğer benim için bir soruya cevap verirsen."

Evet de, diye sessizce yalvardı, ama onu asla zorlamayacaktı. Evet de ki hepinizi öğrenebileyim.

Hades'in teklifini düşünürken kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. Hades, *bir soruya verilecek cevabın, kaybederse ödenecek küçük bir bedel olduğunu* söylemek istedi. *Diğerleri ruhlarını tehlikeye atar.* Ama o sessiz kaldı.

"Peki," diye kabul etti.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Daha önceki sorusuna cevap verdi, "Geliyorum çünkü... eğlenceli."

Tamamen yalan değildi ve kulağa bir ölümlünün söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyordu ve şu an için öyle olmaya niyetliydi -kırılgan ve insan.

"Bu gece neden buradasın?"

"Arkadaşım Lexa da listedeydi," diye açıkladı, parmaklarını kucağında birbirine geçirirken ellerine bakıyordu.

"Hayır," dedi. "Bu farklı bir sorunun cevabı. Siz neden bu gece burada mı?"

Gözlerinde muzip bir parıltıyla onun bakışlarını karşıladı ve adam kendini bu parıltının peşinden gitmek için çaresiz buldu - bu meydan okuma titreşimi, bu tutku ipucu.

"O zamanlar isyankâr görünüyordu," diye yanıtladı sonunda. "Peki şimdi o kadar emin değil misin?"

Parmakları keçe masanın üzerinde gezinirken, "Eminim isyankârdır," dedi. Hades'in bakışları onları takip etti ve o parmakların tenini keşfetmesini istediğini düşündü. Bir an sonra bakışlarını onunkilere çevirdi.

"Sadece yarın nasıl hissedeceğimden emin değilim."

Şimdi meraklanmıştı. "Kime karşı isyan ediyorsun?"

Gülümsemesi göğsüne saplanan bir ok gibiydi; yıkıcı, gizemli ve baştan çıkarıcıydı. "Bir soru sormuştun."

"Ben de öyle yaptım."

İyi oynadın, sevgilim, diye düşündü gülümseyerek.

Tekrar titredi. "Üşüyor musun?"

"Ne?" Onun sorusu karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Oturduğundan beri titriyorsun."

Kızardı, adamın bakışları altında tekrar kıpırdandı ve sonra ağzından kaçırdı: "Az önce yanındaki kadın kimdi?"

Kaşlarını çattı ama sonra hatırladı. "Ah, Minthe. Ellerini her zaman ait olmadıkları yerlere koyuyor."

Kızın rengi soldu ve adam yanlış bir şey söylediğini fark etti.

"Sanırım gitmeliyim."

Hayır.

Yeterince uzun konuşmamışlardı. Onun adını bilmiyordu ve ona bir şeyler öğretmek istiyordu - ona pek çok şey öğretmek istiyordu. Ne yaptığını anlayamadan eli kızın elinin üzerindeydi ve aralarında uçucu bir kıvılcım çakarak kızın mükemmel dudaklarından bir nefes çıkmasına neden oldu. Hızla geri çekildi.

"Hayır," dedi ama bu bir emir gibi çıktı ve kadın ona ters ters baktı.

"Affedersiniz?"

"Demek istediğim, sana henüz nasıl oynanacağını öğretmedim." Sesini alçalttı, ona uzanmasına neden olan histeriyi uzaklaştırmaya çalıştı. "İzin ver."

Lütfen.

Kız gözlerini ondan kaçırdı ve adam kaçabileceğini düşündü. *Güven bana*, diye yalvarmak istedi, ama bunun saçma bir şey olduğunu biliyordu. Güvenmesi gereken son kişi oydu.

Sonunda kararlı ve rahatlamış görünüyordu, şimdiye kadar duyduğu en erotik sesle konuşurken kirpiklerini indirdi, "O zaman bana öğret."

Yapacağım. Her şeyi, diye düşündü.

Kartları karıştırdı ve oyunu açıkladı. "Bu poker. Beş kartlı çekiliş oynayacağız ve bir bahisle başlayacağız."

"Ama bahse girecek bir şeyim yok," dedi, kendine bakarak.

Elbiseyi seve seve alırım.

"Bir soru cevaplandı o zaman. Eğer ben kazanırsam, sorduğum her soruya cevap vereceksin ve eğer sen kazanırsan, ben de seninkine cevap vereceğim."

Yüzünü buruşturdu ama ifadesi bedeniyle çelişiyor gibiydi çünkü konuşurken ona doğru eğildi. Aralarındaki hava

kalınlaştı ve Hades nefes almakta zorlandı.

"Anlaştık."

Heyecanlanan Hades oyunu anlatmaya devam etti.

"Pokerde on sıralama vardır. En düşüğü yüksek kart, en yükseğı ise royal flush'tır. Amaç diğer oyuncudan daha yüksek bir rütbe çekmektir..." diye açıkladı. "Eğer size kötü bir el dağıtılsa, pas geçin. Alternatiften daha iyidir. Para için oynuyor olsaydık, kontrol etmek ve çağırmak geçerli olurdu, ancak para birimiz cevaplar olduğundan, konu tartışmalıdır. Pokerde belki de en önemli beceri blöf yapabilme yeteneğinizdir."

"Blöf mü?" Bu onun ilgisini çekmişe benziyordu.

"Bazen poker sadece bir aldatma oyunudur... özellikle de kaybediyorsanız."

Hades her ikisine de beşer kart dağıttı ve önce ellerine sonra birbirlerine bakarak zaman geçirdiler. Sonunda tanrıça kartlarını yüzü yukarı bakacak şekilde yere koydu ve Hades de aynısını yaptı.

"Sende bir çift kız var," dedi. "Ve bende de full house var." "Yani... sen kazandın." Üzgün görünmüyordu, daha çok düşünceliydi, hala kuralları hatırlamaya ve oyunu anlamaya çalışıyordu. Öte yandan Hades sabırsızdı ve sorusunu sorma fırsatını kaçırmadı.

"Kime karşı isyan ediyorsun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Anneme." Adam kaşlarını kaldırdı.

"Neden?"

"Cevap vereceksem başka bir el kazanmanız gerekecek."

Çok hevesliydi. İkinci kez kazandığında, soruyu sormadı, sadece beklentiyle ona baktı.

"Çünkü..." Durakladı ve gözleri onunkilerden uzaklaşarak önlerindeki masaya odaklandı, kaşları çatıldı. Bir cevap arıyordu. Hades *gerçeğı söylemekten kaçınmanın bir yolunu aradığını* fark etti. "Beni delirtti," derken pişmanlıkla gülümsedi.

Sözlerinde karanlığa dair bir ipucu vardı ve o anın peşine düşmek istedi. İlk kez onun kendini tuttuğunu hissetmişti. Daha fazla açıklama bekledi ama o sadece sırttı.

"Cevabın ayrıntılı olması gerektiğini hiç söylemediniz."

Sırtışı onunkiyle eşleşti. "Sizi temin ederim ki gelecek için not aldım." "Gelecek mi?"

"Umarım bu son poker oynayışımız olmaz."

Özellikle de şimdi. Ona nasıl düşündüğünü ve çalıştığını öğretiyordu ve bir sonraki oyunlarına fazlasıyla hazırlıklı olacaktı. O kadar kolay köşeleri kesemeyecekti. Şartlar daha ayrıntılı, riskler daha yüksek olacaktı.

İfadesi temkinli bir hal aldı ve bu geceden sonra onu bir daha görmeyi planlamadığını hissetti.

İçinden bir şey geçti -korkuya benzer bir duygu.

Onu tekrar görmek zorundayım. Delireceğim.

Bu düşünceleri bir kenara itti. *Oyunu bitir*, dedi kendi kendine ve bir el daha dağıttı ve kazandı.

"Annene neden kızgınsın?" diye sordu.

Bir an için düşünceli göründü ve sonra, "Çünkü... O benim olamayacağım bir şey olmamı istiyor," dedi.

Yüzeyin altında hissettiğim şey bu muydu? Özgür olmak isteyen gerçek doğası mı?

Bakışları kartlara kaydı. "İnsanların bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Başını yana eğdi. "Oyunumuzdan zevk almıyor musun?"

"Oynuyorum. Ama insanların neden Hades'i oynadığını anlamıyorum. Neden ruhlarını ona satmak istiyorlar?"

Hiç bir şey için çaresiz kalmadın mı? diye sormak istedi ama cevabı biliyordu. Aralarında yanan ateşi hissedebiliyordu.

"Ruhlarını satmak istedikleri için bir oyunu kabul etmiyorlar," dedi.

"Kazanabileceklerini düşündükleri için yapıyorlar."

"Kazandılar mı?"

"Kazanıyorlar mı?" "Bazen."

"Sence bu onu kızdırıyor mu?"

Kadın soru karşısında dudaklarını büzmüştü ve adamın göğsünü bir korku kapladı. Bu kadının Demeter'le bağlantıları vardı, bu da onun hakkında en kötü şeyleri duyduğu anlamına geliyordu. Etrafına dikilen efsaneyi yıkmak gibi bir umudu varsa, onunla zaman geçirmesi gerekecekti ve bu da onun kim olduğunu bilmesi gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden sorusuna dürüstçe cevap verdi.

"Sevgilim, her şekilde ben kazanırım."

Gözleri irileşti ve neredeyse sandalyesini devirerek hızla ayağa kalktı. Yanından ayrılmak için bu kadar hevesli birini daha önce hiç görmemişti. Adı ağzından bir küfür gibi döküldü.

"Hades."

Ürperdi. *Tekrar söyle*, diye emretmek istedi ama ağzını kapalı tuttu. Gözleri karardı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Kadının yüzündeki ifade sonsuza dek aklından çıkmayacaktı. Şok olmuştu, korkmuştu, utanmıştı.

Bir hata yaptı. Bunu onun yüzünden okudu.

"Gitmek zorundayım."

Döndü, sanki ruhunu çalmaya gelen ölümün ta kendisiymiş gibi ondan kaçtı.

Onun peşinden gitmeyi düşündü ama takip edip etmemesinin bir önemi olmadığını biliyordu. Geri dönecekti. Ona yenilmişti ve o da onu işaretlemişti.

Viskisinin geri kalanını yuttu ve gülümsedi.

Belki de Afrodit'in pazarlığı o kadar da imkânsız değildi. "En hızlı yol, en hızlı fayda," diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM IV - LANET KADERLER

"Lordum." Minthe'nin sesi onu hayal aleminden çıkardı. "İlk randevunuz geldi."

Hay sikeyim. Başka bir pazarlık için kesinlikle yanlış bir kafa yapısındaydı. Kaşlarını çatı ve bardağından bir yudum içmek istedi ama bardağın boş olduğunu fark etti. Su perisine baktığında kaşları çatılmıştı.

"Vuruldunuz mu lordum?" Sesinden yargılama damlıyordu. "Evet," dedi. Yalan söylemek için bir neden görmüyordu. "Öyleyim."

Minthe'nin yaşadığı şok gözlerinin genişlemesine ve dudaklarının büzülmesine neden oldu.

"Çaresizlik gurur verici değil, Hades."

"Kıskançlık da öyle," diye yanıtladı boş bardağı onun eline tutuşturarak. Kadın kaşlarını çatı.

"Ölümlü nerede?"

"Elmas Süit" diye cevap verirken gözleri parladı.

Gecenin sonunda Hades üç sözleşme kazanmıştı. Biri genç, diğeri yaşlı olmak üzere zenginlik arayışındaki iki adam ve aşk arayışındaki bir kadın. Şimdi hepsi ruhlarına en çok yük olan şeyin üstesinden gelme mücadelesiyle karşı karşıyaydı.

İki adamdan genç olanı, kokain bağımlılığını desteklemek için tükettiği üniversite fonlarını yerine koymaya çalışıyordu. Hades'in dileğini yerine getirmesi için önce alışkanlığından kurtulması gerekiyordu. Yaşlı adam karısının kemoterapi masraflarını karşılamaya çalışıyordu ve ruhundaki en büyük yük neydi? O vardı

onu aldattığını söyledi. Hades'in şartları, ilişkisini itiraf etmesi gerektiği yönündeydi.

Kadın aşk istedi, daha doğrusu belirli bir erkeğin ona aşık olmasını istedi. Yıllardır özlemini çektiği bir iş arkadaşı.

Bu Hades'in sık sık duyduğu ve asla yerine getiremeyeceği bir istekti.

Hades'in karşısında oturuyordu, çaresiz ve yorgun görünüyordu ve Hades onun ruhuna baktığında, sevdiği adamla öylesine sarmaş dolaş olduğunu gördü ki, artık gerçek benliğine benzemiyordu. Yıllarca reddedilmekten dolayı keskinleşmiş, dikenlerle gölgelenmiş bir sarmaşıktı.

"Şartlarınızı değiştirin," diye tavsiyede bulundu.

Gözleri kısıldı ve sesini yükseltmeye cesaret ederek dişlerini sıktı. "Ama istediğim kişi o!"

Bu gece bu savunmayı ikinci kez duyuyordu ve her ikisinde de yalan söylüyordu.

"Başka bir ölümlünün seni sevmesini sağlayamam," dedi Hades. "Ya sevgi istersin ya da hiçbir şey."

Kabul etmeden önce gözyaşlarını tutmaya çalışarak bir süre ona ters ters baktı. Sonunda biri tarafından sevilmenin daha iyi olacağına karar verdiğini düşünmüştü. Ancak oyunu kazanamamıştı ve kaybetmesi üzerine Hades onun dehşet dolu, sulu bakışlarıyla karşılaştı.

"İş arkadaşın için duyduğun bu anlamsız arzuya bir son ver," dedi Hades. Kız ters ters baktı. "Onu sevmeyi öylece bırakamam."

"Bir yolunu bulmalısın," dedi. "Belki bunu yaptığında gözlerin yeni bir aşka açılır."

Hades ayağa kalkmaya başladı.

"Hiç aşık olmadın mı?" diye sordu ve adam durakladığında gözleri farkına vararak büyüdü. "Aşık olmadın."

Hades dudaklarını birbirine bastırdı. "Dikkatli ol ölümlü. Bu hayat gelip geçici.

Yeraltı Dünyası'ndaki varlığınız sonsuza dek sürer."

Tekrar ayağa kalkmaya başladı ve kadın onun elini tuttu. "Lütfen! Anlamıyorsunuz! Kimi sevdiğime yardım edemem!"

Hades elini geri çekti. "Sözlerini ve duygularını boşa harcıyorsun, ölümlü."

Daha fazlasını söyleyebilirdi. Bu kayıtsız adama olan sevgisinin onu küstürdüğünü, onu sevgisinden kurtarmaya karar verdiği anda hayatının daha iyi olacağını açıklayabilirdi, ama onun bunu yapacağını biliyordu

onu duymadı, bu yüzden konuşmadı. Bunun yerine, Yeraltı Dünyası'na çekilerek ortadan kayboldu.

Ama dinlenmek için değil.

Kaderlerin aynalı sarayında bulunan Ruhlar Kütüphanesi'ne ışınlandı. Hades üç tanrıçaya kendi krallığının bir bölümünü hediye etmişti - Yeraltı Dünyası'nın eterinde yüzen bir ada. Bu adaya ondan başka kimse erişemezdi ve Kaderler de buradan ayrılamazdı.

Lachesis ona *yaldızlı bir kafes* demişti.

Yüceltilmiş bir hapishane, diye bağırdı Clotho.

Aynalı bir hücre, dedi Atropos.

Kaderler burayı bir kafes, bir hücre, bir hapishane olarak tanımlamayı seçmiş olabilirler, ancak bunun kendi şartnamelerine göre ve onların korunması için inşa edildiğini Hades kadar iyi biliyorlardı.

"Yeraltı Dünyası'nın ruhları ve tanrıları arasında yaşamayı mı tercih ederiniz?" diye sordu onlara her şikayet ettiklerinde. "Sizi taşlarlar ve ben de onları durduramam."

Verdiği cevap hiçbirinin hoşuna gitmemiş ve sarayın dışındaki bahçeleri değiştirmesini talep ederek karşılık vermişlerdi; bu taleplerini sık sık dile getirmişlerdi ve o da bunu yerine getirmişti.

Kütüphanede, grimsi bir ışık alan cam kubbe tavan dışında hiç pencere yoktu. Duvarlar yerden tavana kadar uzanan kitaplıklarla, siyah kadife ciltli kitaplarla doluydu. Her ciltte her insanın, yaratığın ve tanrının hayatı ayrıntılı olarak anlatılıyordu.

Hades elini uzattı ve Hasat Tanrıçası Demeter'i çağırdı. Kitap ona doğru geldi ve bir gümbürtüyle avucuna düştü. Kitabı açtığında, ipliklerden oluşan bir projeksiyon, tanrıçanın doğumundan günümüze kadar olan, okunabilen veya bir film gibi izlenebilen bir zaman çizelgesini gösteriyordu.

Hades, onun savaşta yıpranmış doğumundan Titanomachy'den sonraki intikam dolu varoluşuna, besleyici kültürün yaratılışına, ipliği dallanıp başka bir yaşam ipliğinin yaratılışına işaret edene kadar onu izlemeyi seçti.

"Bana bu ipliğin kime ait olduğunu göster," dedi ve altın, Nevernight'taki kızın görüntüsünü oluşturana kadar parçalandı.

Hades ona bakarken göğsü gerildi.

Demeter gibi kokmasına şaşmamalı, o onun kızıydı.

"Müstakbel kraliçenizi merak ediyor musunuz?" Lachesis beyazlar giymiş, yüzü uzun, siyah saçlarla çerçevelenmiş, başı altınla taçlandırılmış olarak göründü. O bir

Ortanca kız kardeş, elinde ölümlülerin hayatını ölçtüğü altın bir çubuk tutuyordu.

Geleceğin kraliçesi. Kelimeler içini ürpertti ve tepki vermemek için dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

"Adı ne?" Hades sordu.

Gözlerini onun parıldayan görüntüsünden ayırmadı.

"Onun adı Persephone," diye yanıtladı Lachesis.

Persephone, diye adını mırıldandı, dilinin üzerinde test etti, ne kadar doğru hissettirdiğine, kulağa ne kadar mükemmel geldiğine şaşırdı.

"Bahar Tanrıçası."

Hades'in bakışları Kader'e kaydı. Koyu renk gözleri dipsiz ve duygusuz bir şekilde ona baktı.

"Benimle alay etmek istiyorsun."

Bahar Tanrıçası, Yeniden Doğuş Tanrıçası, Yaşam Tanrıçası. Baharın kızı nasıl olur da ölümün gelini olur?

"Her zaman şüpheliydin, Hades," dedi Clotho, bir anda ortaya çıkarak. Üç Kader'in en genci olan Clotho, altın giysili ve taçlı Lachesis'ten farklı görünmüyordu. "Belki de en sevdiğimiz tanrıyı ödüllendirmek istiyoruzdur."

"Sen hiçbir tanrıyı sevmezsin," diye yanıtladı Hades. "En az biz senden hoşlanmıyoruz."

"Gururum okşandı," diye tersledi.

"Eğer hoşnut değilsen, ipliği çözeriz," dedi Atropos, Hades'in önünde belirip kitabı elinden kaparak. En büyükleriydi ve hâlâ kız kardeşlerinden farklı görünmüyordu; kan kırmızısı giysiler içindeydi, boynundaki zincirde bir çift iğrenç altın makas asılıydı.

Hades üçüne de ters ters baktı.

"Seni iyi tanıyorum Morai," dedi hepsine birden hitap ederek. "Kimi cezalandırıyorsunuz?"

Karşılıklı bakıştılar. Sonunda Clotho cevap verdi, "Demeter bir kız çocuğu için yalvardı."

"Gerçekleşen bir dilek," dedi Lachesis. "Sen onun ödediği bedelsin," diye ekledi Atropos.

"Ben cezayım," dedi Hades.

Kaderler Demeter'in Hades'e olan nefretinin farkındaydı. Bir hileden şüphelendiğinde haklıydı.

"Eğer siz böyle algılamayı tercih ediyorsanız," dedi Clotho. "Ama biz farklı düşünmeyi seviyoruz," dedi Lachesis.

"Bu bizim iyiliğimiz için ödenen bir bedel," diye açıkladı Atropos.

Kader böyle işliyordu ve tanrılar da bundan muaf değildi.

"Demeter farkında mı?" Hades sordu.

"Elbette. Sır saklamak gibi bir alışkanlığımız yok Lord Hades."

Hades sessizleşti. Eğer Demeter'in haberi varsa, Bahar Tanrıçası'nı hiç duymamış olmasına şaşmamalıydı.

"Demeter'i cezalandırdığını sanıyorsun ama aslında Persephone'yi cezalandırıyorsun," dedi Hades.

İroni onun da gözünden kaçmamıştı, çünkü aynı şeyi ona da yapmıştı. Aralarındaki pazarlık, yani adamın yaptığı en büyük pazarlık onu bağlamıştı çünkü sonunda onu sevmek zorunda kalmayacaktı. Binlerce ölümlünün ve İlahi Olan'ın kaderleri Kaderler tarafından örülmüştü. Bu bir aşk evliliğini garanti etmiyordu ve onunla Demeter'in kızı arasında bir aşk evliliği olması ihtimali daha da düşüktü.

Lachesis gözlerini kıstı. "Korkuyor musun, Hades?"

Tanrı ters ters baktı ve üç Kader güldü.

"Kaderin İpliklerini örebiliriz lordum, ama geleceğinizi nasıl şekillendireceğinizin kontrolü sizde." Clotho ortadan kayboldu.

"İlişkinizi krallığınızı yönettiğiniz gibi yönetecek misiniz?" Lachesis ortadan kayboldu.

"Yoksa kaosun tadını mı çıkaralım?" Atropos soldu.

Ve yalnız kaldığında, onların neşeli kahkahaları etrafında yankılanıyordu.

Sen hiç aşık olmadın mı?

Ölümlünün sözleri ona geri döndü ve bir parazit gibi derisinin altına işledi.

Hayır, hiç aşık olmamıştı ve şimdi hep merak edecekti... Persephone özgür bırakılsaydı onu seçer miydi?

Hades Kaderlerin malikânesinden ayrıldı ve kendini Hekate'nin kulübesinin önünde buldu. Büyücülük Tanrıçası uzun zamandır Yeraltı Dünyası'nda ikamet ediyordu. Hades ona dilediği yere yerleşmesine izin vermişti ve o da asmalarla kaplı kulübesini inşa etmek için karanlık bir vadiyi seçmişti. Daha sonra aylarca zehirli itüzümü yetiştirmişti.

Hades onun ne yaptığını öğrendiğinde sadece kaşlarını kaldırmıştı.

"Zehirlerim yararlı olmamış gibi davranma, Hades." "Böyle bir düşüncem yok," diye cevap verdi.

Hades bu anı karşısında sırtıttı. O zamandan beri Hekate onun sırdaşı, belki de en yakın arkadaşı olmuştu.

Dışarıdaydı, ağaçların gölgesindeki bir açıklıktan süzülen ay ışığının altında duruyordu. Tanrıça daha önce onun büyülu bir gece yaratma yeteneğini övmüştü ama bu pek de şaşırtıcı değildi. Hades karanlıktan doğan bir tanrıydı. En iyi bildiği şey buydu.

"Canınızı sıkkan nedir kralım?" diye sordu adam yaklaşırken. "Minthe mi? Durumu düzeltmek için kül suyu önerebilir miyim? Yutulduğunda oldukça acı veriyor."

Hades kaşlarını kaldırdı. "Şimdiden cinayet düşüncelerine mi kapıldın, Hekate? Daha öğlen bile olmadı."

Gülümsedi. "Geceleri daha yaratıcıyım."

Hades kıkırdadı ve rahat bir sessizliğe gömüldüler. Hades, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Hekate ise aya bakıyordu. Bir süre sonra ona tekrar sordu, "Seni rahatsız eden ne?"

"Kaderler," dedi.

"Ah, kankalar. Ne yapmışlar?"

"Bana bir eş verdiler," dedi iki kaşını da kaldırarak. "Demeter'in kızı."

Hekate güldü ve Hades'in kemerli bakışları karşısında hızla eliyle ağzını kapattı.

"Özür dilerim," dedi ve kendini toparlayarak boğazını temizledi. "Korkunç biri mi?"

"Hayır," dedi Hades. "Muhtemelen en kötü yanı da bu. O çok güzel." "O zaman neden suratın asık?"

Hades gecenin gidişatını mümkün olduğunca az kelimeyle açıkladı -Afrodit'in pazarlığı, Persephone'yi ilk kez görmesi, onu sahiplenmek için verdiği ilkel tepkinin olağandışı olduğunu fark etmesi ve onları birbirine bağlayan ipliği ortaya çıkarması.

"Kim olduğumu anladığında bana nasıl baktığını görmeliydiniz. Dehşete düşmüştü."

"Dehşete kapıldığını sanmıyorum," dedi Hekate. "Şaşırdı, belki - hatta düşünceleri seninkiler gibiyse belki de utandı."

Hekate ona bilmiş bir bakış attı ama Hades o kadar emin değildi. Hekate orada değildi.

"Senin bir meydan okumadan geri adım attığını hiç görmedim, Hades."

"Yapmadım," dedi. Tam tersini yapmıştı; aslında onu önümüzdeki altı ay boyunca kendisine bağlamıştı.

Hekate onun açıklamasını bekledi.

"Benimle oynadı."

"Ne?"

Hades, "Beni bir oyun için masasına davet etti ve kaybetti," diye açıkladı.

Yarın sabaha kadar Persephone'nin teninde işareti belirecek ve Persephone ona döndüğünde, ona aralarındaki sözleşmenin şartlarını sunacaktı. Eğer başarısız olursa, sonsuza dek Yeraltı Dünyası'nın bir sakini olacaktı.

"Hades, yapmadın."

Sadece cadı-tanrıçaya baktı. "Bu İlahi Kanun," dedi.

Hekate bunun doğru olmadığını bilerek ters ters baktı. Hades onun zamanını talep etmeden gitmesine izin vermeyi seçebilirdi ve bunu yapmamayı seçmişti. Eğer Kaderler onları birbirine bağlayacaksa, neden kontrolü ele alması?

"Onun sevgisini istemiyor musun? Neden onu bir sözleşmeye zorluyorsun?"

Bir süre sonra yüksek sesle itiraf etti: "Çünkü geri döneceğini düşünmemiştim."

Hekate'ye bakmadı ama sessizliği ona acıdığını gösteriyordu ve bundan nefret ediyordu.

"Ondan ne isteyeceksin?" diye sordu.

"Herkesten istediğim şeyi," dedi.

Onun ruhundaki güvensizliklere meydan okuyacaktı. Sonunda bir kraliçe ya da bir canavar yaratacaktı. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

"Ona baktığında ne hissediyorsun?" Hekate sordu.

Hades bu sorudan hoşlanmamıştı, ya da belki de verdiği cevaptan hoşlanmamıştı, ama yine de dürüstçe konuştu.

"Sanki kaostan doğmuşum gibi."

Hekate sırttı.

"Ondan hoşlanacağımı şimdiden söyleyebilirim." Sonra gözleri eğlenceyle parladı. "Minthe'ye ben buradayken evleneceğinizi söylemelisin. Çok kızacak!"

BÖLÜM V - BİR SÖZLEŞME MÜHÜRLÜ

Hades kendini Tartarus'ta buldu.

Saltanatının başlarında buraya krallığındaki diğer yerlerden daha sık gelirdi. Titanomachy sonrası karanlık bir dönemdi. Savaştan doğan Hades kan ve acıdan başka bir şey bilmiyordu ama Tartarus'ta geçirdiği zamanı tanıdıklarla birlikte var olma arzusuyla geçirmemişti. Bunu karanlık başlangıcından sorumlu olanları, yani Titanları cezalandırma arzusuyla yapmıştı.

Zaman geçtikçe buna daha az ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Nadiren de olsa, kalan öfkesini yönlendirmeye devam ediyordu. Bu gece de farklı değildi.

Tartarus'un dağlarından birinin zirvesinde, mağara gibi ama modern bir oda olan ofisinde duruyordu. Burası aynı zamanda bir işkence odasıydı ve duvarları Hades'in, kendilerini onun önünde zaptedilmiş olarak bulan, birçoğu öbür dünyada bile sırlar saklayan pek çok talihsiz insan ve insansı üzerinde kullandığı silahlarla kaplıydı. Zeminin bir kısmı camdı ve Hades bu yükseltilmiş alandan aşağıya, kat kat işkenceye bakıyordu.

Yıllar geçtikçe hapisane evrim geçirmişti. Yeraltında başlamıştı, kilometrelerce uzanan katları vardı, hepsi de en kötü suçları cezalandırmaya ve ruhlara absürt şekillerde işkence etmeye adanmıştı - rüzgar, buzlu yağmur ve ateşle ve katranda boğulma, kartalların ve akbaların ciğerleri yemesi ve etlerin jilet gibi keskin dişlerle vücutlardan koparılması gibi daha etkili cezalarla.

Bu işkence biçimleri hâlâ varlığını sürdürürken, Hades yukarıdaki dünyayla birlikte evrim geçirerek dağları oydu ve çeşitli psikolojik işkence biçimleri için izole hücreler yarattı. Çeşitleri ne olursa olsun, Hades'in umursadığı tek şey aynı sonucu doğurmasıydı: acı.

Hades masasından bir şişe viski aldı ve parmaklarını şıklatıp bir ruh çağırmadan önce bir yudum içti. Bu adam Sisifos'un balıkhanesinin bahçesinde vurarak öldürdüğü adamdı.

Isidore Angelos.

Elleri arkadan bağlıydı, bacakları zapt edilmişti. Çenesi göğsüne yaslanmıştı. Uyuyordu.

Ruhlar Yeraltı Dünyası'nda da Yukarı Dünya'da olduğu gibi devam etme eğilimindeydi, yani ihtiyaçları olmasa bile rutine bağlı kalıyorlardı.

Uyku bunun bir örneğiydi.

"Ne kadar yakışıklı, değil mi?" dedi Hermes, Hades'in ofisinde belirerek.

Hile Tanrısı, yüzyıllar önce ruhlara rehberlik eden psikopomp rolünü üstlendiğinden, sık sık diyarına gelip giderdi. Hades ona şöyle bir baktı. Tanrı ilahi formundaydı, yaldızlı ve gösterişliydi. Büyük beyaz kanatları ve başının yanından çıkan, buklelerinin arasında neredeyse görünmeyen bir çift kısa boynuzu vardı. Altın gözleri ölümlüyü değerlendirdi.

"Tutsaklara gözünü dikme Hermes," dedi Hades.

"Ne? Güzelliği takdir edebilirim."

"Senin sicilinle mi? Hayır. Derinin altında ne olduğunu unutmaya meyillisiniz."

Hermes iç çekerek, "Ayrıca akıllara durgunluk veren bir seks yapma eğilimindeyim," dedi. "Bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık."

Bunun üzerine Hades tanrıya arkasını döndü, gözlerini devirdi ve bir yudum daha içmeden önce şişesindeki sıvıyı döndürdü.

Hermes, "Belki de daha sık seks yapsaydınız, tebaanıza işkence etme ihtiyacı hissetmezsiniz," dedi.

Hades dişlerini gıcırdattı, bütün gün yaptığı bir şeydi bu. Yarın çenesi ağrıyacaktı. Hermes'in sözleri onu iki nedenden dolayı sinirlendirmişti: Tanrının cinsel yaşamı hakkında yorum yapma ihtiyacı hissetmesi ve düşüncelerinin güzel Persephone'ye dönmesi.

Kasıklarında neredeyse inlemesine neden olacak bir sıkışma hissetti.

"Hiç kimse sana terapiye ihtiyacın olabileceğini söyledi mi?" Hermes sordu. "Çünkü insanlara işkence etmenin bir psikopati belirtisi olduğuna eminim."

Hades, elinde sığır sopası tutan Hermes'e ters ters baktı. Birdenbire korkunç bir tıklama sesi çıkararak kıvılcım çıkardı. Tanrı irkildi ve onu hemen yere bıraktı.

Hades kaşlarını kaldırdı. Bazen Hermes'in aslında yetenekli bir savaşçı olduğunu hatırlamak zor oluyordu.

"Ne?" diye meydan okudu. "Beni korkuttu!"

Hades elindeki sopayı yerden aldı ve ofisinin ortasında oturan Isidore adındaki adama dönerek, "Uyan," dedi.

Adamın başı sallanıyor, gözleri yorgunluktan ağırlaşmış bir şekilde açılıp kapanıyordu.

Hades, ölümlü etrafını tanırken bekledi ve ancak yüzünde tanıdık bir ifade gördüğünde konuştu.

"Benim diyarıma hoş geldiniz," dedi Hades.

Isidore'un gözleri büyüdü. "Ben... ben Tartarus'ta mıyım?"

Hades cevap vermedi. Onun yerine, "Sen bir Impious'sun," dedi.

Impiouslar, Büyük Alçalma sırasında Dünya'ya geldiklerinde tanrıları çeşitli nedenlerle reddeden ölümlüler ve ölümsüzlerdi

-Bazıları terk edilmiş hissetti, bazıları tanrıların ikiyüzlü olduğunu düşündü, diğerleri ise artık yönetilmek istemiyordu. Sonunda iki taraf savaşa tutuştu: Dinsizler ve Sadıklar. Hades savaşa katılmaya pek hevesli değildi; ne de olsa hangi tarafa katıldığının bir önemi yoktu, krallığı her halükarda büyüyecekti.

"Ve Triad'ın sadık bir üyesi," diye ekledi Hades.

Triad, tanrılara karşı çıkan, adalet, özgür irade ve özgürlük talep eden bir grup İhtiraslı ölümlüydü. Onlar kendilerini aktivist olarak adlandırırken, Olimposlular onlara terörist diyordu.

"Tr-Triad mı? Benim Triad üyesi olduğumu nereden çıkardınız?"

Bir an için adama baktı. Sorulara cevap vermeyi sevmezdi, aslında konuşmayı hiç sevmezdi ama adamın daha fazla yalan söylemeye çalışmasını engelleyebileceği için buna cevap verecekti.

"Üç nedeni var," dedi Hades. "Birincisi, yalan söylediğinde kekeliyorsun. İkincisi, yalan söylerken kekelemesen bile, yalanları hissedebiliyorum. Seninkiler acı ve kül gibi tadı var, ruhunun bir işareti. Üçüncüsü, bağlılığının reklamını yapmak istemiyorsan, bunu derine dövme olarak yaptırmamalısın."

Hades adamın gözlerinin Triad'ın sembolü olan üçgenin kazılı olduğu sağ koluna kaydığını fark etti.

"Yani, sadakatim için bana işkence mi yapacaksınız?"

"İşlediğin suçlar için sana işkence edeceğim," dedi Hades. "Triad üyesi olman sadece bir bonus."

Hades sığır sopasını böğrüne sapladığında Isidore gırtlaktan bir çığlık attı. Yanık et kokusu burun deliklerini doldurdu. Birkaç saniye sonra geri çekildi. Ölümlünün sırtı kavisli, nefes alış veriş sertti.

"Tanrılar, Hades! Bunu gerçekten yapmak zorunda mısınız?" Hermes sordu ama gözlerini kapatmak ya da iğrenmiş görünmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Bir ölümlüye işkence etmemiş gibi davranma Hermes. Hepimiz farklı olduğun biliyoruz," diye tükürdü Hades. Sığır sopası tekrar ateşlendiğinde, adam Hades'e dik dik baktı ve meydan okudu.

"Daha önce de işkence gördüm."

Hades hınzırca gülümsedi. "Benim tarafımdan değil."

Sığır sopası Isidore'un işkencesinin sadece başlangıcıydı. Hades elektrik vermekten ateşe geçti, adamın ayaklarının altındaki zemini tutuşturdu ve alevler derisini yalarken onu hayatta tuttu. Adam çığlık atarak dumanı içine çekti ve bu da ağzından kan gelene kadar öksürmesine neden oldu.

Bir noktada, Hades alevleri büyüyle söndürdü ve sonrasında yaşanan sessizlikte Hermes konuştu.

"Sen cidden boku yemişsin, Hades."

"Siz," dedi Isidore'un sesi hırıltılı bir şekilde, göğsü yavaşça inip kalkarak. "Tanrı olduğunuz için dokunulmaz olduğunuzu sanıyorsunuz."

"İşte tam da bu yüzden dokunulmazız," dedi Hermes.

Hades elini kaldırarak Hile Tanrısı'nı susturdu.

"Neyin geldiğini bilmiyorsun," diye devam etti Isidore, sesi boştu. Başı yana eğilmişti ve artık Hades'e değil, duvara bakıyordu. Tanrı, kendisine bakması için ölümlünün kömürleşmiş yüzünü kavradı.

"Hades-" diye söze başladı Hermes. "Ne geliyor?" Hades sordu. "Savaş," diye yanıtladı adam.

Neredeyse öğlen olmuştu ve Hades henüz uyumamıştı. Gözleri zımpara kâğıdı gibiydi ve Hermes'in sesi kulaklarını tırmalıyordu. Tanrı onu sarayına kadar takip etmişti ve şimdi yatak odasına doğru ilerlerken yanında yürüyordu. Hades Tartarus'taki ofisinden getirdiği şişeden bir yudum aldı.

Hermes, "Bilgi almak için ona işkence ettiğinizi bana söyleyebilirdiniz," diye yakındı.

"Sana söyleseydim, bana ne kadar berbat durumda olduğumu söylemekten kaçınacağını mı söylüyorsun?" Hades sordu.

Hermes cevap vermek için ağzını açtı ama onun yerine Hades konuştu.

"Triad yeniden organize oluyor. Gözlerinize ve kulaklarınıza ihtiyacım var."

Hermes güldü. "Aslında onlardan... korkmuyorsun, değil mi?"

"Triad ile savaşa girdik, Hermes. Bu tekrar olabilir. Özgürlük için yanıp tutuşan ölümlüleri hafife almayın."

Hermes gözlerini kıstı. "Görünüşe göre onlara sempati duyuyorsun."

Hades tanrının bakışlarıyla karşılaştı ve her zaman yaptığı gibi cevap verdi: "Biri için kötülük olan, diğeri için özgürlük mücadelesidir."

Bunu daha önce de söylemişti ve yine söyleyecekti. Triad ile yaşadığı sorun, savaşları sırasında yanlarında göturdükleri masum hayatlarıdır.

"Kibrinin seni kör etmesine izin verme, Hermes."

Bu kez, Hades odasına doğru yola çıktığında, tanrı onu takip etmedi.

Hades odasına girer girmez parmaklarını şakağına bastırarak iç çekti. Baş ağrımaya uzun zaman olmuştu ama bu gün bitmek bilmiyordu. Hades odayı geçip şöminenin yanına gitti ve viskisini bitirdi. Boş şişeye baktı ve günün, dünyanın olaylarını düşündü. Pazarlık etmiş, öldürmüş ve işkence etmişti.

Müstakbel karısının onaylamayacağından emin olduğu her şey.

Müstakbel

eşim.

Lanet olası

Fates.

Hades şişeyi fırlattı ve şişe siyah mermer duvara çarparak paramparça oldu.

O buraya geldiğinde bir şeyleri kırmayı bırakmam gerekecek, diye düşündü ve sonra bu kadar... umutlu konuştuğu için kendini azarladı.

Öfkeyle içini çekti ve kravatını gevşeterek yatağına doğru ilerledi. Gözleri yanmaya başlamıştı. Uyuması gerekiyordu. Birkaç saat içinde tekrar kalkması gerekiyordu. Yapması gereken önemli bir randevusu daha vardı. Bu seferki kendi bölgesinde, Iniquity'de, toplumun en kötülerinin onun koruması ve yönetimi altında toplandığı özel bir kulüpte.

Tam yorganı geri çekerken kapı çalındı. "Git buradan," dedi,

Minthe olduğunu düşünerek.

Onun yerine, Ilias'ın sesi cevap verdi.

"Sanırım bunu duymak isteyeceksiniz lordum."

Hades iç çekti. "Evet?"

Ilias kara kaşlarını çatarak ve alaycı bir şekilde gülümseyerek içeri girdi. "Kötülere rahat yok. Dün geceki kadın Nevernight'ın dışında Duncan'la kavga ediyor. Ellerini onun üzerine koymuş. Acele etseniz iyi olur."

Hades onu ele geçiren duyguyu tarif edemiyordu ama sanki içindeki her şey bir anlığına donmuştu; kanı akıyor, kalbi pompalamıyor, ciğerleri genişlemiyordu.

Buz damarlarına girdiği anda yok oldu ve yerini kızgın bir öfkeye bıraktı.

Nevernight'ın girişine ışınlanmadan önce "Neden daha önce bir şey söylemedin?" diye tersledi.

Kapının diğer tarafında tanıdık bir ses tehdit ediyordu: "Ben Persephone, Bahar Tanrıçası'yım ve eğer fani hayatını korumak istiyorsan bana itaat edeceksin!"

Hades kapıyı fırlatıp açtı. Gözleri tanrıçaya takılana kadar çıldırmış gibi hissetti ve sonra afalladı.

Cansız kaldırımda, çok parlak güneşin altında, insani cazibesinden sıyrılmış bir halde duruyordu. Yabani saçlarından beyaz kudu boynuzları fışkırıyordu ve boylarına rağmen ne kadar minyon görüldüğünü düşünmeden edemedi. Onu bu şekilde görmek hoşuna gitmişti. Bir şekilde samimi hissettiriyordu, çünkü *onu* gördüğünü biliyordu. Bu Persephone'ydi, kraliçesi olacak tanrıçaydı ve o *her şeydi*.

Kadın adamın bakışlarıyla buluşmadı ama gözleri kesinlikle onun *üzerindeydi*, tam olarak çıkaramadığı ama anlamak istediği bir yoğunlukla onun çerçevesini takip ediyordu.

Vücudu, duyguları ve büyüü üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi hissetmesine rağmen, elinden geldiğince kendini toparladı ve konuştu.

"Leydi Persephone." Unvanı dilinde ağırlaştı ve onun sözleriyle bakışlarıyla buluştu ve Tartarus'un nehirleri kadar vahşi ve Asphodel Vadisi kadar yeşil olan parlak gözleriyle bir kez daha irkildi. Ona baktığında kızın soğukkanlılığında bir şeyler değişti. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

"Lord Hades."

Ona resmi bir şekilde hitap etti ve başını sertçe salladı. Hangisinin hoşuna gitmediğinden emin değildi; onun unvanını kullanmış olması mı, yoksa

törensel vücut dili. Kaşlarını çatı ama bu konu üzerinde uzun süre düşünemedi çünkü Duncan dikkatini çekmişti.

"Lordum." Dev dizlerinin üzerine çöktü ve başını öne eğdi. "Onun bir tanrıça olduğunu bilmiyordum. Yaptıklarımın cezasını kabul ediyorum."

"Ceza mı?" Persephone yankılandı. Bu fikirden rahatsız olmuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hades dişlerini sıktı, Yeraltı Dünyası'nda onu alt eden öfke yeniden alevlendi.

"Ellerimi bir tanrıçanın üzerine koydum," dedi

Duncan. "Hem de bir kadının," diye ekledi Hades mutsuzca.

Duncan yanlış anlamıştı. Yaklaşmakta olan cezasının İlahi kana sahip birine dokunmuş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu; bir kadını incitmişti. Hades kadınlara ya da çocuklara karşı şiddete hoşgörü göstermezdi. Hatta bundan o kadar nefret ederdi ki, Tartarus'ta bu tür suçlardan sorumlu olanlar için özel bir seviye vardı ve cezaları bizzat Öfkeli, üç korkulan İntikam Tanrıçası, Nemesis, İntikam Tanrıçası ve tacizcileri bizzat cezalandırmayı kendine görev edinen Hekate tarafından verilirdi.

Hades'in hizmetinde olsun ya da olmasın, hiçbir insan ya da insansı mazur görülemezdi.

"Seninle sonra ilgileneceğim," diye söz verdi Hades. "Şimdi, Leydi Persephone."

Adam kenara çekilerek Nevernight'a girmesi için ona yer açtı. Onun düşündüğü gibi tereddüt etmedi, kulübün karanlığına sanki oranın sahibiymiş gibi girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve bir anlığına birlikte kapana kısıldılar ve sihirlerinin kokusu birbirlerine karıştı. Hades Persephone'nin duruşundaki sertliği fark etti, çünkü kendisi de aynı şekilde hareketsiz kalmıştı. Kadının tepkisi onu rahatlattı, muhtemelen onu da aynı şekilde etkilediği fikrinden umut bulduğu için.

Aralarında oluşmakta olan şeye meydan okumayı düşündü, yaklaştı ve parıldayan saçlarını boynundan çekti. Yumuşak tenine bir öpücük kondururken onun titreyen nefesini duyabiliyordu. O zaman onun kollarında eriyecek miydi? Yoksa savaşıyor muydu?

Yaklaştı. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama kadın daha da sertleşti, sırtı dimdik oldu. Sıkıca sarılmıştı, saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibiydi. Bu, isteyerek katlanacağı bir ısırdı ve eğildi, çenesi yüzünün yan tarafına değdi, dudakları kulağına değdi.

"Sürprizlerle dolusun, sevgilim."

Çok kibirli olduğunu fark etti, vücudunun ona verdiği tepkiye hazırlıksızdı. Kadının kokusu tenine sinmiş, kanını tutuşturmuştu. Kolunu onun beline dolamak, onu kendine doğru çekmek, onu tüketmek düşüncesi ağırlaştı ve sertleşti.

Sikeyim.

Duyulabilir bir nefes onu gerçekliğe geri döndürdü ve kadın onunla yüzleşmeden Nevernight'in iç kapısını açarak aralarındaki garip büyüğü bozdu.

"Önden buyurun, tanrıça."

Kadın gözlerini kırptırdı ve adam onun ifadesindeki şaşkınlığı fark etti. Belki de az önce yaşadıklarının bir illüzyon olduğunu düşünüyordu. Yarı yarıya kaçmasını bekliyordu ama yine gözlerinde o meydan okuma kıvılcımı belirdi. Adamın yanından geçerken bakışlarını ondan ayırmadı; bu hem bir meydan okuma hem de bir alaydı.

Onun arkasından gitti ve balkona yaklaşmasını izledi, gözleri aşağıdaki katı tarıyordu. Ne aradığını merak etti ama sormadı, sadece ona bakıp merdivenlerden inmeye devam edene kadar bekledi.

Kızın topuklu ayakkabıları onu yerde takip ederken tıkırdadı ve adam kızın hareket etmeyi bıraktığını anladı çünkü kulüp sessizleşmişti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Sesinde şüphe vardı ve Nevernight'a isteyerek girmiş olmasının bir güven göstergesi olmadığını kendine hatırlattı.

Hades durakladı ve dönüp ona baktı.

Arkasına bakmamalıydı. Neredeyse bu güzel tanrıçayı kendi diyarına çekerek ne yaptığını sorgulayacaktı.

"Ofisim," dedi. "Sanırım bana söyleyeceğin her şey mahremiyet gerektiriyordur?"

Kaşlarını kaldırarak boş alana baktı. "Burası oldukça özel görünüyor."

"Öyle değil." Arkasını döndü ve üst kata yöneldi, arkasından gelen topuk seslerini duyunca memnun oldu.

Merdivenlerin başında, ofisine doğru döndü ve üzerinde altın renginde sembollerinden birini taşıyan iki büyük kapıdan birini açtı - sarmaşıklar ve çiçeklerle sarılmış bir bident. Persephone'ye döndüğünde, o hâlâ birkaç adım ötede duruyordu. Uzaklığı onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Her fırsatta tereddüt edecek misiniz, Leydi Persephone?"

Kaşlarını çattı. "Ben sadece dekorunuza hayran kaldım Lord Hades. Dün gece bunu fark etmemiştim."

"Mesai saatleri içinde odamın kapıları genellikle örtülü olur," dedi ve açık kapıyı işaret etti. "Gidelim mi?"

Çenesini kaldırdı ve yanından hızla geçti. Siyah mermer zeminde ilerlerken ve ofisine alışırken onu takip etti, gözleri ilk olarak kulüp katına bakan pencerelerin duvarına yerleşti. Bu, ofislerinin çoğunda bulunan ortak bir özellikti, yukarıdan gözlem yapmanın bir yoluydu. Dışarıdaki sıcağa rağmen Hades ocağında ateş yakmaya devam etti. Ateşi severdi, alevlerin dans edişini severdi, obsidyen masasından onu seyretmeyi severdi, ama masanın önüne yerleştirilmiş oturma alanını nadiren kullanırdı. Belki bugün kullanır ve Bahar Tanrıçası'nı oturmaya davet ederdi.

Ama bu çok kibarca görünüyordu ve Hades, tanrıça her ne söylemeye geldiyse, bunun kibarlık dışında bir şey olduğunu hissediyordu.

Adam kapıyı kapattığında, kadın yine kaskatı kesildi. O zaman, Duncan'la yaşadığı korkunç etkileşimden sonra onun yanında güvende olduğuna dair güvence vermek için daha fazlasını yapması gerektiğini fark etti. Onu ürkütmek istemediği için yerde gürültüyle ilerledi ve önünde durdu, gözleri yüzünü aradı, dudaklarını sıyırdı, sonra boynuna kayd. Mükemmel teni devin tutuşundan dolayı kızarmıştı.

Olduğu yerde kalmak ve Duncan'a işkence etmek için Yeraltı Dünyası'na ışınlanmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Beklentinin işkencenin bir parçası olduğunu kendine hatırlattı.

Ona doğru uzandı, tenindeki izleri iyileştirmek istiyordu ama kızın eli koluna yapıştı. Bakışları birbirine çarptı.

"Yaralandın mı?" diye sordu. "Hayır," diye fısıldadı.

Bu alışverişte samimi bir şeyler vardı. Belki de yakınlıklarından, birbirlerinden birkaç santim uzakta olmalarından, tenlerinin tenlerine değmesinden kaynaklanıyordu. Bir süre sonra başını salladı ve kolunu onun elinden kurtardı. Aptalca bir şey yapmamak için mesafeye ihtiyaç duyarak odanın karşısına geçti. Onu öpmek gibi.

Demeter'in büyüünün kokusu ona büyüünü yükseltmek üzere olduğunu haber verdi.

"Alçakgönüllü olmak için biraz geç değil mi?" diye sordu masasına yaslanıp kravatını boynundan çekştirerek. Kravatın teninde yarattığı kısıtlama hissinden hoşlanmamıştı ama bu hareket onun bakışlarını üzerine çekti ve gözlerindeki açlığı fark etti çünkü o da bunu hissetmişti. İçinin derinliklerinde.

"Bir şeyi mi böldüm?"

Kadının tonu neredeyse suçlayıcıydı ve adam kıskançlığını sorgulamayı düşündü ama vazgeçti. Bunun yerine dudakları kıvrıldı ve şöyle dedi: "Kulübüme girmek istediğini duyduğumda tam yatmak üzereydim. Dün geceki tanrıçayı kapımın önünde bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Gorgon sana söyledi mi?" diye ters ters baktı.

Onun hayal kırıklığına gülümseme isteğiyle savaştı. "Hayır, Euryale yapmadı. Senin büyüünü Demeter'in büyüü olarak tanıdım ama sen Demeter değilsin." Başını eğdi ve Ruhlar Kütüphanesi'ndeki görüntüsünü incelediği gibi onu inceledi. "Sen gittiğinde birkaç metne baktım. Demeter'in bir kızı olduğunu unutmuşum. Senin Persephone olduğunu düşündüm. Asıl soru, neden kendi büyüünü kullanmıyorsun?"

"Bunu bu yüzden mi yaptın?" diye sordu, bileğinden iğrenç bir bilezik setini çıkardı ve siyah noktaların derisini işaretlediği kolunu kaldırdı.

Kadının sorusuna cevap vermekten kaçındığını fark etti. Önemli değildi, bu konuya geri dönecekti. Bunun yerine kızın tenindeki ize, kendi izine odaklandı ve sıırttı.

"Hayır. Bu bana karşı kaybetmenin sonucu."

"Bana oynamayı öğretiyordun!"

"Anlambilim." Omuz silkti. "Nevernight'ın kuralları çok açık tanrıça."

"Hiç de net değiller." Ellerini havaya kaldırdı ve onu işaret etti. "Ve sen bir pisliksin!"

Masasından kalktı ve ona doğru yürümeye başladı. Bir yanı saygı talep etmek, bir yanı ona Yeraltı Dünyası Kralı, Ölüler Tanrısı olduğunu hatırlatmak istiyordu ama ona yaklaşırken onun kim olduğunu hatırladı - Bahar Tanrıçası, müstakbel kraliçesi Persephone. Bu düşünce onu sakinleştirdi ama yine de gözlerinde başka bir şeyin parladığını görmüş olmalıydı çünkü bir adım uzaklaştı.

"Bana isim takma Persephone," dedi, bileğini nazikçe kavrayarak. Aralarındaki bağlantıyı yeniden kurarken aralarında garip bir enerji hissetti.

Adam kızın tenini gölgeleyen izleri takip etti ve kız ellerinin altında titredi.

"Beni masanıza davet ettiğinizde bir anlaşma yaptınız. Eğer kazanmış olsaydın, Nevernight'tan hiçbir talebin olmadan ayrılabilirdin. zaman. Ama siz yapmadınız ve şimdi bir sözleşmemiz var."

Ona özgürlüğünü verebilirdim. Bu sözcükler aklına, daha önceki düşüncelerinden doğarak, yasaklanmadan girdi ve aniden suçluluk duygusuna kapıldı. İlahi Kanun olmadığı doğrudu, bu yüzden onu bırakabilirdi.

Ama onu izlerken, güzel dış görünüşünün altına baktı ve ruhunun ne olduğunu gördü - şüphe ve korku içinde kafeslenmiş güçlü bir tanrıça. Annesinin büyüsünü kullanmasının nedeni buydu çünkü annesinin büyüsü kilitli ve uykudaydı.

Ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar derine düşüyordu. Kadın sarhoş ediciydi ve büyüsü tatlı güller, morsalkımlar ve tamamen günahkâr bir şey gibi kokuyordu. Kendi büyüsü içinde yükseldi, onunkine karışmak istiyordu. Onu içinden çekip çıkarmak, serbest kalması için ikna etmek istiyordu.

Siktir, siktir, siktir.

Kızın yüz ifadesinde ne gördüğünden emin değildi ama yutkunurken boğazının nasıl daraldığını fark etti ve onu oradan öpmek, altında titrediğini hissetmek istediğini düşündü.

Konuşurken kelimelerinden dizginlenmiş bir öfke damlıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, şartları seçmem gerektiği anlamına geliyor," dedi kesin bir ifadeyle.

Birdenbire bu pazarlık onun için yepyeni bir anlam kazanmıştı. Vücudunun etrafındaki parmaklıkları sökecek, onu kendi inşa ettiği bu nefret kafesinden kurtaracak ve sonunda, onu sevmese bile, en azından özgür olacaktı.

"Seninle bir sözleşme yapmak istemiyorum," dedi dişlerinin arasından, güzel gözleri parlıyordu. "Çıkar şunu!"

"Yapamam."

Yapmayacağım, diye düşündü.

"Onu oraya sen koydun, sen çıkarabilirsin."

Dudakları seğirdi. Onun içinde bulunduğu kötü durumda mizah bulmamalıydı. Bunun üzücü olduğunu biliyordu, bunun neden olması gerektiğini anlamayacağını da biliyordu. Yine de sırtıttı çünkü o meydan okuyordu, çünkü onun ateşi ve hayal kırıklığı hoşuna gidiyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordu. "Oh, sevgilim, hiçbir fikrin yok."

"Ben bir tanrıçayım. Biz eşitiz."

Kelimeleri söyledi ama adam onun bunlara inanmadığını biliyordu.

"Kanımızın, benimle isteyerek bir sözleşme yaptığın gerçeğini değiştirdiğini mi düşünüyorsun? Bu tür şeyler kanundur, Persephone." Kadın ona ters ters baktı.

"Sözleşme yerine getirildiğinde işaret ortadan kalkacak." "Peki şartlarınız nedir?"

Onun ruhu hakkında gördüklerini düşündü. Tanrısallığı güçle eş tutan bir kadındı. Bu onun güvensizliğinin özüydü ve o da buna meydan okuyacaktı. Sonunda konuştu.

"Yeraltı Dünyası'nda hayat yaratın."

Gözleri büyüdü ve adamın söylediği sözlerin imkânsızlığını çabucak kavrayarak soldu. Parmakları kızın bileğini sıkıca kavradı.

"Ne?"

"Yeraltı Dünyası'nda bir hayat yarat," dedi tekrar. "Altı ayın var. Eğer başarısız olur ya da reddedersen, o zaman benim krallığımın daimi bir sakini olacaksın."

"Senin krallığında bir bahçe yetiştirmemi mi istiyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. Pazarlığı yerine getirmenin tek bir yolu olduğuna çoktan karar vermişti ve bu da henüz sahip olmadığı güçtü.

Omuz silkti. "Sanırım yaşam yaratmanın bir yolu da bu."

Bu onun yakalayamadığı bir ipucuydu. Bunun yerine ona ters ters baktı.

"Eğer beni Yeraltı Dünyası'na kaçırırsan, annemin gazabına uğrarsın."

"Ah, eminim," diye düşündü, şimdi bunu hayal ediyordu ve yine de Demeter'in ödeyeceği bedel buydu - birincisi Kaderlerle pazarlık ettiği için, ikincisi Persephone'yi ondan sakladığı için. Hasat Tanrıçası onun için ne zaman gelecekti acaba? "Bu kadar pervasızca yaptığın şeyi öğrendiğinde onun gazabını hissedeceğin gibi."

Bu sözleri söylediği için nefret ediyordu ve onu annesinden koruyacağına dair güvence vermeyi düşündü, ama sonra Persephone doğruldu, bakışlarıyla buluştu ve meydan okumasını kabul etti.

"İyi. Ne zaman başlayacağım?"

Neredeyse gülümsüyordu. "Yarın gel. Sana Yeraltı Dünyası'na giden yolu göstereceğim."

"Dersten sonra olması gerekecek," dedi.

Kaşları birbirine çatıldı. "Ders mi?"

"New Athens Üniversitesi'nde öğrenciyim."

Bu kadın hakkında ne kadar çok şey bilmediğinin bir örneğiydi ve kendini merak içinde buldu. Ne okuyordu? Ne kadar süredir üniversitedeydi? Yeni Atina'dan önce nerede yaşıyordu? Demeter ona İlahi Olan hakkında ne öğretmişti?

Her şeyi zamanla öğreneceğim, diye hatırlattı kendine.

"Dersten sonra o zaman."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, hâlâ dokunuyorlardı, hâlâ birbirlerinin alanını işgal ediyorlardı ve adam bundan -sessizlikten, onun enerjisini hissetmekten- memnun olduğunu fark etti çünkü bu göğsünü daha hafif hissettiriyordu.

"Peki ya fedain?" diye sordu aniden.

Hades kaşlarını çattı, kaşlarını indirdi. "Peki ya o?"

"Beni bu halimle hatırlamamasını tercih ederim." Elini boynuzlarına doğru kaldırdı ve Hades'in gözleri onları takip etti. Güzel boynuzlardı, zarifçe sivriltilmiş uçlara doğru bükülmüşlerdi, ama onlara bakarken, Persephone'nin çağırdığı büyü tarafından kapatılarak görüş alanından kayboldular. Gözleri yine onunkilere kaydı.

"Hafızasını sileceğim... sana yaptığı muamelenin cezasını çektikten *sonra*," diye söz verdi.

"Benim bir tanrıça olduğumu bilmiyordu," dedi.

Ona yardıma gelmeyin, demek istedi. O senin iyiliğini hak etmiyor.

"Ama senin bir kadın olduğunu biliyordu ve öfkesine yenik düştü. Bu yüzden cezalandırılacak."

Ve bu süreçten büyük keyif alacağım.

"Bana neye mal olacak?"

Tekrar ona, onun kalın kirpiklerine, büyüleyici gözlerine ve şehvetli ağzına odaklandı.

"Zekice, sevgilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ceza mı? Hiçbir şey.

Hafızası mı? Bir iyilik."

"Bana sevgilim deme," diye tersledi ve adam onun ani hayal kırıklığı karşısında kaşlarını kaldırdı. Belki de onun çok hızlı ve rahat büyüdüğünü düşünüyordu. "Ne tür bir iyilik?"

"Ne istersem," dedi. "Gelecekte kullanılmak üzere."

Gözlerini kıstı, onun isteğine şüpheyle yaklaşıyordu ve öyle de olmalıydı. En tehlikeli iyilikler belirtilmemiş olanlardı ve eğer kabul ederse, bu ona İlahi olmanın ne demek olduğunu gerçekten ne kadar bildiği hakkında bir fikir verecekti.

"Anlaştık."

Hiçbir şey, diye düşündü. Hiçbir şey bilmiyor. Bu onu daha da meraklandırdı. Demeter kızının Tanrısallar tarafından yönetilen bir dünyaya girmesine ve onlar hakkında hiçbir şey bilmemesine nasıl izin verebilirdi? Persephone'nin er ya da geç bu dünyaya girmenin bir yolunu bulacağını biliyor olmalıydı.

Endişeli düşüncelerine rağmen Hades ona gülümsedi. "Şoförüme seni eve bırakmasını söyleyeceğim."

"Buna gerek yok."

"Gerekli," diye ısrar etti.

Hades'in dünyaya güvenmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Yüzeyin altında yatanlar hakkında çok fazla şey biliyordu.

"Peki," diye tersledi.

Kaşlarını çattı. Muhtemelen gitmeye fazlasıyla hazırды ama onun gittiğini görmeye pek de hazır değildi. Son düşüncesinin hemen ardından değil.

Omuzlarını kavrayıp aralarındaki boşluğu kapatırken, "*Onu güvende tut*," diye düşündü. Kızın dengesini bozmuştu ve parmakları gömleğinin önünü sıkıyor, tırnakları göğsünü çiziyordu. Dudaklarını kızın alnına bastırdı ve kızın teninden gelen sıcaklık midesinin derinliklerine hücum ederek aletinin zonklamasına ve düşüncelerinin karmakarışık olmasına neden oldu. Başını kendine doğru eğmek, ağzını öpmek ve dilini tatmak istedi.

Görevine odaklan, dedi kendi kendine öfkeyle ve ona lütfunu bahşetti. Eski zamanlarda Yunan kahramanları tanrılar tarafından kayırılır, savaş sırasında özel silahlar ve yardımlar verilir, hatta nadiren de olsa hayatta ikinci bir şans verilirdi. Modernitede ise lütuf her anlama gelebilirdi; özel kulüplere erişim, aşılmaz bir zenginlik ya da zarardan korunma.

Hades Persephone'ye ikincisini ve kendi diyarına girmeyi teklif etti. Onu öpücükten kurtardı. Birbirlerinden birkaç santim uzakta, ona baktı.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı.

Hades gülümsedi ve bir parmağını kızın sıcak yanağında gezdirdi.

"Senin yararına. Bir dahaki sefere kapı senin için açılacak. Duncan'ı kızdırmamanı tercih ederim. Seni bir daha incitirse, onu öldürmek zorunda kalırım ve iyi bir dev bulmak zordur."

"Lord Hades," diye araya girdi Minthe'nin sesi. "Thanatos seni arıyor
"-Oh!"

Perinin varlığı onu hayal kırıklığına uğratmıştı, çünkü bu Persephone'nin artık ona bakmadığı anlamına geliyordu. Uzaklaşmaya çalıştı ama Hades onu daha sıkı tuttu ve bırakmayı reddetti.

"Misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi Minthe, sesi yargılayıcıydı. Belki de Hekate, Minthe'ye müstakbel gelininden bahsetmesini önerirken haklıydı.

Hades ona bakmadan, "Bir dakika, Minthe," diye homurdandı.

O gittiğinde Persephone'nin bakışları onunkilere döndü ve dudaklarını birbirine bastırarak onu inceledi.

"Soruma cevap vermedin. Neden annenin büyüsünü kullanıyorsun?"

Onun zaten bildiği şeyi, yani kendi sihri olmadığını itiraf edip etmeyeceğini görmek istedi. Bunun yerine gülümseyerek onu şaşırttı.

"Lord Hades," dedi, sesi nefes nefese ve şehvetliydi. Bir parmağını göğsünden aşağı doğru çekti ve bu hareket ona duyduğu arzuyu bir kez daha canlandırdı. Bundan sonra kurtuluşu kendi elleriyle bulmak zorunda kalacaktı. Buna dayanamazdı. Gücünün farkında mıydı? "Benden cevap almanın tek yolu seninle yeni bir kumara girmeye karar vermem ve şu anda bu pek olası değil."

Sonra ceketinin yakalarını tutup düzeltti ve tıpkı daha önce fuayede yaptığı gibi eğilerek, "Sanırım buna pişman olacaksın, Hades," diye fısıldadı.

Gözleri takım elbise ceketinin cebindeki kırmızı polyanthus çiçeğine takıldı ve parmaklarıyla çiçeği okşarken yaprakları soldu.

BÖLÜM VI - BİR RUH İÇİN BİR RUH RUH

Hades Persephone'ye alt kata kadar eşlik etti. Teklif ettiği eve bırakma teklifini kabul ettiğinden emin olmak ve onu şoförü Antoni ile tanıştırmak istiyordu.

Tepegöz sabırla bekledi, siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Persephone'yi gördüğünde gülümsedi, gözleri parlıyordu.

"Leydi Persephone," dedi. "Bu Antoni. Eve sağ salim varmanızı sağlayacak."

Tepegözün onunla ilgileneceğini bilse de, konuşurken Antoni'nin bakışlarını tutarak meramını anlatma ihtiyacı hissetti.

O önemli biri.

"Tehlikede miyim lordum?"

Sorusu dikkatini çekti ve onu kendisine bakarken buldu. Sesindeki alaycı tona rağmen, onun tedirginliğini hissetti.

Kimse sana zarar vermeyecek, demek istedi ama bu sözler sadece onun korkusunu alevlendirecekti. Aslında Hades aşırı korumacı davranıyordu. Belki de bunun dün gece işkence ettiği ölümlüyle, Triad'ı savaşla tehdit eden adamlar bir ilgisi vardı.

"Sadece bir önlem," diye onu temin etti. "Annenin bir nedeni olmadan kapıma dayanmasını istemem."

Antoni boğazını temizleyip arabanın arka kapısını açmadan önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. İkisi de arabanın kabinini işaret eden Antoni'ye baktı.

"Leydim," diye teklif etti.

"Lordum." Persephone onun adını o sessiz, nefesli sesiyle söylemişti. Bu ona başka şeyler düşündürdü, mesela Persephone'nin onun altında serbest kalırken onun adını nasıl söyleyebileceği gibi.

Döndü ve arabanın arkasına doğru kaydı. Antoni kapıyı arkasından kapatırken Hades'e baktı. Bu bakışı biliyordu. *Bana sonra teşekkür edeceksin* bakışıydı bu, ama Hades o kadar emin değildi. Antoni ağzını açmamış olsaydı, tanrıçayı ofisinde istediği gibi tekrar öpebilirdi.

Ama belki de Tepegöz onu bundan kurtarıyordu, çünkü Hades Persephone'nin ikinci kez gitmesine izin vereceğinden emin değildi.

Siyah Lexus'unun caddeden ayrılışını izledi.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi Minthe, arkasındaki kapı aralığına eğilerek. Adam Persephone'yi uğurlarken antrede kulak misafiri olmuştu.

Hades gözlerini arabadan ayırmadı; araba dönüş şeridindeydi ve neredeyse görüş alanının dışındaydı. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Onu cesaretlendiriyorsun," dedi Minthe. "Eğer dikkatli olmazsan, sana aşık olacak."

Su perisine bakmadığı için memnundu çünkü dudaklarını bir gülümseme kaplamıştı.

Lexus nihayet görüş alanından çıktı ve Hades Minthe'ye döndü. Yüz hatları, kısmen güneşin parlaklığından, kısmen de kaynayan yargısından dolayı, kısılmış ve çekikti.

"Thanatos beni mi arıyordu, yoksa casusluk mu yapıyordun?" diye sordu, daha önce ofisine izinsiz girmesine atıfta bulunarak.

"Neden seni yapmaman gereken bir şey yaparken her yakaladığımda birden casus oluyorum?"

Hades onun sözlerinden hoşlanmamıştı. Su perisi, asistanlık rolünün bir şekilde onun bakıcısı olduğu anlamına geldiğini iddia ediyordu.

"Peki ne yapmamam gerekiyor, Minthe?"

Su perisi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Söyle bana, Hades. Ben ortaya çıkmasaydım onu öpecek miydin?"

"Onu öptüm," diye cevap verdi. "Hoşuna gitmeyen bir şey gördüysen, Minthe, gelecekte kapıyı çalmanı öneririm." diye devam ederken perinin gözleri önce genişledi, sonra daraldı.

"Thanatos seni taht odasında bekliyor," dedi ve topuklarının üzerinde dönerek kapıyı arkasından çarptı.

İçini çekti ve Thanatos'la karşılaştığı Yeraltı Dünyası'na ışınlandı. Ölüm Tanrısı uzun boylu ve ince yapıydı, beyaz-sarı saçları ve iki siyah gayal boynuzu vardı. Hades Thanatos'u sever ve ona en az Hekate kadar güvenirdi. O nazik bir tanrıydı ve ruhlara değer verirdi. Onların en büyük savunucularından biriydi, onlar için Hades'in olduğundan daha fazla bir kraldı.

Hades görüldüğünde eğildi, büyük, siyah kanatları ipek bir pelerin gibi arkasından süzülüyordu.

"Lordum," dedi ve doğrulurken parlak mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?"

"Kaderler kargaşa içinde," diye açıkladı. "Atropos'un makası kırıldı."

Hades kaşlarını kaldırdı. "Kırık mı?"

Thanatos başını salladı. "Gelseniz iyi olur."

Hades'in midesinde dehşet birikti ama kabul etti ve Thanatos'u Kaderlerin adasına kadar takip etti. Üç kız kardeşi dokuma odalarında buldu.

Odanın ortasında, yüzeyine milyonlarca ipliğin bir goblen gibi örüldüğü parlak siyah bir küre vardı. Her bir iplik Moirai'nin var ettiği bir kişiyi -bir kaderi- temsil ediyordu. Genellikle üç kız kardeş kürenin etrafında bir yay şeklinde otururlardı. Clotho Yaşam İpliği'ni başlatır, onu haritanın yüzeyine dokurdu ve yeterince uzun olduğunda, Lachesis işine başlar, ona bir kader dokurken, Atropos iplikleri koparır ve çözer, tüm ruhların ölümlerini belirler, yaşam çizgilerini makasıyla keserdi.

Hades ortaya çıktığında, Clotho ve Lakhes ellerine kapanıp hıçkırarak ağlayan Atropos'u teselli ediyorlardı.

"Bunu düzeltmelisin, Hades!" Lachesis onu fark ettiğinde talep etti.

"Evet, düzeltmelisin!" Clotho bağırıyordu.

"Makaslarım! Benim güzel makaslarım!" Atropos ağladı.

"Ne olduğunu bilmezsem yardım edemem," dedi Hades, üçlüye karşı zaten sinirliydi.

"Duymadın mı?" Lachesis tükürdü.

"Atropos'un makası kırıldı!" Clotho öfkeleni.

"Nasıl?" Hades dişlerinin arasından sordu, parmakları yumruk haline gelmişti. Sabrını kaybediyordu; söz konusu Kaderler olduğuunda bu tehlikeli bir özellikti. Hades bunu dikkatli bir şekilde halletmesi gerektiğini biliyordu, yoksa kendini onların merhametine kalmış bulacaktı.

"Atropos?" Hades sordu.

Kader'in kendini sakinleştirmesi bir an aldı. Sonra konuştu, koyu renk gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

"Küreden bir iplik seçtim, bir ölüm seçtim ve dokudum ve ipliğı kesmeye gittiğimde kopmadı. Tekrar denedim, tekrar, tekrar ve tekrar, ta ki makasım parçalanana kadar."

Sesi titredi ve tekrar ulumaya başladı, Hades'in kulaklarını delip geçen ve kendisini şiddetli hissetmesine neden olan korkunç bir inilti. Bir nefes aldı ve biraz daha az öldürücü hissedene kadar tuttu.

"Kimin ipliğı?" Hades sonra sordu.

Zorlukla nefes alan ve burnundan soluyan Atropos tekrar Hades'e baktı, bakışları vahşi ve vahşiydi. Vahşi bakışı tanıdı; bu, intikam almaya hazır bir tanrıçanın bakışiydi.

"Ölümü kandırmaya çalışan bir ölümlü!" diye öfkeleni. "Sisyphus de Ephya."

Hades bu isim karşısında kaşlarını çattı ve göğsünde karanlık bir his belirdi. Balık avlusundaki ölümlü. Adamın bir şekilde Kaderlere karşı gelmenin bir yolunu bulmuş olması pek de şaşırtıcı değildi. Triad'ın yanı sıra Yeni Yunanistan'ın yeraltı suç dünyasında da bağlantıları vardı. Muhtemelen işe yarayan bir şey bulana kadar bir dizi seçenek -büyülü iksirler ve Magi tarafından yapılan büyüler, kara büyü yapan ölümlüler, hatta kutsal emanetler- denemişti.

"Düzelt şunu, Hades!" Clotho haykırdı. "Bulun onu!" Lachesis çığlık attı.

"Bunu düzelt, onu bul, Hades," dedi Atropos. "Yoksa Bahar Tanrıçası'nı hayatından çıkarırız!"

"Evet," diye tısladılar hep bir ağızdan. "Yoksa Bahar Tanrıçası'nı hayatınızdan çıkarırız!"

O zaman savaşa davetiye çıkarmış olursunuz.

Hades'in gözleri parladı ve kız kardeşler çığlık atmaya başladığında, şimdi yaptığı tehdidi -sözü- neredeyse dile getiriyordu.

Hades'in bunun nedenini anlaması biraz zaman aldı ama sonunda acılarının kaynağını buldu. Aralarındaki kürenin yüzeyine bir iplik yükselmiş ve parçalanmıştı ve bu Kader'in isteğinden kaynaklanmıyordu.

Bir ruha karşılık bir ruh, diye düşündü Hades. Tanrıların iradesine karşı bile olsa, evrenin bir dengesi olacaktı.

"Thanatos," dedi Hades Ölüm Tanrısı'na dönerek. Bu bir emirdi-
bizi o ölmekte olan ruha götür.

Tanrı itaat etti ve ikili kendilerini üst dünyada, Makedonya Bölgesi'ndeki harap bir apartmanın dışında buldu.

Hades ölüm kokusunu hemen tanıdı; keskin, iğrenç ve elle tutulur bir kokuydu. Bu asla alışmadığı bir kokuydu, zihnini ele geçiren ve onu çürümenin çeşitli kokularını tanıdığı kanlı savaş alanındaki ilk ve eski günlerine geri götüren bir koku.

Thanatos'la bakiştılar. Çok geç kalmışlardı.

Hades kapıya dokundu ve kapı açıldı. İçeride bir adam yatıyordu. Kollarını iki yana açmış, yüzüstü yere yığılmıştı. Sanki evine yeni girmiş ve cansız bir şekilde yere yığılmış gibiydi.

"Bir yıl daha ölmeyecekti," dedi Thanatos. Ölümlülerin beklenmedik bir şekilde ölmesi alışılmadık bir durum olmasa da, bu ölümler yine de Atropos tarafından düzenlenirdi.

Ve birisi onun bu hakkını elinden almıştı.

Hades uzun bir süre cansız cesede baktı. Adam gençti ama yüzü yara bere içindeydi ve kabuk bağlamıştı; kolunun kıvrımlarında izler ve çürükler vardı.

Evangeline, diye düşündü tanrı acımasızca.

"İsim?" Hades sordu.

"Alexander Sotir," dedi Thanatos. "Otuz üç."

Hades kaşlarını çatı. Göğsündeki bir sızı onu hazırlıksız yakaladı ama bunun ne olduğunu anladı: üzüntü. Bu adamın bağımlılığının üstesinden gelmesine yardım etmek isterdi.

"Hades," dedi Thanatos. "Bak."

Bakışları cesetten Thanatos'a, yerdeki siyah çiziklere kaydı; ıslaktılar ve sürüklenme izlerine benziyorlardı. Hades onları takip etti ve odanın köşesinde bulduğu şey onu öfkeliendirdi.

Bu İskender'in ruhuydu ve Hades'in ayaklarının dibinde cenin pozisyonunda, kırılmış ve dövülmüş bir halde yatıyordu. İnsandan çok iskelete benziyordu. Etrafındaki deri bir zar gibiydi, kararmış ve katran gibiydi. Ruhun durumu

Hades ölümlünün nasıl öldüğüyle ilgili iki şey söyledi; ölümün travmatik ve doğal olmayan bir şekilde gerçekleştiğini.

Hades bu durumda çok az ruh görmüştü ve hiç umut olmadığını biliyordu. Bu ruhun iyileşme şansı yoktu, yeniden dünyaya gelme şansı da yoktu.

Bu sondu.

Hades Thanatos'a, "İlias'la temasa geç," diye talimat verdi. "Sisifos'un bu adamla bağlantısını öğrenmek istiyorum."

"Evet lordum," dedi Thanatos. "Ben..."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Hades çabucak.

"Pekâlâ." Başını salladı ve Hades'i ruhla baş başa bırakarak gözden kayboldu. Tanrı bir an kıpırdayamadan öylece durdu. Bunun olmaya devam edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Her ölüm bir ruhu kırar mı? Her ölüm onu müstakbel kraliçesine bağlayan başka bir ipi mi koparacak?

Tek bir şeyden emindi: Sisifos'u bulacak ve ruhunu kendisi biçecekti.

Hades diz çöktü ve ruhu kollarının arasına alarak Elysium Tarlaları'na ışınıldı. Günün ağırlığına rağmen, buradaki sessizlikte, rüzgârın altın rengi çimenleri hareket ettirişinde huzur vardı. Burası iyileşmek için ayrılmış bir yerdi ve Hades, Alexander'ın ruhunun korkunç sonundan asla kurtulamayacağını bilse de, ona en iyi sonu verecekti.

Mavi gökyüzünün parlaklığı altında Hades, ruhu kıpkırmızı meyvelerle dolu bir nar ağacının yaprakları altına yerleştirdi.

"İyi dinlenin," dedi ve bir saniye sonra gölge kırmızı gelinciklerden oluşan bir alana dönüştü.

Hades, Elysium'un huzurunu Tartarus'un dehşetiyle takas ederek diyarının Mağara olarak bilinen kısmına ışınıldı. Burası krallığının en eski bölümüydü ve yüksek taş oluşumları, parıldayan perdeleri ve buzlu sudan oluşan kristal havuzlarıyla övünüyordu. Doğal güzellik, burada işkence gören ruhların çaresiz yakarışlarıyla gölgeleniyordu; sefaletin bir parçası da uçsuz bucaksız tavanlarda yankılanan çığlıklardı.

Hades, Duncan'ın bilekleri ve ayak bilekleri zincirlenmiş halde uzandığı taş levhalardan birine yaklaştı. Soyulmuştu ve bir bez kasıklarını örtüyordu. Korkusunun bir işareti olarak göğsü hızla inip kalktı. Onun

dokulu teni ter içindeydi. Başını çevirdi ve Hades'in bakışlarıyla karşılaştı, boncuk gözleri çaresizdi.

"Lordum, özür dilerim. Lütfen-"

"Ellerini bir kadının üzerine koydun," dedi Hades onun sözünü keserek. "Birkaç ısırmacı söz dışında hiçbir zararı olmayan birine."

"Bir daha asla olmayacak!" Dev bağlarına karşı mücadele etmeye başladı, histeri yerleştikçe nefes nefese kalıyordu.

Hades'in dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Oh, bundan eminim," diye yanıtladı elinde siyah bir kılıç belirirken. Yeraltı Dünyası Kralı devin üzerine eğildi ve bıçağı onun şişkin karnına bastırdı. "Görüyorsun ya, dokunduğun, boğmaya çalıştığın, üzerinde iz bıraktığın tanrıça benim karım olacak."

Duncan son kez karşı karşıya, Hades bıçağı devin karnına sapladı.

"Bilmiyordum!" Duncan ağladı.

Hades bıçağı aşağı doğru sürükledi, yaratığın karaciğerini ortaya çıkarmak ve akbabaları ziyafet çekmeleri için çağırmak niyetiyle derinlemesine kesti, ama Duncan tekrarladıkça -bilmiyordum, *bilmiyordum*- Hades daha da sinirlendi. Persephone'yi düşündükçe, kıvrak ve güçsüz, boğazından devin eline asılı, öfkesi daha da arttı. Bıçağı devin karnına bir kez, iki kez, sonra tekrar tekrar sapladı, ta ki artık konuşamaz hale gelene, ağzından kan gelene kadar. Ta ki ölene kadar.

Son olarak Hades onun ellerini kesti ve işi bittiğinde, yüzü kan içinde, zor nefes alarak geri çekildi.

Bu bir işkence değildi. Bu bir katliamdı.

Hades bıçağı sanki yanıyormuş gibi bıraktı ve ellerini başının arkasına götürdü. Gözlerini kapadı ve tekrar sakinleşene kadar derin nefesler aldı. Deliydi, hastaydı ve vahşiydi. Bir gün sevgiye layık olabileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

Bu düşünce gülünçtü ve umudu bencildi.

Ve o zaman Persephone'yi elinde tutabilmesinin tek yolunun onun bu yönünü asla keşfetmemesi olduğunu biliyordu. Vahşeti ve kan dökmeyi arzulayan yanını.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Thanatos, Hades'i ofisinde buldu ve beyaz bir beze sarılı bir bohça sundu.

"Atropos'un makası," dedi.

Hades onları Hephaistos'a götürür, böylece Ateş Tanrısı onları onarabilirdi. İkisi de sessizdi, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Bir süre sonra Ölüm Tanrısı konuştu. "Ne tür bir güç Kaderlerin büyüsunü yok edebilir?"

"Kendilerinin," diye yanıtladı Hades.

Bu da büyük ihtimalle Sisyphus de Ephyra'nın bir kalıntı bulduğu anlamına geliyordu. Büyük Savaş'tan sonra leş yiyiciler savaş alanındaki eşyaları topladı.

Kırık kalkan parçaları, kılıçlar, mızraklar, kumaşlar. Bunlar artık büyü içeren, yanlış ellere düştüklerinde hâlâ tehdit oluşturabilecek eşyalardı. Hades karaborsada dolaşan kalıntıları ayıklamak için yıllarca çalışmıştı ama binlerce kalıntı vardı ve bazen kimin elinde olduğunu bulmak bir felaket gerektiriyordu.

Sisyphus de Ephyra gibi bir felaket.

Hades, onun gibi bir ölümlünün kendisini aşk konusunda kandırmasına izin verirse lanetlenirdi. Ilias daha önce bir dosya teslim etmişti. Hades'in şüphelendiği şeyi doğruluyordu.

-Alexander Sotir, Evangeline'e bağımlıydı ve satıcısı Sisifos'a borçluydu, ancak Hades ölümlüyü bulana kadar bağlantı kurmak hiçbir işe yaramadı.

"Ne yapacaksın?" Thanatos sordu.

Hades titreyerek, "Olimpos'u ziyaret edin," diye yanıtladı.

BÖLÜM VII - OLYMPUS DAĞI

Olimpos bir dağın üzerinde mermerden bir şehirdi. Parlak, güzel ve uçsuz bucaksızdı. Olimposluların heykelleriyle çevrili bir avludan çıkan birkaç dar geçit, yarı-tanrılarının ve hizmetkârlarının yaşadığı evlere ve dükkânlara açılıyordu.

Tanrılar ve aşağıdaki dünya gibi Olimpos da evrim geçirmişti. Zeus, mevcut spor salonuna ek olarak, tanrılarının antrenman yaptığı ve ölümlülerin onlar için dövüştüğü veya gösteri yaptığı bir stadyum ve tiyatro kurulmasını emretmişti. Bu, Zeus'un en sevdiği eğlencelerden biriydi ve Gök Gürültüsü Tanrısı artık Dünya'da yaşıyor olsa da değişmeyen bir uygulamaydı.

Hades Olimpos'a pek sık gitmezdi. Büyük İniş'ten önce bile, tıpkı yeni Olimpos olan Olympia'dan uzak durmayı tercih ettiği gibi, uzak durmayı tercih ettiği bir yerdi, ancak aralarında Athena, Hestia, Artemis ve Helios'un da bulunduğu, hâlâ bulutlarda ikamet eden birkaç tanrı vardı.

Hades'in şimdi görmek istediği Helios'tu; Güneş Tanrısı, Tartarus'ta yaşamayan birkaç Titandan biri olan Helios.

Hades, Helios'u Güneş Kulesi'nde dinlenirken buldu; beyaz mermer ve altından yapılmış bu tapınak, bulutları yarararak Olimpos'taki diğer binaların üzerinde yükselen bir sütundu. Yüzeyi, suyun üzerinde parlayan güneş gibi kendi iç ışığıyla parlıyordu. Dört atlı altın arabasını gökyüzüne fırlattığı ve geceleri geri döndüğü kule burasıydı.

Titan altın bir tahtta uzanıyordu, başı yumruğunun üzerindeydi, sanki işinden yorulmamış da sıkılmış gibiydi. Mor cüppeler giymişti ve beyaz-sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu, başı güneşin ışıltısıyla taçlanmıştı.

Helios, kukuletalı gözleri kehribar renginde olan Hades'e yavaşça göz kırptı.

"Hades," diye konuştu, onu tembel bir baş hareketiyle onayladı, sesi derin ve yankılıydı.

"Helios." Hades başını eğdi.

"Ölümlü Sisifos'un nerede saklandığını bilmek istiyorsunuz."

Hades hiçbir şey söylemedi. Helios'un neden geldiğini bilmesine şaşırmamıştı, Hades'in burada olmasının nedeni buydu. Helios her şeyi görüyordu, bu da Dünya'da olup biten her şeye tanık olduğu anlamına geliyordu. Asıl soru, dikkatini vermeyi seçmiş miydi ve şimdi Hades'le paylaşmayı seçecek miydi?

Helios kötü şöhretli bir pislikti.

"Saklanmıyor. Onu şimdi görüyorum," diye yanıtladı tanrı. "Nerede, Helios?" Hades dişlerinin arasından konuştu.

"Dünya'da," diye yanıtladı Titan.

Helios, Titanomachy sırasında Olimposluların yanında savaştığı için, Güneş Tanrısı onların zaferinden sonra sunduğu her türlü yardımın bir lütuf olduğunu, istemediği takdirde vermek zorunda olmadığı bir lütuf olduğunu düşündü.

"Oyun oynayacak havada değilim," dedi Hades karanlık bir sesle.

"Ziyaretçi kabul edecek durumda değilim ama hepimiz fedakârlık yapmalıyız."

İçini bir öfke dalgası kapladı ve elinden fırlayan bir dizi siyah sivri uçla kendini gösterdi. Helios'un gözleri oraya kaydı ve gülümsedi.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ öfkeyle mücadele ediyorsun. Gerçek doğanı Demeter'in kızıdan nasıl gizleyeceksin? İşkence edecek başka ruhlar bulacak mısın?"

"Belki de oğlunuzla başlamalıyım."

Helios'un ağzı sıkıştı. Oğlu Phaethon uzun zamandır Yeraltı Dünyası'ndaydı. Saf çocuk babasının savaş arabasını sürmeye kalkışmış ve atların kontrolünü kaybetmişti. Dünya'da büyük bir yıkıma neden olduktan sonra Zeus tarafından öldürülmüştü.

"Aptalca bir şey yapan aptal bir çocuktu," dedi Helios, Hades'in tehdidini göz ardı ederek.

"Bu ölümlü bir katil, Helios," dedi Hades, tekrar deneyerek.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Hades ters ters baktı. Bu itirazın işe yaramayacağını bilmeliydi. Helios'un gerçek bir adaletsizlik duygusu yoktu, torunu Medea'nın kendi çocuklarını öldürdükten sonra Korint'e kaçmasına yardım etmişti.

"İstedığınız bir pazarlık mı?" Hades sordu.

Helios, Hades geldiğinden beri söylediği her şeyden daha büyük bir güçle, "Tek istediğim rahat bırakılmak," diye çıkıştı. "Ölümlülerin işlerine karışmak isteseydim, geri kalanınızla birlikte aşağı inerdim." "Ama yine de onların topraklarını sığırlarınız için kullanıyorsunuz," diye belirtti Hades. Helios'un kehribar gözlerinin üzerinden geçen gölge.

Titan'ın zayıf noktasını bulmuştu.

"Belki de siz hayvanlarınızla daha çok ilgilenirken gözümü oğlunuza dikmekle hata ettim."

Helios'un elleri tahtının kollarında sıkılaştı. Hades geldiğinden beri tanrı ilk kez doğruldu.

Helios, Güneş'in Öküzleri de denilen sığırlarına göz dikmişti. Onlar ölümsüzdü ve Sicilya adasında iki kızı tarafından korunuyorlardı. Onlara zarar veren herkes onun gazabına uğradı. Odysseus ve adamları bunu zor yoldan öğrenmişlerdi.

Ama Hades, Helios'un gazabından korkmuyordu, ne ölümü aldatmaya cüret eden bir ölümlü söz konusu olduğunda, ne de Persephone ile kaderinin çözülmesiyle yüzleşmek söz konusu olduğunda.

"Kan istiyorsun, Hades."

"Eğer bana istediğimi elde etmek için birkaç sığır kesip kesmeyeceğimi soruyorsanız, evet, kan istiyorum," diye yanıtladı Hades. "Yeraltı Dünyası'nda elli sığırınla birlikte tahtıma otururken çektiğin acıları düşünerek zevk alacağım."

Hades'in tehdidini gergin bir sessizlik izledi ve Helios'un öfkesini görebiliyor ve hissedebiliyordu. Öfke gözlerini yaktı ve aralarında güneş ışınları kadar sıcak bir öfke oluştu.

"Aradığınız adam kardeşiniz tarafından korunuyor."

Hades onun Zeus olmadığını zaten biliyordu; Gök Gürültüsü Tanrısı, en sevdiği kanunlardan birini çiğneyen bir ölümlüyü asla korumazdı.

"Poseidon," diye tısladı Hades.

İki kardeşiyle de iyi geçinemiyordu ama kurban etmek için birini seçmesi gerekseydi, bu Poseidon olurdu. Deniz Tanrısı kıskanç, güce aç ve şiddet yanlısıydı. Yukarı Dünya üzerindeki gücü Hades ya da Zeus'la paylaşmaktan hoşlanmıyordu ve Tanrıların Kralı'nı devirmeyi birden fazla kez denemişti ama tüm girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Sığırlarımı rahatsız etmeyeceksin," dedi Helios. "Anlaşıldı mı, Hades?"
Hades gözlerini kısmış ama hiçbir şey söylememiş. Topuklarının üzerinde dönüp Güneş Kulesi'nden çıkarken Helios'un seslendiğini duydu.
"Hades!"

Hades Nevernight'taki ofisine döndü. Doğruca kardeşinin adası ve evi olan Atlantis'e gidip Sisypheus'u nerede sakladığını öğrenmeyi düşündü ama kardeşini tanıyordu, içinde dönen şiddetin Hades'in uzak tutmaya çalıştığı öfkeden daha büyük olduğunu biliyordu. Kardeşine yöneltilen her suçlama, doğruluk payı olsa bile, tanrıyı çileden çıkaracaktı. Karşılaşmanın sonunda binlerce kişi ölmüş olacaktı.

Hades, İskender'in onarılamayacak kadar kırılmış ruhunu düşünmeden edemiyordu. Zamanından önce alınan bir ruh çok fazlaydı ve tanrı hızlı davranmazsa onun gibi daha fazlasının olacağını biliyordu. Hades'e ihtiyacı olan gerçeği kazandıracak ve yıkımı önleyecek alternatif bir plan bulmalıydı. Gözleri masasının üzerine bıraktığı beyaz bohçaya takıldı
-Atropos'un makası.

Belki Hephaistos'un bir çözümü vardır. Elindeki bohçayı topladı ve ışınlanmaya başladı, o sırada Minthe kapısını çaldı ve açarak ofisine girdi.

"Davet edilmeden içeri girmek kapıyı çalmanın amacını boşa çıkarır," dedi Hades sertçe, sözünün kesilmesine sinirlenerek. "Meşgulüm."

"Yan parçana söyle," diye karşı çıktı Minthe. "O aşağıda."

Hades'in kaşları çatıldı. "Persephone burada mı?"

Yeraltı Dünyası turu için bu akşama kadar gelmeyecekti. Göğsünde garip bir his belirdi. Heyecanlıydı, neredeyse umut gibiydi ama Nevernight'ın zeminine bakan pencerelere doğru ilerlediğinde bu hisler karardı. Persephone yanında bir yoldaş getirmişti; Adonis olduğunu hemen anladığı bir adam, Afrodite'nin en sevdiği ölümlüydü.

Gözleri karardı.

"Bunun olacağını sana söylemiştim," diyordu Minthe. "Onu cesaretlendirdin ve şimdi de seninle görüşme talep edebileceğini düşünüyor. Ona rahatsız olduğunu söyleyeceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye onu durdurdu Hades. "Onu bana getir."

Minthe kaşlarını kaldırdı. "Adam da mı?"

Onu kışkırtmaya çalışıyordu ve işe de yaradı çünkü Hades acı bir tıslamayla cevap vermekten kendini alamadı.

"Evet."

Minthe boğazının arkasından gülmeye benzer garip bir ses çıkardı ve sonra gitti. Hades'in bakışları aşağıdaki zemine döndü.

Persephone kollarını göğsünde kavuşturmuş, Adonis'ten ayrı duruyordu. Cüretkârlığına rağmen onu görmek istiyordu, özellikle de Kader'in tehdidinden sonra. Onu gönderirse sadece kendini cezalandırmış olacaktı. Ayrıca, neden geldiğini ve yanında bir ölümlüyü getirdiğini bilmek istiyordu.

Minthe aşağıdan görüldüğünde pencereden uzaklaştı, Lachesis'in bohçasını bir kenara bıraktı ve kendine bir içki doldurdu. Eğer dikkatini dağıtacak bir şey olmasaydı, adımlarını hızlandırır ve şu anda zihnindeki karmaşayı resmetmemeyi tercih ederdi.

Minthe yanında Persephone ve Adonis'le döndüğünde, Hades yine pencerelerin yanında yerini almıştı. Minthe'nin yaklaştığını fark etmemişti bile, çünkü Minthe odaya girer girmez gözleri tanrıçasına kilitlenmişti.

"Persephone, lordum," dedi Minthe.

Kadın kararlıydı. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordu; başını eğmiş, dudaklarını sert bir çizgiye bastırmıştı. Buraya bir şey için gelmişti ve Hades onun kendisine gülümseyerek, hiçbir çekince ya da tereddüt duymadan, sadece onu istediği için yaklaşacağı zamanı sabırsızlıkla beklerken buldu kendini.

"Ve... *arkadaşı* Adonis," diye devam etti Minthe.

Ölümlünün adı geçince Hades'in ruh hali karardı ve Adonis'e baktı, onun bakışları altında gözleri büyüdü. Afrodit'in Hephaistos'a olan çekiciliği göz önüne alındığında, bu adamı sevgili olarak kabul etmesini garip bulmuştu. İkisi birbirinin tamamen zıttıydı; bu ölümlü, dünyanın acılarından etkilenmemişti. Teni pürüzsüzdü, saçları parlaktı ve demirci ocağı yüzünden yanmamıştı, yüzünde sakal bırakmamıştı, sanki sakal bırakmak onun için zor olacaktı. Ve bir de ruhu vardı.

Manipülatif, aldatıcı ve istismarcı.

Hades başını sallayarak Minthe'ye baktı. "Gidebilirsin, Minthe. Teşekkür ederim."

Onun çıkışıyla birlikte Hades içkisinin kalanını bitirdi ve yeniden doldurmak için odaya geçti. İki ziyaretçisine de kadeh sunmadı ya da

onları oturmaya davet etti. Kibar değildi ama hoş görünmekle de ilgilenmiyordu.

Bardağını doldurduktan sonra masasına yaslanarak konuştu.

"Bu *davetsiz* misafirliği neye borçluyum?"

Persephone'nin gözleri onun sözleri ve ses tonu karşısında kısıldı ve başını kaldırdı. Dostane olmak için mücadele eden tek kişi o değildi.

"Lord Hades," dedi çantasından bir not defteri çıkararak. "Adonis ve ben *Yeni Atina Haberleri'nden geliyoruz*. Hakkınızdaki birkaç şikâyeti araştırıyoruz ve yorumunuzu merak ediyoruz."

Müstakbel gelini hakkında bilmediği bir şey daha vardı: mesleği.

Bir gazeteci.

Hades medyadan nefret ederdi. Hiçbir zaman fotoğrafının çekilmemesi için çok para harcamış ve tüm röportaj taleplerini reddetmişti. Reddetmesinin nedeni saklayacak bir şeyleri olması değildi, gerçi kendisine saklamayı tercih ettiği pek çok şey vardı. Sadece medyanın yanlış şeylere -ilişki durumu gibi- odaklandığını düşünüyordu; oysa Hades spot ışıklarını köpeklerle, çocuklara ve evsizlere yardım eden kuruluşlara vermeyi tercih ederdi.

Bardağı dudaklarına götürdü ve yudumladı; ya içecekti ya da öfkesini daha kötü bir şekilde gösterecekti.

"*Persephone* araştırıyor," dedi Adonis gergin bir kahkaha atarak. "Ben sadece... manevi destek için buradayım."

Korkak, diye düşündü Hades, Persephone'nin çantasından çıkardığı deftere odaklanmadan önce. Başıyla işaret etti.

"Bu benim suçlarımın bir listesi mi?"

Bunu beklemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Demeter'in kızıydı; onun hakkında sadece en kötü şeyler söylenmişti. Bunu biliyordu çünkü kart oynadıkları gece onun kim olduğunu öğrendiğinde ona nefretle bakmıştı.

Listedeki isimlerden birkaçını okudu: *Çiçero Sava, Damen Elias, Tyrone Liakos, Chloe Bella*. Bu isimleri duymanın onun için ne anlama geldiğini ya da nasıl hissettirdiğini bilemezdi. Bu ona başarısızlıklarını hatırlatıyordu. Her biri onunla bir pazarlığa girişmiş ölümlülerdi, her birine ruhlarına yük olan ahlaksızlığın üstesinden gelmeleri umuduyla şartlar sunulmuş ve her biri başarısız olmuş, ölümleriyle sonuçlanmıştı.

Kadın listeyi okumayı bıraktığında rahatlamıştı ama sonra başını kaldırıp "Bu insanları hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yüzlerindeki her ayrıntı ve ruhlarındaki her endişe.

Yine içkisini yudumladı.

"Her ruhu hatırlıyorum." "Ve her pazarlığı?"

Bu konuyu tekrar açmak istemiyordu ve konuşurken sesindeki hayal kırıklığına engel olamıyordu, bu konuyu açtığı için kızgındı.

"Sadede gel, Persephone. Sadede gel. Geçmişte hiç sorun yaşamadın, neden şimdi?"

Yanakları kızardı, aralarındaki gerginlik arttı - elinden gelse yok edeceği katı bir şey. Ciğerleri acıyor ve göğsü sıkışıyordu.

"Seninle kumar oynayıp kazanırlarsa ölümlülere istedikleri her şeyi sunmayı kabul ediyorsun."

Sanki ölümlüler oyun oynama şansı için ona yalvarmıyormuş gibi, saldırgan olan oymuş gibi konuştu.

"Tüm ölümlüler ve tüm arzular değil," dedi.

"Beni affedin, yok ettiğiniz hayatlar konusunda seçici davranıyorsunuz."

"Ben hayatları yok etmem," dedi sıkıca. Ölümlülere hayatlarını iyileştirmeleri için bir yol sunuyordu, ofisinden ayrıldıktan sonra seçimleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

"Sözleşmenizin şartlarını ancak kazandıktan sonra açıklarsınız!

Bu bir aldatmacadır."

"Şartlar *açık*; ayrıntıları ben belirleyeceğim. Bu sizin dediğiniz gibi bir aldatmaca değil. Bu bir kumar."

"Onların ahlaksızlıklarına meydan okuyorsun. En karanlık sırlarını ortaya döküyorsun-"

"Hayatlarını mahveden şeye meydan okuyorum," diye düzeltti onu. "Fethetmek ya da boyun eğmek onların seçimidir."

"Peki onların ahlaksızlığını nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Hades'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi ve aniden onun neden burada olduğunu, neden kendisine bu suçlamaları yönelttiğini anladığını düşündü; çünkü o artık kumarbazlarından biriydi.

"Ben ruhu görüyorum," dedi. "Onu ne yükler, ne yozlaştırır, ne yok eder ve ben ona meydan okurum."

"Sen en kötü tanrı türüsün!"

Hades irkildi.

"Persephone-" Adonis onun adını söyledi ama uyarısı Hades'in tepkisi karşısında kayboldu.

"Ben bu ölümlülere yardım ediyorum," diye karşı çıkarak ona doğru bilinçli bir adım attı. Verdiği cevabın hoşuna gitmemesi onun suçu değildi.

Ona doğru eğildi, talepkârdı. "Nasıl? İmkânsız bir pazarlık teklif ederek mi? Bağımlılıktan uzak dur ya da hayatını kaybet? Bu kesinlikle çok saçma, Hades!"

Gözleri parlamıştı ve annesinin cazibesine olan bağlılığının, kızgınlığı arttıkça zayıfladığını fark etti.

"Başarılı oldum."

Eğer onun sadece kötü yanlarını görmeye bu kadar hevesli olmasaydı bunu bilirdi. Bu iyi bir gazetecinin işareti değil miydi? Her iki tarafı da anlamak ve röportaj yapmak?

"Öyle mi? Peki senin başarın ne? Her iki şekilde de kazandığınız için sizin için önemli değil sanırım, değil mi? Tüm ruhlar bir noktada size geliyor."

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için hamle yaptı, öfkeden kuduruyordu. Bunu yaparken, Adonis onunla Persephone'nin arasına girdi ve Hades ölümlünün ofisine adım attığından beri yapmak istediği şeyi yaptı; onu felç etti ve baygın bir şekilde yere düşürdü.

"*Ne yaptın sen?*" Persephone ona doğru uzanmak istedi ama Hades onun bileklerini tuttu ve kendine doğru çekti. Sözleri sert ve aceleciydi.

"Sana söyleyeceklerimi duymasını istemediğini varsayıyorum. Merak etme, hafızasını silerken senden bir iyilik istemeyeceğim."

Ona kaşlarını çatı.

"Oh, ne kadar naziksin," diye alay etti, göğsü her öfkeli nefeste yükselip alçalıyordu. Bu ona yakınlıklarının farkına varmasını sağladı, bir gün önce tenine bastırıldığı öpücüğü hatırlattı. Karnının alt kısmındaki ısı kıvrıldı ve gözleri onun dudaklarına kaydı.

"Benim iyiliğimi ne kadar da hafife alıyorsunuz, Leydi Persephone." Sesi kontrollüydü ama içinde sakın olmaktan başka bir şey hissetmiyordu. İçinde çiğ ve ilkel bir his vardı.

"İyiliğinizi nasıl kullanmam gerektiğini hiç belirtmediniz."

Hades, Adonis'e bakarak, "*Bu* ölümlüyü benim diyarıma sürüklemekten daha iyisini bilmeni beklem de bilmiyordum," dedi.

Gözleri hafifçe büyüdü. "Onu tanıyor musun?"

Hades bu soruyu duymazdan geldi; bu konuya daha sonra dönecekti. Şimdilik, onun Nevernight'a gelme nedenini sorgulayacaktı.

"Benim hakkımda bir hikâye mi yazmayı planlıyorsun?" Kendisinin ona doğru eğildiğini, onu geriye doğru büküğünü ve daha sıkı tuttuğunu, vücutlarını birbirine kenetlediğini hissetti. Ona yaklaşabilmesinin tek yolunun onun içinde olmak olduğundan emindi.

Bu düşünce midesini bulandırdı ve aletini sertleştirdi. "Anlatın bana Leydi Persephone, benimle yaşadıklarınızı detaylandırarak mısınız? Beni nasıl pervasızca masanıza davet ettiğinizi, size kart öğretmem için bana nasıl yalvardığınızı-"

"Ben yalvarmadım!"

"Benim yanımda o güzel başınızdan ayak parmaklarınıza kadar nasıl kızardığınızı ve sizi nasıl nefessiz bıraktığımı anlatacak mısınız?"

"*Kapa çeneni!*"

Kadının bunu duymak istememesi onu eğlendiriyordu; ona olan arzusunu ifade ettiği tüm yollar, vücudunun ağzından çıkan kelimelere ihanet ettiği tüm yollar. Vücudu ellerinin altında esnekti ve elini kalçalarının arasında gezdirdiğinde kızın sıcak ve ıslak olacağını biliyordu.

"Sana yaptığım iyilikten bahsedecek misin, yoksa çok mu utanıyorsun?"

"*Dur!*"

Kadın geri çekildi ve adam onu serbest bıraktı. Tökezleyerek geri çekildi, zor nefes alıyordu, güzel teni kızarmıştı. Belli etmese de o da aynı şeyi hissetmişti.

"Yaptığın seçimler için beni suçlayabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Hades ve buraya gelmesinin gerçek sebebine meydan okuduğunu hissetti - onunla yaptığı pazarlığın adil olmadığını söylemek, intikam almak için. "Altı ay boyunca *benimsin* ve bu, hakkımda yazarsan sonuçlarına katlanacağını anlamına geliyor."

"Senin hakkında söylenenler doğru," dedi. "Hiçbir duaya kulak asmıyorsun. Merhamet göstermiyorsun."

Evet, sevgilim, diye düşündü, öfkeyle. *Herkesin benim hakkımda söylediklerine inan.*

"Kimse Ölüler Tanrısı'na dua etmez leydim ve dua ettiklerinde de artık çok geçtir."

Bu konuşmayla işi bitmişti. Yapacak işleri vardı ve kadın suçlamalarıyla onun zamanını boşa harcamıştı.

Hades elini salladı ve Adonis keskin bir nefes alarak uyandı. Hızla doğruldu, şaşkın şaşkın bakıyordu. Hades onunla ilgili her şeyi sinir bozucu buluyordu ve ölümlü onun bakışlarıyla karşılaştığında ayağa fırladı, bunu yaparken özür diledi ve başını öne eğdi.

Hades Persephone'ye bakarak, "Artık sorularınıza cevap vermeyeceğim," dedi. "Minthe sana çıkışı gösterecek."

Perinin gölgelerde beklediğini biliyordu. Onları hiçbir zaman tam anlamıyla yalnız bırakmamıştı ve Yeraltı Dünyası'nın girişinden ofisine girerken yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadede nefret ediyordu. Belki de gitmeden önce tanrıçasına seslenmesinin nedeni buydu.

"Persephone." Kız kendisiyle yüzleşene kadar bekledi. "Bu akşamki konuk listeme senin adını da ekleyeceğim."

Kaşları şaşkınlıkla bir araya geldi. Muhtemelen bu davranışından sonra onun diyarını gezme davetinin iptal edileceğini düşünmüştü ama bu önemliydi, şimdi her zamankinden daha önemliydi. Onu olduğu gibi görebilmesinin tek yolu buydu.

Barış için çaresiz bir tanrı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM VIII- ADA'DA LEMNOS

Hades, Afrodit'i Lemnos adasındaki malikânesinin merdivenlerinde kendisini beklerken buldu. Hephaistos'un kendisi tarafından inşa edilmiş, modern çizgiler, karmaşık telkari ve her görkemli gün doğumu ve büyüleyici gün batımının manzarasını sunan pencere duvarlarının bir karışımı olan güzel bir evdi.

Bu ada Hephaistos için kutsal bir yerdi. Hera onu Olimpos'tan attığında düştüğü yer burasıydı. Düşmenin bir sonucu olarak bacağını kırmıştı ve Lemnos halkı ona baktı. Geri dönmeye davet edildikten sonra bile tanrı kalmayı tercih etti, çünkü bir demirhane inşa etmiş, insanlara demir işlemeyi öğretmiş ve tapınanlar kazanmıştı. Hades, Ateş Tanrısı'nın bu adayı Afrodit'le paylaşmaya istekli olmasını her zaman ona olan sevgisinin bir işareti olarak görmüştü, ama ona düşüncelerini hiç söylememişti - zaten muhtemelen dinlemezdi.

"Teslim olmaya mı geldin?" Afrodit sordu. Bir deniz kabuğunun içini andıran bir elbise ve kenarları uçuşan tüylerle çevrili deniz köpüğü bir bornoz giymişti. Altın sarısı saçları parıltıyor, sırtından aşağı dalga dalga iniyordu.

"Kocanızla konuşmaya geldim," diye yanıtladı Hades.

"Ona öyle deme," diye tersledi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Neden? Zeus boşanmanıza izin mi verdi?"

"Reddetti," dedi ve güneşin gökyüzünde alçakta asılı kaldığı okyanusa doğru baktı. Kadın bir an durakladı ve Hades

Kendini toparlama zamanı olduğu için sessizlik. Paylaşmak üzere olduğu şey onun için zordu. "Hephaistos bunun en iyisi olduğunu kabul ettikten sonra bile."

Lanet olası Hephaistos, diye düşündü Hades kendi kendine. Ateş Tanrısı yanlış şeyler söyleme konusunda ondan daha kötüydü.

"Ona ne yaptığımı söylediğimde *en* ufak bir öfke belirtisi göstermedi," diye devam etti Afrodit, tekrar Hades'e bakarak. "Bütün gün demir ocağında çalışıyor ve içinde zerre kadar ateş yok."

"Bunu beklediği için kızgın olmadığını hiç düşündün mü?" Afrodit ters ters baktı ve Hades açıkladı.

"Hiç evlilik yapmadığını kendin itiraf ettin Afrodit. Neden Hephaistos'un hiç sahip olmadığı bir şeyin yasını tutmasını bekliyorsun?"

"Sen ne bilirsin ki, Hades? Senin de hiç evliliğin olmadı."

Hades gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyü bastırdı. Afrodit'le yaptığı tüm konuşmalar, onun fikirlerini ya da tavsiyelerini kayıtsızca reddetmesi ve kendi yalnızlığını yüzüne vurmasıyla sona eriyordu.

Neden denedim ki?

"Hephaistos laboratuvarında," dedi Afrodit. Döndü, çıplak ayakları mermer basamaklarda ilerliyordu.

Hades onun peşinden gitti. Evine girmedi, bunun yerine parlak, tropik çiçekler ve süs otlarıyla dolu bir bahçeyi kesen bir yürüyüş yoluna saptı. Yol, malikâneyi Hephaistos'un en büyük dağdan oyulmuş dükkânının bulunduğu volkanik bir adaya bağlayan cam bir köprüye çıkıyordu.

Atölyenin alt katında bir demirhane, üst katında ise teknoloji ve büyülerle deneyler yaptığı bir laboratuvar bulunuyordu. Ateş Tanrısı yıllar boyunca zırhlar ve silahlar, saraylar ve tahtlar, zincirler ve savaş arabaları ve en ünlüleri arasında kilden şekillendirdiği ve yonttuğu Pandora olan insanlar yaratmıştı. Pandora daha sonra Zeus'un insanlığı cezalandırması için bir günah keçisi olarak kullanılacaktı. Hades, Hephaistos'a Pandora'nın akıbetini hiç sormamıştı ama bunun o güne kadar tanrıya musallat olduğuna dair bir his vardı içinde.

"Bir proje üzerinde çalışıyor. Arılar," dedi Afrodit yürürken ve sesinde bir hayranlık notası vardı. "Mekanik ve hastalıklara dayanıklılar."

Arılar çeşitli nedenlerle -parazitler ve böcek ilaçları, kötü beslenme ve çevre- endişe verici bir oranda ölüyordu. İkincisinin daha çok

Demeter'in ruh hali karanlık olduğunda Dünya acı çekmeye meyilliydi. Hades bunun tanrıçanın stratejik bir hamlesi olduğunu düşündü, çünkü arıların kaybı daha az gıda üretimi anlamına geliyordu ve bu da sağlıklı mahsuller için Hasat Tanrıçası'na güvenilmesine neden oluyordu.

Hephaistos'un yarattıkları ölümlülerin -ve arıların- bir tanrıçanın merhametine kalmamasını sağlayacaktı. Tersine, yarattıkları tanrıçaya karşı bir savaş eylemi olarak görülebilirdi.

"Bunu sana Hephaistos mu söyledi?" Hades merakla sordu, çünkü eğer öyleyse bu iletişim kurdukları anlamına geliyordu.

"Hayır," dedi Afrodite, bir an tereddüt etti, sanki bir şey söylemek istiyordu ama sessiz kaldı.

"Yani casusluk mu yapıyordun?" Hades bilmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak sordu.

Afrodite dudaklarını büzdü. "Kocamın neyin peşinde olduğunu başka nasıl öğrenebilirim ki?"

"*Sorabilirsin*," diye önerdi Hades.

"Ve tek kelimelik bir cevap mı alacaksınız? Hayır, teşekkür ederim."

"Casusluk yaparken ne öğrenmeyi umuyordun?" Hades sordu.

Sorusunu ağır bir sessizlik izledi. Sonunda, "Sanırım aldatıyor olabileceğini düşündüm," diye cevap verdi.

Hades kendini tutamadı, gülmek için durakladı. Afrodite dönerek onunla yüzleşti.

"Hiç komik değil!" diye tersledi. "Eğer beni becermiyorsa, başkasını beceriyordur."

Hades kaşlarını kaldırdı. "Gözetleme yaparken bunu mu keşfettin?"

Afrodite'in omuzları düştü ve gözlerini kaçırdı. "Hayır."

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki Hephaistos'un dikkati bir şeyler yerine kadınlar tarafından dağıtılsaydı daha iyi hissedebilirdi.

"Hmm," diye mırıldandı Hades ve Aphrodite, Hephaistos'un laboratuvarının girişine doğru ilerlemeden önce ona morartıcı bir bakış attı.

"Sayborglar sizi ona götürecektir," dedi.

Hades onun hızlı çıkışından şüphelenerek gözlerini kıstı. "Sadece casusluk yapmak için gitmeyeceksin, değil mi?"

Afrodite gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yapacak daha iyi işlerim var, Hades."

Onun cevabına meydan okumayı düşündü, ama bundan vazgeçti, etrafından dolaştı ve Hephaistos'un laboratuvarına tek başına girdi.

İçeride Hephaistos'un icatlarıyla dolu mağara gibi bir oda buldu: kalkanlar, mızraklar, zırhlar, miğferler, ayrıntılı demir işçiliği parçaları, tamamlanmamış tahtlar, robot insanlar ve atlar. Hepsinin ortasında, ahşap bir masanın üzerinde sırtını eğmiş çalışan Ateş Tanrısı duruyordu. Hephaistos'un modern icatlarına rağmen, çalışma alanı ve genel estetiği antik köklerine saygı gösteriyordu. Sarı sakalı uzundu ve aynı renkteki saçları deri bir kayışla arkaya doğru toplanmıştı. Cildindeki yara izlerini ortaya çıkaracak şekilde gömleksiz çalışıyor ve baldırlarının ortasına kadar gelen bir pantolon giyiyordu.

"Lord Hades," dedi Hephaistos yaklaşırken, ama tanrı bir devre kartını lehimleyerek çalışmaya devam etti. Hephaistos muhtemelen diğer tanrılara karşı küçümseme yerine saygıdan dolayı unvan kullanan tek tanrıydı.

Birkaç dakika daha çalıştıktan sonra Hephaistos aletlerini bıraktı ve şeffaf gözlüklerini kafasına geri taktı. Ayağa kalktı ve bir çift derin gri gözle Hades'e baktı. Hephaistos iriydi, fiziği mermer bir heykel gibi yontulmuştu. Lemnos'a düşüp bacağını kırdıktan sonra bacağı kesilmişti. Onun yerine kendi tasarımı olan bir protez takılmıştı. Altın rengindeydi ama minimalistti, geometrik şekillerden yapılmıştı. Bedensel olarak güçlü olmasa bile, muhtemelen tanrılar arasında fiziksel olarak en güçlüsü ve kesinlikle en zekisiydi.

"Hephaistos," diye başını salladı Hades, masasının üzerine dağılmış metal ve kabloları bakarak. Bu parçaların ne işe yaradığını zaten bilmesine rağmen, "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu.

Tanrı hızla, "Hiçbir şey," dedi.

Hephaistos'un yaptığı iş hakkında sessiz kalması Hades'i şaşırtmamıştı. Hiçbir zaman konuşkan biri olmamıştı ama sürgüne gönderildikten ve yaralı yüzü ve sakatlığı nedeniyle diğer tanrıların eleştirilerine maruz kaldıktan sonra daha da sessizleşmişti.

"Hiçbir şey olamaz," dedi Hades. "Hiçbir şeye benzemiyor."

Hephaistos tanrıya göz kırptı ve sonra cevap verdi: "Bir proje." Boğazını temizledi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Hades gözlerini kaçırıp ve konuşurken odanın etrafına bakındı. "Uzmanlığınıza ihtiyacım var. Bir silaha ihtiyacım var. Şiddeti bastıracak ve gerçeği teşvik edecek bir silaha."

Hephaistos hafifçe gülümsedi. "Kulağa bir bilmece gibi geliyor," dedi.

"Son kısmı duymadın," dedi Hades. "Bu bir Olimposlu için."

Hephaistos kaşlarını kaldırdı ama tıpkı Hades'in şüphelendiği gibi Ateş Tanrısı soru sormadı.

"Bir şeyler yaratabilirim," dedi. "Bir gün sonra gel."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Hades, "Afrodit'in seni gözetlediğini biliyorsun," dedi.

Hades kendini dedikoducu gibi hissediyordu. Hephaistos'a Afrodit'in sırrını neden anlattığından emin değildi. Belki de yaptığı pazarlığın intikamını alıyormuş gibi hissediyordu. Belki de bunun aralarında konuşmayı teşvik edeceğini umuyordu, ancak Hephaistos habere tepki vermedi, ifadesi pasif ve ilgisizdi.

"Şüpheli biri," dedi.

"Ya da meraklı," diye karşılık verdi Hades, çünkü bu doğrudu.

"Sanırım ikisi de olabilir," diye cevap verdi Hades'e sırtını dönüp tekrar işine odaklanarak. Hades sessizliğe rağmen bekledi ve sonunda Hephaistos sessiz, kaba bir sesle konuştu.

"Zeus'tan boşanmak istedi. O da bunu kabul etmeyecek." "İstedğin bu mu?" diye sordu Hades.

"Boşanmak mı?"

Tanrının profilini izledi; bu kelimeyi duyunca çenesinin nasıl sıkıldığını ve parmaklarının nasıl kıvrıldığını. Ateş Tanrısı o zaman Hades'e baktı, kaşları birbirine yaklaşmıştı ve gözlerinde Hades'in daha önce hiç algılamadığı bir içtenlik vardı.

"Onun mutlu olmasını istiyorum."

Hades, Sicilya adasında, bembeyaz elli ineğin otladığı yemyeşil bir çayırın ortasında belirdi. Birkaç metre ötede, Helios'un kızları Phaethusa ve Lampetie bir incir ağacının altında uyuyor, hırıltılı nefesleri gecenin sessizliğini bozuyordu.

Hades itiraf etmeliydi ki, bu ikisinin sabah Helios'un gazabına uğrayacak olmasından dolayı biraz suçluluk duyuyordu ama babalarının kinini cezasız bırakacak kadar değil.

Hades, Yeraltı Dünyası'na götürmek üzere Helios'un sığırlarının en iyilerini seçmeye başladığı sırada telefonu çaldı.

Hiç çalmadı.

Bir sorun var.

"Evet?" diye hızlıca cevap verdi, iki kız kardeşi uyandırma ihtimaline rağmen.

Ilias'tı.

"Lordum," dedi. "Leydi Persephone kayıp."

Daha önce hiç bu kadar dehşet verici bir korku hissetmemişti. Öfke, korku ve endişe gibi binlerce duygu aynı anda bir araya gelmişti. Ilias'ın onu neden daha iyi izlemediğini öğrenmek istiyordu, nereye baktığını bilmek istiyordu, onu bozulmamış bir halde bulursa hayatına son vermekle tehdit etmek istiyordu.

Ama Ilias'ı tanıyordu ve artık Persephone'yi de tanıyordu.

Güzel, meydan okuyan Persephone.

İtaat eden biri değildi, özellikle de söylendiğinde.

"Saniyeler içinde orada olacağım," diye yanıtladı Hades ve telefonu kapattı.

Hades'in içindeki tüm iblislerle boğuştuğu bir sessizlik oldu. Bu korku mantıksızdı ama ona önemli bir şey söylüyordu.

Kader onu alıp götürseydi, dünya hayatta kalamazdı.

Bir süre sonra başını kaldırıp beyaz inekleri inceledi ve konuştu.

"Krallığımda bana katılacak en iyilerinizi seçerken acele etmemeyi umuyordum ama görünen o ki zamanım kalmadı."

Hades ortadan kaybolduğunda, çayırdaki bütün inekler de kayboldu.

BÖLÜM IX - BİR KORKU OYUNU & ÖFKE

Hades'in ayakları Yeraltı Dünyası toprağına değer değmez Persephone'yi hissedebiliyordu. Onun diyarındaki varlığı kendisinin bir uzantısı gibiydi. Göğsünde, onları birbirine bağlayan iplik kadar ağır bir yük vardı.

Tekrar ışınlandı ve beyaz gladioli ve orkide filizlerinin yetiştiğı Yas Tarlaları'nda belirdi. Bu tarlalar bir zamanlar hayatlarını karşılıksız bir aşk uğruna heba edenler için ayrılmıştı. Bu, Hades'in hükümdarlığının başlarında aldığı kararlardan biriydi ve Kaderlere duyduğu öfkeden doğmuştu. Eğer kaderinde aşk yoksa, o zaman bu yüzden ölenleri cezalandıracaktı. O zamandan beri bir zamanlar burada ikamet eden ruhları Yeraltı Dünyası'nın diğer bölgelerine göndermiş, ruhların Hüküm Tarlası'na giderken gördükleri manzara olduğu için tarlanın güzel bir şekilde düzenlenmiş olarak kalmasına izin vermişti.

Ortaya çıktığı yerden birkaç adım ötede, Styx'in kıyısında yatan Persephone'ydi. Öfkesinden sahneyi özümsemeye çalıştı - Persephone sırt üstü yatıyordu, saçları ıslaktı ve Hermes'in altın peleriniyle örtülmüştü, ince, metalik malzeme nemli vücuduna yapışuyordu. Hermes onun üzerine diz çöktü; dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. Persephone ile ilgilendiğı belliydi ve tanrının dudaklarına dokunup konuşmasını ve Persephone'yi güldürmesini izledi.

İşte o zaman Hades onları ayırmaya karar verdi.

Tanrıya doğru bir güç patlaması gönderdi ve tanrı Yeraltı Dünyası'nın yarısına kadar uçtu. Yine de Hermes umduğu kadar uzağa düşmeyince Hades kaşlarını çatı ama bedeninin yere çarpması yeterince tatmin ediciydi.

Hades Persephone'ye doğru yürüdü, Persephone ayağa kalkıp döndü ve boynunu bükerek onun bakışlarıyla buluştu. Hermes'in pelerini omuzlarından sarkacak şekilde kaydır ve kulübünde giydiği elbiseyi ortaya çıkardı - göğüslerinin kıvrımlarını okşayan bir yakası olan ince, gümüş bir elbise. Şimdi ıslak olduğu için onlara yapışıyor, sert meme uçlarının tepelerini vurguluyordu.

Kahrolası Kaderler, diye düşündü Hades, bir ateş göğsünden kasıklarına doğru bir yol açarken.

"Bunu neden yaptın?" Persephone talep etti.

Tanrı kaşlarını çatı, çenesini sıktı. Bunun onun bedenine verdiği tepkiyi bastırmak için mi yoksa Hermes'e kızgın olduğu için mi olduğunu anlayamadı.

"Sabrımı ve iyiliğimi sınırıyorsun, tanrıça," diye yanıtladı.

"Demek sen bir tanrıçasın!" Hermes, çarpmanın etkisiyle vücudunun açtığı çukurdan sürünerek çıkmasına rağmen coşkuyla bağırdı.

Persephone gözlerini kıstı ve Hades onu açığa çıkararak sadece daha fazla sinirlenmesini sağladığını fark etti.

"Sırrını saklayacak, yoksa kendini Tartarus'ta bulacak," diye söz verdi Hades, şimdi üzerindeki kiri pası fırçalayarak yaklaşan Fesat Tanrısı'na ters ters bakarak meramını anlatmaya çalıştı. Birçok tanrı gibi görünüşüyle gurur duyan Hades, tanrıyı dağınık halde görmeyi eğlenceli buluyordu.

"Biliyorsun Hades, her şey tehdit olmak zorunda değil. Arada bir sormayı deneyebilirsin. Tıpkı beni *Yeraltı Dünyası'nın ortasına* atmak yerine tanrıçandan uzak durmamı isteyebileceğin gibi."

"Ben onun tanrıçası değilim! Ve sen!" Ayağa kalkarken Persephone'nin sesi küçümseme doluydu. Hades gözlerini kıstı, başka bir Olimposlu'nun, özellikle de Hermes'in önünde kendisiyle bu şekilde konuşulmasından ne kadar nefret ettiğini kelimelere dökemiyordu. "Ona karşı daha nazik olabilirsin. Beni *senin* nehrinden kurtardı!"

"Beni beklemiş olsaydınız nehrimden kurtarılmak zorunda kalmazdınız!"

"Doğru, çünkü *başka türlü nişanlıydınız*. Bu ne anlama geliyorsa artık."

Gözlerini devirdi. *Kıskanıyor muydu?* Hades merak etti.

"Sana bir sözlük getireyim mi?"

Hades, Hermes'in neşeli kahkahasını duyunca tanrıya döndü. "Neden hâlâ buradasın?"

Kelimeler ağzından döküldüğü anda Persephone sallanmaya başladı. Hiç düşünmeden ona uzandı, belinden yakaladı ve boğazının derinliklerinde bir yerden keskin bir inilti çıktığında şaşırdı.

Acı çekiyor. Acı çekiyor.

"Neyin var?" İçinde yükselen histeriye alışık değildi; yabancı bir şey derisini yarıyormuş gibi hissediyordu.

"Merdivenlerden düştüm. Sanırım ben..." Onun kasıtlı bir nefes alışını ve yüzünü buruşturuşunu izledi. "Sanırım kaburgalarımı zedeledim."

Hades nasıl hissettiğini en iyi kızgın olarak tarif edebilirdi ama bundan daha fazlasıydı. Onun kendi krallığında incinmiş olmasından *nefret ediyordu*. Bu onu hasta ediyor, sinirlendiriyor ve kontrolünü kaybetmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Persephone'nin bakışlarının yumuşadığını fark ettiğinde şaşırdı ve bir süre sonra fısıldadı, "Sorun yok. Ben iyiyim."

Ama öyle değildi. Onun kollarında bayılmıştı.

Hermes, "Omzunda da oldukça kötü bir yara var," diye ekledi.

Aynı kontrolü kaybetme hissi onu da tüketti ve sanki bir muşambanın içine düşmüş gibi ağırdı. Çenesinin dişlerini kıracak kadar gerildiğini hissetti, sonra içindeki kaosa rağmen onu olabildiğince nazikçe kollarına aldı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sarayıma," dedi.

Onu iyileştirebilirse, en azından durum üzerinde bir tür güç kazanabilir ve kız güvende olurdu.

Onları yatak odasına götürdü ve ona baktığında gözlerini açtı. Bir an için odaklanmamış gibiydi.

"İyi misin?" Hades sordu ve kız onun bakışlarına karşılık verdi.

Kadın başını salladığında, adam yatağına doğru yürüdü ve onu yatağın kenarına oturtup önünde yere diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedi ama Hermes'in pelerinini omuzlarından sıyırmak için uzandı. Hermes'in dokunuşuyla sakinleşti ve Hermes ona nefes almasını söylemeyi düşündü ama belki de onun acıya tepki verdiğine karar verdi.

Varlığını. Pelerinin sakladığı şeye hazırlıklı değildi; kadının omzu kemiğe kadar yırtılmıştı.

Kötü bir yara mı? Hermes bu yarayı fena halde yanlış anlatmıştı.

Hades topuklarının üzerinde geriye doğru oturup hasarı inceledi. İyileştirmeden önce temizlemesi gerekecekti, yoksa enfeksiyon kapma ihtimali vardı. Bir tanrının hastalanması nadir görülen bir durum olsa da imkânsız değildi ve o da işini şansa bırakmayacaktı. Onun için değil.

Bakışlarını onun üzerinde gezdirerek başka yaralar aradı. Styx'te yaşayan ölüler acımasızdı, pençeleri ve dişleri keskindi ve kurbanlarını parçalıyorlardı. Persephone nehirden omzundaki yarayla kurtulduğu için şanslıydı.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Dehşeti gerçek ve acı vericiydi, sanki bir tuğla duvara çarpmış gibiydi. Diyarını meraklı keşifleri caydıracak şekilde tasarlamıştı ve yine de burada Persephone, meraklı ve şaşkınmamış bir şekilde duruyordu.

Persephone bir kolunu göğsünün üzerine çekene kadar Hades bakışlarını onun gözlerine kaldırmadı; baktığını fark etmemişti. Kendini azarladı ve dizlerinin üzerine çökerek ellerini onun kalçalarının iki yanına koydu. Bu hareket onu yüzünün bir santim yakınına getirdi. Styx'te neredeyse boğulacak olmasına rağmen hâlâ vanilya gibi kokuyordu; tatlı ve sıcak.

"Hangi taraf?" diye sordu sessizce.

Bir an için onun bakışlarını tuttu ve elini kendi eliyle kapatıp yanına götürmeden önce nasıl yutkunduğunu fark etti. Boğazının arkasında bir şey toplandı ve umutsuzca onu temizlemek istedi ama yapamadı.

Artık nefes de almıyordu.

Bunun yerine onun tarafına odaklandı, vücudunun derinliklerinden eline bir güç dalgası göndererek büyüünün tenine işlemesine izin verdi.

İnledi ve ona doğru eğildi, başı omzuna yaslandı ve midesinde ateşe benzer bir şey tutuştu.

Sikeyim.

Burnundan derin nefesler alıp ağzından veriyor, büyüyen ereksiyonuna değil büyüüne konsantre olmaya çalışıyordu.

Kızın iyileştiğinden emin olunca başını biraz oynattı, konuşurken dudakları aynı hizadaydı.

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye fısıldadı ve gözlerinin onun ağzına nasıl kaydığını fark etti.

"Sırada omzunuz var." Ayağa kalktı ve kadın bakmaya başladığında elini yanağına koyarak onu durdurdu.

"Hayır. En iyisi bakmaman."

Bakarsa daha çok acırdı.

Hades banyoya girdi ve bir bezi ıslattı. Gideli çok olmamıştı ama döndüğünde Persephone'nin yan yattığını ve gözleri kapalı bir şekilde yatağında uzandığını gördü.

Onu izlerken kaşlarını çatı.

Onun neden bitkin olduğunu anlasa da, bu durumdan hoşlanmamıştı. Belki de onu iyileştirmek için çok geç kalmıştı ya da belki de bildiğinden daha kötü yaralanmıştı diye endişelenmesine neden oldu.

Yaklaştı ve ona doğru eğildi. "Uyan, sevgilim."

Kadın kıpırdandığında tekrar yanına diz çöktü ve gözlerinin berrak ve parlak olduğunu görerek rahatladı.

"Özür dilerim." Sesi kısık bir fısıltıydı ve adamın içini ürpertti. "Özür dileme."

Özür dilemesi gerekirdi. Bu geceki turlarında ona Yeraltı Dünyası'nın tehlikeleri hakkında bilgi vermeyi planlamıştı ama buna fırsat bulamamıştı.

Omzunu temizlemeye başladı, daha az acı hissetmesi için nemli bezi büyüyle aşıladı.

"Bunu yapabilirim," diye teklif etti ve ayağa kalkmaya başladı ama Hades onu yerinde tuttu.

"Bana izin ver." Bunu istiyordu; onunla ilgilenmeyi, onu iyileştirmeyi, iyi olmasını sağlamayı. Nedenini açıklayamıyordu ama bunu arzulayan yanı ilkeldi.

Kadın başını salladı ve adam işine devam etti. Bir süre sonra uykulu bir sesle, "Nehrinizde neden ölü insanlar var?" diye sordu.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Onlar madeni paralarla gömülmemiş ruhlar."

"Hâlâ bunu yapıyor musun?" diye dehşetle sorarken bakışlarını üzerinde hissetti. Gülümsemesi genişledi. "Hayır. O ölümler çok eski."

"Peki ne yapıyorlar? Yaşayanları boğmak dışında."

"Tek yaptıkları bu."

Styx'teki yaşamları başlangıçta bir cezaydı, ruhların nehri geçmek için sikkeye sahip olmadıkları için mahkûm edildikleri bir yerd. Sikke bir işaret

Ruh düzgün bir şekilde gömülmüştü ve o zamanlar Hades'in Yukarı Dünya'da bakılmayan ruhlara ayıracak vakti yoktu.

Bu, uzun zaman önce düzeltmeye karar verdiği acı bir hatıraydı. Yargıçlara hepsini değerlendirtti ve soluklanmayı hak edenlere Lethe'den su verildi ve Elysium ya da Asphodel'e gönderildi. Tartarus'a gönderilecek olanlar ise derinlerde bırakıldı.

Hades, Persephone'nin bu açıklama hakkında ne düşündüğünden emin değildi ama bundan sonra sustu ve buna sevindi. Sorduğu sorular, sonsuza dek zihninin bir köşesinde saklamayı tercih ettiği anılarını canlandırmıştı.

Bu, onun varlığının geçmişinden acı verici bir şeyi ikinci kez ortaya çıkarışıydı. Bu sık rastlanan bir durum muydu? Kader'in işkence şekli bu muydu?

Yarasını temizlemeyi bitirdikten sonra iyileşmeye odaklandı. Tendon, kas ve deriyi iyileştirmek zorunda olduğu için kaburgasındaki çürükten daha uzun sürmüştü ama işini bitirdiğinde kızın yaralandığına dair hiçbir iz kalmamıştı. Rahatlamış bir şekilde kısa bir nefes verdi ve sonra parmağını çenesine koyarak kendisine bakmasını sağladı, kısmen iyi olduğundan emin olmak için ve ayrıca yüz ifadesini görmek istediği için.

"Değişin," diye tavsiye etti.

"Üzerimi değiştirecek bir şeyim yok."

"Bende bir şey var," dedi ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Başının dönüp dönmediğini bilmiyordu ama durum değişirse diye elini sıkıca tutmayı tercih etti. Ayrıca onun sıcaklığını hissetmek hoşuna gidiyordu. Bu ona onun gerçek olduğunu hatırlatıyordu.

Onu bir soyunma perdesinin arkasına yönlendirdi ve ona siyah bir bornoz uzattı, elinde ne olduğunu fark ettiğinde yüzündeki şaşkınlık ifadesini fark etti.

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu senin değil?"

"Yeraltı Dünyası her türlü misafir için hazırlanmıştır," diye cevap verdi. Bu doğrudu ama cübbenin kime ait olduğunu da hatırlayamıyordu.

"Teşekkür ederim." Kızın yanıtı sertti. "Ama sevgililerinden birinin de giydiği bir şeyi giymek istediğimi sanmıyorum."

Yaptığı yorum eğlenceli olabilirdi ama bunun yerine, onun öfkesi karşısında hayal kırıklığına uğradığını fark etti. Geçmiş aşklarını her konuştuklarında bununla mı karşılaşacaktı? Eğer öyleyse, bu konuşma çok çabuk eskiyecekti.

"Ya bu ya da hiçbir şey, Persephone." Ağzı açık kaldı. "Yapamazsın."

Gözlerini kıstı ve bu meydan okuma onu heyecanlandırdı. "Ne? Soyunmak mı? Mutlulukla ve sandığınızdan çok daha büyük bir hevesle leydim."

Omuzları düşmeden önce kalan enerjisini ona ters ters bakmak için kullandı. "Peki."

O üzerini değiştirirken, Hades kendine bir bardak viski doldurdu ve o bölmenin arkasından çıkmadan önce bir yudum almayı başardı. Neredeyse içkisini yudumlarken boğulacaktı. Kadının giydiği gümüş elbisenin hayal gücüne pek bir şey bırakmadığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Bornoz onun küçük belini, kalçalarının kıvrımlarını ve biçimli bacaklarını vurguluyordu. *Ona o kumaş parçasını vermenin bir hata olduğunu* düşündü, yaklaşıp ıslak elbisesini aldı ve perdenin üzerine astı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Bir an için onun günahkâr düşüncelerini hissedip hissetmediğini merak etti. "Sen dinlen."

Onu kollarının arasına aldı, itiraz etmesini bekliyordu ama itiraz etmeyince rahatladı. Bu yakınlığa neden ihtiyaç duyduğunu açıklayamayacaktı, kendisi de tam olarak anlamamıştı, sadece ona dokunmak, onun hayat ve sıcaklık dolu olduğunu bilmek istiyordu.

Onu yatağa yatırdı ve battaniyeleri üzerine çekti. Solgun ve kırılgan görünüyordu, siyah ipek denizinde kaybolmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, ağır göz kapaklarıyla ona bakarak. Kaşlarını çattı ve parmağıyla kaşlarının arasındaki boşluğa dokundu, yanağında gezindi ve dudaklarının köşesinde son buldu. "Kızgınsın."

Olduğu yerde kalmak, onun dokunuşuna eğilmemek, dudaklarını onunkilere bastırmamak için içindeki her şeyi harcadı. Eğer onu öperse, durmayacaktı.

Bir an sonra elini çekti ve gözlerini kapattı. "Persephone," dedi.

"Ne?"

"Bana Persephone denmesini istiyorum. *Hanımefendi* değil."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme daha belirdi. Hanımefendi alışması gereken bir unvandı; çalışanlarına ona bu şekilde hitap etmelerini emretmişti.

"Dinlen," dedi onun yerine. "Uyandığında burada olacağım."

Onun nefesini hissetti ve uyuduğundan emin olduğunda Styx'e geri ışınlanarak nehrin kıyısında belirdi. Öfke, şehvet ve korkunun bir karışımı olan büyüsü alevlendi.

"Bana Persephone'nin kanını koklayanları getirin!" diye emretti ve kollarını kaldırdığında, ölümlerden dördü Styx'ten dışarı fırladı, su bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi peşlerinden akıyordu. Cesetler çılgık atıyor, bir zamanlar etten kemikten olan ölümlülerin bedenlerinden çok canavarlara benziyor ve ses çıkarıyorlardı. "Kraliçemin kanını tattınız ve bu yüzden varlığınız sona erecek."

Yumruklarını kapattığında, feryatlar neredeyse imkânsız bir tizliğe yükseldi ve cesetler Tartarus dağlarına savrulan toza dönüştü.

Sonrasında Hades'in kulakları çınladı ve nefes alış veriş zorlaştı ama bu rahatlama coşku vericiydi.

Arkasında Hermes'in tanıdık kıkırdamasını duydu. Fesat Tanrısı'yla yüzleşmek için döndü.

"Geri döneceğini biliyordum," dedi. Tartarus dağlarına doğru başını salladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır. Neden hala buradasın?"

"Çok kabasın. Seni kurtardığım için bana henüz teşekkür etmedin... ona ne demeliyiz? Sevgilin mi?"

"O benim sevgilim değil," diye tersledi Hades.

Hermes hiç eğlenmemişti, soluk bir kaş kaldırdı.

"Yani beni bir hiç uğruna krallığının yarısına mı fırlattın?" "Bu bir spor," diye yanıtladı.

"Sen eğlenmene bak, ben de

kendiminkine." "Bu da ne demek oluyor?"

Hermes tanrıların habercisi olabilirdi ama aynı zamanda hile ve fesatlık demekti. Düzüşmeyi severdi ve tanrılar arasındaki birçok savaşın sorumlusuydu.

"Sadece taşaklarının her geçen saat daha da mavileşmesini izlemekten zevk alacağım." Hades küçük bir gülümseme sundu ve bir süre sonra

Hermes'e baktı. "Persephone'yi kurtardığın için teşekkürler Hermes."

Tanrı sıritamadan ortadan kayboldu.

BÖLÜM X - AKIL OYUNLARI

Hades şöminenin önündeki sandalyede oturmuş, içiyor ve Persephone'nin uyumasını izliyordu. Nefes alırken vücudunun yavaşça yükselip alçalması sinirlerini yatıştırdı. Kafası son birkaç günün olaylarıyla dolup taşıyordu -Güzel tanrıçayla olan bağını keşfetmesi, ardından yaptıkları pazarlık, sadece Ölüler Tanrısı olduğu için ona duyduğu öfke.

Ondan nefret ediyor olabilirdi ama bugün kendisine yaklaşmasına izin vermişti ve bir daha eskisi gibi olacağından emin değildi. Kaderin kendisi için ördüğü bu durum üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmayı ummuştı ama yatağındaki kadına her baktığında bu savaşı kaybettiğini hissediyordu.

Bir saat içinde iki kez soğukkanlılığını kaybetmişti - önce Hermes'le, sonra da nehirdeki ölülerle - çünkü bu tanrıça merak uyandırıcıydı, çünkü onun kanadığını görmek içindeki öfkeyi öylesine alevlendirmişti ki, onu yaralayanlardan başka kusacak yeri kalmamıştı.

Belki de meditasyon yapmalısın, Hekate'nin sesinin kafasının içinde yankılandığını duydu.

"Meditasyonun canı cehenneme," dedi yüksek sesle.

Sonra Persephone kıpırdandı ve o da sustu. Hızla doğruldu ve sonra gözlerini kapatmak için durakladı.

Başım dönüyor, diye düşündü, kaşlarını çatarak.

Gözlerini tekrar açtığında, gözleri şişe yeşiliydi ve sessiz bir pencereden süzülen soluk ışık gibi parlıyor gibiydi. Ona baktı

sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca o gözlerle baktı. Vücudu kadının bakışları altında gerildi, bardağını sıkıca kavradı ve diğer elinin parmakları sandalyesinin esnek derisine bastırdı. Aleti sertleşti, bacağına ve pantolonuna yapıştı.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu. Sesi boğuktu ve adam inlemek istedi. Bunun yerine tek kelimelik bir cevap vermeyi başardı.

"Saatler."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Saat kaç?"

Omuz silkti çünkü bilmiyordu. "Geç kaldım."

"Gitmek zorundayım."

Hades onun kızmasını ya da histerik bir tepki vermesini bekliyordu ama öyle olmadı. Siyah ipekten bir havuzun içinde oturmuş, güzel, pembe ve sıcak görünüyordu.

"Bunca yolu geldiniz. İzin verin size kendi dünyamda bir tur attırayım."

Ayağa kalktı ve son viskisini de içti. Adam yaklaşıp yorganı üzerinden çekerken gözlerini ondan ayırmadı ve göğüslerinin arasında, uykusunda cüppesinin ayrıldığı yerdeki bir deri parçasını ortaya çıkardı. Kadın cübbesini kapatırken gözlerini kaçırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bir süre sonra elini uzattı. Parmakları onun parmaklarının arasına kayd ve adam kızı kendisine dokunma isteği karşısında şaşırmanın ne zaman bırakacağını merak ederken buldu kendini. Onu ayağa kaldırdı ve ayağa kalkmasını bekledi.

"İyi misin?" diye sormadan önce ona baktı.

"Daha iyiyim," diye cevap verdi sessizce.

Kızın yanağının kıvrımlarında gezindi. "Benim diyarımdayken incindiğin için yıkıldığımı inan."

Bakışlarından, sözlerine ya da belki de samimiyetine şaşırdığı anlaşıyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı ama iyi olmak yeterince iyi değildi. "Bir daha asla olmayacak. Gel."

Onu odasının dışındaki, Kül Ormanı'nın kilometrelerce uzandığı ve obsidyen dağlardan oluşan bir duvarla buluştuğu balkona götürdü. Kız onun önünde ilerledi, parmakları onunkilere dolanırken balkonun üzerinden baktı.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Bakışları manzara üzerinde gezinirken "Çok güzel," diye nefes aldı. "Tüm bunları sen mi yarattın?"

Başını salladı. "Yeraltı Dünyası da tıpkı yukarıdaki dünya gibi evrim geçiriyor."

Adam kızın elini çekti ve kız da onu merdivenlerden inerek aşağıdaki bahçeye kadar takip etti. Onu lavanta salkımlarının ağladığı, mürekkep rengi güllerin ve pembe şakayıkların açtığı, mor ve kırmızı slavyaların karanlıktan yılanlar gibi kıvrıldığı kenara getirirken heyecan duydu. Bunu da aynı derecede şaşırtıcı bulacak mıydı?

Ayakları bahçeye çıkan karanlık taş patikaya değer değmez cevabı geldi. Elini onun elinden çekti ve ona döndü.

"Seni piç!"

Hades birden kendini tamamen gülünç hissetti. Ağzı gerildi. "İsimler, Persephone."

"Sakın buna cüret etme! Bu çok güzel!"

Demek etkilenmişti, ama bu öfke niye?

"Öyle," diye kabul etti.

"Neden benden burada yaşam yaratmamı istedin?" Sesi... harap olmuş gibiydi, sanki onun diyarını ve burada yetişen bitki örtüsünü görmek umudunu tüketmişti. Yaratmaya gücü olmadığını hissettiği şey için mi yas tutuyordu?

Bir el hareketiyle illüzyonu parçalarına ayırdı. Diyarının gerçeğini ortaya çıkarmak, ruhunun gerçeğini ortaya çıkarmak gibiydi. Yeraltı Dünyası ıssızdı, külden bir çorak araziydi.

"Bu bir yanılsama," diye açıkladı. "Eğer yaratmak istediğiniz bir bahçeyse, o zaman buradaki tek yaşam gerçekten de o olacaktır."

Hades büyüü geri çağırdı ve önden yürüdü. Persephone onu takip etti ve onun ne düşündüğünü merak etti. Ona gösterdikleri karşısında dehşete mi düşmüştü? Sırf güzelliği kendi sihrinin bir eseri olduğu için Yeraltı Dünyası'nı daha az mı düşünüyordu? Kendisini güçsüz hissetmesi için ona Yeraltı Dünyası'nı gezdirmek gibi bir niyeti yoktu... ama şüphesinin ve öfkesinin alevlendiğini hissedebiliyordu. Bu duyguların sebebi olmaktan ne kadar nefret etse de, potansiyeline ulaşabilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Bir gün Persephone kendini savunmasız hissetmekten bıacak ve kraliçesi küllerinden doğacaktı. Bir tanrıça.

Hades bahçesinin arka tarafındaki istinat duvarının yanında durdu. Diğer tarafta Asphodel Tarlaları vardı. Ayaklarının dibindeki toprak çorak ve siyahtı.

"Burada çalışabilirsin," dedi Hades.

Persephone bir bahçe yetiştirmek istiyorsa, Yeraltı Dünyası'nda yaşam yaratmanın yolu buysa, o zaman bunu Yeraltı Dünyası'nın küllü toprağında yapmak zorunda kalacaktı.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Persephone. "İllüzyon ya da değil, tüm bu güzelliğe sahipsin. Neden benden bunu talep ediyorsun?"

Çünkü bu senin ruhunun isteğidir, diye düşündü.

"Sözleşmemizin şartlarını yerine getirmek istemiyorsanız, bunu söylemeniz yeterli Leydi Persephone. Bir saatten kısa bir süre içinde sizin için bir süit hazırlayabilirim."

"Ev arkadaşı olacak kadar iyi anlaşıyoruz, Hades."

Onun yorumu birkaç müstehcen görüntüye ilham verdi - çıplak ten ve nefes nefese inlemeler.

O aynı fikirde değil.

"Buraya ne sıklıkla gelip çalışmama izin veriliyor?"

"İstediğin sıklıkta," dedi, çünkü bugünden sonra onun o geçidi bir daha asla kullanmayacağından emin olacaktı. "Görevini tamamlamak için sabırsızlandığını biliyorum."

Bakışları yere düştü ve bir avuç kum almak için eğildi. Kum, yaşamı beslemek için değildi, dokusu öğütülmüş kemiğe benziyordu. Tekrar ayağa kalktı.

"Peki... Yeraltı Dünyası'na nasıl gireceğim?" diye sordu. "Geldiğim yoldan geri dönmemi istemediğinizi varsayıyorum?"

"Hmm." Beklediği soru buydu ve aldığı cevap vücudunun beklentiyle gerilmesine neden oldu. Adam başını yana eğdi ve kadın dudaklarını ayırarak ona baktı.

Bu yeterli bir davetti.

Kadının omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekerek ağzını onunkine yaklaştırdı. Ona elini bile sürmeden iyilik yapabilirdi ama bu ona dokunmak için bir bahaneydi. Bu durumda nazik davranması gerekirdi ama hiç de uysal olmadığını fark etti. Vücudu sanki yanıyormuş ve boğulmak istiyormuş gibi tepki verdi. Kendini gülünç hissediyordu; daha önce de öpülmüş ve sevişmişti ama *böyle bir şeyi* hiç hissetmemişti. Bu yakıcı arzu, bu çaresizce sahiplenme, koruma ve *sevme* isteği.

Öte yandan, kaderinde sevgilisi olmak olan bir kadını hiç öpmemiş ya da becermemişti. Kendini bu kadar kontrolsüz hissetmesinin nedeni iplik miydi?

Dudaklarını ayırmaya çalıştı, dili dudaklarında gezindi, dişleri dudaklarını sıyırdı. Tadı şarap ve tuz gibiydi ve tatlı güllerle dolu bir yatak gibi kokuyordu. Vücudu titriyordu ve adam onu daha sıkı tuttu, böylece aralarında boşluk kalmadı, kendi vücudunun sert hatlarına karşı onun tüm yumuşak kıvrımlarını hissetti. O da aynı şekilde coşkuluydu, onu utanmadan öpüyordu.

terk etti. Kadının kibarlıktan hoşlanmayacağını, sert ve çiğ bir tutku arzuladığını hissetmişti.

Kızın kolları adamın boynuna dolandı ve adam inledi, ses derin ve uzun bir uykunun içinden geliyordu. Hareket etti ve onu taşta bastırana kadar yönlendirdi. Elleri kızın belinden aşağıya, yuvarlak poposuna doğru kaydı ve onu kavrayıp yerden kaldırdı. Bacakları beline dolanmış, topukları sırtına saplanmış, ereksiyonu en hassas yerine sürtünürken, dudaklarının dolaşmasına izin verdi, çenesini takip etti, kulağını ısırды, boynundan aşağı öptü. Arada bir durup nehirden gelen tuzlu teninin tadına bakıyordu. Kadın onun altında kamburlaştı, kontrolü ele alana kadar nefesi kesildi, ellerini saçlarında gezdirdi, yüzünün etrafına kat kat düşene kadar saç tellerini gevşetti. Onu kontrol etmek için kullandığı şey saçlarıydı, çünkü elleri bornozunun altından kayıp uyluklarının arasındaki sıcak ve hassas teni sıyırdığında, onu daha sert kavradı ve onu gerçekliğe geri getiren şey bu keskin çekişti.

Çok ileri gitmişti. Şehvetini bastırmaya çalışarak öpüşmelerini kesti, zorlukla nefes alıyordu. Arzusunu ölçmek için onu kızdırmak istemişti ama bu daha fazlasına dönüşmüştü. Şimdi bile onu tutmaya devam ediyor, bitirdikleri yerden başlama dürtüsüyle savaşıyordu. Tek yapması gereken elini hafifçe kaydırmak, parmaklarıyla onun nemli etini ayırmaktı ve böylece onun içinde olacaktı. Ama böyle olmaması gerekiyordu. Vücudunu ona emanet etmek için hiçbir nedeni yoktu, ona güvenmek için hiçbir nedeni yoktu. Birlikte geçirdikleri zamandan pişman olmasına izin vermeyecekti ve onunla seviştiğinde, bu bir bahçeye karşı olmayacaktı.

Duvar.

Bu daha sonra olacaktı.

Onu yere indirdi ama bırakmadı.

"Nevernight'a girdiğinizde, sadece parmaklarınızı şıklatmanız yeterli olacak ve buraya getirileceksiniz."

Kadının yüzündeki renk solduğunda ve onu itmeye çalışarak "Başka bir şekilde iyilik yapamaz mısınız?" diye sorduğunda yanlış bir şey söylediğini anladı.

Yanaklarına ve zarif boynuna dokunan kızarıklık hoşuna gitmişti, "Aldırmıyor gibiydin," dedi. Ona utanmaması gerektiğini söylemek istedi ama kız titreyen parmaklarıyla dudaklarına dokunduğunda aklından geçenleri unuttu.

"Gitmeliyim," dedi.

Hades başıyla onayladı. Eğer kadın şimdi gitmezse, daha önce yaptığı açıklamayı iptal edecekti.

Onu başka bir yerde sevmeyi beklemeyi siktir et, bahçe mükemmel.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, adamın kolu beline dolanırken.

Sessizdi, parmaklarını şıklattı ve ışınladı. Persephone'nin odasında belirdiklerinde, korkmuş bir kedi gibi onun kollarını kavırıyordu. Adam onun alışmasını bekledi, başı yavaşça döndü ve çevresini tanıdıkça parmaklarını teker teker derisinden ayırdı.

"Persephone." Gece için onu terk etmeden önce bilmesi gereken bir şey daha vardı. "Bir daha asla bir ölümlüyü krallığıma getirme, özellikle de Adonis'i. Ondan uzak dur."

Gözleri kısıldı, meydan okumayla parlıyordu. "Onu nereden tanıyorsun?" "Bunun konuyla ilgisi yok."

Onun uzaklaşmaya çalıştığını hissetti ama onu yerinde tuttu. Bu önemliydi. Onu Yeraltı Dünyası canavarlarından ölümlüler tarafından incitilsin diye kurtarmamıştı.

"Onunla çalışıyorum, Hades."

Adının dudaklarından dökülmesinden duyduğu hazzı görmezden geldi.

"Ayrıca, bana emir veremezsin."

"Sana emir vermiyorum. Rica ediyorum."

"Sormak, bir seçim olduğunu ima eder."

Kavrayışı arttı ve onun üzerine eğilerek neredeyse onu geriye doğru bükte, böylece yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Hades yine onun dudaklarını, tadını, dokunuşunu düşündü ve onun da benzer düşünceler içinde olduğunu biliyordu çünkü gözlerini kapatıp yutkundu.

Aralarındaki sessizlikte konuştu.

"Seçme şansın var, ama onu seçersen seni alırım ve Yeraltı Dünyası'ndan ayrılmana izin vermeyebilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın," diye tısladı.

Hades kıkırdadı, konuşurken nefesi onun dudaklarını okşuyordu. "Oh, sevgilim.

Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Sonra gökyüzünde kaybolan bir duman gibi gözden kayboldu.

BÖLÜM XI - BİR OYUN İÇİN TANRI

"Ben bir silah istedim, Hephaistos."

Hades, Ateş Tanrısı'nın kendisine uzattığı sekizgen şeklindeki küçük kutuya baktı. Çok güzeldi -obsidyen, yeşim ve altın işlemeliydi- ama bir tanrıyı zapt edebilecek bir şeye benzemiyordu.

Hades, Hephaistos'un gri gözleriyle karşılaştığında bir şeyi kaçırdığını anladı. Ağzının kenarı kalktı ve kutuyu Hades'in ayaklarının dibine bıraktı. Bir saniye sonra ağır kelepçeler bileklerini sıkıca kavradı, ağırlıkları kollarını iki yanında sabitledi ve onları kaldırmaya çalıştığında bunun imkânsız olduğunu gördü.

"Ben de sana zincirler bahşettim," diye cevap verdi tanrı.

Hades kollarını tekrar kaldırmaya çalıştı ve kasları gerildi, damarlar derisinin yüzeyine çıktı ama ne kadar güç uygularsa zincirler o kadar baskı yapıyor gibiydi.

"Bana onlar hakkında ne düşündüğünü söyle," dedi Hephaistos.

"Zekice," diye cevap verdi Hades, daha düşünmeye fırsat bulamadan ağzından dökülüverdi sözcük ve Ateş Tanrısı'ndan ne istediğini hatırladı: Şiddeti bastırarak ve doğruluğu teşvik edecek bir silah. Hades kendini bir laboratuvar faresi gibi hissetmesine rağmen gülümsedi. Hephaistos'un yaratma ve yenilik yapma yeteneği onu etkilemekten asla vazgeçmemişti.

"Bu tehlikeli bir silah," dedi Hades ama Hephaistos'a baktığında, tanrının aklında başka bir şey olduğunu anladı. Gözleri çelik gibi ve tehditkârdı. Hades kaskatı kesildi; bu bakışı biliyordu, kendisine ölüm dileyen her ölümlünün ve ölümsüzün gözlerinde görmüştü.

"Karımı becerdin mi?" Bu soru Hephaistos'un soğukkanlılığına ya da soğukkanlı ses tonuna uymuyordu ama Hades Ateş Tanrısı'nda kendini tanıyor ve sakın dış görünüşünün altında öfkeden kudurduğunu biliyordu.

"Hayır."

"Eleftherose ton," dedi Hephaistos, bağlardan kurtulup zincirler kara kutuya geri dönerken yaralı sırtını Hades'e dönerek. Hades, Hephaistos'un sorusunun tüm ağırlığı üzerine çökerken bileklerini ovuşturdu. Hades'in Afrodit'le yattığını düşünmüştü ve buna o kadar inanmıştı ki, gerçeği öğrenmek için büyüye ihtiyacı olduğunu hissetti.

Hades kutuyu aldı ve Hephaistos'un sırtına bakarak doğruldu. "Neden bana Afrodit'i soruyorsun?" Yüzündeki hayal kırıklığına engel olamıyordu. Ses. Hephaistos'un neden sorduğunu biliyordu; çünkü sahte kayıtsızlığına rağmen karısını ve onun kiminle yatmayı seçtiğini önemsiyordu. Onu seviyordu ama yine de mutsuz olmayı, pasif kalmayı seçmişti.

"Utancımı yeterince açığa vurmadım mı?" Hephaistos sordu.

"Karını sevmek utanılacak bir şey değil."

Hephaistos hiçbir şey söylemedi.

"Madem sadakatsizliğinden korkuyordunuz, neden en başta onu evlilik bağlarından azat ettiniz?"

Tanrı gerildi. Belli ki Afrodit'in onunla ne paylaştığını bilmiyordu. Aşk Tanrıçası ile evlenmesinin arifesinde Hephaistos onu bu evliliğin tüm yükümlülüklerinden azat etmişti.

"Benimle evlenmeye zorlandı," dedi Hephaistos, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Gerçi bu doğrudu. Zeus, Afrodit'i eş olarak isteyenler arasında barışı sağlamak için evliliklerini ayarlamıştı.

"Kabul etmek zorunda değildin," dedi Hades.

Hephaistos'un kasları dalgalandı ve Ölümler Tanrısı onu kızdığını anladı. Yine de konuştuğunda sesi sakın ve duygusuzdu.

"Ben kimim ki Zeus'tan gelen bir hediyeyi reddedeyim?"

Bu basit bir yorumdu ama Hephaistos'un kendisini nasıl gördüğüne dair çok şey anlatıyordu - mutluluğa, iyiliğe, sevgiye layık değildi.

Hades iç çekti. Aslında Hephaistos ve Afrodit'in ilişkisine karışmak ona düşmezdi. Zaten yeterince endişelenecek şeyi vardı.

Fates, Sisyphus ve Persephone.

"Teşekkür ederim Hephaistos," dedi Hades kutuyu kaldırarak. "Zaman ayırdığın için."

Kavernöz laboratuvardan ışınladı, okyanusun üzerinde gökyüzünde belirdi ve kendini dalgalanan bulutların arasına bıraktı. Hades Dünya'ya, Atlantis adasına indi. Çarpışmanın etkisiyle yer sarsıldı ve ayaklarının dibindeki mermer parçalandı. Etrafında Poseidon'un insanları -kendilerine Atlantisliler diyen ölümlüler- çığlıklar atıyordu. Kardeşinin ortaya çıkması saniyeler sürdü, göğsü çıplaktı ve deri şeritlerden yapılmış dekoratif bir etek olan *pteruges* giyiyordu. Kolları altın kelepçeliydi, dalgalı ve sarı saçları altın mızraklarla taçlandırılmıştı ve başının tepesinden iki büyük spiral markahor boynuzu çıkıyordu.

Deniz Tanrısı savaşa hazır gibi görünüyordu, ki bu da doğrudu. Hades sadece hesaplaşacak bir meselesi olduğunda ziyaret ederdi ve bu sefer de durum farklı değildi.

"Kardeşim." Poseidon başıyla onayladı.

"Poseidon," dedi Hades.

Hades "Sisifos nerede?" diye sormadan önce bir anlık gergin bir sessizlik oldu.

Poseidon sırtıttı. "Hoşsohbet biri değilsin, değil mi Hades?"

Hades başını yana eğdi ve o sırada Poseidon'un büyük mermer heykeli çatlayıp yarıldı. Parçalar yere düşerken, Poseidon'un tarikatından durup bakanlar çığlıklar atarak kaçışmaya başladılar.

"Adamı yok etmeyi bırak!" Poseidon emretti.

"Sisyphus nerede?" Hades tekrar sordu.

Kardeşinin gözleri kısıldı ve kıkırdadı. "Ne yaptı? Bana iyi olduğunu söyle."

Hades'in öfkesi çok şiddetliydi ve Hephaistos'tan Poseidon'un öfkesini kontrol altına alacak bir silah istediğinden beri ilk kez, bunun kardeşi için olduğu kadar kendisi için de olduğunu fark etti. Zaman kaybetmekten bıkan Hades kutuyu Poseidon'un ayaklarının dibine fırlattı. Bir saniye sonra Deniz Tanrısı kendini zincirlere vurulmuş buldu. Poseidon birkaç saniye boyunca bileklerini saran metale şok içinde gözlerini kırptırdı. Onları çekiştirdi, gücüyle koparmaya çalıştı, kasları şişti, damarları patladı, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, öylece kaldılar.

"Ne oluyor lan, Hades?" diye hırladı.

"Sisyphus'un nerede saklandığını söyle bana!" Hades'in sesi acımasız ve kabaydı.

"Senin lanet olası ölümlünün nerede olduğunu bilmiyorum," diye tükürdü Poseidon. "Bırakın beni!"

Hades, Poseidon'un gücünün öfkesiyle birlikte yükseldiğini hissedebiliyordu. Adanın etrafındaki deniz şiddetle çalkalanıyor, kara parçasının kenarlarına vuruyordu. Hades sadece kardeşinin şiddeti açığa çıkmadan önce aradığı cevapları alabilmeyi umuyordu. Poseidon, ondan intikam almak anlamına gelecekse, halkının kaybına üzülmecekti.

"Dikkatli ol kardeşim. Öfken krallığıma tapınanlar ekleyebilir."

En azından Poseidon'u duraksatabilecek tek şey buydu.

Tanrı ters ters baktı, göğsü öfkesiyle inip kalktı ama Hades büyüünün azaldığını hissetti. Hades yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden, zincirlerin kendilerini esir alan kişiden gerçeği aldığını unutmuştu; bu da Poseidon'un Sisifos'un nerede olduğunu gerçekten bilmediği anlamına geliyordu.

Başka bir soru sorması gerekiyordu.

"Sisyphus de Ephyra'yı nereden tanıyorsun?" Hades sordu.

Poseidon kükredi, açıkça büyüünün boğazından çektiği kelimelerle savaşmaya çalışıyordu. "Torunumu Zeus'tan kurtardı."

Ah. Şimdi bir yerlere varıyorlardı. "Peki onu ödüllendirdin mi?"

"Evet," diye tısladı Poseidon.

"Ona iyilik yaptın mı?"

"Hayır."

"Ona ne verdin?" "Bir iğ."

Tıpkı Hades'in şüphelendiği gibi bir iğ, bir kalıntı. Sisyphus'un başka bir ölümlüden nasıl hayat çalabildiğini açıklıyordu.

"Bir ölümlüye *lanet* bir iğ mi verdin?" Hades hırladı. "Neden?"

Hades Poseidon'u sorgulamaya başladığından beri ilk kez rahat konuşuyor gibiydi, "Seninle dalga geçmek için, Hades. Başka neden olsun ki?"

Önemsiz bir nedendi, ama yine de çok Poseidon bir nedendi.

"Bak ne diyeceğim. Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Poseidon. "Senin deyiminle bir pazarlık."

Hades, "Onları tutsak eden büyüyle savaşacak gücü olmayan birinden gelen cesur sözler bunlar," diye gözlemledi.

"Sisyphus'u bulmana yardım edeceğim. Kahretsin, onu buraya kendim çekeceğim. Eğer..."

Hades bekledi, Poseidon'un bu kadar yavaş konuşmasından, bu kadar çok *zaman* kaybetmesinden nefret ediyordu.

"Eğer canavarlarımı Tartarus'tan çıkarırsan."

"Hayır."

Hades'in düşünmesine bile gerek yoktu. Tartarus'un derinliklerinde yaşayan yaratıkların hiçbirinden vazgeçmeyecekti. Modern dünyada yerleri yoktu ve kesinlikle Poseidon'un ellerinde de yerleri yoktu.

Yer sarsılmaya başladı ve okyanus adanın her yanından yükselerek Hades'in Poseidon'un mermerinde yarattığı çatlaklardan içeri doldu. Çok fazla zorlamıştı. Hades büyüünü bir ağ gibi ördü ve kardeşini uzak tutmak için kara parçasını gölgeyle sardı.

"Zeus'u devirmeye çalıştığın için canavarlarını kaybettin," dedi Hades dişlerini sıkarak. Poseidon'un büyüü ağırdı ve gölge duvarına karşı savaşırken canlı canlı gömülüyormuş gibi hissediyordu. "Şimdi de yaptıklarının sonuçları olduğu için kızılıyorsun. Ne kadar çocukça." Hades'in o anda kardeşine karşı hissettiği tiksinti büyüünün gücünü artırsa da Poseidon'un gösterisi şaşırtıcı değildi. Hayatı çocukça patlamalarla geçmişti ve bu patlamaların korkunç sonuçları olmuştu.

dahil.

"Kral olduğunu iddia ediyorsun ama Zeus'un kurallarına uyuyorsun," diye tükürdü Poseidon. "Ben kendi kurallarına uyarım," dedi Hades. "Sadece senin kurallarınla uyuşmuyor olacak."

Hades çoğu zaman Zeus'la aynı fikirde değildi ama en azından Gökyüzü Tanrısı özgür bir toplumun varlığına inanıyordu. Tüm tanrıların dünyada bir rolü olduğuna ve kendi uzmanlık alanlarında düzeni sağlamaları gerektiğine inanıyordu.

Poseidon aynı fikirde değildi ve eğer yüce hükmedebilseydi, ederdi.

Sorun şu ki, onu durdurabilecek ve durdurmuş olan eşit derecede güçlü iki erkek kardeşi vardı.

Hades gözlerini kapadı ve karanlığına, savaş, kaos ve yıkım için doğmuş olan parçasına uzandı. Kontrol, düzen ve güç için çaresiz olan parçasına. Bu çaresizlikten, bu iradedden, bu güçten yararlandı, göğsünün derinliklerinde kabaran güç bir gölge akıntısıyla patlayana kadar onu yüzeye çıkardı. Poseidon'u ve su duvarını yırtıp geçti ve tanrı dizlerinin üzerine çöktü, altındaki zemin sarsıldı.

İki tanrı sertçe nefes alıp birbirlerine ters ters baktılar ve su etraflarına çökerken Hades konuştu.

"Halkınızı ve adanızı kurtardım. Bir iyilik bekliyorum."

Poseidon'un bunu kabul etmemesi, gücü geri almak için Hades'le aynı karanlık yere gitmesi ihtimali vardı ama Hades Deniz Tanrısı'nın tehlikede olanın ne olduğunu -canavarlardan daha fazlası olduğunu- anlayacağını umuyordu. Eğer savaşırsa, bu Atlantis'in, halkının ve belki de özgürlüğünün sonu anlamına gelecekti.

Zeus bunu daha önce de yapmıştı. Hiçbir şey onu bunu tekrar yapmaktan alıkoyamazdı. "Düşün, Poseidon. İmparatorluğunun bu yüzden sona ermesini gerçekten istiyor musun?

ölümlü mü?"

Poseidon'un gözlerinde savaşı kararsızlığı görebiliyordu. Bu noktada artık mesele bir ölümlü değil, Hades ve onun kendi halkının önünde Poseidon'a meydan okuması ve onu alt etmesi gerçeği idi.

"Poseidon." Müzikal, kadınsı bir ses tanrının adını söyledi.

Hades'in bakışları Poseidon'un karısı Amphitrite'ye kaydı. Gözleri iri, yuvarlak ve peridot rengindeydi. Bakması ürkütücüydü ve narin bir yüze yerleşmişlerdi. Uzun kıvılcı saçları kıvrımlı vücudunu bir pelerin gibi örtüyordu. Güzeldi ve kocasının sadakatsizliğine rağmen ona derinden aşıktı.

Onun huzurunda Poseidon'un öfkesi buharlaştı ve vücudu çöktü. Hades, Amphitrite'in ona doğru koşuşunu izledi ve Deniz Tanrısı onu kavradı, bunu yaparken zincirleri şingirdadı. Birbirlerinden ayrılmadan ve birbirlerinin gözlerinin içine bakmadan önce birbirlerine sıkıca sarıldılar. Aralarında bir şey geçti, yılların ortaklığından doğan sözsüz bir iletişim. Bir süre sonra Poseidon Hades'e baktı.

"Bir iyilik o zaman," diye kabul etti.

"Sisyphus'u yakalamama yardım edeceksin," dedi Hades. "Dünyanın başına gelen bu felaketten sen sorumlusun."

Poseidon'dan yardım istemek gibi bir şeydi ve Hades bundan nefret ediyordu ama Sisifos'u sokaklardan ve mili de tedavülden kaldırmanın en kolay yolu muhtemelen buydu.

"Haksızlık," dedi Hades. "Yarın gece yarısı."

"Sisifos bölgenizin bir mil yakınına bile yaklaşamayacak," dedi Poseidon. "Ve o kadar çabuk da değil, özellikle de senin... *kaba* güç gösterinden sonra. Birkaç gün içinde benim bölgemde olacak."

Hades, Poseidon'un sahasında buluşma fikrinden hoşlanmamıştı. Bu, hem güç hem de insan olarak emrinde daha fazla kişi olduğu anlamına geliyordu, ama Denizler Tanrısı

Deniz haklıydı. Sisyphus'un şüphesini çekmeyecek bir yerde buluşmak en iyisiydi.

"İyi," dedi Hades. "Eleftherose ton."

Hades bu sözleri söylerken, Poseidon zincirlerinden kurtuldu. Amphitrite iri yarı tanrının ayağa kalkmasına yardım etti; onun yarı boyunda olduğu düşünülürse bu neredeyse komikti. Poseidon onu kendine çekti, iri elleri neredeyse beline kadar uzanıyordu ve onu öptü. Hades gözlerini kaçırdı, bu sevgi gösterisi karşısında kafası karışmıştı. Eğer kardeşi karısını bu kadar çok seviyorsa, neden başka kadınların peşinden koşuyordu? Bir an için birbirlerinin içinde kaybolmuş gibi göründüler, Poseidon'un kardeşine duyduğu öfke bir an için unutuldu.

Hades, Hephaistos'un ona verdiği küçük, siyah kutuyu geri almak için büyüsünü kullandı. Bu kadar faydalı ve bu kadar güçlü bir şeyin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Kutu Hades'in avucuna konduğunda Amphitrite ona baktı. Yengesi olabilirdi ama denizleri ve Poseidon'u sakinleştirebildiği dışında onun hakkında çok az şey biliyordu.

Ama şu anda Hades onun öfkesini hissediyordu.

"Sanırım gitme vaktiniz geldi Lord Hades," dedi.

Ağzının kenarı eğildi ve gözden kaybolmadan önce başını salladı.

BÖLÜM XII - BİR OYUN İLE TANRIÇA

Hades Yeraltı Dünyası'na döndü ve Ilias'ı çağırdı. Poseidon'un büyüünü uzak tutmak için o kadar enerji harcadıktan sonra bitkin düşmüştü ama Sisifos'u bulmak için bir planı vardı. Bu çetin sınavın başından beri ilk kez bir tür başarı hissetmişti.

Bir bardak viski doldurdu ve hızla içti, diyarına bakmak için pencereye yaklaştı, Persephone ile yürüyen Hekate'yi gördü. İki tanrıça konuşuyor, gülümsüyor ve gülüyorlardı ve Hades Persephone'nin kendi diyarında ne kadar mükemmel görüldüğünü düşünmeden edemiyordu, sanki oraya aitmiş gibi, sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi.

"Lordum?" Ilias sordu.

Hades başını çevirdi ve satiri kaşlarını kaldırmış bir halde yanında buldu. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" diye sordu eğlenerek.

Hades, Ilias'ın geldiğini fark etseydi bundan daha çok hoşlanırdı.

"Senin için bir işim var," dedi. "Poseidon Sisifos'a bir kalıntı verdi. Tam olarak bir iğ."

Satirin gözleri büyüdü. "Bir iğ mi? Nereden bulmuş onu?" "Bu senin işin," dedi Hades. "İzini sür."

"Peki onu bulduğumda ne yapmamı istersiniz?"

Hades genellikle Ilias'ı yasadışı satıcılarla nasıl başa çıkacağı konusunda serbest bırakırdı. Satir baskınlar düzenler, dükkanları yakar, malları yok ederdi. Nadiren

Iniquity'ye katılmaya layık birini buldu.

"İsimlerini istiyorum," diye cevap verdi. Onları şahsen ziyaret edecekti.

"O l m u ş bilin," dedi Ilias ama Hades'in yanından ayrılmadı.

Persephone ve Hekate'ye doğru başını sallayarak dışarı baktı.

"Seni merak ediyordum," dedi.

"Kusurlarımı incelemeye hevesli," diye düzeltti Hades.

Satir kıkırdadı. "Ondan hoşlandım."

"Senin onayını beklemiyorum, Ilias."

"Elbette hayır, lordum."

Bununla birlikte satir oradan ayrıldı ve Hades, Persephone artık gözden kaybolana kadar onu izledi, ama onun varlığını kendi diyarında hissedebiliyordu, teninde bir yol açan bir meşale. Onu aramayı düşündü ama buna karşı çıktı. Persephone'nin kendisi hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyi umduğu kadar, onun kendi diyarında teselli ve dostluk bulmasına da ihtiyacı vardı.

Gerek yok.

Aranıyor.

Onun bahçelerinde teselli bulmasını, Hekate ile birlikte Yeraltı Dünyası'nın yollarında yürümesini, ruhlarla birlikte kutlama yapmasını istiyordu. Bir gün Yeraltı Dünyası'nı evi olarak görmesini istiyordu.

Tuhaf bir duygu onu ele geçirdi, aşına olduğu ve nefret ettiği bir duygu: utanç. Eğer biri düşüncelerini duyabilseydi, gülerdi. Ölülerin Tanrısı, aşktan umutluydu ama yine de elinden bir şey gelmiyordu. Bahçede Persephone'yi kollarına aldığı anda, onu öptüğünde, birdenbire hayatlarının nasıl olabileceğini anlamıştı - tutkulu ve güçlü. Bunu umutsuzca istiyordu.

Ondan ve pazarlıklarından hoşlanmamasına rağmen, arzusunu inkâr edemiyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, yumuşak bedeninin onunkine yapışmasında ve öpüşündeki çaresizlikte bunu hissetmişti.

Başı dönmeye başladı ve içinden doğruca sikine giden bir sıcaklık yayıldı. İnledi; bu enerjinin bir kısmını dışarı atması gerekecekti.

Ceketini ve gömleğini çıkarıp Asphodel Tarlaları'na yöneldi. "Cerberus, Typhon, Orthrus, gelin!" diye seslendi ve yönünü

yaklaşan Dobermanlarını fark etti. Çimlerin arasından kararlı adımlarla ilerliyorlardı.

Yaklaştıklarında Hades, "Durun," diye emretti ve üçü de itaat edip oturdular. Cerberus ortada, Typhon sağda ve Orthrus solda oturuyordu.

Solda. Parlak siyah kürkleri, sivri kulakları ve kama şeklindeki kafalarıyla yakışıklı köpeklerdi.

Üçü asla ayrı kalmaz, her zaman bir sürü halinde seyahat eder, Yeraltı Dünyası'nı davetsiz misafirlerden veya diyarının kapılarının dışında yaşayan istenmeyen tanrılardan korurlardı. Bazen Hekate onları çeşitli cezalar için görevlendirir, iç organlarla ziyafet çekmelerini ya da hak eden bir ruhu parçalamalarını emrederdi.

Hades oyun zamanını tercih ederdi.

"Benim çocuklar nasıl, ha?" diye sordu kulaklarını kabartarak. Tavırları hiddetliden şakacıya dönüştü. Köpeklerin kuyrukları sallandı ve dilleri ağızlarından dışarı sarktı. "Bugün bir sürü ruhu cezalandırdın mı?"

Kulaklarının arkasını kaşımak için biraz zaman ayırdı. "İyi çocuklar, iyi, iyi çocuklar."

İnce havadan kırmızı bir top çağırdı. Köpekler onu gördüklerinde dik oturdular, beklentiyle nefes nefese kaldılar. Hades sırtarak topu havaya fırlattı, bir, iki kez, köpeklerin gözleri pür dikkat onu takip ediyordu.

"Hanginiz en hızlısınız, ha? Cerberus mu? Typhon mu? Orthrus mu?"

Her bir Doberman'ın adını söylediğinde, kovalamaca için sabırsızlanan Dobermanlar hırıltılı bir havlama sesi çıkardılar.

Hades sırttı, kendini biraz şeytani hissediyordu.

"Dur," diye emretti ve sonra topu fırlattı.

Cerberus, Typhon ve Orthrus'la yakalamaca oynamak normal köpeklerle oynamaya benzemiyordu. Hades'in gücü muazzamdı ve topu fırlattığında kilometrelerce uzağa gidiyordu ama Dobermanları doğal olmayan bir şekilde hızlıydı, Yeraltı Dünyası'nı dakikalar içinde kat edebiliyorlardı.

Hades köpeklere dönmeden önce top kaybolana kadar bekledi. "Yakala."

Onun emriyle, kasları güçlü bir şekilde çalışan köpekler havalandı. Üçü topu bulmak için yarışırken Hades güldü. Kısa sürede geri döndüler, senkronize bir şekilde koşuyorlardı, kırmızı top Cerberus'un ağzındaydı, o da itaatkâr bir şekilde topu Hades'e getirdi ve ayaklarının dibine bıraktı. Köpekleriyle oynamaya devam etti, çayırdaki daireler çizerek koştu, nefesi kesilene ve terleyene kadar hüsrânını ve şehvetini giderdi.

Duygularının yükünden kurtulmuş bir halde topu bir kez daha fırlattı, döndüğünde Persephone'nin açıklıkta durmuş, kocaman gözlerle onu izlediğini gördü.

Sikeyim.

Güzeldi ve gözleri utanmadan onu boydan boya dolaştı. Saçlarında çiçekler vardı -tahmin etmesi gerekirse kamelya- ve bunlar kıvrık sarı buklelerin uzun telleri arasından geçiyordu. Boynu düşük V şeklinde kesilmiş, dikkatleri göğüslerine çeken mavi bir atlet giymişti. Şortu beyazdı ve uzun bacaklarını -daha birkaç gün önce beline doladığı bacaklarını- ortaya çıkarıyordu. Gözleri kızın vücudunda gezinirken, onun bakışlarının da aynı inişi yaptığını fark etti ve sırttı.

Cazibesini inkâr etmesi için ona meydan okuyabilirdi ama Büyücülük Tanrıçası buradaydı ve ona doğru yürüyordu.

"Sen onları şımarttıktan sonra benim için asla uslu durmayacaklarını biliyorsun!" diyordu kollarını Cerberus, Typhon ve Orthrus'un kaybolduğu yöne doğru uzatarak. Şikâyeti şakacıydı, çünkü üçü de özellikle işlerine dönmeleri söylendiğinde hemen dinliyordu.

Sırttı. "Senin gözetiminde tembelleşiyorlar, Hekate."

Ve şişman. Onları beslemeyi severdi.

Hades'in gözleri Persephone'ye kaydı. "Görüyorum ki Bahar Tanrıçası'yla tanışmışsın."

Kadının bu unvan karşısında nasıl kaskatı kesildiğini fark etmemişti.

"Evet ve bunu yaptığım için çok şanslı," dedi Hekate, gözleri parlayarak. "Lethe'den uzak durması için onu uyarmaya nasıl cüret edersin!"

Gözleri, gülümsememek için kendini zor tutan Persephone'ye kaydı. Hekate'nin onu azarlamasını dinlemek hoşuna gidiyor gibiydi ama Hekate haklıydı, onu Yeraltı Dünyası'ndaki nehirlere yaklaşmaması konusunda uyarmalıydı. Özellikle Lethe çok güçlüydü, ruhlardan anıları hava gibi çekiyordu.

Eğer kız ona dokunsaydı ne yapardı? İçseydi? Düşünceleri bir kenara itti.

"Görünüşe göre size bir özür borçluyum, Leydi Persephone."

Kadın şaşırmıştı. Belki de onun özür dilemesini beklemiyordu, ama o ateşli zümrüt gözleri ve ayık dudaklarıyla ona baktı ve ona duyduğu arzusun yenilendiğini fark etti.

Sonra Tartarus'un borusu çaldı ve o ve Hekate borunun geldiği yöne döndüler.

"Çağrılıyorum," dedi Hekate.

"Çağrılmak mı?" Persephone sordu.

"Yargıçların benim tavsiyelerime ihtiyacı var."

Yargıçlar Minos, Rhadamanthus ve Aeacus, çoğunlukla kadınlara karşı suç işleyen bazı ruhları ebedi cezaya çarptırmak için sık sık Hekate'yi çağırırlardı.

"Canım," dedi Hekate Persephone'ye, "bir dahaki sefere Yeraltı Dünyası'na gittiğinde ara. Asphodel'e döneceğiz."

Persephone gülümseyerek, "Bunu çok isterim," dedi ve bu Hades'in kalbinin daha sert atmasına neden oldu.

Ruhlarla geçirdiği zamanın tadını çıkardı. Güzeldi.

Yalnız kaldıklarında Persephone Hades'e döndü. "Yargıçlar neden Hekate'nin tavsiyesine ihtiyaç duysun ki?"

Hekate'nin talepkâr ses tonunu merak ederek başını yana eğdi ve cevap verdi: "Hekate Tartarus'un Leydisi'dir ve özellikle kötülere verilecek cezaları belirlemede çok iyidir."

"Tartarus nerede?"

"Bilgiyi bundan kaçınmak için kullanacağını düşünseydim sana söylerdim." Ama geçmişi göz önüne alındığında, ona güvenmiyordu.

"İşkence odanızı ziyaret etmek istediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Sanırım merak ediyorsunuz ve dünyanın sandığı gibi korkulacak bir ilah olduğumu kanıtlamaya heveslisiniz."

Ebedi işkence odasına giden yolu bulursa muhtemelen tüm bunlar doğrulanacaktı.

Ona meydan okuyan bir bakış attı. "Gördüklerim hakkında yazacağım korkuyorsun."

Bu onu güldürdü. "*Korku* doğru kelime değil, sevgilim." Onun güvenliği için korkuyordu. Onun varsayımlarından *korkuyordu*. Kadın gözlerini devirdi.

"Tabii ki hiçbir şeyden korkmuyorsun."

Ah sevgilim, hiçbir şey bilmiyorsun, diye düşündü uzanıp saçından bir çiçek koparıırken. Çiçeğin sapını parmaklarının arasında döndürdü ve "Asphodel hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Gülümsedi ve bunun dürüstlüğü onu nefessiz bıraktı. "Evet. Ruhlarınız... Çok mutlu görünüyorlar."

"Şaşırdınız mı?"

"Pek de kibarlığınızla tanınan biri değilsiniz."

Hades'in dudakları büzüldü. "Ben ölümlülere karşı nezaketimle tanınmam. Arada bir fark var."

"Bu yüzden mi onların hayatlarıyla oyun oynuyorsunuz?"

Onu inceledi, sorusundan ve sorma şeklinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı; sanki    ml  lerin ona pazarlık yapmak için geldiğini unutmuştu, tersi değil.

"Sorularınıza daha fazla cevap vermeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor gibiyim."

Persephone'nin davetk r dudakları aralandı. "Ciddi olamazsın." "   ler gibi."

"Ama... seni nasıl tanıyacağım?"

Ağzının k  sesi kalktı. "Beni tanımak mı istiyorsun?"

Gözlerini kaçırdı, ters ters baktı. "Burada zaman geçirmeye zorlanıyorum, değil mi?"

Gardiyanımı daha iyi tanımam gerekmez mi?"

" ok dramatik," diye mırıldandı ve düşünerek sessizliğe gömüldü. Sorularına cevap vermek istiyordu çünkü onun kendi bakış açısını anlamasını istiyordu ama kontrol de istiyordu. Sınırlayabilmek, anlayış sağlananana kadar açıklayabilmek, ona soru sorabilmek de istiyordu.

"Oh, hayır."

Persephone'nin sesi dikkatini çekti ve kaşlarını kaldırdı. "Ne?" "Bu bakışı biliyorum."

"Ne bakışı?"

"Bu... bakışı alıyorsun," diye açıkladı ve nasıl açıklayacağını tam olarak bilmiyormuş gibi durakladı. Onun doğru kelimeleri arayışını, güzel gözlerinin üzerinde birbirine kenetlenmiş kaşlarını izlemek hoşuna gidiyordu. "Ne istediğini bildiğin zaman."

" yle mi?" diye sordu ve ona takılmadan edemedi. "Ne istediğimi tahmin edebilir misin?"

"Ben zihin okuyucu değilim!" Adamın sorusu onu telaşlandırdı, yanakları kıpkırmızı oldu. D   nd ğ nden daha iyi bir zihin okuyucu olabilirdi.

"Yazık," dedi. "Eğer soru sormak istiyorsanız, size bir oyun öneriyorum."

"Hayır," dedi açıkça. "Buna bir daha kanmayacağım."

"Sözleşme yok," diye söz verdi. "Borçlu olunan bir iyilik yok, sadece sorular cevaplanacak.

Senin istediğin gibi."

Çenesini kaldırdı ve o güzel gözlerini kısıtı ve adamın aklına, sikini sert ve hızlı bir şekilde sürerken ona böyle bakmasını istediği düşüncesi geldi.

Siketim beni, diye düşündü.

"Peki," diye kabul etti sonunda. "Ama oyunu ben seçeceğim."

İçgüdüğü onun teklifini reddetmekti ve kelimeler dilinin ucundaydı. *Hayır, kartlar benim elimde.* Ama sonuçlarını düşünürken, bunun ona esnek olabileceğini göstermek için bir şans olabileceğini düşündü.

Sonunda sırttı. "Pekâlâ, tanrıça."

Persephone'yi daha önce Hekate ile yürüyüşünü izlediği ofisine götürdü. Üzerini değiştirmesi için onu birkaç dakika yalnız bıraktı ve geri döndüğünde Persephone pencerelerin yanında duruyordu. Onun gelişini görünce omzunun üzerinden ona baktı.

Adımları duraksadı ve kapı aralığında durup bakmaya başladı.

Güzeldi, Yeraltı Dünyası'nın manzarasına bürünmüştü. "Bu çok güzel bir manzara," dedi.

"Çok," diye nefes aldı ve sonra boğazını temizledi. "Bana şu oyundan bahset."

Sırttı ve tamamen ona doğru döndü. "Buna taş, kağıt, makas deniyor."

Elleriyle çeşitli şekilleri -taş, kâğıt ve makas- göstererek oyunu anlattı. Hevesli olmasına rağmen Hades etkilenmemişti.

"Bu oyun kulağa korkunç geliyor."

"Sadece oynamadığın için kızgınsın," diye karşılık verdi. "Sorun ne? Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Hades soruya gülüp geçti. "Hayır. Kulağa yeterince basit geliyor. Taş makası yener, makas kâğıdı yener ve kâğıt taşı yener. Kağıt taşı tam olarak nasıl yener?"

"Kağıt taşı örter," dedi Persephone.

"Bu hiç mantıklı değil. Kaya açıkça daha güçlü."

Persephone omuz silkti. "As neden joker oluyor?"

"Çünkü kurallar böyle."

"Kâğıdın taşı örtmesi bir kuraldır," dedi.

Hades onun karşılık vermesine gülümsedi. Son bir saat içinde hayatı boyunca hiç olmadığı kadar çok gülümsemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu elini kaldırıp yumruk yaparak. Hades onun hareketlerini taklit etti ve o da kıkırdadı. Belli ki bu onun için eğlenceliydi ve içten içe inledi. Şimdiden onun için yaptığı şeyler.

"Taş, kağıt, makas, ateş!" Kelimeleri hararetle söylüyordu. Kesinlikle eğleniyordu ve bunun için Hades memnundu.

"Evet!" diye bağırdı, kolları havada uçuşuyordu. "Taş makası yener!"

Hades kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Kâğıdı seçeceğini sanmıştım." "Neden?"

"Çünkü az önce gazeteyi övdün!" diye açıkladı.

Biraz daha kıkırdadı. "Sadece neden kâğıdın taşı kapladığını sorduğun için. Bu poker değil, Hades. Aldatmakla ilgili değil."

"Öyle değil mi?" diye karşı çıktı. Bu oyunu yeterince uzun süre oynarsa, onun üç seçenekten birini diğerlerine tercih etme eğilimini öğreneceğinden emindi. Bu bir algoritmaydı ve çoğu insan fark etmese bile bir düzene sahipti.

Aralarında bir an sessizlik oldu, Persephone'nin az önceki heyecanı azaldı. Ortam değişiyordu ve Hades bundan hoşlanmamıştı. Daha önceki hayallerini yeniden yakalamak istiyordu, daha karanlık sırları keşfetmek değil.

Birden onun dikkatini dağıtabileceğini, aralarındaki mesafeyi kapatabileceğini ve dudaklarını onun dudaklarına bastırabileceğini düşündü ama kadın gözlerini kaçırdı, bir nefes aldı ve sordu: "Daha önce kontratlarınla ilgili başarıların olduğunu söylemiştin. Bana onlardan bahset."

Hades dudaklarını birbirine kenetledikten sonra odanın karşısındaki bara gidip kendine bir içki doldurdu. Alkol gevşemesine yardımcı olacak ve umarım pişman olacağı bir şey söylemesini engelleyecekti.

Açıklamak için bir şans istedim, diye hatırlattı kendine.

Cevap vermeden önce siyah deri koltuğuna oturdu.

"Anlatacak ne var ki? Yıllar boyunca birçok ölümlüye aynı sözleşmeyi teklif ettim. Para, şöhret, aşk karşılığında kötü alışkanlıklarından vazgeçmeleri gerekiyor. Bazı ölümlüler diğerlerinden daha güçlüdür ve alışkanlıklarını yenerler."

Durum bundan biraz daha karmaşıktı ve o konuşurken, Kaderlerle yaptığı her başarısız pazarlık yüzünden derisini kaplayan ipliklerin yandığını hissedebiliyordu.

"Bir hastalığı yenmek güçle ilgili değildir, Hades," dedi onun karşısına oturup bacağını altına katlarken.

"Kimse hastalık hakkında bir şey söylemedi."

"Bağımlılık bir hastalıktır," dedi. "Tedavi edilemez. Yönetilmesi gerekir."

"Yönetiliyor," diye savundu.

Bunu, ölümlüleri anlaşmalarına bağlı tutarak, onlara başarısız olurlarsa kaybedecekleri şeyi, yani hayatlarını hatırlatarak başardı.

"Nasıl? Daha fazla sözleşmeyle mi?"

"Bu başka bir soru," diye tersledi, ama kadın etkilenmemiş görünüyordu ve ellerini kaldırarak bir tur daha atmaya hazır olduğunu gösterdi. Hades içkisini bir kenara bıraktı ve onun duruşunu taklit etti. Taş ve makasın üzerine indiğinde, "Nasıl, Hades?" diye sordu.

"Onlardan her şeyden bir anda vazgeçmelerini istemiyorum. Bu yavaş bir süreç."

Ölümlülerin bağımlılıklarıyla başa çıkabilmeleri için hiçbir yol sunmadığını kabul etmek istemiyordu. Temize çıkmanın yollarını bulmak onlara kalmıştı. O ayrıntı vermeyince bir tur daha oynadılar.

Bu kez, Hades'i rahatlatacak şekilde, o kazandı. "Sen ne yapardın?" diye sordu, çünkü merak ediyordu ve verecek cevabı yoktu.

Gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı. "Neyi?"

"Neyi değiştirdin? Onlara yardım etmek için mi?"

Kızın sorusu karşısında ağzı şaşkınlıkla açıldığında yine bir hayal kırıklığı hissetti ama kızın ifadesi çabucak değişerek kararlı bir hal aldı. "Öncelikle, bir ölümlünün ruhunu kumarda kaybetmesine izin vermem."

Adam onun eleştirisine homurdandı ama o devam etti.

"İkincisi, eğer bir pazarlık talep edecekseniz, bağımlıysa rehabilitasyona gitmesi için meydan okuyun ve daha iyisini yapın, parasını ödeyin. Sizin sahip olduğunuz kadar param olsaydı, bunu insanlara yardım etmek için harcardım."

Onun etkisi ya da dünyanın yoksunlarını doyurmak için dünyanın en kötülerıyla pazarlık yaparak dengeyi nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Peki ya nüksederlerse?"

"Sonra ne olacak?" diye sordu, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Dışarıda hayat zor, Hades ve bazen onu yaşamak yeterli bir kefarettir. Ölümlülerin umuda ihtiyacı vardır, ceza tehdidine değil."

Hades onun sözlerini düşündü. Hayatın zor olduğunu biliyordu ama bunu kapısına gelen ruhların üzerindeki yükü görebildiği için biliyordu, ölümlü olmanın ve Yukarı Dünya'da var olmanın ne demek olduğunu gerçekten anladığı için değil.

Bir süre sonra, başka bir oyunun işaretini vermek için daha önce yaptığı gibi ellerini kaldırdı. Kazandığında bileğini tuttu ve elini ters çevirdi, avucunu düz bir şekilde koydu, parmakları oraya bağlı bandajı fırçaladı.

"Ne oldu?"

Gülüştü soluk soluğaydı, sanki sorduğu için onun aptal olduğunu düşünüyordu. "Sadece bir sıyrık. Çürük kaburgalarla kıyaslanamaz, söz veriyorum."

Hades'in çenesi gerildi. Belki de kıyaslanamazdı ama kendi krallığında onun zarar görmesini engelleyememek hoşuna gitmiyordu. Gerçekte, bu

daha büyük bir korkunun küçük bir parçasıydı - *onu kendisine* zarar vermek isteyenlerden koruyamayacağı korkusu.

Bir süre sonra avucuna bir öpücük kondurdu ve yarayı iyileştirmek için cildine bir büyü şoku gönderdi. Geri çekildiğinde, onun ateşli bakışlarıyla karşılaştı.

"Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" diye fısıldadı.

Çünkü sen benimsin, demek istedi ama bu sözler boğazında düğümlendi. Onları söyleyemezdi. Birbirlerini bir haftadır tanıyorlardı ve kızın onları birbirine bağlayan ipten haberi yoktu, sadece onu burada olmaya zorlayan pazarlıktan haberi vardı. Onun yerine yüzüne dokundu. Onu öpmek, onu her şekilde güvende tutmak için duyduğu bu umutsuz ihtiyacı bir şekilde iletmek istedi ama tam öne doğru eğilmeye başlamıştı ki çalışma odasının kapısı açıldı ve Minthe odaya girdi. Kısa bir süre durdu, gözleri yarıklara dönüştü.

Ona kapıyı çalmasını emretmemiş miydi?

"Evet, Minthe?" diye sordu, çenesi sıkılmıştı. Bu kesinti için iyi bir nedeni olsa iyi olurdu... ama bunun böyle olduğundan şüpheliydi.

"Lordum," dedi sıkıca. "Charon taht odasında bulunmanızı rica etti."

"Nedenini söyledi mi?" Sesindeki kızgınlığı gizlemeye çalışmadı.

"Davetsiz bir misafir yakaladı."

"Davetsiz misafir mi?" Persephone sordu, meraklı gözleri Hades'inkilere kaydı. "Nasıl? Styx'te boğulmazlar mı?"

"Charon davetsiz bir misafir yakaladıysa, muhtemelen feribotuna gizlice girmeye çalışmışlardır," diye cevap verdi ve ayağa kalkıp tutması için elini uzattı. "Gel, bana katılacaksın."

Eğer onu ve krallığını merak ediyorsa, zaten bunun için orada olmak isteyecektir. Belki de ölümlülerin ona olan taleplerini görürdü.

Parmaklarını Minthe'nin avucuna bastırdı ve Minthe onu sarayın koridorlarından geçirerek, Minthe'nin önderlik ettiği mağaramsı taht odasına götürdü.

Saltanatının başlangıcında Hades bu odayı sarayının diğer bölümlerinden daha sık kullanmıştı. Burası ruhların Tartarus'tan daha çok korktukları tek yerdi, çünkü burası bir yargı yeri idi. Altın nergis taşıyan siyah bayraklarla çevrili obsidyen tahtına oturacak ve ruhları bir an bile düşünmeden kasvetli bir sonsuzluğa fırlatacaktı. Sonra, o

acımasız, öfkeli ve acımasızdı ama şimdi burası onun krallığında en az sevdiği yeri.

Charon onları bekliyordu, kahverengi teni beyaz cübbesine karşı tutuşmuştu. O bir daimon'du; ruhları Styx Nehri'nden geçiren ilahi bir yaratık. Hades'in bakışlarını Persephone'ye kaymadan önce karşıladı, karanlık gözleri merakla parlıyordu. Persephone onun bakışları altında elini Hades'in elinden çekmeye başladı ama Hades'in tutuşu sıkılaştı. Onu tahtına doğru yönlendirdi ve yanında aynı sivri kenarlardan oluşan ama fildişi ve altın renginde olan daha küçük bir taht ortaya çıkardı.

Ona oturmasını işaret etti ve itiraz etmek üzere olduğunu biliyordu. "Sen bir tanrıçasın. Bir tahta oturacaksın."

Bu sözler onun gerçekte ne düşündüğüne benziyordu. *Benim karım ve kraliçem olacaksın. Bir tahtta oturacaksın.*

İtiraz etmedi. O yerine oturduktan sonra Hades de oturdu ve dikkatini daimon'a çevirdi.

"Charon, bu kesintiyi neye borçluyum?" diye sordu.

"*Sen* Charon musun?"

Hades'in çenesi gerildi, sadece tanrıçanın sözünü kesmesine değil, yüz ifadesindeki ve ses tonundaki bariz hayranlığa da. Charon'un Yukarı Dünya'da tasvir edildiği gibi görünmediği doğrudu. O muhteşemdi, tanrıların oğluydu, bir iskelet ya da yaşlı bir adam değildi ve yüzündeki sırtışı silmezse Tartarus'ta bir süre kalmak üzereydi.

"Gerçekten de öyleyim leydim."

"Lütfen bana Persephone deyin," diye teklif etti, gülümsemesi onunkine uyuyordu.

"Leydim de olur," diye araya girdi Hades. Halkı onu kendi adıyla çağırmazdı. "Sabırsızlanmaya başlıyorum Charon."

Kayıkçı başını eğdi, muhtemelen saygısından değil gülüşünü gizlemek için, ama Hades'e tekrar baktığında ifadesi ciddiye.

"Lordum, Orpheus adında bir adam feribotuma gizlice girerken yakalandı. Sizinle görüşmek istiyor."

Elbette, diye düşündü. *Hayat için yalvarmaya hevesli başka bir ruh -kendi hayatı değilse bile bir başkasının için.*

"Onu içeri alın. Leydi Persephone ile konuşmama dönmek için sabırsızlanıyorum."

Charon parmaklarını şıklatarak ölümlüyü çağırdı. Orpheus tahtın önünde diz çökmüş, elleri arkadan bağlı olarak belirdi. Hades bu adamı daha önce hiç görmemişti ve özellikle

dikkat çekiciydi. Kıvrık saçları yüzüne yapışmış, Styx'ten damlayan sularla ıslanmıştı. Gözleri donuk, gri ve cansızdı. Zaten Hades'in ilgilendiği şey görünüşü değil, suçluluk duygusuyla yüklü ruhuydu. İşte bu ilgisini çekti, ama daha derinlere bakmadan Persephone'nin sesli soluğunu duydu.

"Tehlikeli biri mi?" diye sordu.

Soruyu Charon'a yöneltmişti ama daimon cevap için ona baktı.

"Onun ruhunu görebiliyorsun. Tehlikeli biri mi?" Persephone şimdi Hades'e bakarak sordu. Sorusunun onu neden bu kadar sinirlendirdiğinden emin değildi. Belki de onun merhametiydi?

"Hayır."

"O zaman onu bu bağlardan kurtarın."

İçgüdüğü onunla savaşmak, bir ruhun, Charon'un ve Minthe'nin önünde ona meydan okuduğu için onu azarlamaktı. Ama kadının gözlerine bakınca, *ondan* merhamet görmek için ne kadar çaresiz olduğunu ruhunda hissedince yumuşadı ve adamı bağlarından kurtardı. Ölümlü hazırlıksızdı ve Hades'in hoşuna giden bir alkışla yere düştü. Kendini yerden kaldırırken Persephone'ye teşekkür etti.

Hades dişlerini gıcırdattı. *Teşekkürüm nerede?*

"Yeraltı Dünyası'na neden geldin?" Hades'in sorusu daha çok bir havlamaydı. Sabırsızlığını kontrol etmekte zorlanıyordu.

Ölümlü korkusuzca Hades'in gözlerinin içine baktı. *Etkileyici... ya da kibirli.* Hades karar veremedi.

"Karım için geldim. Bir sözleşme önermek istiyorum - onun ruhuna karşılık benim ruhum."

"Ben ruh ticareti yapmam ölümlü," diye cevap verdi Hades.

Karısının ölmüş olması Kader'in bir oyunuydu. Üçü onun ölümünü gerekli görmüştü ve Hades buna müdahale etmeyecekti.

"Lordum, lütfen-"

Adamın yalvarışlarını susturmak için elini kaldırdı. İlahi dengeyi açıklamanın hiçbir faydası olmayacaktı ve bu yüzden Hades bunu denemeyecekti. Ölümlü Persephone'ye baktı.

"Yardım için ona bakma, ölümlü. O sana yardım edemez."

Onu kendi dünyasında özgür bırakmış olabilirdi ama bu kararları o veremezdi.

"Bana karından bahset," dedi Persephone.

Hades'in kaşları onun sorusu karşısında birbirine dolandı. Ona meydan okuduğunu biliyordu ama amacı neydi?

"Adı neydi?"

"Eurydice," dedi. "Evlendiğimiz günün ertesinde öldü." "Çok üzüldüm. Nasıl öldü?"

Hades bu tür konuşmalardan vazgeçmeli. Bu adama sadece umut verir.

"Öylece uyudu ve bir daha uyanmadı."

Hades yutkundu. Adamın acısını hissedebiliyordu ama yine de ruhunda ağır bir suçluluk duygusu vardı. Karısına ne yapmıştı? Onun ölümünden neden bu kadar suçluluk duyuyordu?

"Onu çok ani kaybettiniz." Persephone'un sesi adam için çok üzgün, çok kederliydi.

"Kader onun yaşam ipini kesti," diye araya girdi Hades. "Onu yaşayanlara geri veremem ve ruhları geri vermek için pazarlık yapmayacağım."

Persephone'nin narin parmaklarının yumruk şeklinde kıvrıldığını fark etti. Ona vurmaya kalkışacak mıydı? Bu düşünce onu eğlendirdi.

"Lord Hades, lütfen-" Orpheus boğuldu. "Onu seviyorum."

Gözleri kısıldı ve güldü. Onu seviyordu, evet, bunu hissedebiliyordu ama suçluluk duygusu ona ölümlünün bir şeyler sakladığını söylüyordu.

"Onu sevmiş olabilirsin ölümlü, ama buraya onun için gelmedin. Kendin için geldin. İsteğini kabul etmeyeceğim. Charon."

Charon emrine itaat edip Orpheus'la birlikte ortadan kaybolurken Hades tahtında arkasına yaslandı. Adamı ait olduğu Yukarı Dünya'ya geri götürecek ve orada diğer ölümlüler gibi onun kaybı için yas tutacaktı.

Sessizlikte Persephone sızlandı. Onun öfkesinin kabardığını hissetti. Bir süre sonra konuştu.

"Bana bir istisna yapmamı söylemek istiyorsunuz."

"Bana bunun neden mümkün olmadığını söylemek istiyorsun," diye tersledi ve Hades'in dudakları seğirdi.

"Tek bir kişi için istisna yapamam Persephone. Yeraltı Dünyası'ndan ruhları geri getirmem için ne kadar sık ricada bulunulduğunu biliyor musun?"

Sürekli.

"Ona neredeyse hiç ses çıkarmadın. Sadece bir gün evli kaldılar, Hades."

"Trajik," dedi ve öyleydi de, ama bu tür bir hikâyesi olan tek kişi Orpheus değildi. Hayatını kaybeden her ölümlü için zaman harcayamazdı.

bekledikleri gibi sonuçlanmadı. "Bu kadar kalpsiz misin?"

Bu soru onu hayal kırıklığına uğrattı. "Hüzünlü bir aşk hikâyesi olan ilk kişiler değiller Persephone, sanırım son da olmayacaklar."

"Daha azı için ölümlüleri geri getirdiniz."

Kadının ifadesi onu şaşkına çevirdi. Neyi kastetmişti?

"Aşk, ölüleri geri getirmek için bencilce bir sebeptir," diye cevap verdi. Ölülerin gerçekten kayırıldığını henüz öğrenmemişti.

"Peki savaş öyle değil mi?"

Hades bakışlarının karardığını hissetti. Sözlerinin uyandırdığı öfke içini yakıp kavurdu. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşuyorsun, tanrıça."

Savaş zamanı kahramanlarını geri getirmek için yaptığı pazarlıklar ona ağır gelmişti ama bu kararı kolaylıkla vermemişti ve tanrılar ya da tanrıçalar tarafından yönlendirilmemişti. Geleceğe bakmış ve eğer kabul etmezse onu nelerin beklediğini görmüştü. Fedakârlık aynıydı; bir ruha karşılık bir ruh.

-Sonsuza dek taşıyacağı yükler. Derisine kazınmış yükler. "Bana tarafını nasıl seçtiğini anlat, Hades," dedi.

"Ben yapmadım," diye homurdandı.

"Tıpkı Orpheus'a başka bir seçenek sunmadığın gibi. Yeraltı Dünyası'nda güvende ve mutlu olan karısını bir an için bile olsa görmesini sağlamak kontrolünüzden vazgeçmek olur muydu?"

Bunu düşünmemişti ve o anda da düşünmek için fazla zamanı olmadı çünkü Minthe konuştu.

Su perisinin hâlâ odada olduğunu unutmuştu.

"Lord Hades'le konuşmaya nasıl cüret edersin-"

"Yeter!" Hades onun sözünü kesti ve ayağa kalktı. Persephone de onu takip etti. "Burada işimiz bitti."

"Persephone'ye çıkışı göstereyim mi?" Minthe sordu.

"Ona *Leydi Persephone* diyebilirsin," diye tersledi. "Ve hayır. Daha *işimiz* bitmedi."

Persephone'ye dönmeden önce onun şokunu sadece bir anlığına fark etti. Persephone ona bakmıyor, Minthe'nin gidişini izliyordu. Parmaklarıyla çenesine dokunarak onun dikkatini çekti.

"Görünüşe göre krallığımı nasıl yönettiğim konusunda pek çok fikriniz var." "Ona hiç merhamet göstermedin," dedi ve sesi titredi.

Merhamet mi? Bahçede geçirdikleri zamanı hatırlamıyor muydu? Ona Yeraltı Dünyası'nın gerçeğini gösterdiğinde? Merhametli değil miydi

ruhları daha huzurlu yaşasın diye sihrini mi kullansın? "Daha da kötüsü, karısına duyduğu aşkla alay ettiniz."

"Onun aşkını sorguladım. Onunla alay etmedim." "Sen kimsin ki aşkı sorguluyorsun?"

"Bir tanrı, Persephone."

O adamın suçu boşuna değildi.

Gözleri kısıldı. "Tüm gücünle zarar vermekten başka bir şey yapmıyorsun."

Hades irkildi. Elinde değildi; kadının sözleri bıçak gibiydi. "Nasıl hem bu kadar tutkulu olup hem de aşka inanmazsın?"

Acı acı güldü ve "Çünkü tutkunun aşka ihtiyacı yoktur, sevgilim" dedi.

Yanlış bir şey söylemişti. Kelimeler ağzından çıkmadan önce bunu biliyordu ama kızgındı ve onun varsayımları, yapabileceği tek yol olan kelimelerle onu incitmek istemesine neden oldu ve işe yaradı. Gözleri büyüdü ve sanki bu kadar yakın olmaya dayanamıyormuş gibi bir adım uzaklaştı.

"Sen acımasız bir tanrısın!"

Kadın ortadan kayboldu ve Orpheus da gitmesine izin verdi. Onu sadece başkalarına zarar vermekle suçlamamış olsaydı, olayların kendi tarafını anlamasına yardımcı olmaya çalışabilirdi, hatta Orpheus'un ruhunda algıladığı suçluluk duygusunu ona anlatabilirdi, ama bunu yapmaya cesaret edemedi.

Bırak en kötüsünü düşünsün.

BÖLÜM XIII - KURTULUŞ

Hades, Persephone'ye hediye ettiği ıssız arsanın önünde durdu. Toprakta hiçbir değişiklik olmamıştı, hâlâ kemik gibi kuruydu, hâlâ yaşam belirtisi yoktu.

Dört gündür buraya gelmemişti. Hekate'yi ya da Asphodel'i ziyaret etmek ya da bahçesini sulamak için dönmemişti.

Ona geri dönmemişti. Sen acımasız bir tanrısın.

Sözleri kafasında yankılandı, acı, kızgın ve... doğrudu. Kadın haklıydı. Acımasızdı.

Kanıt her yerdeydi ve şimdi sarayının bahçesinde, güzel çiçekler ve yemyeşil ağaçlarla çevrili bir yerde dururken bunu görüyordu. Sürdürdüğü güzellik illüzyonunda, desteklediği hayır kurumlarında, yaptığı pazarlıklardaydı. Bir zamanlar olduğu kişiden -acımasız, kalpsiz, şüpheli- duyduğu utancı silme çabasıydı.

"Neden üzülüyorsun?" Hekate'nin sesi arkasından geldi.

Hades tanrıçayla yüzleşmek için dönerek, "Ben üzgün değilim," dedi. Cerberus, Typhon ve Orthrus itaatkâr bir şekilde ayaklarının dibinde oturuyordu. Kıpırmızı renkte, kolsuz bir cüppe giymişti ve uzun, gür saçlarını bir örgü haline getirmişti.

Hekate kaşlarını kaldırdı. "Surat asıyor gibi görünüyorsun." "Düşünüyorum," dedi.

"Persephone hakkında mı?"

Hades hemen yanıt vermedi. Sonunda, "Benim zalim olduğumu düşünüyor," dedi.

Taht odasında olanları anlattı, pazarlık yapma eğiliminin farkındaydı -buna karşılık şu- uzlaşmaya değil. Persephone haklıydı; Orpheus'a Eurydice'i Yeraltı Dünyası'nda bir anlığına görmeyi teklif edebilirdi. Belki o zaman ölümlünün onun ölümünden neden bu kadar suçluluk duyduğunu öğrenebilirdi.

"Düşündüğünüz nedenlerden dolayı acımasız olduğunuzu söylemedi," dedi Hekate.

Tanrı onun kara gözlü bakışlarıyla karşılaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Persephone'nin de tıpkı senin gibi aşka dair umudu var Hades ve sen bunu doğrulamak yerine onunla alay ettin. Tutku aşkı gerektirmez mi? Aklından ne geçiyordu?"

Hades'in yüzü ısındı ve kaşlarını çattı. *Hissetmekten*, özellikle de utanmaktan nefret ederdi.

"O... sinir bozucu!"

"Sen de kolay lokma değilsin." Hekate bakışlarını eşitledi.

"Bunu tüm sorunlarını çözmek için zehir kullanan cadı söylüyor," diye homurdandı Hades.

"Üzülmekten çok daha etkilidir."

"Ben üzülüyorum!" Hades tersledi ve sonra burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Özür dilerim, Hekate."

Ona yarım bir gülümseme sundu. "Bana neden korktuğunu söyle, Hades."

Kelimeleri bulması biraz zaman aldı, çünkü kendini gerçekten tanımıyordu.

"Haklı," dedi. "İçimde annesinden daha fazlasını göremeyecek."

"Şanslısın ki Persephone onun annesi değil. Hatırlaman gereken en az senin kadar önemli bir gerçek."

Persephone'nin kendisini Demeter'in sözleriyle karşılaştırması ne kadar haksızsa, onu Demeter'le karşılaştırmaya devam etmenin de o kadar haksızlık olduğunu düşünüyordu ama bir yanı neden acı çektiğini merak ediyordu. Kader'in onları birbirine bağlayan bu iplere makas atması an meselesiydi.

"Onun anlamasını istiyorsan, daha fazla şey paylaşmalısın."

"Ve yazmak istediği makaleler için ona daha fazla yem mi vereceğiz? Sanmıyorum."

Nevernight'a yaptığı ziyaret ve orada kendisini ölümlülerin hayatlarını yok etmekle suçladığını öğrenmesi onu hâlâ hayal kırıklığına uğratiyordu.

Hekate kaşlarını kaldırdı. "Başkalarının ne düşündüğünü umursadığını hiç görmedim, Hades."

Ve şimdi neden daha önce hiç rahatsız etmediğini biliyordu - çünkü umursamak bir baş belasıydı.

"O benim karım olacak," dedi Hades.

"Peki bu ona seni herkesten farklı tanıma hakkı vermiyor mu?" Hekate sordu. "Zamanla seni öğrenecek -nasıl düşündüğünü, nasıl hissettiğini, nasıl sevdiğini- ama iletişim kurmazsan öğrenemez. Orpheus ile başlayın."

Hades kaleye döndüğünde Thanatos'u ofisinde kendisini beklerken buldu. Ölüm Tanrısı her zamankinden daha solgun görünüyordu, canlı gözleri donuk, kırmızı dudaklarının rengi solmuştu. Normalde sakinleştirici bir varlığı vardı ama Hades onun tedirginliğini hissedebiliyor ve bunu paylaşıyordu.

"Bir tane daha oldu," dedi Thanatos.

Her nasılsa, Hades daha ağzını açmadan tanrının ne söyleyeceğini biliyordu. Hades'in tahmin ettiği gibiydi - Sisifos sadece yakın ölümden kaçınmakla yetinmemişti. Ölümden tamamen kaçınmak istiyordu.

"Bu sefer kim?" Hades sordu.

"Adı Aeolus Galani'ydi."

Hades bir an sessiz kaldı ve odayı geçerek masasına gitti. Bu, ölüme meydan okuyan ve başkalarına zarar veren ölümlüye karşı hissettiği öfkenin bir kısmından kurtulma çabasıydı.

"Ruhu mu?"

Thanatos başını salladı.

Hades yumruklarını masaya vurdu. Mükemmel, parlayan obsidyenin ortasında bir yarık belirdi. İki tanrı, her biri nasıl ilerleyeceklerini düşünürken bir an sessizlik içinde durdular.

"Sisyphus ile ne bağlantısı var?"

"Sadece bir tane var. İkisi de Triad üyesiydi," diye yanıtladı Thanatos. "Kaynaklarımız Aeolus'un örgütün üst düzey bir üyesi olduğunu söylüyor."

Hades'in kaşları düştü. Sisyphus'un Alexander'ı öldürme nedenlerini anlıyordu. O bir astıydı, bağımlılığı yüzünden

bir borç. Sisifos onu tek kullanımlık olarak görmüştü ama Triad'ın yüksek rütbeli bir üyesi farklıydı. Onun ölümü savaş ilanı gibiydi. Sisifos'u ne motive etmişti? Hades'in Poseidon'la karşılaşmasını mı öğrenmişti? Bir mesaj göndermeyi mi umuyordu? Kutsal emaneti ele geçirdiğine göre artık yenilmez olduğunu mu düşünüyordu?

"Kaderler mi?" Hades bir süre sonra sordu.

"Öfkeli."

Neden sorduğuna emin değildi, kargaşa içinde olduklarını biliyordu. Atropos'un makasını iade ettiğinden beri adalarını ziyaret etmemişti ve bu bile bir çile olmuştu. İçeri girer girmez üçü de nutuk çekmeye ve tehditler savurmaya başlamıştı. Şimdi seslerinin nasıl çıktığını ancak hayal edebiliyordu, korkunç bir nakaratla feryat ediyor, Hades'i bildikleri tek yolla tehdit ediyorlardı - her zaman istediği şeyi çözmek.

Bu işi zaten kendi başına gayet iyi yapıyordu.

"Ne yapacağız?" Thanatos sordu; sesi sessizdi ve Hades'in göğsünde hissettiği melankoliyle doluydu.

Döndü, kravatını düzeltti ve ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Hermes'i çağır," diye yanıtladı Hades.

Thanatos'un soluk kaşları çatıldı. "Hermes mi?

Neden?" "Çünkü göndermem gereken bir mesaj var,"

dedi Hades. Hermes'in şansına, söze bile gerek kalmayacaktı.

Hades Yeraltı Dünyası'ndan ayrıldı ve Nevernight'a ışınlandı. Her zamanki turlarına devam etmeyi, aşağıdaki katı dolduran ölümlüler ve insansılar arasında görünmeden dolaşmayı, pazarlığa çıkmadan önce yukarıdaki salona şifreleri iletmesi için asasını göndermeyi bekliyordu, ancak oraya vardığında Ilias tarafından balkona çağrıldı.

Hades yaklaşırken satır, "Lordum," dedi. "Evet, Ilias?"

Başıyla uzaktaki bir şeyi işaret etti ve Hades onu takip ederken gözleri kısıldı.

"Şu su perisi. Sanırım Demeter'in

kızlarından biri.
içincasus
Persephone'da."

Demeter'in emrinde her türden su perisi vardı -seidler, daphnaie, meliae, naiadlar ve crinaeae- ama bu bir dryad, bir meşe perisiydi. O

Muhtemelen fark edilmemeyi umarak bir büyü takmıştı ama Hades büyüünün altındaki yeşil tenini görebiliyordu. Doğası belli olmasa bile, bir şeylerin peşinde olduğu belliydi. Gözleri kalabalığı arar ve kuşkulandır bir şekilde dolaştı. Belli ki birini arıyordu.

"Leydi Persephone geldi mi?" Hades ses tonunu nötr tutarak sordu ama yine de Hekate ile bahçesinde yaptığı utanç verici konuşmadan sonra umutlu olmaktan kendini alamadı.

"Evet," diye cevap verdi İlias ve Hades içinde aynı anda bir rahatlama ve gerginlik karışımı hissetti, onu görmek için sabırsızlanmasına neden olan bir itme ve çekme. "Su perisi onu içeri kadar takip etti. Onunla konuşmak istersin diye içeri girmesine engel olmadım."

"Teşekkür ederim İlias," dedi Hades. "Onu yerden kaldırın."

Hades'in isteği üzerine İlias mikrofona konuştu. Saniyeler içinde gölgelerin arasından iki dev çıktı. Her iki tarafta da birer tane olmak üzere yaklaştıklarında perinin gözleri büyüdü. Aralarında kısa bir tartışma yaşandı ama su perisi karşı koymadı ve iki yaratığın ona kulübün karanlığına kadar eşlik etmesine izin verdi. Hades onunla yüzleşmeye hazır olana kadar beklemesi için onu küçük, penceresiz bir odada bırakacaklardı.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi Hades. "Birazdan orada olacağım."

İlias perinin geçmişini araştırarak, adını, arkadaşlarını ve ailesini öğrenecekti. Bu bir çeşit cephanelikti, Hades'in periden istediğini elde edebilmesi için kelimeleri silah haline getirmenin bir yoluydu - perinin sahibesine karşı gelmesi için.

"Bu arada İlias, işin bittiğinde Katerina'dan bir randevu al."

Katerina, Hades'in kâr amacı gütmeyen kuruluşu Cypress Vakfı'nın yöneticisiydi. Ölümlülere Persephone'nin istediği şekilde yardım etmek istiyorsa, özel bir şey yaratması gerekecekti ve projeyi ne zaman açıklayacağını biliyordu - yaklaşan Olympian Galası'nda.

Balkondan çıktı ve Persephone'yi aramak için Nevernight'ın zemininde görünmeden ilerleyerek büyüünü çağırdı. Persephone kulüpte olmalıydı, çünkü Yeraltı Dünyası'nın girişlerini onun bilgisi olmadan girip çıkmasını engellemek için mühürlemişti.

Gölgeleri araştırırken Mekonnen'le tartışmakta olan Minthe'ye rastladı. Hades gözlerini devirdi; bunda olağandışı bir şey yoktu. Su perisi yanında çalışan herkesle kavga ederdi.

"Biz bir hayır kurumu değiliz!" Minthe öyle diyordu.

"Sadaka istemiyor." Minthe'nin öfkesine rağmen Mekonnen sakinliğini korudu. Bu, Hades'in Duncan'ın yerine atadığı devde hayranlık duyduğu bir özellikti.

"İmkânsızı istiyor. Hades zamanını kederli ölümlülerle harcamaz."

Bunda doğruluk payı vardı ama yine de bu sözleri yüksek sesle duymak, bu kadar dikkatsiz ve kaba bir tonda söylendiğini duymak kalbine bir mızrak gibi saplandı. Orpheus'u kovarken de sesi böyle mi çıkmıştı? Persephone'nin dehşete düşmesine şaşmamalıydı.

Minthe ve Persephone'nin onu algılayış biçimleriyle birdenbire çelişkiye düştü, çünkü onların da benzer şekilde düşündüklerini fark etti. Minthe onun zor durumdaki bir ölümlüyü reddetmesini bekliyordu ve Persephone de aynı şeyi varsayıyordu.

"Ne zamandan beri Hades'in neyi değerli bulduğuna sen karar veriyorsun, Minthe?" Mekonnen sordu ve Hades deve karşı gerçek bir minnettarlık hissetti.

"Cevabını duymayı çok istediğim bir soru," dedi Hades gölgeden çıkarak.

Minthe dönüp Hades'e baktı, yüzündeki şaşkınlık kalkık kaşlarından ve ayırık dudaklarından okunuyordu. Belli ki Hades oradayken onun adına konuşurken kendine pek güvenmiyordu.

Mekonnen başını eğerek, "Lordum," dedi.

"Doğru mu duydum Mekonnen? Burada beni görmek isteyen bir ölümlü mü var?"

"Evet, lordum. O bir anne. Kızı Asklepios Çocuk Hastanesi'nde yoğun bakım ünitesinde."

Hades'in ağzı acımasız bir çizgiye oturmuştu. Asklepios Vakfı onun hayır kurumlarından biriydi. Ölüler Tanrısı olmanın sevmediği yönleri vardı ve bunlardan biri de çocukların ölümüydü. Hayatın dengesini ne kadar anlasa da, çocukların ölümünün gerekli olduğunu asla kabullenemezdi.

"Çocuk henüz ölmedi lordum."

"Ona ofisimi göster," diye talimat verdi Hades. Uzaklaşmaya başladı ama durakladı. "Ve Minthe, ben senin kralınım ve bana böyle hitap edeceksin. Bana verilen isimle konuşamazsın."

Hades, Minthe peşindeyken kulübünün zeminini geçti. Su perisi onun kolunu tuttu ve Hades dönerek onunla yüzleşti.

"Yerini unutuyorsun," diye tısladı.

İrkilmedi bile, sadece öfkeli gözlerle ona baktı. Adamın öfkesinden yılmamış, gazabından korkmamıştı.

"Başka zaman olsa benimle aynı fikirde olurdun!" diye tersledi.

"Seninle hiçbir zaman aynı *fikirde* olmadım," dedi. "Benim nasıl düşündüğümü anladığınızı varsayıyorsunuz. Belli ki anlamıyorsunuz."

Ondan uzaklaşıp üst kata yöneldi ama su perisi onu takip etmeye devam etti.

"Nasıl düşündüğünü biliyorum," dedi su perisi. "Değişen tek şey Per-"

Hades tekrar ona döndü ve elini kaldırdı. Ne yapmaya niyetlendiğinden emin değildi ama sonunda yumruğunu sıktı.

"*Onun adını söyleme.*" Kelimeler dişlerinin arasından kayıp gitti ve dönerek ofisinin kapısını açtı.

Persephone ve Hermes'in içeride olduğunu hissetti ama onları görmedi. Savaşta geçirdiği yıllar onu kapının eşiğinde tereddüt etmekten alıkoymuştu ama gergindi ve bu odada birlikte saklandıkları düşüncesinin onu sarmala soktuğunu inkâr edemezdi.

Neden en başından beri buradalar? Bu yüzden mi onu daha önce yerde bulamadı?

Dişlerini gereğinden fazla sıktı.

"Zamanını boşa harcıyorsun!" Minthe ısırarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve hayal kırıklığını yeniden yönlendirdi. Onun neyi kastettiğini merak etti; ölümlüyü mü yoksa Persephone'yi mi?

Hades, "Sanki tükeniyorum da," diye tersledi.

Minthe'nin dudakları düzleşti. "Burası bir kulüp. Ölümlüler arzuları için pazarlık yaparlar; Yeraltı Dünyası Tanrısı'ndan istekte bulunmazlar."

"Bu kulüp ben ne diyorsam odur."

Su perisi ters ters baktı. "Bunun tanrıçayı senin hakkında daha iyi düşünmesi için etkileyeceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri kısıldı ve konuşurken hırladı. "Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurunda değil, buna sen de dâhilsin Minthe. Teklifini dinleyeceğim."

Sert ifadesi gevşedi, gözleri büyüdü ve başka bir ses çıkarmadan ayrılmadan önce bir süre şaşkın bir sessizlik içinde durdu.

Hades öfkesini kontrol altına almak için birkaç saniyesi olduğu için memnundu ve bu daha da önemliydi çünkü bir dinleyicisi olduğunun farkındaydı. Persephone ve Hermes'in büyüğü kendi büyüğünün kenarlarına değerek kanını öfke duymasına neden olacak şekilde tutuşturdu ama o daha sarmal oluşturmamadan ofisinin kapıları açıldı ve ölümlü bir kadın içeri girdi.

Alelacele giyinmiş gibi dağınıktı. Kazağının yakası bir omzundan sarkıyordu ve vücudunu balon gibi gösteren uzun bir palto giymişti. Gelişigüzel görünüşüne rağmen başını dik tutuyordu ve adam onun kırık ruhunun altında bir kararlılık sezdi.

Yine de onu gördüğünde donup kalıyordu ve bu durumun göğsünde yarattığı histen nefret ediyordu. Neden yukarıdaki dünyanın düşmanı olduğunu biliyordu - çünkü tüm sevdiklerini alıp götürmenin suçu onun omuzlarındaydı, çünkü cehennem diyarıyla ilgili o eski inançlara ters düşecek hiçbir şey yapmamıştı, ama bu onu bu geceye kadar hiç rahatsız etmemişti.

"Korkacak bir şey yok."

Gülerken sesi titriyordu. "Kendime tereddüt etmeyeceğimi söyledim. Korkunun beni alt etmesine izin vermeyecektim."

Hades başını yana eğdi. Hayatında bir ölümlüye karşı gerçek bir şefkat hissettiği çok az an vardı ama şimdi bu kadına karşı hissediyordu. Ruhunun özü iyi, nazik ve... basitti. Huzurdan başka bir şey istemiyordu ama yine de tam tersine sahipti.

Hades sessiz bir sesle konuştu. "Ama sen korkuyordun. Çok uzun zamandır."

Kadın başını salladı ve gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Elleri titreyerek onları sertçe fırçaladı ve yine o gergin kahkahasını attı. "Ben de kendime ağlamayacağımı söylemişim."

"Neden?"

"İlahi olan benim acımdan etkilenmez."

Kadın haklıydı, adam onun acısından etkilenmemişti ama gücünden etkilenmişti.

"Sanırım seni suçlayamam," diye devam etti. "Kendim için yalvaran milyonda bir kişiyim."

Aynı talepte bulunan milyonlarca kişiden biriydi ama yine de bu seferki farklıydı.

"Ama kendiniz için savunma yapmıyorsunuz, değil mi?"

Kadının ağzı titredi ve fısıltıyla "Hayır" diye cevap verdi. "Söyle bana."

"Kızım." Kelimeler hıçkırık gibiydi ve duygularını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Bir süre sonra yüzünü fırçalayarak devam etti. "O hasta. Pineoblastoma. Agresif bir kanser."

Kadını inceledi; acı onun kırık ruhunda yaşıyordu. Gebe kalmak için mücadele etmişti. Birkaç yıkıcı düşüktü ve acı verici

Tedaviler sonunda istediği Şeye, mükemmel bir kız çocuğuna sahip olmuştu. Ancak iki yaŐına geldiğinde yürümekte ve ayakta durmakta zorlanmaya başladı ve kadının hissettiği tüm sevinç umutsuzluğa dönüştü.

Yine de, bu korkunç kederin altında, kadının kızı için hâlâ beslediği umudu, onun için kurduğu hayalleri hissedebiliyordu. Kadın bu çocuğa sahip olmak için savaŐmıŐtı ve kendisini öldürse bile onu Dünya'da tutmak için savaşacaktı.

Ve olurdu.

Bu düşünce Hades'in yumruklarını sıkılaştırdı. "Onun hayatı için kendi hayatıma bahse girerim."

Birçok ölümlü aynı Şeyi, sevdiklerinin hayatını bir baŐkası için feda etmişti ve hiç kimse ayaklarına kapanıp yalvaran annelerden daha içten değildi. Yine de kabul etmedi.

"Bahislerim senin gibi ruhlar için değil."

"Lütfen," diye fısıldadı kadın. "Sana her Şeyi veririm. Ne istersen."

Mizahsız bir kahkaha attı. *Ne istediğim hakkında ne biliyorsun?*

Düşünceleri Persephone'ye dönerken söylemek istedi.

"Bana istediğimi veremezsin."

Kadın gözlerini kırpıŐtırdı ve söze dökülmeyen bir sonuca varmıŐ gibi ydi çünkü başını ellerinin arasına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken omuzları sarsıldı.

"Sen benim son umudumdun. Son umudum."

Hades ona yaklaştı, parmaklarını çenesinin altına yerleştirdi ve gözyaşlarını sildi. "Seninle bir sözleşme yapmayacağım, çünkü senden bir Şey almak istemiyorum. Ama bu sana yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Kadın keskin bir nefes aldı, gözleri Hades'in sözleri karşısında Őokla irileşti.

"Kızınız benim favorim. İyi olacak ve bence annesi kadar cesur olacak."

"Oh, teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" Kadın kollarını ona doladı. Adam, kadının fiziksel bir tepki vermesini beklemediği için kaskatı kesildi ama bir an sonra kadını çekmeden önce onu sıkıca kavradı. "Git. Kızına bak."

Kadın birkaç adım uzaklaştı. "Sen çok cömert bir tanrısın."

Hades kıkırdarken dudakları seğirdi. "Önceki ifademi deđiŐtireceđim. İyiliğim karşılığında, sana yardım ettiğimi kimseye söylemeyeceksin."

Kadının kaşları kalktı. "Ama-"

Onu susturmak için elini kaldırdı. Kimliğinin gizli kalmasını istemek için kendince sebepleri vardı, bunların arasında bu teklifin yanlış yorumlanabileceği de vardı. Ona kızının iyi olacağına dair güvence verebilirdi çünkü o henüz ölmemişti, sadece araftaydı. Bu Orpheus'un Eurydice'in Yukarı Dünya'ya dönmesini istemesiyle aynı şey değildi.

Hades'in arafta kalan ruhlar üzerinde daha fazla kontrolü vardı çünkü onlar joker gibiydiler, kaderleri belirsizdi. Bunun çeşitli nedenleri vardı

-Bazen asıl kaderin değişmesi gerekiyordu ve Kaderler yaşamları değiştirmek için arafı bir mekanizma olarak kullandılar, bazen de ruhun kendisi yaşamak mı yoksa ölmek mi istediğini bilmiyordu ve araf onlara karar vermeleri için zaman tanımanın bir yolu olarak kullanıldı.

Sonunda başını salladı ve gözyaşları hâlâ yüzünden akarken gülümsemeye başladı.

"Teşekkür ederim." Topuklarının üzerinde döndü. "Teşekkür ederim!"

Hades, Hermes gittikten sonra kapıyı izledi; ölümlüye yardım etmekten duyduğu memnuniyet, Hermes ve Persephone hâlâ ofisinde saklanırken yalnız kaldığında tatsız bir şeye dönüştü. Döndü, büyü dalgalandı ve ikisini şöminesinin üzerindeki aynadan dışarı çıkmaya zorladı. Bu tür durumlarla birçok kez karşılaşmış olan Hermes hazırlıklıydı ve ayaklarının üzerine düştü. Persephone o kadar şanslı değildi. Gürültülü bir gümbürtüyle ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Kaba," dedi Hermes.

"Ben de aynısını söyleyebilirim," diye cevap verdi Hades, ayağa kalkıp ellerinin ve dizlerinin tozunu alırken gözleri hızla Persephone'ye kaydı. Farklı görünüyordu ama bunun giyim tarzından kaynaklandığını tahmin etti. Beyaz bir atlet ve siyah bir pantolon giymişti ve saçlarını başının üstünde topuz yapmış, açılı çenesini ve zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Onun bu halini seviyordu. Rahat görünüyordu.

"İstediğin her şeyi duydun mu?" diye sordu ona.

Ona ters ters baktı. "Yeraltı Dünyası'na gitmek istedim, ama *birisi* iyiliğimi geri aldı."

Onun iyiliğini geri çevirmemişti; sadece onunla konuşmaya fırsat bulamadan Yeraltı Dünyası'na girmesini engellemişti. Ne yazık ki şimdi Hermes'le konuşması gerekiyordu, hem de dinleyici olmadan.

Fesat Tanrısı'na döndü. "Senin için bir işim var, haberci."

Hades parmaklarını şıklattı ve Persephone'yi Yeraltı Dünyası'na gönderdi. Hermes kaşlarını kaldırdı, özellikle yargılayıcı görünüyordu.

"Ne?" Hades tersledi.

"Bunu daha iyi halledebilirdin." "Senin fikrini sormadım."

"Bu bir fikir değil, gerçek. Hekate bile benimle aynı fikirde."

"Hermes-" diye uyardı Hades.

"Demek istediğimi anlatmak için onu çağırabilirim."

"Benim bölgemdesin, Hermes, unutmayasın diye."

"Ve ben de senin habercinim, unutmayasın diye."

Birbirlerine ters ters baktılar. Hermes'ten ilişki tavsiyesi almak, Zeus'tan aynı şeyi istemek gibiydi - anlamsız.

"Şanslıyım ki peşinde olduğum şey senin habercilik yeteneklerin değil, Hırsızlar Tanrısı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XIV - BİR SAVAŞ WILLS

Hades Yeraltı Dünyası'na doğru yol alırken, suçluluk duygusu göğsüne baskı yapıyordu. Vücudunun üzerine taş yığılmış gibiydi ve Hermes'in sözlerini düşündü. *Bunu daha iyi halledebilirdin.* Ama yaptıklarını düşününce başka bir yol göremedi. Hermes'ten çalmasını istiyordu ve iyi nedenleri olduğunu düşünse bile Persephone'ye açıklama yapmamayı tercih ederdi.

Ama acı çekiyordu. İletişim kurması gereken bir zaman mıydı? Hermes'e verdiği görevin ardındaki tüm hikâyeyi ona anlatmalı mıydı? Fesat Tanrısı'ndan Sisifos'un tüm sevkیاتlarını durdurmasını istediğini mi? Gerçekte, Hades imparatorluğunu parçalıyordu. Yoksa sadece bir an için onları yalnız bırakmasını istemek yeterli olur muydu? Ve bu düşünceyle birdenbire neden böyle bir teklifte bulunmadığını anladı; aslında onu gözetlemişti ve o da buna şöyle tepki vermişti sakın ve mantıklı olmak yerine öfke.

İnledi.

Bu işte tam bir felaketti.

Yine de onu aramaya çıktı ve kütüphanede buldu. Ayak parmaklarının ucunda durmuş, ellerini içinde Yeraltı Dünyası'nın bir haritasının bulunduğu bir leğenin kenarına dayamıştı. Sulu yüzeye gittikçe daha da yaklaşıyordu ve bu hareket Hades'i endişelendiriyordu çünkü leğen

bir portal olarak ikiye katlandı. Tek bir dokunuşla kız Yeraltı Dünyası'nda başka bir yere taşınacaktı. Normalde bu onu o kadar endişelendirmezdi çünkü onu çabucak geri getirebilirdi ama kızın zihninin nasıl çalıştığını biliyordu ve kendini Phlegethon'un alevli sularına bırakma ihtimali vardı.

Kendini tanıtmak için o anı seçti. "Merak tehlikeli bir özelliktir leydim."

Tehlikeli. Çileden çıkarıcı. Heyecan verici. Çok yönlüydü ve yeri vardı ama onun da kendisi gibi başka şeyleri merak etmesini tercih ederdi.

Dönerek Hades'in yüzüne baktı, güzel, yeşil gözleri kocaman olmuştu. Eli kalbine gitti ve Hades'in gözleri onun mükemmel göğüslerine kaydı. Bir an için odaklanabildiği tek şey, beyaz bluzunu zorlayan meme uçlarının sertleşmesiydi.

"Bana hanımım deme," diye tersledi ve sonra tekrar havzaya baktı. "Ben... Dünyanızın bu haritası tam değil."

Hades ilerledi. Onun bakışlarını yakalayabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalması hoşuna gitmişti. Ondan birkaç santim uzakta durdu, aradaki mesafeyi daha da kapatmak, onu kollarına almak ve bu havzaya karşı onunla sevişmek istiyordu. Belki de suya düşecekler ve kendilerini Yeraltı Dünyası'nın bitki örtüsü arasında bulacaklardı. Tanrılar, onu gökyüzünün altına almak için nasıl da can atıyordu.

Kadının keskin nefesi onu cinsel düşüncelerinden uzaklaştırdı ve bakışları suya kaydı. Yüzünü suya döndü, şimdi sırtı ona dönüktü. Bu pozisyon daha iyi değildi. Buradan kolunu onun beline dolayabilir ve sırtını göğsüne yapıştırabilir, diğer eliyle göğüslerini, karnını ve kalçalarının arasını keşfederken boynuna öpücükler kondurabilirdi.

Bu düşünceleri kafasından silkeledi. "Ne görüyorsun?"

"Senin sarayın, Asphodel, Styx Nehri ve Lethe... Hepsi bu. Elysium nerede? Tartarus?"

Bir yanı huzursuz olsa da onun Yeraltı Dünyası'nı anlama hevesine gülümsedi. Eğer istediği gibi olsaydı, Tartarus'un dağlarını ve mağaralarını asla keşfedemezdi. Diyarının o kısmı ruhunun bir tezahürüydü - karanlık ve üzücü.

"Bilmeye hak kazandığınızda harita bunları size gösterecektir."

"*Kazanmakla* neyi kastediyorsun?"

"Sadece en güvendiğim kişiler bu haritanın tamamını görebilir." Harita gerçek bir silahtı ve Hades a r a l a r ı n d a çok az kişinin ona erişmesine izin veriyordu,

Thanatos ve Hekate.

"Haritanın tamamını kim görebilir?" Sonra sesi sertleşti ve gözleri şüpheyile kısıldı. "Minthe görebilir mi?"

Kıskançlığı ilgisini çekiyordu ve onu kışkırtmaktan kendini alamıyordu. "Bu sizi rahatsız eder mi, Leydi Persephone?"

"Hayır," dedi hızla ve gözlerini ellerinin leğenin üzerinde durduğu yere indirdi.

Yalan söylüyordu. Sesinin tonundan bunu duyabiliyor, bedeninin dilinden bunu görebiliyor, aralarındaki havadan bunu tadabiliyordu. Ona meydan okumalıydı, tıpkı Nevernight'a gelip pazarlıklarına cevap istediği gün yaptığı gibi. *Benim yanımda o güzel başınızdan ayak parmaklarınıza kadar nasıl kızardığınızı ve sizi nasıl nefessiz bıraktığımı anlatacak mısınız?* Yaklaştığından beri aralarına mesafe koymadığını, konuştuğu ona daha da yaklaştığını, dikkati kıvrımlarına çekecek şekilde sırtını eğdiğini söyleyebilirdi.

Bu onu daha da çok istemesine neden oldu ve eğer onu şimdi öperse, kendisini almasına izin vereceğini biliyordu. Birleşmeleri sert, hızlı ve umutsuz olacaktı ve pişmanlık dolu olacaktı.

Hem onu sevip hem de yalan söylemesine izin veremezdi, bu yüzden arkasını dönüp uzaklaşma ihtiyacı duydu ve yığınların arasına çekildi, ama kadın onu takip etti, sıcaklığı ve kokusuyla onu boğdu.

Onun adımlarına ayak uydurmak için çabaladı ve nefes nefese, "Neden iyiliğimi geri aldın?" diye sordu.

"Sana bir ders vermek için," diye cevap verdi, ona bakmadan.

"Ölümlüleri krallığınıza getirmemek için mi?" Kadının aklının Orpheus'ta değil de Adonis'te olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi.

"Bana kızdığın zaman gitmemen için," dedi.

"Pardon?"

Elindeki kitapları bir kenara bırakarak durdu ve Hades yüzünü ona döndü. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve bu konuşmayı yapıp yapamayacağını sorguladı.

"Bana çok fazla duygusu olan ve bunlarla nasıl başa çıkacağını tam olarak öğrenememiş biri gibi geliyorsunuz ama sizi temin ederim ki kaçmak çözüm değil."

Ben gerçekten konuşmayı seven biriyim, diye düşündü. Bu konuşmayı onun için olduğu kadar kendi iyiliği için de yapıyordu.

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yoktu."

"Bu kelimelerle ilgili değil," dedi sinirli bir şekilde ve sonra birkaç nefes almak için durakladı, "Beni gözetlemenden ziyade motivasyonlarımı anlamana yardım etmeyi tercih ederim."

"Niyetim casusluk yapmak değildi," dedi. "Hermes-"

"Seni o aynanın içine çekenin Hermes olduğunu biliyorum," dedi nazikçe. Bunun aynayla hiç ilgisi yoktu. Onun hakkındaki fikrini değiştirmekle ilgiliydi. "Gitmeni ve bana kızgın olmanı istemiyorum."

Başını hafifçe salladı, kaşları çatıldı ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü..." Kendini aptal gibi hissetti. Yaşadığı onca hayat boyunca hiç kendini açıklamak zorunda kalmamıştı. "Bu benim için önemli. Öfkenizi keşfetmeyi tercih ederim. Tavsiyelerini dinlemek isterim. Bakış açınızı anlamak istiyorum."

Kadın tekrar konuşmaya başladı ve adam onun ne soracağını biliyordu. *Neden?* O da cevap verdi: "Çünkü sen ölümlüler arasında yaşıyorsun. Onları benden daha iyi anlıyorsun. Çünkü sen merhametlisin."

Gözlerini kaçırdı, yanaklarında belli belirsiz bir renk vardı. Bir süre sonra sakın bir ses tonuyla, "Bu gece anneye neden yardım ettin?" diye sordu.

"Çünkü öyle istedim," dedi ve Hekate'nin gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. *Bundan daha iyisini yapabilirsin. İletişim kurun dedim!*

"Ya Orpheus?"

Hades işaret parmağı ve başparmağıyla gözlerini ovuşturarak hırıltılı bir iç çekti. Hekate haklıydı, açıklamalarını daha iyi yapmalıydı.

"O kadar basit değil. Evet, ölüleri diriltme yeteneğim var ama bu herkeste işe yaramıyor, özellikle de işin içinde Kaderler varsa. Eurydice'in hayatı Kaderler tarafından bir sebepten ötürü kısa kesildi. Ona dokunamam."

"Ama kız?"

"Ölmemişti, sadece araftaydı. Araftaki hayatlar için Kader'le pazarlık yapabilirim."

"Ne demek istiyorsun, Kader ile pazarlık mı?"

"Bu kırılgan bir şey," dedi. "Kaderden bir ruhu bağışlamasını istersem, bir başkasının hayatı üzerinde söz sahibi olamam."

Bu, arafta bir canın daha alınacağı anlamına geliyordu ki Hades şu anda bunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ama... sen Yeraltı Dünyası'nın Tanrısısın!"

Öyleydi ama bu kararları geçersiz kılacağı anlamına gelmiyordu. Yapabilse bile, bu tür eylemlerin sonuçları olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti ve

bazı yükleri taşımak istemiyordu. İşin içinde her zaman daha büyük bir amaç vardı ve onun müdahale etmesi mahvolması anlamına gelirdi.

"Ve Kaderler İlahidir," dedi. "Onlar benim varlığıma nasıl saygı duyuyorsa ben de onların varlığına saygı duymalıyım."

"Bu adil görünmüyor."

"Öyle değil mi? Yoksa ölümlüler için kulağa adil gelmiyor mu?"

Persephone'nin gözleri parladı, derisinin altındaki cazibesinden bir parça sıyrıldı. "Yani ölümlüler senin oyunun uğruna acı çekmek zorunda mı?"

"Bu bir oyun değil Persephone. Hele benimki hiç değil," diye karşılık verdi, hayal kırıklığına uğramış bir halde. Yeraltı Dünyası'nın dengesini açıklamakta yeterince iyi bir iş çıkaramamış mıydı? Yoksa onun hakkında gerçekten de en kötüsünü mü düşünmek istiyordu?

"Davranışlarınızın bir kısmı için bir açıklama sundunuz, peki ya diğer pazarlıklar?"

Hades başını eğdi, kaşları gözlerinin üzerine düştü ve bir adım öne çıktı. Sorusu hiç hoşuna gitmemişti. Buna cevap vermişti, verdiği cevap onu hâlâ tatmin etmemiş miydi? Yoksa kendi pazarlığına mı kızmıştı? Onun yaklaşımı karşısında geri adım atmasını bekliyordu ama o öyle yapmadı, olduğu yerde kaldı ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

"Kendiniz için mi yoksa savunduğunuzu iddia ettiğiniz ölümlüler için mi soruyorsunuz?"

"İddia mı?" Yine gözlerindeki o ışık kıpırdandı ve Hades ona gülümsemek istedi.

Evet, kraliçem. İzin ver o ateşi besleyeyim, gücünü uyandırayım.

Hades, "İş girişimlerle ancak benimle bir sözleşme yaptıktan sonra ilgilenmeye başladın," dedi. Bu doğrudu. Hades onun kulübünden ayrılmasına izin verseydi bu cadı avını başlatır mıydı?

"İş girişimleri mi? Beni kasıtlı olarak yanıltmak dediğin bu mu?"

"Yani bu seninle ilgili."

"Yaptığın şey haksızlık. Sadece bana değil, tüm ölümlülere..." "Ölümlüler hakkında konuşmak istemiyorum. Ben senin hakkında konuşmak istiyorum."

Hades daha da yaklaşarak Persephone'yi kitaplığa doğru yönlendirdi. Elleri onu kafeslemişti, biri yüzünün iki yanındaydı. "Beni neden masana davet ettin?"

Persephone başını çevirdi ve yutkunurken Hades'in gözleri boynuna kaydı. "Bana öğreteceğini söylemiştin."

Kelimeleri fısıldadı ve kelimeler adamın omurgasından aşağıya doğru süzüldü, adamı ürpertti, ona doğru bastırmak, yumuşaklığını kalçalarının arasına almak istemesine neden oldu.

"Sana neyi öğreteyim, tanrıça?" Dudakları onun tenine indi ve boynunun sütununu okşadı. Tenine karşı kelimeler fısıldarken onun titrediğini hissetti. "O zaman gerçekten ne öğrenmek istiyordun?"

"Kartlar."

Sözcükler soluk soluğaydı ve aralarındaki hava kalındı, erotik düşünceler ve fantezilerle dolu elle tutulur bir ağırlık. Başы kitaplıktan destek alarak geriye düştü ve elleri sanki kendi içgüdüleriyle ve kafasının içinde ona da dokunmasını emreden sesle savaşıyormuş gibi rafları kavradı.

Dudakları keşfe çıktı ve göğüs kemiğine bir öpücük kondururken başını kaldırıp baktı. "Başka ne var?"

O zaman onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri ateş gibi parlak ve araştırmacıydı. Nefeslerini paylaşıırken dudakları birbirlerininkini sıyırdı.

"Anlat bana," diye yalvardı Hades.

Beni istediğini söyle, diye düşündü, *seni şimdi alacağım.* Onu kollarına alacak, bacaklarını ayıracak ve aralarına yerleşecekti. Sürtünme tutkularını serbest bırakacak, yeryüzünü sarsacak ve nehirleri tersine çevirecekti. Dünyaları sona erdirecek ve onları başlatacaktı.

Bu her şeyi değiştirir.

Bekledi ve dudakları onunkileri davet edercesine aralanırken gözleri dalgalanarak kapandı. Nefes aldı, göğsü onunkine karşı inip kalkıyordu. Adam eğildi, gerçeği itiraf ettiğinde ağzını yakalamaya hazırды. *Beni arzuladığını söyle.*

"Sadece kartlar."

Şiddetli arzusuna rağmen yıldırım hızıyla geri çekildi ve kızın tepkisi karşısında duyduğu hayal kırıklığını maskeleyemeye çalıştı. Bu biraz çaba gerektirdi ve parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnakları avuçlarını deldi. Acı işini kolaylaştırmış, çelik gibi sertleşmiş sikiinden başka bir şeye odaklanmasına yardımcı olmuştu.

Sikeyim beni, diye düşündü.

Eğer kadın şehvetini kabul etmezse, adam kendini aptal yerine koymaya devam etmeyecekti.

"Eve dönmek istiyor olmalısınız," dedi, ondan uzaklaştı ve geriye bakmak için duraklayarak raflardan ayrıldı. "İsterseniz bu kitapları ödünç alabilirsiniz."

Sanki bir büyüünün etkisi altındaymış gibi gözlerini kırıştırdı ve kitapları toplayıp onu kütüphanenin ana bölümüne kadar takip etti.

"Nasıl? İyiliğimi geri çektin."

"Bana güvenin Leydi Persephone," dedi ses tonunu duygusallıktan uzak tutarak. "Sizi lütfumdan mahrum bıraksaydım, bunu bilirdiniz."

Kemiklerden sıyrılan deri gibi acı verici olurdu.

"Yani ben yine Leydi Persephone muyum?" Sesinde küçümseme vardı ve adam onun cevabını merak etti. Ona kızgın mıydı?

"Kanınızı kucaklamayı seçseniz de seçmeseniz de siz her zaman Leydi Persephone oldunuz."

"Kucaklayacak ne var?" diye sordu ve onun bakışlarıyla karşılaşmadı. "Ben en iyi ihtimalle bilinmeyen bir tanrıçayım, hem de önemsiz bir tanrıça."

Hades kaşlarını çatı; bu inançlar onun gerçek doğasını kafeste tutan parmaklıklardı.

"Eğer kendinizi bu şekilde düşünüyorsanız, gücünüzü asla bilemeyeceksiniz."

Hades'in söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Sorgulaması gereken bir su perisi, harcaması gereken enerji vardı ve Persephone gitmek istediğini açıkça belirtmişti. Büyüsünü toplayıp Nevernight'a ışınlanmaya başlamıştı ki Persephone'nin keskin emri onu durdurdu.

"*Yapma*. Kızgın olduğumda gitmememi istedin, ben de senden kızgın olduğunda beni göndermememi istiyorum."

Elini bıraktı. "Kızgın değilim."

"O zaman neden beni daha önce Yeraltı Dünyası'na bıraktın?" diye sordu. "Neden beni uzaklara gönderdin?"

"Hermes'le konuşmam gerekiyordu," dedi.

"Ve sen bunu söyleyemedin mi?"

Tereddüt etti.

"Kendin teslim edemeyeceğin şeyleri benden isteme, Hades."

Gözlerini ona dikti. Sorduğu sorular onun hakkında birkaç şey anlamasına yardımcı oldu. Onu daha önce Yeraltı Dünyası'na bıraktığında duygularını incitmişti. Kendini görmezden gelinmiş ve bir kenara atılmış hissetmişti.

Biz eşitiz, demişti ikinci karşılaşmalarında. İşaretinin kaldırılmasını istemeye geldiğinde. Şimdi de aynı ricada bulunuyordu.

Bir süre sonra başını salladı. "Size bu nezaketi göstereceğim."

Nefes verdi ve Hades onun hayır demesini bekleyip beklemediğini merak etti. Bu düşünce göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim."

Kadının sözleri onu rahatlattı ve elini uzattı. "Gel, Nevernight'a birlikte dönebiliriz. Orada... bitmemiş bir işim var."

Kitapları kollarında kaydırdı ve onun elini tuttu ve ofisine döndüler. Bakışları şöminenin üzerindeki aynaya takıldı ve sonra onunkine kaydı.

"Orada olduğumuzu nereden bildiniz? Hermes görünemeyeceğimizi söylemişti."

"Burada olduğunu biliyordum, çünkü seni hissedebiliyordum."

Gözle görülür bir şekilde titredi ve elini onunkinden çekti. Hades onun sıcaklığının yokluğunun yasını tuttu. Sırt çantasını bıraktığı yerden aldı ve omzuna yükledi. Kapıdan çıkarken duraksadı ve arkasına baktı. O kadar genç, o kadar güzel görünüyordu ki, yaldızlı kapılar tarafından çerçevelenmişti ve Hades ne halt ettiğini merak etti.

"Haritanın sadece güvendiğiniz kişiler tarafından görülebileceğini söylemişsiniz. Ölüler Tanrısı'nın güvenini kazanmak için ne yapmak gerekir?"

"Zaman."

Hades, itirazlarına rağmen Persephone'yi dışarı çıkardı. Onunla birlikte görünmekten korktuğunu biliyordu ve gerçekten de onu suçlayamazdı. Medya acımasız ve takıntılıydı ve sansasyonelliği ve dedikoduyu sürekli kılacak bir kare yakalamayı umarak tanrıları av gibi takip ediyorlardı. Bazı Olimposlu dostları bu ilgiye bayılıyordu ama Hades onlardan tamamen uzak durmayı amaç edinmiş, mahremiyetini korumak için sokağının başına, çatılara ve kulübünün etrafındaki binalara nöbetçiler yerleştirecek kadar ileri gitmişti.

"Antoni seni eve götürecektir," dedi Hades, Tepegöz'ü çoktan çağırmıştı. Hades'in siyah Lexus'unun önünde durdu. Persephone'nin itiraz etmesini bekliyordu ama Persephone ona baktı, yüzünde nazik bir ifade vardı.

"Teşekkür ederim."

Arabanın arkasına tırmandı ve Antoni kapıyı kapatırken camdan onun bakışlarıyla buluştu.

Onun gidişini izlemek bu kez farklı hissettirdi, sanki ortak bir zemin bulmuşlardı. Birbirlerini anlamaya daha yakınlanmış gibi... ve umutlu hissetti.

Arabası gözden kaybolur kaybolmaz Ilias yaklaştı ve Persephone'yi kulübüne kadar takip eden dryad hakkında hazırladığı bir dosyayı ona uzattı. İçeriğine bir göz attı ve satire geri verdi.

"Teşekkür ederim, Ilias," dedi ve ortadan kayboldu, dryad'ın tutulduğu küçük odada belirdi. Hades'i görünce çılgılık attı ve titreyerek duvara yaslandı.

"Rosalva Lykaios. Demeter'in asistanı. Özgeçmişinizde *casusluğun* yer almaması komik."

Yumuşak bir sesle konuştu, sesi titriyordu. "Lütfen, lordum-"

"Kısa keseceğim," diyerek onun sözünü kesti. "Önünde iki seçenek var. Ya hanımına yalan söyleyip Persephone'nin bu gece burada olmadığını söyleyeceksin ya da gerçeği anlatacaksın."

Adam konuşurken kıza doğru ilerledi ve kız korktu.

"Eğer birincisi olursa, Demeter'in gazabını göze alırsın," dedi. "Eğer ikincisi olursa, benim gazabımı göze alırsın."

"Benden imkânsızı yapmamı istiyorsunuz."

"Hayır," dedi. "Sana soruyorum, hangimizden daha çok korkuyorsun?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM XV - BİR HİLE OYUNU

Hades Yeraltı Dünyası'nın ahırlarına doğru yola çıktığında saat erkendi. Malikânesinin arka tarafındaydı ve en az kalesi kadar görkemliydi. Mermer zeminler, parlak siyah kapılı ahırlarla çevrili geniş bir koridoru kaplıyordu. Hades'in dört samur-siyah atı vardı: Orphnaeus, Aethon, Nycteus ve Alastor, her bir ağılı işgal ediyorlardı ve o görüş alanına girdiğinde, toynaklı ayaklarıyla yeri eşeleyerek kişniyorlardı.

"Evet, evet, biliyorum. Bu ahırlarda ziyan olup gidiyorsunuz ve koşuya çıkmak istiyorsunuz," dedi gürültülü bir şekilde şikayet ettiklerinde. "Hepinizle pazarlık yapacağım. Tüylerinizi fırçalarken ve toynaklarınızı düzeltirken uslu durun, ben de sizin diyarda dolaşmanıza izin vereyim."

Yanıt olarak homurdandılar - bir anlaşma. "İlk kim gitmek ister?"

Sessiz kaldılar.

Onlar ateş ve kükürttendi ve Hades'in gördüğü gibi savaş görmüşlerdi. Onlarla ne kadar ilgilenmeye çalışsa da, ruhları vahşi, rüyaları periliydi. Kendisine işkence edildiği gibi onlara da işkence edilmişti.

"Şimdi gelin. Ne kadar beklersen, özgürlüğünden o kadar uzaklaşırsın."

Bu onların dikkatini çekti ve hepsi birden ahır kapılarına vurarak karşılık verdi.

Hades sırtıttı ve güldü. "Birinizin beni etkilemesi gerekecek." Her tezgâhta duraklayarak mermer geçit boyunca ilerledi.

"Alastor?" diye sordu ve at miyavladı. Tüm atları arasında Alastor en nazik olanıydı, savaşta eziyet eden olarak bilindiği düşünöldüğünde bu bir ironiydi. Hafızası çok kuvvetliydi ve düşmanını asla unutmazdı.

"Orphnaeus?" Canavar sızlandı.

"Aethon?" Aygır burnundan sert bir nefes üfledi ve dörtlünün en saldırganı olan kapısına vurdu.

"Nycteus mu?" Dörtlünün en genci homurdandı.

Hades kıkırdadı ve sonra Aethon'un tezgâhına yaklaştı. "Pekâlâ, madem bu kadar ses çıkardın."

Kapıyı açtı ve hayvanı ahırdaki yıkama istasyonuna götürdü. Kaçmasını önlemek için onu emniyete almasına gerek yoktu. Dolaşmak istemelerine rağmen efendilerinin sözünden çıkmayacaklardı. Hades işleme Aethon'un toynaklarını temizleyerek, ayak tabanlarındaki kir ve çamuru temizleyerek başladı. Ardından, çamur, kum ve kiri gevşetmek için kürkünü ovdu. Çalışırken bir yandan da konuşuyordu.

"Hekate bana dördünüzün yine onun mantar konusunda otladığınızı söyledi."

Suçlama karşısında inkar edercesine homurdandılar. "Emin misiniz?"

Kışneyerek başlarını salladılar.

"Çünkü Hekate her birinize seslendiğini söyledi ve gözleriniz alev alev yanarken gölge gibi kaçtınız."

Hepsi sessizdi.

Sonra, Alastor anırdı ve Hades güldü.

"Hekate'nin her şeyi *halüsinasyon olarak* mı gördüğünü söylüyorsun?" Dördü de aynı fikirde homurdandı.

"Hecate'nin halüsinojenik mantar kullandığından şüphe etmesem de, *sizin* kullandığınızdan da şüphe etmiyorum," dedi.

Hades, Aethon'un baş ve kuyruğundaki düğümleri çözerek yoluna devam etti. Daha sert bir fırça ve son bir fırçayla tüylerini iki kez daha fırçaladı. Son olarak nemli bir bezle Aethon'un gözlerinin, ağzının ve kulaklarının etrafını temizledi.

"Gidebilirsin," dedi ve Aethon ahırdan Yeraltı Dünyası'nın erken sabahına doğru aceleyle çıktı.

Hades Orphnaeus'a, sonra Nycteus'a ve en son Alastor'a geçerek aynı toynak, post ve yele temizleme adımlarını tekrarladı.

Alastor'un gözlerinin etrafını silerken, kısık bir sesle sordu. "İyi misin, dostum?"

At karanlık gözlerle Hades'e baktı ve gözlerinde Hades'in çektiği işkencenin derinliğini gördü. Dördü arasında Alastor en perili olanıydı. Sık sık diğerlerinden ayrılıp tek başına dolaşıyor, kendi şeytanlarıyla savaşmak için yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu.

Hades anladı.

At sessizce nefes verdi ve Hades onun burnunu okşadı.

"Seni kaybetmenin yasını tutarım," dedi. "Ama eğer Lethe'den içmek istersen... Dileğini yerine getireceğim."

Alastor homurdanarak başını salladı ve teklifi reddetti.

Hades sırıttı. "Bu sadece bir teklif," dedi. "Masada... eğer çok yorulursan."

Alastor'un kulaklarını temizlemeyi bitirdi ve uzaklaştı.

"Pekâlâ, dostum. Hadi bakalım."

Alastor ahırdan koşarak çıkarken, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle Hades'e yaklaşan Minthe'nin yanından geçti. Nedenini bilmiyordu ama onun yaklaşmasıyla midesine bir korku çöktü.

"Lordum," dedi. "Haberlerim var."

Hades onun bakışlarıyla karşılaşmadan temizlik yapmaya odaklandı. "Peki bu ne haberi, Minthe?"

"Görmek isteyeceğiniz bir şey lordum."

Son fırçayı yıkama istasyonunun yanındaki direğe astıktan sonra dönüp ona baktı. Su perisi elinde bir gazete tutuyordu, *New Athens News*'un bir nüshası. Gözleri hemen kendi isminin de yer aldığı kapak haberine takıldı.

Hades, Oyun Tanrısı tarafından Persephone Rosi

Hades kâğıdı onun elinden kaptı ve sayfayı bulanıklaştırana kadar o kalın, siyah harflere baktı.

"Görünüşe göre değerli Persephone'n sana ihanet etmiş," diyordu Minthe ama sesi çok uzaklardan geliyordu. Tanrıçasının yazdığı kelimelere dikkatini veremeyecek kadar odaklanmıştı.

Yeraltı Dünyası Tanrısı ile kısa karşılaşmamda, en iyi gergin olarak tanımlanabilir. Soğuk ve kabaydı, gözleri renksiz uçurumlardı.

Duygusuz bir yüzün içine yerleşmiş yargı. Kulübünün gölgelerinde pusuya yatmış, savunmasızları avlıyor.

Hades utanç, mahcubiyet ve öfkeyle doldu ve bir an için tek düşünebildiği, *"Demek benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyor?" oldu.* Yine de bir gece önce kütüphanedeki davranışını, ona doğru eğilişini, dudaklarını ayırışını, onunkine hazır oluşunu bir türlü bağdaştıramıyordu. Onun tutkusunu da en az kendisinininki kadar şiddetli hissetmişti.

Bunlar gerçekten onun düşünceleri olabilir miydi? Sözleri? Kalbini kafeslemeye mi çalışıyordu?

Okumaya devam etti.

Hades, Nevernight'ın kurallarının açık olduğunu söylüyor. Ona karşı kaybederseniz, borçlularını utanç içinde bırakan bir sözleşmeyi yerine getirmek zorunda kalırsınız ve başarılı olduğunu iddia etse de, sözde hayırseverliğinden yararlanan tek bir ruhun adını bile vermemiştir.

Sözde hayırseverlik.

Dişlerini sıktı; *oldukça* hayırsever biriydi.

Nereden bilebilir ki? Ona söylemedim, diye karşı çıktı.

"Bugün Demetri'yi ziyaret edeceğim. Persephone bir daha asla yazmayacak," dedi Minthe.

Bu olağan bir yoldu. Hades'in fotoğrafını çeken ya da onun hakkında yazan herkes genellikle işsiz kalır ve işe alınmazdı. Kimse Hades'in gazabına uğramak istemezdi ve bu makale ona ne hissettirirse hissettirsin, Persephone'nin rüyasını elinden alamazdı.

"Hayır," dedi Hades ve kelimesi sertti, endişe ve hayal kırıklığının bir karışımıydı.

Minthe'nin gözleri büyüdü. "Ama... bu bir iftira!"

"Persephone'u cezalandırmak bana düşer, Minthe."

Su perisinin kaşları yanan gözlerinin üzerinde sertçe daraldı. "Peki senin ceza anlayışın ne? Serbest kalmak için yalvarana kadar onu becermek mi?"

"Siktir git, Minthe."

"Bu sen değilsin," diye karşı çıktı. "Başka bir ölümlü olsaydım, işimi yapmama izin verirdiniz!"

"O bir ölümlü değil," diye tersledi Hades. "O benim karım olacak ve sen de ona öyle davranacaksın."

Ardından sessizlik geldi ve bir süre sonra Minthe sesi titreyerek konuştu.

"Karın mı?"

"Kraliçeniz," dedi Hades.

Minthe'nin çenesi gerildi. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Sanki sana bir açıklama borçluymuşum gibi davranıyorsun."

"Değil mi? Biz sevgiliydik!"

"Bir gece için, Minthe, daha fazlası değil."

Gözleri parlayarak ona baktı. "Bir tanrıça olduğu için mi?" "Eğer bana neden sen değilsin diye soruyorsan, hiçbir zaman sen olmadın Minthe."

Sözleri sertti ama doğrudu ve umarım yerine ulaşmıştır. Persephone'ye kraliçesi olarak saygı duyduğunu görecekti ya da onu kovacaktı.

Su perisi topuklarının üzerinde dönüp ahırdan kaçmadan önce birkaç saniye daha oyalandı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi

Hekate.

İkili, Dolphin & Co. Gemi İnşaatı'nın dışındaki gölgelerde duruyordu. Gemi İnşa'nın önünde durdular. Poseidon'a ait bir şirketti ve bir tanrıya ait olduğu için Yeni Yunanistan'da gemi ve tekne yapımında tekel konumundaydı. Poseidon'un gemilerinin batmaz olduğunu iddia etmesine yardımcı oldu, birçok kişi Deniz Tanrısı olduğu için bu söze inandı. Tersanesi kilometrelerce uzanıyor, yatlar, kargo gemileri ve savaş gemileri inşa eden binlerce ölümlü ve ölümsüzü istihdam ediyordu ki bu sonuncusu Zeus'un Poseidon'a Büyük Savaş'tan sonra yapımını durdurmasını emrettiği bir gemi türüydü. Hades, Poseidon'un onu dinlediğinden şüpheliydi.

Sisifos burada, tanrının Hades'in gazabından kaçmasına yardım edeceği bahanesiyle Poseidon'la buluşmayı kabul etmişti ki bu hiç de mantıksız olmayan bir numaraydı. Hades Poseidon'a güvenmiyordu. Tanrının pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğinin - Sisifos'u ayarttığının - farkındaydı. Bunun ötesinde, Hades'in ölümlüyü yakalamasına yardım etmek zorunda değildi.

"Neden bu sefer?" diye sordu Hekate'nin daha önceki yorumuna cevap vererek.

"Minthe'ye evleneceğinizi söylediğinde yanında olmak istediğimi söylemiştim."

Hades kaşlarını kaldırarak tanrıçaya baktı. Yukarı Dünya'ya geldiğinde doğasında olduğu gibi siyah kadifeye bürünmüştü. Karanlığa karışmayı tercih ediyordu. İğle ilgilenmesi için bu yolculukta ona eşlik etmesini istemişti. İlias, Poseidon'un onu nasıl

Bu yüzden Hekate'nin nesne üzerinde bir izleme yapması gerekecekti.

Kalıntılarla ilgili sorun da buydu, sonrasında temizlenmesi gereken çok şey vardı.

"Ona söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü personelin yarısına bu konuda dert yandı," dedi Hecate. "Gerçi bu onun istediği etkiyi yaratmadı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onların da aynı şekilde hakarete uğrayacaklarını umuyordu ama sanırım personel umutlu."

"Umutlu mu?"

"Onlar da senin gibi Persephone'yi istiyorlar, Hades," dedi Hekate biraz muzipçe.

"Hmm," diye homurdandı Hades. Onu istediği doğrudu ama yazdığı makaleden sonra, onun kendisini istediğinden ya da isteyeceğinden emin değildi. Yine de onun ruhları üzerinde bir etki bıraktığını biliyordu. Bahçesini suladıktan sonra onlarla saatler geçirdi. Çoğunun adını öğrenmiş ve onlarla vakit geçirmiş, yürüyüşe çıkmış ya da çay içmiş, hatta temizlik bile yapmış. Çocuklarla oynuyor ve onlara hediyeler getiriyordu, hatta oyun zamanı sözü verse bile köpekleri bile onu takip etme eğilimindeydi.

Kadın kısa sürede onların beğenisini kazanmıştı ama adam henüz onunkini kazanamamıştı.

Hades, kardeşi karşılarında belirirken Poseidon'un büyüsünün kokusuna - tuz, kum ve sıcak güneş- odaklandı. Bu kez siyah yakalı pembe bir takım elbise ve beyaz bir cep mendili giymişti. Bir ölümlü büyüsü kullanmasına rağmen, bal rengi saçlarının arasında parlaklığını yitiren altın sivri uçlu tacını korumuştı. Hades onu bir güç gösterisi olarak, kendi bölgesinde olduklarını hatırlatmak için mi taktığını merak etti.

"Görüyorum ki cadını da getirmişsin," dedi Poseidon, su rengi gözleri Hekate'ye kayarak.

Poseidon'un hoşlanmadığı Hekate değil, onun Zeus'la olan ilişkisiydi. Hekate ise Poseidon'dan sadece kibirli olduğu için nefret ediyordu. Tanrı konuşur konuşmaz Hekate'nin gözleri kısıldı ve pantolonunun paçası tutuştu.

"Orospu çocuğu!" diye kükredi Hekate'nin mistik ateşini söndürmek için zıplarken.

Hades kardeşinin acısına sıırıttı.

"Hekate bizden çok daha yaşlı, Poseidon," diye seslendi Hades kardeşinin çılgınlıkları arasında. "Büyüklerimize saygı göstermeliyiz."

"Dikkatli ol, Hades. Seni alevler içinde bırakacak değilim," diye cevap verdi Büyü Tanrıçası.

"Ve ben de senin itüzümünü yakmaktan çekinmem."

Birbirlerine gülümsediler.

"Siz ikiniz flört etmeyi bitirdiyseniz," diye bağırdı Poseidon. "*Lanet bacağımın yandığını* size hatırlatmalıyım!"

"Oh, unuttum." Hekate bakışlarını Poseidon'a çevirirken gözleri parladı ve bu da tanrının hareketsiz kalmasına neden oldu. Onun gözlerinde gördüğü şey, bacağını saran ateşten daha fazla korkmasına neden oldu. Sonunda büyüü reddetti. Poseidon pantolonunun paçasını sıyırdı, hasarı değerlendirirken elleri titriyordu. Kumaş kararmış ve kıvrılmıştı, parçaları köpüren derisinin içinde erimişti. Hekate'ye dik dik baktı ve Hekate bir omuz silkti.

"Bana cadı dedin," dedi. "Sen bir cadısın," diye hatırlattı Hades ona.

"Sanki bir hakaretmiş gibi söyledi. Belki bir dahaki sefere kelimenin arkasındaki gücü hatırlar."

Poseidon doğruldu, yumrukları iki yanında kıvrılmıştı. Hades onun öfkesinin yüzeyin altında, ölümcül bir fırtına gibi şiddetli bir şekilde çalkalandığını hissetti. Tanrının bundan sonra ne yapmaya niyetlendiğinden emin değildi. Belki de Hekate'yle savaşmak istiyordu; bu da kendisi, işi ve bu toplantının amacı için felaket demektir.

"Ölümlü nerede?" Hades sordu.

Poseidon'un gözleri onunkilere kaydı ve Hades onun nefretini hissetti. Genelde kardeşinin yoğun duyguları onu gülümsetirdi ama bugün dehşete kapılmıştı. Poseidon'un bu işi berbat etmek için pek çok nedeni vardı. İyilik olsun olmasın, Hades onu halkının ve karısının önünde utandırmıştı ve Poseidon Hekate'nin gazabını kazanmış olsa da, Deniz Tanrısı intikamını almadan önce ancak bu kadarına katlanabilirdi. Herkesin bir kırılma noktası vardı ve Poseidon bu kadar uzun süre sakin kalmakla iyi yapmıştı. Amphitrite'in onun üzerinde ne tür bir büyü yaptığını merak etti.

"Yakında gelecek." Poseidon tersanesine bakan bir gözetleme kulesini işaret etti. "Orada bekle."

İkisi de onun dediğini yaptı ve gözetleme yerine ışınlandı. Kutu küçüktü ve Hades ile Hekate avluya bakarken omuz omuza durdular. Bu özel güvenlik istasyonu girişe bakıyordu ve

ana ofis. Uzakta, bir dizi ışık çeşitli yapım aşamalarındaki yüzlerce gemiyi aydınlatıyordu. Hades manzaranın kendine has bir güzelliği olduğunu düşündü.

"Hatırladığımdan daha da sevimsiz biri," diye mırıldandı Hekate.

"Seni duyabildiğini biliyorsun, değil mi?" Hades ona hatırlattı.

"Umarım öyledir."

Hades sırttı ve sonra bakışları tersanenin girişine kaydı. Havada bir şey dalgalandı - büyü, ama Poseidon'un ya da Hekate'nin değil. Gerildi ve Sisypheus'un görüş alanına girdiğini gördü. Ölümlünün kalın, geniş gövdesi çok netti. Poseidon'un ofisine yaklaştığında, tanrı onu karşılamak için dışarı çıktı.

"Bu bir ölümlü değil," dedi Hekate.

İşte tam o anda Thanatos siyah bir duman dalgası içinde belirdi, büyük kanatlarını ardına kadar açtı ve Sisifos'un bedenine saplamak için kullandığı uzun kılıcını savurdu, ancak ölümlü taş ve kil parçalarına ayrıldı.

"*Poseidon*," diye homurdandı Hades.

Sisifos'un kahkahası her yönden yankılandı ve Hades Hekate'ye baktı.

Tanrıça, "Birisi ölümlülere büyü vermiş," dedi.

"Her şeye gücünüz yetiyor olabilir ama numaralarınızı tahmin edebiliyorum *Lord Hades*."

Hades dişlerini sıktı ve büyüsunü çağırarak gölgelerini karanlığın içinde ölümlüyü aramaya gönderdi. Adamı bir yaradan zehir çeker gibi çekip çıkaracaktı.

"Ah!"

Sisifos çığlık atar atmaz Hades ışınladı ve onu avlunun geniş taş duvarının tepesinde buldu.

"Merhaba, ölümlü."

Ayağı fırladı ve Sisifos'un karnına bir tekme attı. Sisifos duvardan sırt üstü avlunun ortasına düştü. Hades onu takip etti, ayaklarının üzerine indi ve parmak uçlarından sivri uçlar çıkararak ona doğru birkaç kasıtlı adım attı. Parmaklarını Sisifos'un göğsüne öyle bir batıracaktı ki, kalbini delecekti.

Ölümlü inledi ve sırt üstü yuvarlandı, Hades yaklaşırken gözleri irileşti. Kendini dirseklerinin üzerine itti, sürünerek uzaklaşmaya çalışırken ayakları toprağa sürtündü.

Hades yine havada aynı değişimi hissetti. Bu bir çeşit sihirdi ama İlahi değildi.

"Hades! Yere yat!" Hekate emretti, sesi yakındaydı ama onu goremiyordu.

İtaat etti ve tam arkasındaki duvar patladığı sırada yere düştü. Enkaz uçu ve yere emelmiş olan Hades'in sırtına çarptı. Darbe sertti ve inledi. Kolayca iyileşebilirdi ama bu acı hissetmeyeceğı anlamına gelmiyordu.

Uzaklarda bir yerde, Poseidon güldü. "Kendini Hades'in pençelerinin ucunda bulmak istemiyorsan, kaçsan iyi edersin ölümlü."

Hades yukarı baktı ve kıvrılan dumanların arasından Sisifos'un ayağı kalktığını gördü. Her tarafı toz içindeydi ve başı kanıyordu.

"Hayır!" diye hırladı Hades. Büyüsü onu hızla iyileştirmeye çalışırken, ışınlanacak zamanı yoktu. Bunun yerine Hephaistos'un yaptığı küçük kutuyu çıkardı ve ölümlünün arkasından fırlattı. O bunu yaparken Thanatos Sisifos'u kovalamak için harekete geçti, tanrı Hades'in nişan almasını engelledi. Kutu Thanatos'un ayaklarının dibine düştü ve zincirler açılarak Ölüm Tanrısı'nı ağır kelepelere hapsetti.

Sisifos, Poseidon'un duvarındaki açıklığa doğru koştu ve Hades ayağı kalkıp onu takip ederken hırladı, ama dışarı çıktığında ölümlü gitmişti ve sokak sessizdi.

Bir ölümlü bu kadar hızlı kaçamazdı; yardım almıştı.

"Büyü," dedi Hekate, yanında belirerek. "Hava büyü kokuyor. Tahmin etmem gerekirse, bir geçit."

Hades birkaç dakika sessizce durdu ve avluya dönmeden önce Sisifos'un bir zamanlar durduğu boşluğı baktı. Poseidon ofisinin yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Sorun nedir, kardeşim? Akşam planladığın gibi gitmedi mi?"

Hades kolunu uzattı ve parmaklarının ucundan çıkan sivri uçlar mermi gibi Poseidon'a doğru fırladı. Tanrı bir büyü duvarı çağırdı ve sivri uçlar yüzüne birkaç santim kala durdu.

Hades dikkatini, kıvrak vücudu Hephaistos'un zincirlerinin ağırlığı altında eğilmiş olan Thanatos'a çevirdi. Hekate kenara çekilmiş, dudaklarının kenarları yukarı kalkmış bir halde onu inceliyordu.

"Doğruluk Zincirleri, Hades?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Thanatos, Hades'in saçları hakkında ne düşünüyorsun?"

Ölüm Tanrısı'nın gözleri korkuyla irileşti ve konuştuğunda sanki kelimeler boğazından koparılmış gibiydi.

"Tam bir karmaşa. Tertemiz görünümüyle tam bir çelişki." Hekate'nin gülümsemesi genişledi ve Hades ikisine ters ters baktı.

"Eleftherose ton," dedi ve Thanatos zincirlerinden kurtulunca dizlerinin üzerine çöktü. Hekate onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Çok özür dilerim lordum."

Hades hiçbir şey söylemedi, eli kutunun etrafında kenetlenmişti, kenarları avucuna batıyordu. Hekate'ye baktı.

"Sisyphus'un yerine gelen yaratık neydi?" diye sordu. "O bir golemdi," dedi Hekate.

Golem, kilden yapılmış ve büyü ile canlandırılmış bir yaratıktı. İksir, taklit edeceği kişinin bir parçasını içerdiği sürece herhangi bir şekle bürünebilirdi.

"Sisifos bu yaratığı yaratırken yardım aldı," dedi Hades. "Büyünün izini sürebilir misin?"

"Elbette büyüünün izini sürebilirim," dedi Hekate. Adamın bunu sormasından bile rahatsız olmuş gibiydi. "Kibarca sorabilir misin?"

O anda telefonu çaldı. Persephone'dan önce telefonu neredeyse hiç kullanmamıştı ama Hecate'ye cevap vermeden önce cebinden çıkarıp cevap vermesine neden olan da bu düşünceydi.

"Evet?" diye tısladı telefonunu açarken. "Hades?"

Afrodit onun adını mırıldandı.

Hades hayal kırıklığına uğramış bir halde içini çekti. "Ne istiyorsun Afrodit?"

Eğer onu kıskırtmak için arıyorsa, bu gece Basil'e işkence edecekti. Yemin etti.

O.

"Tanrıçanızın kulübüme geldiğini bilmek istersiniz diye düşündüm. bir ziyaret için."

Tanrıçasından bahsedildiğinde sahiplenici bir şey başını kaldırdı. Bu karanlık bir duyguydu ve göğsünden dışarı çıktı, savaşımaya, korumaya, sahiplenmeye hazır bir canavar.

"Ziyaret mi?"

"Evet." Afrodit'in sesi soluk soluğaydı. "Adonis'le birlikte geldi."

Savaşmayı, korumayı ve sahiplenmeyi unutun. Göğsündeki canavar kan istiyordu.

"Umarım acele edersin," dedi. "Aşık olmuş gibi görünüyor."

BÖLÜM XVI - BİR SAVAŞ KONTROL

Hades, La Rose'un önünde belirdi. Tanrıların sahip olduğu tüm kulüpler gibi Afrodit'in yeri de Yeni Atina'da popüler bir mekândı. Birçok ölümlü aşkı aramak için ona gelirken, bir o kadarı da içkilerinden bir yudumun ya da meşhur pembe buğusundan bir spreyin ruh eşi arayışlarına son vereceğine inanarak buraya akın ediyordu.

Elbette böyle bir şey yoktu. Bir başkasını ruh eşine götürecek bir içki ya da sis yoktu. Bu Kader'e bağlıydı.

Afrodit onu bekliyordu. İpekli, açık pembe, bisiklet yaka bir elbise giymişti. Kulübün dışındaki ışıktaki solgun görünüyordu, yanakları ve dudakları kızarmıştı.

"Olay çıkarma Hades," dedi Afrodit.

"Bunu bir elma için savaş başlatan tanrıça söylüyor," diye tersledi Hades. "Nerede o?"

Aşk Tanrıçası ters ters baktı, Hades'e olan kızgınlığı hissediliyordu.

"*Persephone*, *Aphrodite*."

"Dans ediyor."

Dans etmek, diye düşündü. *Adonis ile mi?*

Çenesi gerildi ve tanrıçanın yanından geçip Adrian ve Ezio adında iki devî yanına çağırırken dişlerini gösterdi.

"Hades!" Afrodit'in sesi keskindi, savaş alanında dövüşmüş ve öldürmüş bir kadının ses tonuydu.

Hades durakladı ama tanrıçaya bakmak için dönmedi.

"Ona zarar *vermeyeceksin*." Konuşurken sesi titriyordu.

Hiçbir şey söylemedi ve kulübün karanlığına adım atarak ceketini düzeltti ve saçlarını düzeltti.

Ben bir aptalım, diye kendi kendini azarladı. İnsanların hipnotik bir kol bacak karmaşası içinde hareket ettiği dans pistinin kenarına geldiğinde görünmez olmak için büyüsünü çağırdı. Tepede ışıklar yanıp sönüyor ve havada pembe bir sis asılı duruyordu. Gül ve ter kokusu tenine sinmişti ve bu kaostan içinde bir yerlerde Persephone vardı.

Adonis ile.

Dişlerini sıktı.

Ölümlüden uzak durması için onu uyarmamış mıydı?

Hades, Adrian ve Ezio'ya baktı ve o ortayı alırken devler sağa ve sola dağıldı. Ölümlüler onun aralarında yürüdüğüne farkında olmadan ona yer açtılar. Persephone'nin tanıdık yüz hatlarını arayarak yüzleri taradı. Adonis'in ruhunda gördüğü tüm günahları düşünerek onu ararken göğsü daraldı ve nefesleri sığlaştı. O bir avcı ve yalancıydı.

Gölgelerin arasında bir yerde birlikte miydiler? Hades'in ona dokunmayı arzuladığı şekilde ona dokunuyor muydu? Bu düşünce onu şiddet dolu hissettirdi.

Ve sonra onu Adonis'in kollarında buldu ve her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Öfkeyi daha önce hiç tanımadığını fark etti. Bu ilkel bir şeydi. Tüm vücudunu sarstı ve onu titretti. Kükremek, bu odadaki herkese korku salmak istiyordu, sırf arsız eğlencelerine bir son versinler diye.

Adonis'in eli başını kavradı, parmakları parlak saçlarında dolaştı ve dudakları onunkilere öyle sert bastırdı ki burnu büküldü. Ama izlediği Persephone'nin beden diliydi; Adonis onu yaklaştırmaya çalıştıkça ölümlünün göğsünü itmesi, dudaklarını birbirine kenetleyip Adonis'in dudaklarına yapışmayı reddetmesi, Adonis onu orada tuttukça yanağından süzülen gözyaşları.

Bu bir işkence, diye düşündü Hades.

Birdenbire her şey normal hızına geri döndü. Adrian ve Ezio belirdi, her biri bir elini Adonis'in omzuna koydu ve onu çekip aldı

Persephone'den. Hades ona doğru ilerledi, ne yapacağından emin değildi ama ona yakın olmak, onu rahatlatmak istiyordu.

Tanrıça ağzını silerken ona doğru döndü ve gözleri onunkilerle buluştu.

"Hades." Kız onun adını soludu ve bu ses adamın ürpermesine neden oldu. Kollarını beline dolayıp başını göğsüne gömdüğünde daha da şaşırdı. Bir an için donup kaldı. Az önce onu rahatlatmak istememiş miydi? Neden aniden hareket edemez hale gelmişti? Yavaşça bir elini onun sırtına bastırdı, diğeri saçlarına dolandı ve Adonis'in parmaklarının onu hissetmesinden nefret etti.

Ona bir an için sarıldı ve daha uzun süre sarılmak istedi ama buradan ayrılmaları gerekiyordu, bu yüzden parmağını çenesinin altından çekerek gözleri kendisiyle buluşana kadar başını eğdi.

"İyi misin?"

Başını iki yana salladı.

Hades dişlerini sıkarak Adonis'i bulma ve onu kül haline getirme dürtüsünü bastırdı.

"Hadi gidelim."

Onu kendine doğru çekti ve çıkışa doğru yönlendirdi. Daha önce olduğu gibi kalabalık dağıldı ama bu sefer onu görebildikleri için dağıldılar. Persephone'ye yaklaştığında görünmezliğini kaybetmiş ve tekrar görünmez olma zahmetine girmemişti. Müzik bangır bangır çalarken durdular ve bakakaldılar.

"Hades-"

"Bunu hatırlamayacaklar," diye güvence verdi Hades, toplum içinde bu şekilde birlikte görülme düşüncesi karşısında endişesinin artacağını biliyordu. Medya üzerine çullanacak, manşetlerde spekülasyonlar yer alacaktı. Hikâyeyi anlatan değil, hikâye olan o olacaktı.

Her ne kadar bunun olmasını istemese de, Hades de istemiyordu ve kalabalığın kenarına geldiklerinde, büyüğü dalgalandı, anıları çaldı ve zemini mutlu kaosu geri döndürdü.

Sonra Persephone kaçmaya

çalıştı. "Lexa!"

Çok hızlı hareket ediyor ve sallanıyordu. Hades ayağının takılıp takılmadığından ya da içkiyi fazla kaçırdığından emin değildi. Her iki durumda da onu kollarının arasına almak için eğildi, peşinden koşmak zorunda kalma riskini almak istemiyordu.

"Eve sağ salim dönmesini sağlayacağım," diye söz verdi.

Onun yüzüne baktı, gözlerini sıkıca kapattığını gördü ve kaşlarını çattı. "Persephone?"

"Hmm?" Sesi titriyor, nefesi dudaklarını okşuyor, şarap ve tam olarak çıkaramadığı metalik bir şeyin kokusunu taşıyordu.

"Neyin var?" "Başım dönüyor," diye fısıldadı.

Konuşmadı ama binayı terk etti. Daha fazla kalırsa binayı yakıp kül edecek ve Afrodite'in gazabına uğrayacaktı; bu öfkeden kurtulmak için hoş karşılayabileceği bir şeydi. Dışarıda hava serindi ve Persephone titremeye başladı, göğsüne daha da yaklaştı. Derin bir nefes aldı.

"Güzel kokuyorsun."

Küçük elleri ceketinin içine kıvrıldı ve adam onun çekingenliğine kıkırdadı, limuzinin arkasına eğilirken onu daha sıkı tuttu. Nevernight'a varana kadar onu kucağında tutmayı düşündü ama vazgeçti. La Rose'un zemininde saldırıya uğramıştı ve muhtemelen mesafe istiyordu. Ayrıca üşümüştü. Yanındaki koltuğa oturmasına yardım etti ve onu ısıtmak için kumandaları ayarladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı ve Hades koltuğuna geri otururken ona baktı.

"Emirleri dinlemiyorsun."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Senden emir almıyorum, Hades."

Yakın oturuyorlardı, omuzları, kolları ve bacakları birbirine değiyor, başları eğik, nefesi, ısıyı ve alanı paylaşıyorlardı ve başının belada olduğunu biliyordu çünkü siki de dahil olmak üzere tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Güven bana, sevgilim. Farkındayım."

"Ben senin değilim, sevgilin de değilim."

Hades onu izliyor, alkolden camlaşmış ve bastırılmış tutkuyla kaynayan çayır yeşili gözlerini araştırıyordu. Konuştuğunda sesi hırçın ve tahrik ediciydi.

"Bunu konuşmuştuk, değil mi? Sen benimsin. Sanırım bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Göğüslerini vurgulayarak kollarını kavuşturdu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Onun yerine benim olabileceğini hiç düşündün mü?"

Kadının sözleri adamın karnında bir ateş yaktı ve ağzının kenarları kalktı, gözleri kadının bileğine kaydı. "Bu benim tenindeki izim."

Bir süre sessizlik oldu ve bu sessizlik aralarındaki havayı yaktı. Sonra onun üzerine oturdu, elleri omuzlarında, biçimli bacakları kalçalarını kavıyordu. Kadının yumuşaklığı adamın tüm sert kenarlarına baskı yapıyordu ve adam dişlerini sıkarak parmaklarını iki yanında yumruk yaptı. Ona dokunmak, daha yakınına bastırmak, daha sert hissetmek istiyordu ama kadın içiyordu ve bu doğru görünmüyordu.

Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı ve adam gözlerinin alev aldığını, onun ruhunu yaktığını hissetti. Ne yaptığını biliyordu, onunla alay ediyor, ona meydan okuyordu. Yakınına eğildi, göğüslerinin uçları adamın göğsünü sıyrıyordu.

"İz bırakmalı mıyım?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Dikkatli ol tanrıça," diye uyardı Hades. Karanlıkla oynuyordu ve karanlık onu tüketebilirdi.

Gözlerini devirdi. "Bir sipariş daha."

"Bir uyarı." Kelimeler dişlerinin arasında gıcırdadı. Sonunda daha fazla dayanamadı. Elleri kızın çıplak kalçalarında kenetlendi ve Persephone'nin boğazında düğümlenen nefesinin sesiyle ödüllendirildi. Dudakları aynı hızda olacak şekilde başını biraz eğdi. Elleri hareket etmiş, parmakları boynunun dibindeki saçlarına dolanmıştı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki senin için iyi olduğunda bile dinlemiyorsun."

"Benim için neyin iyi olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?" Konuşurken dudakları onunkilere değdi. "Neye ihtiyacım olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Kıkırdadı ve elleri elbisesinin altında gezinerek onun sıcaklığını aradı. Persephone'nin nefesi kesildi.

"Sanmıyorum tanrıça, biliyorum. Bana tapmanı sağlayabilirim."

Etraflarındaki hava, açlıklarının etkisiyle ağır ve yüklü hissediyordu. Hades ondan başka bir şeye konsantre olmayı imkânsız buluyordu; vücudunun onunkine dokunan her bir parçasına, saçlarındaki vanilya kokusuna, onunkine bakarken yemyeşil dudaklarını ısırışına.

Sonra onu öptü ve adam ona açıldı, dilleri birbirine kayıyor, tadıyor, keşfediyor, talep ediyordu. Elleri kadının sırtına gitti ve onu kendine doğru bastırdı, uyarılmışlığı kadının kalçalarının arasına sığıyor, kadın çılgına döndükçe daha da sertleşiyor, parmakları saçlarına dolanıyor, başını geriye itiyor, onu hayal ettiğinden daha derin ve sert öpüyordu. Merak etmekten kendini alamadı... Bu, onun gergin, soğuk ve kaba olduğuna inanan bir kadının tepkisi miydi?

Geri çekildiğinde, dudağı dişlerinin arasındaydı. Eğildi, dili önce kulak memesine sonra da dişlerine değdi.

"Bana tapacaksın," dedi onun sikine sürtünerek. "Ve sana emir vermeme bile gerek kalmayacak."

Oh, sevgilim, diye dnd. *Kee imdi sana nasıl taptığımı bilseydin.*

Elleri tekrar onun kalçalarına gitti ve onu sıkıca kavradı. İçinde ilkel bir şey ortaya çıkıyordu ve onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu. Bu arabanın arkasında otururken ona bu şekilde sahip olabilirdi. Onun aletini aşağı yukarı hareket ettiriinden zevk alacaktı, serbest kalırken göğüsleri zıplayacaktı.

Ve canlı hayal gücüne ve ona her şekilde sahip olmak için duyduğu umutsuz arzuya rağmen, kendini onu kendisine yaslanacak şekilde kaydırırken ve elbisesini indirirken buldu. Ceketinden sıyrılmayı başardı ve onu ceketiyile örttü. Cazibeyi ortadan kaldırması ya da en azından dizginlemesi gerekiyordu. Onu pişman etmesine izin veremezdi.

Yine de tutkuları garip ve ani bir sessizliğe dntğnde, belki de onun zaten bildiği hissinden kurtulamadı. Kadının bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen gözlerini pencereden dışarı dikti. Bir süre sonra konuştu, sözleri hararetili ve fısıltılıydı.

"Sadece
korkuyorsun."

Haksız değildi.

Bir mucize eseri kendisinden nefret etmediğine karar verse bile, Kader'in onu elinden alacağından korkuyordu. Bu çok gerçek bir olasılıktı, özellikle de bu akamki felaketten sonra. Sisifos yine ellerinin arasından kayıp gitmişti.

Nevernight'a vardıklarında Antoni, Persephone'nin limuzinin kabininden çıkmasına yardım etti. Bundan sonrasını Hades devraldı, onu kulübe götürdü ve geçerken Mekonnen'e baıyla selam verdi. Kulübün ana bölümüne girmeden önce, Hades büyüsünü kullanarak görünmeden tıklım tıklım dolu katta ilerleyip merdivenlerden yukarı çıktılar ve ofisine gittiler. u anda onunla birlikte ıınlanamayacak kadar gergindi ve çok fazla imi olmasından korkarak onu hasta etmek istemiyordu.

Ofisine girdiklerinde sihrini bıraktı ve barına doğru ilerleyerek ona bir bardak su doldurdu.

Başını kaldırıp baktığında, onun güzelliği karşısında arpılmıtı. Neden ona her baktığında farklı bir şekilde çarpıyordu? Bu gece deniz mavisi giymişti ve bu onun tenini bronzlatırmı, saçlarını da altın sarısı gibi göstermişti.

Bardağı masanın diğer tarafına itti. "İ."

Adam kendine bir içki doldururken kadın yaklaştı. Adam içkisini bitirdiğinde, kadın masadan aldı.

"Persephone," diye homurdandı Hades ve kadehini dudaklarına götürerek gülümsedi. "Evet, Hades?"

Sesi boğuktu ve adamın masanın kenarını sertçe kavramasına neden oldu. Kadın viskisini yudumladı ve sonra dönerek yerde gezinmeye başladı. Kalçaları sallanarak adamın dikkatini çekti.

"Bence içmeyi bırakmalısın," dedi.

"Patronluk taslıyorsun."

"Ben patronluk taslamıyorum. Ben... danışmanlık yapıyorum."

"Birinin tavsiyeni sunmadan önce sana sorması gerekmez mi?" diye sordu dönüp masasına yaslanırken.

"Aynı şey senin fikrin için de söylenebilir."

Kadın ona ters ters baktı.

"Beni neden buraya getirdin?"

Hades barın arkasından çıktı ve yaklaştı.

"Çünkü senin güvende olmanı istedim." Bardağı ondan aldı ve bir kenara koymadan önce kalanını içerken bakışlarını ondan ayırmadı.

"Senin yanında güvende olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadı adam ona tekrar baktığında.

Hades bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kendini "Sana asla zarar vermem" demek zorunda hissetti.

"Bunu bilemezsin."

Adam elini kaldırmadan önce birbirlerine baktılar. "Gel."

Onu masasının arkasındaki duvara doğru götürdü ve dokunuşundan çekinen kızın tereddütünü fark etti.

"Neden sadece ışınlanmıyoruz?"

"İnsanın başını döndürüyor," dedi. "Ve sizin... durumunuz göz önüne alındığında buna katkıda bulunmamayı tercih ederim."

Persephone'nin gözleri kısıldı ve dudakları düzleşti. "Ben bir devlet."

İçini çekti ve kızın elini çekti; kız da onu, aslında Yeraltı Dünyası'na açılan bir portal ya da kapı olan duvardan geçerek takip etti. Buraya girenler kendilerini Tenaron Burnu denilen mağaramsı bir girişte bulurlardı. Orada onları Styx Nehri karşılayacaktı, muhtemelen hayatta kalamayacakları bir su kütlesi.

Hades bu girişi kullanarak Yeraltı Dünyası'nda istediği yere gidebiliyordu ve içeri adım attıklarında kendilerini onun odasında buldular.

Yatağı işaret etti. "Dinlen. Uyandığında konuşuruz."

Adonis ve *New Athens News*'daki makalesi hakkında soruları vardı.

"Dinlenmek istemiyorum," dedi.

Hades sadece ona baktı.

"Bana ne istediğimi sor, Hades."

İnlemek istedi. Bu bir işkenceydi ve daha da kötüsü, onu şımartmıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Limuzinde başladığımız işi bitirmek için."

Kadının '*sen*' diye cevap vermemiş olması onun için önemliydi. Ve sadece daha ileri gitmemelerini sağlama isteğini pekiştirdi.

"Hayır, Persephone."

Kaşlarını çattı. "Beni istiyorsun."

Hiçbir şey söylemedi; bunu inkâr edemezdi ve kabul de etmezdi.

Ondan uzaklaştı ve elbisesinin askılarını omuzlarından sıyrarak yatağa doğru yürüdü.

"Persephone-" "Ne?"

Ona doğru döndü ve elbisesi ayaklarının dibinde bir su birikintisine düştü. Altın rengi teni ve muhteşem kıvrımlarıyla adamın önünde çırılçıplak duruyordu.

"Beni istemediğini söyle."

Sertçe yutkundu, ellerini iki yanında kenetledi. İçinde pek çok duygu dönüp duruyordu; onu sahiplenmek ve korumak için şehvet dolu bir ihtiyaç. İkisini birden yapamazdı. Buraya son gelişinde giydiği bornoza uzandı; aynı yerde, üstünü değiştirdiği yerin arkasındaki perdede asılıydı. Kollarını içine sokabilmesi için onu uzattı.

"Giyin, Persephone."

Ona ters ters baktı ve cübbeyi elinden kaptı ama giymedi. Bunun yerine ona baktı.

"Soruma cevap vermedin."

Söylememişti çünkü onu istemediğini söylerse bu bir yalan olurdu ve bunu itiraf etmek onu yatağına davet etmek anlamına gelirdi.

Ona dokundu, elleri kollarından aşağı kayarak yumruklarında durdu.

"Bırak," diye yalvardı, ona doğru adım attı ve ellerini kalçalarına yerleştirdi, parmakları yayıldı, tenine gömüldü. Bu bir çeşit deneme miydi? Bu kadın onun kontrolünü test etmek için mi gönderilmişti? Onu dikkatle inceledi, duman olup yok olmasını bekliyordu ama olmadı. Kadın orada, adamın altında katı, sıcak ve yumuşak bir şekilde kaldı. Elleri boynunun arkasına dolanmış, çıplak göğüsleri göğsüne bastırmıştı.

"Hades?" Adını fısıldadı, nefesi dudaklarını okşuyordu. "Sarıl bana."

Kadının ağzı adamın ağzının üzerine kapandı ve adamın kolları kadının beline dolandı. Onu sıkıca kendine doğru çekti, bir eli serbest kalarak sırtından ensesine doğru süzüldü, orada başını tuttu, dudakları onunkilere sertçe bastırdı, ağzını sonuna kadar açmaya, tatmaya ve almaya zorladı. Persephone'nin elleri boynundan göğsüne, oradan da kasıklarına doğru hareket etti. Pantolonunun kumaşından adamın sikini kavradı ve adam inleyerek kadının ağzından kurtuldu.

"Persephone."

"Sana dokunmak istiyorum," dedi ve Hades aniden kendini yatağına doğru yönlendirilirken buldu. Kadın onu iterek ipek çarşafların üzerine uzanmasına rehberlik etti ve kadın onun üzerine tırmanıp çıplak, pembe ve güzel bir şekilde ona sarıldığında, Hades o anda boşalabileceğini düşündü. Kadın onun üzerine eğildi, sıcak ve yumuşak merkezi adamın sert uzunluğuna karşı sallanıyor, göğüslerinin uçları adamın göğsüne zar zor değiyordu.

"Seni memnun etmeme izin ver," diye fısıldadı ve onu tekrar öptü.

Elleri kadının yanlarına indi ve onu altına sıkıştırarak yuvarlandı. Bileklerini tuttu ve başının üzerine doğru yönlendirdi.

"Beni memnun ediyorsun," dedi, şişmiş dudaklarını son bir kez öperek, vücudunun ihtiyaçla ısınmış bir şekilde onunkine doğru eğilmesinden zevk alarak. Bu, neden buna bir son vermesi gerektiğini hatırlatıyordu. "Uyu."

Emir, Persephone'yi anında derin bir uykuya daldıran bir büyü dalgasıyla birlikte geldi. Hades orada bir an durakladı, sırt üstü yuvarlanmadan önce onun üzerinde asılı kaldı.

Hayal kırıklığı ve öfkeyle içini çekti ve hırladı.

"Kahrolası Kaderler."

BÖLÜM XVII - KIRILMA NOKTA

Hades bir yandan Persephone'nin uyumasını izlerken, bir yandan da onun sözleriyle davranışları arasındaki çelişkiyi uzlaştırmaya çalıştı. Kendisine onun sadece alkolün değil, bir tür uyuşturucunun da etkisi altında olduğunu hatırlattı. Kadının dilinde tadına bakmıştı -metalik, tuzlu, *yanlış*. Ne limuzinde, ne ofisinde, ne de yatak odasında kendinde değildi, bu da sözlerinin -makalesinde yazdıkları- düşüncelerini kazandı ve öfkeden kudurana kadar onları kafasında tekrar tekrar çevirdi.

Uyandığını hissetti çünkü nefes alış veriş değişmişti. Hızla doğruldu, ipek çarşafları göğsüne bastırdı, gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. Sevişme dolu bir gecenin ardından onu böyle görmek isterdi. Onun yerine, sarhoş tekliflerini reddettiği bir gecenin ardından onu izliyordu. Kadehinden bir yudum aldı, onun bakışlarını tuttu, parlak gözler ona dikilmişti, ihtiyatlıydı.

"Neden çıplağım?" diye sordu.

"Çünkü sen ısrar ettin," dedi, sesini mümkün olduğunca duygudan uzak tutarak. Bu çaba gerektiriyordu, çünkü diğer her düşüncesi dün gecedен bir anıydı - onu istediğini söylediğini duymak için çaresizliğini, vücudunun onunkine hayali baskısını, dudaklarının sıcaklığının onunkini ayırmaya zorlamasını hatırlıyordu. "Beni baştan çıkarmaya çok kararlıydın."

Zaten kızarmış olan yanakları kıpkırmızı oldu. "Biz-"

Kahkahası daha çok havlamaya benziyordu. Neye tepki verdiğinden emin değildi, belki de sarhoşken kendisinden faydalanacağını düşündüğü içindi ya da uykusunun büyük bir kısmını onu tanımlamak için kullandığı kelimeler üzerinde düşünerek geçirdiği içindi.

"Hayır, Leydi Persephone. Güven bana, seviştiğimizde hatırlayacaksın."

Yüz hatları sertleşti ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Kibriniz endişe verici."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Bana sadece ne olduğunu anlat, Hades!" diye tersledi.

"La Rose'da uyuşturulmuşsun. Ölümsüz olduğun için şanslısın. Vücudun zehri hızla yaktı."

Bir an sessiz kaldı, adamın paylaştığı bilgileri inceliyordu. Bakışları onunkilerden ayrıldı, sanki sorularına cevap arıyormuş gibi orta mesafeye baktı.

"Adonis," dedi aniden, gözleri suçlamayla kısılmıştı. "Ona ne yaptın?"

Hades dişlerini sıktı ve onun bakışları yerine bardağında kalan liköre odaklandı. Kadehi bir kenara koymadan önce son parçayı da mideye indirdi. "O yaşıyor ama bunun tek nedeni tanrıçasının bölgesinde olması."

"Biliyordun!" Yatağı itti, çarşafı etrafında hışırdıyordu. Onları ondan almak, dün gece olduğu gibi önünde çıplak ve kendinden emin durması için ona meydan okumak istedi. "Bu yüzden mi ondan uzak durmam için beni uyardın?"

"Sizi temin ederim, o ölümlüden uzak durmak için Afrodit'in ona bahşettiği lütuftan çok daha fazla neden var."

"Ne gibi?" diye sordu ona doğru bir adım atarak. "Hiçbir şeyi açıklamazsan anlamamı bekleyemezsin."

Açıklamama ne gerek var? Sen istemediğin halde seni öptü, demek istedi Hades ama kızın hatırlamaması mümkündü.

"Bana güveneceğinizi umuyorum." Ayağa kalktı, bardağını masadan alıp barda yeniden doldurdu. "Bana değilse bile, gücüme."

Ölümlülerin tılsımlarla ve yalanlarla saklamaya çalıştıkları şeyleri görme yeteneğini bildiğinin farkındaydı. Bu, makalesinde kınadığı bir güçtü ve onun bunu en karanlık sırlarını avlamak için kullandığını iddia ediyordu.

"Kıskandığınızı sanmıştım!"

Hades'in boğazının arkasından kopan kahkaha onun kulaklarına bile sert geliyordu. Onunla neden alay ettiğinden de emin değildi ama belki de kıskançlığının farkına yeni vardığı içindi, artık öfkeyi aşmış ve dün gecenin kontrol duygusuna meydan okumuştı.

"Kıskanmıyormuş gibi davranma, Hades. Adonis dün gece beni öptü."

Hades bardağını masaya çarparak kendine ihanet etti ve ona doğru döndü. "Bana hatırlatmaya devam et tanrıça, ben de onu küle çevireyim."

"Demek kıskanıyorsun!" diye bağırdı.

"Kıskandın mı?" diye tıslayarak ona doğru yürüdü. Kadının yüzündeki zafer heyecanının eriyip gitmesini ve yerini ayırt edemediği bir ifadeye bırakmasını izledi. Tek bildiği bunun korku olmadığıydı. "O... sülük sen ona yapma dedikten sonra sana dokundu. Daha azı için Tartarus'a ruhlar gönderdim."

Kadından birkaç santim ötede durakladı, öfkesi Helios'un güneşinin sıcaklığı gibi yayılıyordu.

Ta ki bir özür dileyene kadar.

Kelimeler ağzından sessiz ve soluk soluğa döküldü. "Ben... özür dilerim."

Neden özür dilediğinden emin değildi ama Adonis hakkındaki konuşmasının hemen ardından bu sözler yersiz görünüyordu.

Kaşları birbirine çatıldı ve yüzünü kavrayıp yaklaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Sakin özür dilemeye kalkma. Onun için değil. Onun için asla."

Ellerini kendi elleriyle örttü ve adam onun şefkat ve merhamet dolu gözlerine bakarken öfkesinin biraz olsun dağıldığını hissetti ve sormadan edemedi: "Benden nefret etmek için neden bu kadar çaresizsin?"

"Senden nefret etmiyorum," dedi sessizce.

Yalanı hissedemiyordu ama ondan nefret etmediği halde neden onun hakkında o makaleyi yazdığını da anlayamıyordu. Ondan uzaklaştı.

"Hayır mı? Hatırlatayım mı? Hades, Yeraltı Dünyasının Efendisi, zengin olan ve ölümlüler arasında tartışmasız en nefret edilen tanrı, ölümlülerin hayatını açıkça hiçe sayıyor."

O konuştuğu kadın siner gibi oldu, omuzları yükseldi, kendi ağdalı sözlerinin altında gittikçe küçüldü.

"Benim hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

diye meydan okudu. "Kızgındım-"

"Oh, bu çok açık," diye havladı.

"Bunu yayınlacaklarını bilmiyordum!"

"Tüm hatalarımı gösteren iğneleyici bir mektup mu?" Acı acı gülmek için durakladı. "Medyanın bunu yayınlayacağını düşünmedin mi?"

Hades'in mahremiyetine değer verdiğini bildiği için makaleyi bir tehdit olarak kullanmıştı. Bunun medya için imrenilecek bir haber olacağının farkındaydı ama yine de savunmasında rahatsız edici bir şey vardı, o da Hades'in yalan söylemediğini hissetmesiydi. Yine de, eğer gerçekten yayınlanmamasını istediye, neden yazmıştı? Ve nasıl yayınlanmıştı?

Alaycılığı ona tanrıçanın merhametini kazandırmadı. Gözleri parladı ve sözleri çentikli dişlerinin arasından döküldü.

"Seni uyarmıştım."

"Beni uyardın mı?" Hades kaşlarını kaldırdı ve soluk soluğa bir kahkaha attı. "Beni ne hakkında uyardın tanrıça?"

"Sözleşmemizden pişmanlık duyacağın konusunda seni uyarmıştım."

Ceketinin yakalarını düzeltirken ve göğüs cebindeki çiçeği öldürürken söylediği sözleri hatırlıyordu. O zaman da hiç şüphesi yoktu, şimdi de.

"Ve seni benim hakkımda yazmaman konusunda uyarmıştım." Aralarındaki mesafeyi tekrar kapatmaya cesaret etti, bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordu, öfkesinin tek bir çıkışı olduğunu biliyordu.

"Belki bir sonraki makalemde senin ne kadar otoriter olduğunu yazarım," diye tehdit etti.

"Sonraki makale?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde. "Senin hakkında bir dizi yazmam istendi."

"Hayır."

"Hayır diyemezsin. Burada kontrol sende değil."

Ona kontrolü gösterecekti, diye düşündü, vücuduna doğru eğildi, onunla birlikte nasıl eğildiğini hissetti. O bir engerekti, onun çağrısına cevap veriyordu ve saldırdığında zehirli olacaktı.

"Ve sen öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Makaleleri ben yazacağım Hades ve durmamın tek yolu beni bu lanet olası sözleşmeden çıkarman!"

Yani bu onun oyunu muydu?

"Benimle pazarlık yapmayı mı düşünüyorsun tanrıça?" diye sordu. "Önemli bir şeyi unuttunuz, Leydi Persephone. Pazarlık yapmak için benim istediğim bir şeye sahip olmanız gerekir."

Gözleri parladı ve yanakları yeniden pembeleşti.

"Bana yazdıklarına inanıp inanmadığımı sordunuz!" diye itiraz etti.

"Önemsiyorsun!" "Buna blöf denir, sevgilim."

"Piç kurusu," diye tısladı.

Bu kelime onun dizginlerini kırdı. Onu kendine doğru çekti, elini saçlarına gömdü ve dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Yumuşak ve tatlıydı ve onun gibi kokuyordu. Onun her şeyini istiyordu ama yine de uzaklaştı, sadece birkaç santimle ayrıldı.

"Açık konuşayım," dedi sertçe. "Pazarlık yaptınız ve kaybettiniz. Şartlarını yerine getirmediğiniz sürece sözleşmemizden çıkış yolu yok. Aksi takdirde, burada kalacaksın. Benimle birlikte."

Ona baktı, gözleri öfkeli, dudakları çigdi. "Eğer beni tutsağın yaparsan, hayatımın geri kalanını senden nefret ederek geçiririm."

"Zaten biliyorsun."

Kadının sözleri karşısında nasıl geri çekildiğini, sanki yorumu canını acıtmış gibi ona baktığını fark etti. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Adam cevap vermedi, sadece alaycı bir kahkaha attı ve ardından kızın ağzına sıcak bir öpücük kondurduktan sonra hışımla uzaklaştı. "Onun anısını teninden sileceğim."

Adam çarşafı kadının ellerinden çekti ve kadın dün geceki gibi çıplak önünde duruyordu, gözleri arzu doluydu ve adamın tek düşünebildiği bunu istediğiydi -onun tutkusunu, bedenini ve ruhunu.

Adam onun poposunu kavradı, onu yerden kaldırdı ve vücudu onun rehberliği olmadan onunkine şekil verdi. Bu sessiz bir teslimiyetti, onun da bunu en az kendisi kadar istediğinin bir işaretiydi. Dudakları onun dudaklarını ezdi ve karnında bir sıcaklık filizlendi, kasıklarını doldurdu, ta ki sertleşene ve onun içinde olmak için çaresiz kalana kadar. Çılgınca hissediyordu ve vücudu, Persephone'nin kafa derisini kazıyan, saçlarını çeken yapışkan elleri tarafından teşvik edilen ihtiyaçla titreşiyordu. Boğazından kısık bir sesle homurdanarak onu yatağın direğine bastırdı ve uzun aletini onun yumuşaklığına sürttü. Adam ona doğru hareket ettikçe, boynuna ve omzuna öpücükler kondurdukça, dili tadına baktıkça ağzının onunkinden ayrılıp nefes alabilmesinin keyfini çıkarıyordu. Adam anlamsızdı ve kadın bir büyü, hayatının geri kalanında her gün ona bu şekilde sahip olmak anlamına gelse bile sonsuza dek yerine getireceği bir sözleşmeydi.

Sevgilim, diye düşündü. Karım, kraliçem.

Donakaldı, neredeyse bu sözleri yüksek sesle söyleyecekti ve sonra kayarak onu yatağa bıraktı. Adam onun üzerinde durdu, zorlukla nefes alıyordu ve kadın ona baktı,

Şaşırmıştı ama her zamanki gibi güzel ve şehvetliydi, bacakları ayırık, göğüsleri sıkı ve dolgundu. Önünde iki seçenek vardı, onu alabilir ya da terk edebilirdi ve yazısının hemen ardından gitmenin en iyisi olduğunu hissetti çünkü bunun diğer tarafında onları bekleyen tek şey üzüntü olacaktı.

Bir süre sonra vahşî bir gülümsemeyi başardı. "Muhtemelen beni becermekten zevk alırsın ama benden hoşlanmadığın kesin."

Ortadan kaybolmadan önce kadının yüzündeki dehşeti zar zor fark etti. Haklıydı, o bir piçti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM XVIII - ÜÇ KİŞİ AYLAR

Hades, Üç Ay olarak bilinen okült dükkanının önünde duruyordu. Burası Hekate'nin Poseidon'un tersanesinde kullanılan büyüünün kokusunu aldığı yerdı. Yanında, siyah ipek bir pelerin ve kukuleta giymiş, bir tarikat üyesine benzeyen Hekate vardı. İkisi de vitrindeki resme bakıyordu; iki yarım ayla çerçevelenmiş bir dolunay. Bu Hekate'nin sembolüydü ve dükkânı işleten adam -bir Magi olan Vasilis Remes- tarafından temsil edilmeyen birçok anlamı vardı.

Büyücüler kara büyü yapma eğiliminde olan ve genellikle Hekate'nin bastırmak zorunda kaldığı kaosu yaratan ölümlülerdi.

Hekate umutla Hades'e bakarak, "Beni buraya bu ölümlüyü lanetlemek için getirdiğini söyle," dedi.

Hades'in dudakları kıvrıldı. "Sadece çok iyiysen."

Kadının yanından geçip dükkâna girdi. Tam o sırada tepesinde bir zil sesi duyuldu ve karanlıkta bir yerlerden bir ses duyuldu: "Bir dakika içinde yanınızda olacağım!"

Hades ve Hekate birbirlerine baktılar.

"Mükemmel müşteri hizmeti," diye yorumladı ve dükkânı keşfetmeye başladı, ilerlerken burnunu kırıştırdı. "Burası kara büyü kokuyor."

Hades de kokusunu alabiliyordu. Yanık et ve metalik bir şey kokuyordu. Dükkân karanlıktı. Hekate'nin sembolünü taşıyan büyük pencere

karanlıkla kaplıydı

Boya. Tek ışık kaynağı, boyları farklı olan siyah mumlardı. Hades büyüclük hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bu mumların genellikle

Vasilis Remes'in tam olarak neyden korunmaya ihtiyacı olduğunu merak etmesine neden olan koruma... yani onlardan başka.

Belki de Magi kaosu gizlemek için dükkânı karanlık tutuyordu. Her şekil ve büyüklükte taş ve kristal kutularıyla, düzensiz ve her açık köşeye itilmiş kitaplarla dolu bir enkazdı. Hexing poppets ve athames, yağ ve toz şişeleri vardı ve-

"Güvercin kanı," dedi Hekate.

Hades, birkaç dakika önce odanın diğer ucunda olan tanrıçaya baktı. Birkaç yıldır devam eden bir yarışmaları vardı. Diğerine ilk sinsice yaklaşan kazanır, ödül zafer gününde alınırdı.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum." "İşe yaradı mı?" diye sordu.

Hades biraz daha eğilerek kasıtlı bir "Hayır" dedi ve şişelerin olduğu sıraya dönerek kırmızı-siyah kanlı şişeye doğru başını salladı.

"Ne için kullanılıyor?"

"Çoğunlukla aşk büyüleri," diye yanıtladı.

Hades tahmin etmeliydi. Güvercin Afrodite'in sembolüydü ve aşk onun kaptan köşküydü. Bu, Magi'lerin neden bu kadar tehlikeli olduklarının bir örneği idi - genellikle hain amaçlar ve feci sonuçlar için tanrıların gücünü elde etmeye çalışırlardı.

"Aynı zamanda anlaşmaları ve vaatleri mühürlemek için de kullanılır," dedi. "Çıkaramamaları çok kötü iyilik."

"Hmm," diye onayladı Hades, Hekate'nin kaskatı kesildiğini fark ettiğinde. Bir şey onu yakalamıştı

dikkat. "Ne oldu?"

Tanrıça odayı geçerek tezgâhtarın tezgâhına yaklaştı. Hades onu takip etti, önce meraklandı, sonra gördükleri karşısında dehşete düştü. Tezgâhın arkasındaki duvara bir dizi raf monte edilmişti ve değerli eşyalar gibi sergilenen bir dizi buruşuk el vardı. Her birinin parmakları arasında bir mum vardı.

"Hekate." Hades sessizce onun adını söyledi. "Bunlar ne?"

"Zaferin Elleri," dedi. "Geleneksel olarak bunlar idam kurbanlarının elleridir."

İkisi birbirlerine baktı; Yeni Yunanistan'da artık insanlar asılmıyordu. Hades'in tahmin etmesi gerekirse, o eller mezarlardan geliyordu.

"Birine sahip olanların diğerlerini hareketsiz hale getirebileceği söylenir."

Yanlış kişiye verildiğinde çok zarar verebilecek küfürlü bir silahtı.

Tam o sırada, tombul bir adam tezgâhtarın arkasındaki örtülü kapıdan tökezleyerek çıktı. Avuçlarını Hades'in rahatsız edici bulduğu siyah cüppesine sürerken onlara doğru bakmadı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesi tiz bir sızlanmaydı ve Hades'in aklına işkence etmek için can sıkıcı olabileceği düşüncesi geldi.

Hades, "Sisyphus de Ephyra'nın nerede saklandığını söyleyerek başlayabilirsiniz," dedi.

Magi'nin başı onlara doğru döndü, tombul ve solgun yüzünde küçük gözleri büyüdü. Beceriksizce tökezledi ve masasının arkasındaki gölgelerde saklı bir şeyin üzerine düştü. Bir süre sonra tekrar ayağa kalktı ve duvarda asılı duran ellerden birine uzanmaya çalıştı. Sonunda onu yerinden çekip aldığı anda, titreyerek havada tuttu.

"Geri çekilin!"

Hades ve Hekate birbirlerine baktılar.

"Tanrıların gücüne sahibim!" Sesi dalgalandı ve konuşurken tükürdü. "Pagoma!"

Magi karşısındaki iki tanrı kadar güçlü olmadığını fark edince bir an sessizlik oldu.

"Ah, değerli ölümlü," dedi Hekate ve sesinin tatlı tonu kendisiyle çelişiyordu

daralan gözleri. Havada tuttuğu pörsümüş el parçalandı, ardından raftaki diğerleri de onu takip etti. "Dükkânının üzerinde benim sembolümü taşıırken beni tehdit mi ediyorsun?"

Hekate'nin sesi o anda değişti, çarpık bir hal aldı ve Vasilis sinerek duvara yaslandı ve titremeye başladı. Hades'in Hekate'nin gazabına tanık olması pek sık rastlanan bir şey değildi ve Hekate'nin gözlerindeki ateşi görmekten hoşlandığını söylemeliydi.

"Tanrıların gücünü asla bilemeyeceksin."

Hava Hekate'nin büyüyle kıpırdanarak yanan mumları söndürdü ve Hades tanrıçanın öfkesinin doruğa ulaştığını görmek istese de, Magi'nin hayatta kalmasına ve konuşabilmesine de ihtiyacı vardı.

"Ölümlüyü korkutmayı bitirdin mi?" diye sordu

Hades. "Sıranı bekle," dedi.

"*Sıra bende.*" Hades ona *buraya neden geldiğimizi hatırlamasını* söyleyen anlamlı bir bakış attı.

"Eğer benim yaklaşan cezam hakkında tartışıyorsanız," dedi Magi. "O zaman gerçekten Leydi Hekate ile kalmayı tercih ederim."

"Seni kimin cezalandıracağına sen karar veremezsin, ölümlü," diye tersledi Hades. "Tanrıları tehdit edecek kadar küstahsın. Yürüttüğün bu küfür işinden bahsetmiyorum bile."

"Panîge kapıldım," dedi.

Hades'in dudakları düzleşti. "Sisyphus de Ephyra. Nerede o?" Hades ölümlünün gözlerinde tanıdık bir ifade gördü.

"Söyle bana!" Hades emretti.

"Sisyphus de Ephyra mı dediniz?" Vasilis kekeledi. "Hayır. Sanırım yanlışlıyorsunuz lordum. Bu isimde birini tanımıyorum."

Hades yalanlardan nefret eder. Onların bir tadı ve kokusu vardı, acı ve keskin. Kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi ve Magi'ye doğru ilerlerken tonunu değiştirdi.

"Yani, Sisyphus de Ephyra mı dedin? Sisyphus de Phyra dediğini sanmıştım," diye devam etti, iki tanrıdan uzakta, duvar boyunca kayarken gülmesi garipti. "Evet, evet... Sisifos daha dün buradaydı."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Hades konuştu, kelimeler dişlerinin arasından kayıp gidiyordu. "*O şimdi nerede?*"

"Bilmiyorum."

Hades'in sabrı ince bir ipti ve koptu. Koptu. Parmaklarının ucundan pençeler çıktı. Adama doğru adım attığında, ölümlünün bulunduğu arka odadan bir çarpma sesi geldi. Hades rotasını değiştirip arka odaya doğru ilerlemeden önce ölümlüye ters ters baktı.

"Bekle-"

"Yeraltı Tanrısı Hades'in yüzünü parça parça etmesini mi istiyorsun?" Hekate sordu. "Çünkü memnuniyetle izleyeceğim."

"Sisyphus'u mu arıyorsun? Sana nerede olduğunu söyleyeceğim! Gel... geri gel!" diye seslendi Hades perdenin arkasında kaybolurken.

Kendini daha büyük bir odaya açılan karanlık bir koridorda buldu. Hava soğuk ve bayattı, hafif çürüme, balmumu ve yanmış saça benzer bir şey kokuyordu. Vitrenden daha temizdi ve altında özenle sergilenen çeşitli eşyaların bulunduğu şık cam vitrinlerle doluydu. Vasilis'in Hades'in buraya gelmesini neden istemediği açıktı. Kalıntılar satıyordu; yırtık pırtık kumaşlar ve mücevher parçaları, parçalanmış mızrak uçları ve kalkan parçaları, kemikler ve kırık çömlekler. Bunlar Büyük Savaş'tan sonra savaş alanlarından toplanan şeylerdi. Nedeninden emin değildi ama savaş kalıntılarını görmek onun için hiç kolay olmamıştı. Bu ona Titanomachy'nin travmasını, kanlı savaş alanlarını ve parçalanmış cesetleri hatırlatıyordu.

Yine de Hades karanlığın içinde sesin kaynağını aradı ve buldu. Bir dizi kitap raftan yere düşmüştü. Hades onları almak için eğildi ve doğrulurken bakışları sarı gözlü siyah bir kediyle karşılaştı. Yaratık ona tısladı ve o da ona tıslayarak karşılık verdi. Kedi miyavladı ve yerinden sıçrayarak karanlığın içinde kayboldu.

Hades, Hekate'ye seslenerek, "Bir karaborsa tüccarımız var," dedi.

Odaya önce Vasilis ayaklarını sürüyerek girdi, elini teslim oluyormuş gibi havaya uzatmıştı. O zaman Hades bileğinin soluk derisine kazınmış tanıdık bir görüntüyü fark etti: bir üçgen. Hades'in gözleri kısıldı.

"Yani, Triad'ın bir üyesi misin?"

Magi dondu kaldı. "İsteyerek değil."

Bu verdiği en hızlı cevaptı ve doğruluk payı vardı. "O zaman neden derinde onların izi var?"

Bu soru Hades'i huzursuz hissettirdi. Persephone'yi ve bileğindeki işareti düşünmeden edemiyordu. Onun isteği dışında oraya yerleştirdiği işareti.

"Ne yaptılar?" Soruyu soran Hekate'ydi, sesi nazikti, görünüşe göre Hades'in ölümlünün içinde göremediği bir şeyi görüyordu.

Vasilis ellerini indirerek, "Onu yaktılar," diye cevap verdi.

"Kimi?" Hades sordu.

"Kedim."

"Kedin mi?" Hades etkilenmemişti.

"Onu gözümün önünde yaktılar," dedi, sesi duygu yüklüydü. "Sonsuza dek gittiğini düşünmüştüm ama liderleri... tasmağını sakladı. Onlara katılırsam tasmayı geri vereceğini söyledi. Onların... büyüye ihtiyaçları vardı."

"Bir golem mi?" Hades sordu. Vasilis başını salladı.

Hades şimdi anlıyordu. Magi, tasma karşılığında Triad'a hizmet etmeyi kabul etmişti. Kedisine ait kalan tek eşya buydu ama onu duygusal olduğu için istememişti. Onu bir amaç için istemişti - tasma onu diriltmek için kullanılabılırdi ve görünüşe bakılırsa başarılı da olmuştu.

"Yani özgürlüğünü bir tasmayla mı takas ettin?"

"Sevdiğin bir şey için neyi değişsin?" diye karşı ıktı Magi.

Dünya, diye düşündü Hades.

"Ah!" diye bağırdı Hekate aniden, daha önce Hades'e tıslayan kediye kucaklamak için eğilerek. "Bu o mu? Ne tatlı bir bebek! Adı ne?"

"S-Serena."

"Serena," dedi Hekate, kediye bir çocuğu kaldırır gibi kaldırarak. "Gale adında bir polecat'im var-"

Hades i çekti. "Hekate, yapamaz mısınız?"

"Bu insan olmaktır, Hades," dedi tanrıça. "Not alıyor olman gerekirdi. Persephone'yi etkilemek istemiyor musun?"

"Persephone kim?" diye sordu büyücü.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Hades, sonra Hekate'ye ters ters baktı ve bir sonraki sorusu için kendinden nefret etti. "Bir kedinin insan olmakla ne ilgisi var?"

"Her şeyin kediyle ilgisi var," dedi Hekate, sonra içini çekti. "Kedi insanlığın ta kendisi. Bu," Magi'yi işaret etti, "talihsiz, zgn ve acınası ölümlüyü kurtarılmaya değer kılan şeydir."

"Onun ruhunu görmedin," diye mırıldandı

Hades. Hekate ters ters baktı.

"Sana bir ders veriyorum, Hades! Bunu ğren."

Hades tam onun korkunç bir ğretmen olduğunu söyleyecekti ki arkasındaki havanın değiştiğini hissetti. Döndü ve gölgeler özünden ayrılarak koridorda kaçmaya alışan Magi'nin geri çekilen formuna doğru koşmaya başladı.

Gölgeler onu sardı ve geriye doğru uçurdu. Magi, tertemiz cam vitrinlerinden birine çarptı ve hareketsiz kaldı.

Hekate yüzünü buruşturdu.

"Onu bu kadar sert fırlatmana gerek yoktu. O bir tanrı değil." "Tanrı gibi davranmak istedi."

Hekate kaşlarını kaldırdı. "Bu merhametli bir tanrının tepkisi mi?"

"Öğretmeye çalıştığın şey bu muydu?"

Hades ölümlüye doğru bir adım attı ve elini salladı. Magi gözlerini açtı, gözlerini kırptırdı ve ardından inişinin verdiği acıyla inledi.

"Dinle beni ölümlü, iyi dinle. Bana hizmetini kimin istediğini söyleyeceksin, yoksa sonsuza dek dilini kesip keline yediririm. *Anladın mı?*"

Adam zorlukla nefes alarak başını salladı ve "Onun adı Theseus," diye cevap verdi.

Theseus.

Bu Hades'in iyi bildiği bir isimdi, çünkü Poseidon'un oğlunun, yeğeninin adıydı.

"Golem Sisyphus'un fikriydi," diye açıkladı Vasilis. "O benim bir müşterimdi. O ziyarete geldikten sonra Theseus geldi ve Sisyphus'un planlarını öğrenmek istedi. Bana depoya bir geçit açtırdı. Buradan Sisyphus'la birlikte ayrıldı. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

Yani Sisifos da en az Hades kadar kandırılmıştı. Asıl soru şuydu: Theseus Sisifos'tan ne istiyordu? Aeolus Galani'nin öldürülmesinin intikamını mı almak istiyordu, yoksa yaptıklarının arkasında başka bir şey mi vardı?

Bir süre sonra Magi konuştu.

"Lütfen... lütfen kedimi almayın."

Hades, kucağında kediyle karanlık koridora doğru ilerleyen tanrıçaya, "Hekate," diye seslendi. "Kediyi getir."

"Bekle. Lütfen dedim!"

"Ah, sen de geliyorsun ölümlü," dedi ve Vasilis'in gözleri büyüdü. "Ama sana doğruyu söyledim! I-"

Magi susturuldu ve Hades'in bir el hareketiyle ortadan kayboldu. Hapsedilmiş olarak zaman geçirecekti ama Tartarus'ta değil; sadece ayrıcalıklı kişiler tarafından görülebilen bir hapisane olan Hayalet Bölge'ye gidecekti. Burası onun gibi ölümlüler için özel bir yerdı - yasaları çiğneyen ya da sırları olan ve nadiren de olsa yem olarak kullanılabilecek olan Magi'ler için.

Hades, Hekate'ye döndü. "Gördün mü, merhametli olabiliyorum."

Üç Aylar'dan ayrılmadan önce Hades, satirin içindekilerden kurtulabilmesi için İlias'ı dükkana çağırdı; bu da onu yakıp kül etmek anlamına geliyordu.

toprak. O ve Hekate ayrıldılar, Hades'in Afrodite ile işi vardı, Hekate ise Yeraltı Dünyası'na dönmeye niyetliydi.

"Ruhlar bu gece seni kutluyor," diye hatırlattı ona. "Seni gördüklerine çok sevinecekler."

Halkı ona tapınmak için zaman ayırdığında her zaman olduğu gibi suçluluk duygusu içine çöktü.

"Persephone orada olacak. Sanırım onu da onurlandırmayı planlıyorlar."

Bu beklenmedik bir şey değildi. Onların tapınmasını hak ediyordu. Onun için olduğundan çok daha fazla bir tanrıydı. Ayrıca, onu kutlamaya alışmaları gerekecekti. O onların kraliçesi olacaktı.

Ayrılmadan önce "Belki bu sefer başarırım," dedi ama sözlerinden şüphe duydu.

Büyücülük Tanrıçası iyi niyetliydi ama Hades'in yüzleşmek istemediği bazı iblisler vardı ve halkı -onlara geçmişte yaptığı muamele- bunlardan biriydi.

Hades Afrodite'i deniz kenarındaki malikânesinde, okyanusa ve Hephaistos'un adasına bakan tavandan tabana pencereleri olan mermer evindeki al bir şezlonga uzanmış buldu. Hades görüldüğünde, elinin tersini ağzının üzerine koyarak esnedi.

"Dün gece dönmeni bekliyordum," dedi, tüy demetine benzeyen bir şeyle kendini yelpazeleyerek. "Elinizde oldukça dikkat dağıtıcı bir şey olmalı."

"Senin ölümlü Persephone'yi uyuşturmuş," dedi Hades, ziyaretinin asıl konusuna girerek. Normalde Afrodite'in başının etini yemesine aldırmazdı ama bugün hiç havasında değildi.

Tanrıça tepki vermedi ama eli hareket etmeye devam etti, tüylü yelpaze sabit bir ritimle çırpınıyordu.

"Kanıtınız nerede?" diye sordu sıkılarak.

"Dilindeki zehri tattım Afrodite," dedi Hades sıkıca.

"Tadına baktın mı?" Afrodite doğruldu, yelpazesini bir kenara bırakırken gözleri hafifçe açıldı. "Yani onu öptün, öyle mi?"

Hades'in çenesi gerildi ve yanıt vermedi.

"Aşık mısın?" diye sordu ve sesinde Hades'in anlamadığı bir endişe notası vardı. Afrodite onun pazarlığı kazanacağından ve Basil'in Yeraltı Dünyası'ndan döndüğünü görme şansını kaybedeceğinden mi korkuyordu? Ya da Basil'i umursuyor muydu? Daha çok, onu artık kendi gördüğü gibi göremeyeceğinden mi korkuyordu?

Ona ters ters baktı ve gözleri parladı, dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Öylesin! Oh, bu gerçekten de yeni bir haber."

"Yeter, Afrodit."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ters ters baktı. "Sanırım buraya Adonis'i tehdit etmeye geldin?"

"Bunun olmasına neden izin verdiğinizi sormaya geldim."

Afrodit'in gözleri büyüdü ve Hades'in bu soruyu sormasını beklemediği belli olan gözlerini kırıştırdı. Sonra gözleri kısıldı. "Beni neyle suçluyorsun, Hades?"

"Sevgililerinin tasmağını sıkı tutuyorsun ama yine de Adonis'in gitmesine izin verdin ve işler kontrolden çıkınca beni çağırdın. Beni öfkeli görmeyi mi umuyordun?"

"Sanırım beni dün geceki fiyaskoyu hazırlamakla suçluyorsunuz."

Afrodit Aşk Tanrıçası olabilirdi ama ona inanmazdı ve ölümlüler için onu elde etmeyi çoğu zaman zorlaştırırdı. Bunu bir oyun olarak görür ve onlarla piyonlar gibi oynar, dikkatlerini dağıtır, bir başkasıyla asla kuramayacağı bağa meydan okurdu.

Onun ne yaptığını biliyordu ve bunu durdurmak için buradaydı.

"Persephone bir oyuncak değil, Afrodit. Bununla dalga geçemezsin."

Dudakları inceldi ve deniz yeşili gözleri karardı.

"Pazarlığın kuralı yoktur, Hades. Seçimine dilediğim kadar meydan okuyabilirim."

"Açık konuşayım Afrodit. Bu pazarlığın Persephone'nin kraliçem olup olmayacağı konusunda hiçbir etkisi yok, çünkü bu Kaderler tarafından örülmüş bir gelecek. Eğer onunla uğraşırsan, benimle de uğraşırsın."

"Eğer seni sevmiyorsa, gözlerinin dolaşmasını engelleyemezsin." "Dün gece bunu mu kanıtlamaya çalışıyordunuz? Çünkü tek gördüğüm müstakbel karımdı. Cezasız kalmayacak bir suç." "Yoksa?"

Sorusu Hades'in kıkırdamasına neden oldu ve bu ses Afrodit'in kendini beğenmiş ifadesini çaldı.

"Kraliçem söz konusu olduğunda pazarlık olmaz," diye cevap verdi Hades. "Adonis'in Yeraltı Dünyası'ndaki varlığı dehşet verici olacak."

O konuşurken Aşk Tanrıçası'nın gözleri büyüdü ve yüzünü öfke kapladı.

"Hades-" Adı bir uyarı gibi dudaklarının arasından kayıp gitti.

"*Hiçbir şey beni Adonis'in ruhunu parçalamaktan alıkoyamaz. Onun kaderine karar verdiğini bilerek rahat uyu, Afrodit.*"

Ayrılmadan önce duyduğu son şey Afrodit'in onun adını haykırmasıydı.

Hades Yeraltı Dünyası'ndaki ofisine döndü. Asphodel'e bakıyordu ve fener ışığının aydınlattığı uzaktan halkının eğlencesini izledi. Bu mesafeden Persephone'yi göremiyordu ama onun burada olduğunu biliyordu. Onun varlığı önceki geceden daha fazla anıyı gün yüzüne çıkarmış ve beraberinde onu yatağında, çıplak, teni arzusuyla kızarmış bir halde bırakmanın suçluluğunu getirmişti. En azından kendine bir şeyi kanıtlamıştı; Persephone onu ayık istiyordu.

İçini çekti ve kravatını gevşetip banyoya gitmeden önce bir bardak viski içti. Bir duşa ihtiyacı vardı. Kendini kirli hissediyordu, kara büyü'nün ve Vasilis'in dükkânının kokusu tenine sinmişti.

Özel banyolarının girişinde durakladı, burada suyun şırıltısını duyabiliyor ve Persephone'nin kokusunu alabiliyordu. Onu tekrar çıplak görme düşüncesi içini şehvetle doldurdu, onun içinde olma düşüncesiyle siki kalınlaştı.

Ama onu reddedecek miydi? Yoksa onu vücudunun her yönünü keşfetmeye mi davet edecekti?

Öğrenmek üzereydi.

Gölgeden çıkıp merdivenlerden inmeye başladı ve onu ürkütmemek için yeterince ses çıkardığından emin oldu. Görüş alanına girdiğinde onu, iki yanı mermer sütunlarla çevrili oval havuzun ortasında buldu. Gözleri kocaman açılmış, yanakları kızarmış, saçları ıslanmış ve porselenin etrafında kıvrılan sarmaşıklar gibi vücuduna yapışmıştı. Su göğüslerine vuruyor, pembe meme uçlarına kadar geliyordu ve o kadar berraktı ki, kalçalarının kıvrımını ve uyluklarının tepesindeki koyu bukleleri seçebiliyordu. Düşünceleri, o saten teni ayırmanın ve ona duyduğu arzusun kanıtlarını keşfetmenin nasıl bir his olacağına döndü. Kızın kaygan ve sıcak olacağından, parmakları ve ağzı için hazır olacağından ve kollarında parçalanana kadar ondan içeceğinden emindi.

Sonra gözleri elbiselerinin yığılı olduğu ayaklarına kayd. En üstte güzel bir altın taş duruyordu. İşçiliğin, yüzyıllardır Yeraltı Dünyası'nda yaşayan yetenekli bir demirci olan Ian Kovac'a ait olduğunu fark etti.

Hades eğildi ve daha yakından incelemek için onu aldı. Güzel bir mücevher ve çiçek tacıydı, hem onu hem de Persephone'yi temsil eden mükemmel bir bitki örtüsü dengesi idi.

"Bu çok güzel."

Gözlerini dikmiş bakıyordu, gözleri bir demir ocağı gibi yanıyordu. Hades bu bakışa hangi düşüncelerin eşlik ettiğini merak etti. Onlar da kendisinininkiler kadar müstehcen miydi? Aletin ellerinde nasıl hissedeceğini, ağzında nasıl bir tat bırakacağını, boşalırken nasıl bir ses çıkaracağını mı merak ediyordu?

Boğazını temizleyerek onun düşüncelerini kırdı. "Evet, öyle. Ian benim için yaptı." "O yetenekli bir zanaatkâr. Ölümüne sebep olan şey de buydu."

Kaşları alnının üzerinde birbirine yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Artemis'in gözdesiydi ve Artemis onu, kullanıcısının savaşta yenilmemesini sağlayan silahlar yaratma yeteneğiyle kutsadı. Bunun için öldürüldü."

İyilik, ihsan etmek için tehlikeli bir şey olabilir. Antik çağda ve günümüzde ölümlüleri hedef haline getirmiştir. Bazen sonuçlar olumluydu ve alıcıya şöhret ve statü bahşediliyordu, bazen de öldürülüyorlardı.

Hades bir süre daha taca baktı. Halkından böyle bir süsü kabul etmiş olması önemliydi, bunu onları memnun etmek için yapmış olsa bile. Bu, onlara olan bağlılığının bir işaretiydi ve gerçek bir kraliçede olması gereken bir özellikti. Onu giysilerinin üzerine bıraktı ve sonra ayağa kalkarak Persephone'nin bakışlarıyla tekrar buluştu. Kendini ondan saklamak için kıpırdamamış olması da önemliydi.

"Neden gitmedin?" diye sordu. "Asphodel'deki kutlamaya. Senin içindi."

"Ve sen. *Seni* kutladılar," dedi. "Kutlamaları gerektiği gibi."

"Ben onların kraliçesi değilim."

"Ve ben onların kutlamalarına layık değilim."

"Kutlanmaya değer olduğunuzu düşünüyorlarsa, sizce bu yeterli değil mi?"

Hades yanıt vermedi. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Aslında onunla paylaşmak istediği tek kelime erotik yakarışlar ve nefes nefese inlemelerdi. Özgürlük ve zevk için yanıp tutuşan siki zonkluyor, bu da kanının beynine hücum etmesine ve seksten başka bir şeye odaklanmasına engel oluyordu.

"Size katılabilir miyim?"

Başını sallayarak yutkunurken boğazının nasıl daraldığını fark etti. Onun daveti sadece ateşi körükledi. Soyunurken onun bakışlarını tuttu, neredeyse

Çıkıntılı cinsel organını pantolonunun sınırlarından kurtarıırken inliyordu. Şişmiş ve acı verecek kadar gergin hissediyordu. Serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı ve Persephone'un bakışları vücudunu boydan boya dolaşırken bunun için daha da çaresizdi, tıpkı onun hissettiği kadar açtı.

Havuza adım attı ve yaklaşırken konuştu. "Sanırım size bir özür borçluyum."

"Özellikle ne için?"

Dudaklarına bir gülümseme dokundu. Dün onu terk etme şeklinden daha fazlası için ona bir özür borçlu olduğunu hissettiğinin farkındaydı. Sorun şuydu ki, özür ancak biri yaptığı şey için gerçekten üzüldüğünde dilenirdi ve Hades onu kandırıp sözleşmeye dahil ettiği için üzüleceğini hiç sanmıyordu. Şimdi fark etse de etmese de bu onun özgürlüğü anlamına geliyordu.

Ona yaklaştı, üzerinde yükseldi ve yüzüne dokunarak parmağını yanağında gezdirdi.

"Birbirimizi son gördüğümüzde sana haksızlık etmiştim."

Gözlerini kaçırdı ve Hades'in eli yüzünden düşerken kısık bir sesle, "Birbirimize haksızlık ettik," dedi.

Yazdığı makaleden bahsediyordu ve bunun adaletsizliğini kabul ediyor olması nefesini göğsünde tutmasına neden oldu. Onun hakkındaki fikrini değiştirdiğini ummak çok mu fazlaydı?

"Ölümlüler diyarındaki hayatını seviyor musun?" Sormak zorundaydı, onun Yukarı Dünya'ya olan bağlılığını ölçmesi gerekiyordu. Kraliçesi olmak için orayı terk eder miydi?

"Evet." Ondan uzaklaşarak geriye doğru yüzdü, göğüsleri suyun üzerinde yükseliyordu. Hades sanki onu bir ipin ucunda çekiyormuş gibi takip etti. "Hayatımı seviyorum. Bir dairem, arkadaşlarım ve bir stajyerim var. Yakında üniversiteden mezun olacağım."

"Ama sen İlahisin."

Anlamıyordu. Her şeye sahip olabilecekken, neden Yukarı Dünya'da bu sıradan hayatı kuruyordu? Her şeye mi?

Kadın uzaklaşmayı bıraktı ve aralarında santimetrelerce mesafe kaldı. Nefes alırken meme uçlarının tenine değdiğini hissedebiliyordu.

"Ben asla o şekilde yaşamadım ve bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdi ve kaşlarının arasında beliren bir çizgiyle neredeyse ona sinirlenmiş görünüyordu.

"Tanrıça olmanın ne demek olduğunu anlamak gibi bir arzunuz yok mu?" "Hayır."

"Sanırım yalan söylüyorsun," dedi. Ağzının arkasındaki o acı, metalik tadı hemen alabildi. Asıl soru, neden? Eğer o

Tahmin etmek gerekirse, bunun uyuyan gücüyle ilgili bir şey olduğunu düşünecekti. "Beni tanı mıyorsun."

Gözleri gece gökyüzüne yükselen ruhlar gibi parlıyordu.

Evet, diye düşündü, şu ateşi yak.

Onun kızgın olmasını istiyordu, tutkusunun bedeninden yayıldığını ve kendi bedeninde titreştiğini hissetmek istiyordu.

Gözlerini kısarak meydan okudu. "Seni tanıyorum."

Onun arkasında duracak şekilde hareket etti, sadece parmaklarının ucuyla ona dokundu, köprücük kemiği ve omzu boyunca iz sürdü.

"Sana dokunduğumda nefesinin nasıl kesildiğini biliyorum. Beni düşündüğünde teninin nasıl kızardığını biliyorum. Bu güzel görüntünün altında bir şeyler olduğunu biliyorum."

Elini aşağıya indirmeden önce omzuna bir öpücük kondurdu ve göğsünü sıyırdı. Persephone vücudu onunkine doğru eğilirken keskin bir nefes aldı ve Hades neredeyse inleyecekti.

"Öfke var. Tutku var. Karanlık var." Sözlerini dilini kızın boynunda gezdirerek noktaladı.

"Ve tadına bakmak istiyorum."

Elini beline dolamadan önce karnında gezdirdi, sonra onu kendine doğru daha sıkı çekti ve ona olan arzusundan şüphe duymasına izin vermedi. Aleti kızın biçimli poposuna, sırtı göğsüne mükemmel bir şekilde oturdu.

"Hades." Onun adını soludu ve bu onu kudurttu.

Başını onun omzuna yasladı ve yalvardı: "İzin ver sana gücü elinde tutmanın ne demek olduğunu göstereyim. Karanlığı senden çekip almama izin ver. Onu şekillendirmene yardım edeceğim."

Onu kendisine doğru tutarken, diğer eli onun merkezini aradı. Parmakları kaba, koyu renkli buklelerin arasından geçerek onun cinsel organını kavradı ve sıcaklığının elini ıslattığını hissetti. Persephone'nin başı geriye doğru uçarak adamın omzuna yaslandı ve nefesi onu cesaretlendirdi.

"Hades, ben hiç-" "İzin ver ilk ben olayım."

Bu bir yalvarış ama aynı zamanda bir soruydu. Bunu umutsuzca istiyordu, onun da bunu ne kadar çok istediğini hissedebiliyordu. Ama istemekle hazır olmak arasında bir fark vardı ve eğer zamana ihtiyacı varsa onu zorlamayacaktı.

Ancak başını sallayarak elini etini ayırması için davet etti. Başparmağı klitorisinin üzerinde hafifçe gezindi, narin ve ince dudaklarının girişiyle alay etti.

lezzetli eti. Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi, vücudu onun dokunuşu altında kaskatı kesildi.

"Nefes al," diye fısıldadı ve kadın nefes aldığı anda parmakları daha derine battı, Persephone'den bir çığlık ve Hades'ten bir inilti yükseldi. Kafası şehvetle bulanıklaşmıştı. Bu tek seferde onu elleriyle, ağzıyla ve sikiyle keşfetmek için çok şey istiyordu. Onu milyonlarca farklı erotik yolla elde etmek istiyordu ama yine de Persephone tüm bunlara yabancıydı, vücudu bu istilaya... yabancıydı. Kendini bu ana geri getirmek, zonklayan serbest bırakılma ihtiyacına değil Persephone'u memnun etmeye odaklanmak için dudağını sertçe ısırırdı.

Bu onunla ilgili olmalı.

"Çok ıslaksın." Kelimeler tıslama gibi çıkarken, yüzü kızın saçlarının derinliklerine gömülmüştü. Vanilya ve lavanta kokusu sahnelerini bulandırdı. Tırnaklarının tenini ısırdığını hissettiğinde, elini kendi elinin derinlere gömülü olduğu yere doğru yönlendirdi.

"Kendine dokun. Buraya."

Ona klitorisini nasıl çalıştıracağını gösterdi, hala hareket ettiği nemli sıcaklığının hemen üzerinde oturan sinir demetini hafifçe fırçaladı. Ona karşı erotik bir şekilde hareket etmesini, kalçalarını sallamasını, onu daha derinde hissetmek için çaresiz kalmasını izlemekten zevk alıyordu ve bunu yapmaktan mutluydu. Kadının inleyişini, nefesinin boğazında düğümlenişini, başını omzuna yaslayışını seviyordu. Diğer eli göğüslerine gidip meme uçlarını sıkıp yoğururken içinde hareket etmeye devam etti ve sonra ondan çekildi.

Persephone'nin şok olmuş çıığı onu gülümsetti ve ona doğru döndü. Ne yapmaya niyetlendiğinden emin değildi ama ona devam etme şansı vermedi. Onu kendine çekti ve ağzı onunkinin üzerine indi, dudakları ayrıldı, dilleri daha önce hiç hissetmediği bir çaresizlikle birbirlerine doğru hareket etti. Bu, haftalarca bastırılmış bir ihtiyacın sonucuydu ve şimdi onu serbest bırakacak, kızarana ve çiğ olana kadar ona tapacaktı.

Öpüşmelerini kesip alnını onunkine yasladı ve bu anın, yani çok şey paylaştıkları ve daha da paylaşacakları tutku arasındaki duraklamanın değerini bileceğini düşündü.

"Bana güveniyor musun?" "Evet."

Onu bir süre daha inceledi, yüzüne kazınmış dürüstlüğü ezberledi, onu öpmeden ve havuzdan kaldırmadan önce. Onu sandalyeye oturttu.

kenarında durdu ve ellerini beline sabitleyerek kalçalarının arasına sıkıştı. Kadının kendisine her zaman o donuk gözlerle bakması anlamına gelecekse sonsuza kadar burada kalabilirdi.

"Bana hiç bir erkekle çıplak kalmadığını söyle. "Sadece benimle olduğunu söyle."

Bu ilkel bir soruydu, midesinin derinliklerinde hissettiği garip bir ihtiyaç, onları birbirine bağlayan iplik boyunca titreşiyordu. Onun bedenini keşfeden ilk kişi olmak istiyordu, onun gerçeğini bilecek ve ona zevk verecek tek kişi.

Yüz ifadesi yumuşadı ve elinin yüzünü kavradığını hissetti. "Öylesin."

Yine onu öptü ve kollarını dizlerinin altından geçirdi. Onu havuzun kenarına zar zor dayanana kadar öne doğru çekti. Öpücükleri ağzından çenesine, göğsüne ve karnına doğru iniyor, çenesi ortasındaki ıslak bukleleri okşuyor, elleri saçlarının arasında dolaşan Persephone tarafından teşvik ediliyor, keskin nefesler ve şehvetli inilti ağzından kaçarken çekiştiriyor ve kazıyordu. Bu, ölümsüz hayatının geri kalanı boyunca dinleyebileceği erotik bir senfoniydi.

Onun tenini öpücüklere boğup diliyle tadına bakarken, beklemediği bir şeyle karşılaştı: Mükemmel teninde bir leke. İyileşmekte olan sarı-yeşil renkli lekeler, çürükler uyluklarına yayılmıştı.

Başını kaldırıp ona baktı. "Bu benim miydin?" "Sorun yok."

Yine de kaşlarını çatı, onu incittiği için nefret ediyordu ve her bir yarayı öptü, girişine yaklaşırken onları tamamen iyileştirdi. Onun sıcaklığını hissettiğinde beklemek yoktu. Onu daha fazla kızdırmayı, hayal kırıklığına uğramış soluklarını ve dilini talep etmesini sağlamayı düşünmüştü, ama zayıftı, kısıtlaması parçalanmıştı. Sanki o bir ziyafetmiş ve kendisi de açlıktan ölüyormuş gibi kızın üzerine atıldı. Kadının zevk çığlıkları içini ürperti, doğruca sikine gitti ve ona daha saatlerce zevk alacaklarını hatırlattı.

Hafif vuruşlarla başladı, klitorisini fırçaladı ve nemli girişinin üzerinden geçti, ama elleri saçlarında sıkılaştıkça ve çığlıkları gırtlaktan çıktıkça, onu daha yakına çekti, dili daha derine ulaştı, tatlı kaygan teni tattı. Kız onun altında kıvrandı ve adam bir elini onu yerinde tutmak için kullanırken diğer eliyle de hassas sinirler yumağını okşadı. Kadın onun altında gerginleşti, patlamaya hazır bir baraj gibiydi ve sonunda serbest kaldığında, adam içti.

İşini bitirdiğinde, tam boyuna yükseldi ve onu öptü, ağzı hala onun seksinden ıslanmıştı. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına sararak onu karşıladı. Sikinın hemen üstüne oturdu, girişi ucuyla alay ediyordu ve adam

dişlerini gıcırdatarak kendini onun üzerine bırakmaktan alıkoydu. Geri çekildiğinde, gözleri onunkilere dikildi.

Sana sahip olmama izin ver, diye düşündü. Kızın dudağını dişlerinin arasına almasını izledi, bu da başka bir sözsüz davetti, ama tam zonklayan aletini kızın içine sokmak için hamle yaptığı sırada Minthe'nin sesini duydu.

"Lord Hades?"

Dişleri paramparça olacakmış gibi hissetti. Hayatında hiçbir sesten bu kadar nefret etmemişti ama bu, varlığının sonuna kadar lanetleyeceği bir sestti. Persephone'nin nasıl kaskatı kesildiğini fark etti ve havuzun kenarından uzaklaşırken onu yerinde tuttu, banyoya girerken sırtı periye dönük olacak şekilde döndü. Bacakları hâlâ onun belinde olsa bile, bu onun alçakgönüllülüğünün bir kısmını korumaya yönelik bir girişimdi.

Ancak Persephone elini sikinin etrafına sararak onu şaşırttı.

Birbirlerine baktılar ve eğer bakışlar yangın başlatabilseydi, yakıp kül ederlerdi.

"Ha-"

Minthe hamama çıkan merdivenlerin başında durdu. Karşılaştığı manzara karşısında çenesi gerildi ve yüz hatları sertleşti.

"Evet, Minthe?" Hades'in sesi gergindi, öfkesi ve arzusu zihninde egemenlik için savaşıyordu. Persephone'nin eli şaftını okşadı, başparmağı sikinin tepesinde hafif daireler çizdi.

"Biz... seni yemekte özledik," diyordu Minthe.

Hades'in tek düşünebildiği, "*Neden hâlâ konuşuyor?*"

oldu. "Ama görüyorum ki meşgulsünüz."

Persephone'nin eli en köküne kadar indi. "Çok," dedi dişlerinin arasından.

"Aşçıya iyice doyduğunuzu söyleyeceğim." Bahşişe kadar.

"Oldukça," diye homurdandı.

Minthe orada bir süre daha oyalandı, sanki daha fazla bir şey söylemek istiyordu, ama akıllıca düşünerek buna karşı çıktı. Dönüp gitti ve Hades de Persephone'ye uzandı. Kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Onu yeterince kızdırmıştı ve şimdi onun içinde olmanın, o büyüleyici sıcaklık tarafından tüketilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenecekti.

Ondan uzaklaşması dışında.

"Nereye gidiyorsun?" Adam onun peşinden gitti.

Havuzdan çıkarken, "Minthe hamamda ne sıklıkla sana geliyor?" diye sordu.

"Persephone."

Bunu yapmayın. Oraya gitme, demek istedi ama kadın ona bakmıyordu ve bir havluyla kendini örtmüştü.

"Bana bak, Persephone."

Hâlâ havuzdaydı ama suyun kalçalarına kadar gelmesi için yeterince ilerlemişti. Bir bakıma, kendisini de aynı şekilde açıkta hissediyordu, sert bedeni tam teşhir halindeydi, böylece onu arzuladığına dair hiçbir şüphe kalmıyordu.

"Minthe benim asistanım."

"O zaman ihtiyacın konusunda sana yardımcı olabilir." Hırçın bakışlarıyla adamın sikini iğnelemeye cüret etti. Adamın kaşları çatıldı ve kolunu kadının beline dolayarak sudan çıktı. Onu kendine doğru çekti.

"Minthe'yi istemiyorum," diye

hırladı. "*Seni* istemiyorum."

Onun yalanını tadarken ağzının arkasında hissettiği acı tada hırlamak istedi.

"Beni... istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi ama sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

Hades'in gözleri Persephone'nin öpücükten şişmiş dudaklarına kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. Bir süre sonra, "Tüm güçlerimi biliyor musun Persephone?" diye sordu.

Yutkunurken boğazının nasıl daraldığını fark etti. Havuzda paylaştıklarından sonra neden gergin olduğunu merak etti. Belki de bu kayıtsızlık görüntüsünü korumak için kendine güvenmiyordu.

"Bazıları," diye cevap verdi.

Başını eğdi, yaklaştı. "Aydınlat beni."

"İllüzyon," dedi ve o konuşurken, adamın dudakları boynunun sütununda gezindi.

"Evet," diye fısıldadı, tenini keşfetmeye ve tatmaya devam ederek. "Görünmezlik mi?"

"Çok değerli."

Dudakları göğüslerinin hassas tenine doğru ilerlerken "Büyü mü?" diye nefes aldı.

"Hmm." Durakladı ve ona baktı. "Ama senin üzerinde işe yaramıyor, değil mi?"

"Hayır." Kadın cevap verirken titredi ve Hades'in ciddi soğukkanlılığını tehdit eden bir gülümseme belirdi. Bir parmağını göğsünün ortasından geçirerek havluya doladı ve göğüslerini ortaya çıkardı.

"Benim en değerli yeteneklerimden birini duymamış gibisin." Sıkı bir tomurcuğu ağzına aldı ve emdi, Persephone'nin nefesinin boğazında gürültüyle sıkışmasının tadını çıkardı. Geri çekildi ve bakışlarını onunkilerle aynı seviyeye getirdi.

"Yalanların tadını alabiliyorum, Persephone. Ve seninkiler tenin kadar tatlı." Elleri adamın göğsüne koydu ve onu itti.

"Bu bir hataydı."

Bu bir yalan değildi ve gerçeği ruhunu paramparça etti.

Persephone kalan giysilerini ve Ian'ın yaptığı tacı topladı. Onları bir kalkan gibi göğsünde tuttu, sanki olmasına izin verdiği şeyden utanıyormuş gibiydi. Merdivenlerden yukarı doğru çekilirken Hades ona baktı.

"Bunun bir hata olduğuna inanabilirsin," diye seslendi Hades ve Persephone durdu, profilini görebilmesi için başını hafifçe çevirdi. "Ama beni istiyorsun. Senin içindeydin. Seni tattım. Bu asla kaçamayacağın bir gerçek."

Ve ona umut veren de bu gerçektir, çünkü Hades ateşle sevgi inşa edebileceğini biliyordu.

Persephone'nin titreyip koşmasını izledi.

BÖLÜM XIX - HALCYON PROJE

Hades odasına ışınlandı, çırılçıplaktı, aleti gerilmişti, serbest kalmak için çaresizdi.

Beni terk etti, diye düşündü barından aşırıldığı viski şişesinden uzun bir yudum alırken. Vücudu kaskatı kesilmiş bir halde volta atıyordu. Ne kadar çok hareket ederse, ihtiyacı o kadar çok aklına geliyordu.

Siktiğimin Fates'i. Siktiğimin Minthe'si.

Kendi ilacımın tadına bakıyorum, diye düşündü. *Ben de onu terk ettim. Böyle mi hissediyordu?*

Bu düşünce aynı anda hem sevindirici hem de acı vericiydi.

Durakladı, şişeden bir kez daha içti ve kükreyen ateşe fırlattı. Şişe paramparça oldu ve bir an için alevler, içinde hissettiklerinin mükemmel bir temsili olarak kudurdu. Alevler söndüğünde kendini masaya dayadı ve parmaklarını şişmiş boyunun etrafına sardı, dişlerini sıkıp gözlerini kapattı.

Zihninin karanlığında Persephone'ye ışınlandı ve onu yatağına uzanmış, bacaklarını ayırmış, parmaklarını içine gömmüş, tıpkı ona hamamda öğrettiği gibi zevk verirken buldu. Topukları yatağa gömülmüş, sırtı dikleşmiş, nefes alış veriş ağırlaşmıştı. Çok güzeldi, açıkta kalan teni ay ışığıyla yıkanıyor; tutkunun sancıları içindeki gümüşü bir tanrıçaydı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ileri geri sallandı, elini sürerken kalçalarını yuvarladı.

"Bana beni düşündüğünü söyle," dedi Hades ve eli sikini kavradı, hafifçe okşayarak başına hücum eden zevkin tadını çıkardı.

Persephone döndü, geniş yeşil gözleri karanlıkta onunkilerle buluştu. Bu ışıktaki bile yanaklarının kızardığını görebiliyordu. Saçları yüzünün etrafına dağılmıştı ve göğüs uçları geceliğine yapışmıştı.

"Ee?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldı. "Ben de seni düşünüyordum."

Boğazından alçak sesle hırladı. "Benim yüzümden durma."

Dizlerinin üzerine kalktı ve gömleğini başının üzerine çekti. Gözleri onun güzel vücudunda, dolgun göğüslerinde ve koyu renk meme uçlarında gezindi. Onu serbest bırakmak için sürerken tutmak istediği küçük bir bel ve içine girerken ona yapışacak geniş kalçalar.

Tanrıça yeniden başladı, kendini tatmin etmek için etini ayırıyordu. Bir süre göz temasını sürdürdüler ve o aşağı yukarı hareket ettikçe, Hades kendini okşadı, onun tutkusuna, başının geriye yuvarlanmasına, göğüslerinin zıplamasına, dişlerinin alt dudaklarını ısırmasına tanık oldukça acelesi arttı. Çok geçmeden kalçaları hareket etti, elinin içine doğru itti.

"Benim için gel," diye emretti. "Gel, sevgilim."

Vücudu sarsılırken, elleri sıcak salıvermeyle dolarken kadının çığlıkları yerini kendi çığlıklarına bıraktı. Zor nefes alarak masaya yığıldı. Nefesini tutma ihtiyacına rağmen güldü.

Güldü çünkü az önce uzun hayatının en ateşli cinsel karşılaşmalarından birini yaşamıştı. Çünkü tanrıçası -gelecekteki karısı- kendini tatmin etmişti ve onu düşünmüştü.

"Bu akşamki Olimpos Galası'na neden Persephone'yi değil de Minthe'yi götürdüğünüzü söyler misiniz?"

Soru, aynada kravatını düzelten Hades'in arkasında duran Hekate'den geldi. Mor cüppesinin içinde kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duran Büyücülük Tanrıçası hiç de memnun görünmüyordu.

Olimpiyat Galası her yıl Antik Sanatlar Müzesi'nde düzenlenirdi. Bu abartılı bir olaydı ve tanrıların zenginliklerini göstermeleri için bir bahaneydi. Hades'in gitmesinin tek nedeni, etkinliğin bağış toplama etkinliği olarak ikiye katlanmasıydı. Bu yıl galanın teması

Yeraltı Dünyası, bu da Hades ve vakfının hayır kurumunun seçiminde parmağı olduğu anlamına geliyordu.

"Minthe'yi götürmüyorum," dedi Hades. "O benim yardımcım."

Persephone'ye de sormamıştı çünkü o iş için görevlendirilmişti ve Lexa'yı da yanında götürüyordu.

"Persephone'nin göreceği tek şeyin senin Minthe ile galaya gelişin olacağının farkında mısın?"

Hades geçen gece hamamda Minthe'nin onları böldüğünü düşündü. Persephone dikkatle kasıklarına bakmıştı, siki ve taşakları ağırlaşmıştı. Kafasının içinde onun sözlerini duydu. *O zaman Minthe ihtiyacın konusunda sana yardımcı olabilir.*

Hades dişlerini sıktı ve tanrıçaya döndü.

Hades, "Kolumda onunla gelmeye niyetim yok," dedi. "O Halcyon Projesini tanıtmak için orada."

Bu, Cypress Vakfı'ndaki personelinin üzerinde çalıştığı bir şeydi - ölümlülere ücretsiz rehabilitasyon bakımı sağlayacak, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. Sözlerini hala gün gibi net duyabildiği Persephone'den ilham almıştı. *Bir pazarlık talep edecekseniz, bağımlıysa rehabilitasyona gitmesi için meydan okuyun ve daha iyisini yapın, parasını ödeyin.*

Yeterince şey yapmıyordu. Gerçek amacı Yeraltı Dünyası'ndaki yaşamın ruhlar için daha iyi bir varoluş olmasını sağlamaksa, hayattayken umutları olmalıydı. Son birkaç hafta içinde Hades umut hakkında hayal ettiğinden çok daha fazla şey öğrenmişti.

Hekate kaşlarını kaldırmış bakıyordu. "Minthe bunu biliyor mu?" "Aksini düşünmesi için ona hiçbir neden vermedim," dedi Hades.

Tanrıça başını salladı. "Kadınları anlamıyorsun," dedi Hekate. "Bunu açıkça belirtmediğin sürece, yani '*Minthe, sen benim eşim değilsin*' demediğin sürece, o da aynen böyle düşünecektir."

"Peki sizi bir anda uzman yapan nedir?"

"İlişkilerle ilgilenmiyor olabilirim Hades, ama senden daha uzun yaşadım ve bu duyguların insanlığı yok ettiğini gördüm. Ayrıca," diyerek çenesini kaldırdı, "Minthe'nin kölelerine bu akşam seninle bir randevusu olduğunu söylediğini duydum."

"Köleleri mi?" diye sordu.

"Her şeyden şikayet ettiği bir grup perisi var. Persephone hakkında nasıl konuştuğunu duymalısın."

Hades'in gözleri kısıldı ve birden merakla doldu.

"Persephone hakkında nasıl konuşuyor?"

Hekate, Minthe'nin Bahar Tanrıçası hakkında söylediği korkunç şeyleri ayrıntılarıyla anlatırken gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyordu; buna Minthe'nin ona *iyilik sikicisi* demesi de dahildi - ölümlülerin, iyilik karşılığında bir tanrıyla yatan birini tanımlarken kullandıkları aşağılayıcı bir terim. Hekate konuşmasını bitirdiğinde, Hades'in tek bir sorusu vardı.

"Bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Kanıt topluyordum," dedi savunmacı bir tavırla. "Persephone'ye küfür etmelerine izin verdiğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Hades bekledi ve Hekate sonunda açıkladı.

"Ben... pikniklerini mahvetmek için zehirli kırkayaklardan oluşan bir ordu göndermiş olabilirim. İkinci kez kabarcık böcekleri gönderdim."

"İkinci kez mi? Bu birden fazla kez mi oldu?"

"Ne diyebilirim ki? Minthe kontrolden çıktı," dedi Hekate, Hades'in sorusunun gerçek doğasını görmezden gelerek, neden ona daha önce gelmemişi?

Hades Hekate'ye dönerek maskesini arkasındaki masadan kaldırdı. "Ee," dedi Hekate çekinerek. "Ne yapacaksın?"

"Minthe ile konuşacağım," diye yanıtladı Hades.

"Konuş," diye tekrarladı Hekate. "Bunu bir fırsat olarak kullanıp... ne bileyim... onu Yeraltı Dünyası'ndan kovmayacaksın değil mi?"

"Belki de kendimi yeterince açık ifade edemedim," dedi Hades ve bakışlarını Hekate'ninkilerle aynı seviyeye getirdi. "Senin de bu konuşmanın başında çok *yerinde* bir şekilde belirttiğin gibi. İnan tanrıça, Minthe ile işim bittikten sonra Persephone'ye nasıl davranması gerektiği konusunda aklında hiçbir şüphe kalmayacak."

Hades kapıyı açmak için hamle yaptı ve periyi diğer tarafta buldu. Elini kaldırmıştı, sanki tam kapıyı çalmak üzereyken onu yakalamıştı. Zümrüt rengi giysiler içindeydi ve kulakları ile boynunda ağır mücevherler asılıydı.

"Ah," dedi genişçe gülümseyerek, gözleri hâlâ arka planda kalan Hekate'ye kaydı. Hades'e yeniden odaklanmadan önce gözleri hafifçe kısıldı. "Ben... hazır olup olmadığını görmeye geldim."

"Fazlasıyla," diye yanıtladı Hades ve su perisi tepki veremeden büyüsünü toplayıp ışınlandı. Eski Sanatlar Müzesi'nde, akşam yemeğinin verileceği balo salonunun hemen dışında belirdiler.

Hades maskesini sabitlerken, "İyilik olsun," dedi.

Minthe ona baktı, yüzünde endişe ve korku karışımı bir ifade vardı. "Affedersiniz?"

"Bu kelimeleri tanımadığını mı iddia ediyorsun?" Hades sordu. Minthe'nin söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Persephone hakkında kötü konuştuğunu bir daha duyarsam, bana son kez yardım etmiş olacaksın," dedi Hades. "Yeterince *açık konuştum* mu?"

Su perisi çenesini kaldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu ama sessizliğini korudu, muhtemelen kötü niyetli davranışının ortaya çıkmasından dolayı utanmış ve kızmıştı. Hades salondan çıktı ve balo salonuna girdi. Merdivenlerden inen Persephone'nin altın taçlı ve ateşten giysiler içindeki görüntüsüyle karşılaştı.

Açıkça ve aklıkla baktı. Elbisesi vücudunu sarıyor, onu çıplak gördüğünü, ona en mahrem şekilde dokunduğunu, adını soluduğunu duyduğunu hatırlatıyordu. Şişe yeşili gözleri vücudunu takip edip onu içten dışa doğru ateşlerken onun da benzer şekilde düşündüğünü biliyordu ve sonra düşünceleri kaosa dönüştü ve elbisenin altında bir şey giyip giymediğini merak etti.

Ama baktıkça gözleri karardı. Minthe yanına doğru yürürken Hades kaskatı kesildi ve elbisesinin hışırtısı kulaklarını bilenmiş çelik bir bıçak gibi tırmaladı.

Su perisini tanımadı ama bunun bir önemi yoktu. Persephone'nin yüzündeki ifadeyi anlamıştı. Hekate'nin tahmin ettiği şeyi, yani bir araya geldiklerini varsaymıştı. Hades, Hekate'nin kendini beğenmiş sesini duyabiliyordu.

Sana söylemiştim.

Persephone şarabını yudumladıktan sonra kalabalığın içinde kayboldu, Lexa da hemen arkasından onu takip etti.

Minthe, "Sanırım az önce küçümsendin," diye yorum yaptı.

Hades'in ruh hali karardı ve Persephone'yi görüş alanı içinde tutmak için kalabalığın arasından sıyrıldı. Çok geç olmadan açıklama yapmak istiyordu ama yolu Poseidon tarafından kesilmişti. Tanrı gösterişli bir takım elbise giymişti ve saçları okyanus dalgalarını andıran bir şekle sokulmuştu. Hades onun gülünç görüldüğünü düşündü ve Thanatos'un onun saçları hakkında ne düşüneceğini merak etti.

"Kardeşim," dedi Poseidon ve omzunun üzerinden Persephone'nin Hermes'le birlikte durduğu yere baktı. "Seni birinden mi uzak tutuyorum?"

Hades cevap vermedi.

"O çok güzel," dedi. "Maskeyle bile söyleyebilirim. Belki ondan bıktığında paylaşsın."

Hades bakışlarını kısarak başını eğdi ve kardeşine bir adım daha yaklaştı. Boyları eşitti ama cüsseleri aynı değildi. Poseidon daha iriydi ama Hades daha güçlüydü. Eğer Poseidon'un bir hatırlatıcıya ihtiyacı varsa, Hades bunu seve seve yerine getirirdi.

"Eğer bir daha ona doğru bakarsan, seni lime lime eder ve leşini Titanlar'a yediririm," dedi Hades. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

Poseidon eğlenmiş gibi baktı, su rengi gözleri parlıyordu ve sarı kaşlarını kaldırdı. "Çok mu bölgecisin kardeşim?"

"Bu bir şey değil. Onu boğulmaktan kurtardığımda ne yaptığını görmeliydin," dedi Hermes, kanatlarını yere sürüyerek etraflarında dolanırken. Hades bir adım geri çekildi.

"Kadının etrafında bir daire çizerek işedi mi?" Poseidon sordu.

Hades'in çenesi gerildi ve karanlık bakışlarını Hermes'e çevirdi, Hermes tam ağzını açmaya başlamıştı ki Hades'e bakıp kapattı. Hermes'in ne söylemek üzere olduğunu, Persephone'yi bir pazarlıkla başka bir şekilde işaretlediğini biliyormuş gibi bir his vardı içinde.

"Sorun nedir, kardeşim? Gözünün kayacağından mı korkuyorsun?"

Hades içinde karanlığın yükseldiğini hissetti. Gözleri kafatasından çıkarılıp odanın bir ucundan diğerine fırlatıldığında Poseidon'a gezgin gözlere sahip olmanın ne demek olduğunu gösterecekti.

Ancak Poseidon, arkasında beliren Minthe tarafından kurtarıldı. Kolunu Poseidon'un kolunun arasından geçirdi ve sevimli bir gülümseme sundu.

"Poseidon," dedi boğucu bir sesle. "Uzun zaman oldu."

Deniz Tanrısı ona baktı ve geniş, yırtıcı bir gülümseme sundu. "Minthe. Büyüleyici görünüyorsun."

Poseidon'un kolunu çekti. "Masanızı buldunuz mu?" diye soruyordu. "Yardım etmekten çok mutlu olurum."

Dönerken Hades'e *olay çıkarma* dercesine ters ters baktı. Onlar gittikten sonra Hermes konuştu.

"Poseidon'un bir pislik olmasını istemiyorsan, onu kışkırtmamalısın." Hades Fesat Tanrısı'na baktı. "Persephone sana ne dedi?" Hermes kaşlarını kaldırdı. "Sevgili kavgası mı?"

Ters ters baktı.

"Seninle göz göze geldiği için ona seslendim ve o da bunu inkâr etmeye çalıştı ama hepimiz bunu gördük - ikiniz de gördünüz, ekleyeyim - ve hepimiz rahatsız olduk. Senin aşka inanmadığını düşündüğünü biliyor muydun?"

"Ne?"

Hermes, gözleri odanın içinde dolaşırken, "O da bu konuda oldukça kırgın görünüyor," diye ekledi. "Ah! Kirazlar!"

Havalanmaya başladı ama durdu ve Hades'e baktı.

"Eğer tavsiyemi istersen..."

Hades konuşmadı ama konuşmak da istemiyordu.

"Söyle ona."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Onu sevdiğini, seni aptal." Hermes gözlerini devirdi. "Bunca yıl yaşamışsın ama en ufak bir farkındalığın yok."

Hermes oradan ayrıldı ve Hades Persephone'yi tekrar aramaya başladığında artık orada değildi. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti ve parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. Kafasında bir sürü kelime dönüp duruyordu; Hekate'den, Minthe'den, Poseidon'dan ve Hermes'ten gelen kelimeler. Garip bir şekilde, Hekate'nin uzun zaman önce söylediği bir şey şimdi zihninde yankılanıyordu.

Persephone'nin aşk için umudu var ve siz bunu doğrulamak yerine onunla alay ettiniz. Tutku aşkı gerektirmez mi? Aklından ne geçiyordu?

Olmamıştı, sorun da buydu.

Neden onun böyle yanlış bir şey düşünmesine izin verdim? diye düşündü ve sonra kendi kendine cevap verdi. *Çünkü kalbimdeki gerçeği -her zaman sevmeyi ve sevilmeyi arzuladığımı- açığa vurmaktan korktum.*

Kalbini korumayı, etrafına öyle kalın bir kafes örmeyi umuyordu ki hiçbir şey -Persephone ve onun merhameti bile- içeri giremesin. Ama şimdi, kalbine yakın olmasını istediği tek kişi oydu. Aradığı onun merhametiydi. İsteddiği onun sevgisiydi.

Çünkü sevdiği oydu.

Bu kelimeler göğsüne saplandı ve orada bir bıçak gibi büküldü. Ağrıyı tüm vücudunda, ayaklarının altında ve parmaklarının ucunda hissetti. Kendini titrek, çığ ve savunmasız hissediyordu. Kalabalığın üzerinden, tam da şu anda, en tuhaf yerde tamamen değişmiş olduğu gerçeğinden bihaber olan ölümlülere ve ölümsüzlere baktı.

Bu farkındalığı neden başka bir yerde yaşamadı? Belki de Yeraltı Dünyası'nda? Persephone'nin üzerinde durmuş, siki onun girişini yoklarken?

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldandı.

"O da neydi?" Minthe onun yanında belirerek sordu.

Hades ona baktı. "Umarım Poseidon yardımınızı zevkli bulmuştur."

"Kıskandın mı,
Hades?" "Pek
sayılmaz," diye
yanıtladı.

"Bana hakaret etme," diye tersledi Minthe. "Bunu senin için yaptım. Yaptığım her şey senin için."

Birbirlerine baktılar. Hades ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Minthe'nin ona karşı olan hislerini bilmiyor değildi ve itiraf etmeliydi ki bu hislerle hiçbir zaman iyi başa çıkamamıştı.

"Minthe-"

"Duyuru zamanının geldiğini söylemeye geldim," diyerek onun sözünü kesti. "Yerini almalısın."

Elbisesini ellerinin arasına aldı ve dönerek sahneye doğru yürüdü. Hades gölgelerde kalarak arkasından geldi, Minthe takdim edilip sahneye çıkarken onun varlığı görmezden gelindi. Konuşurken neredeyse neşeli görünüyordu, az önceki hayal kırıklığından eser yoktu ama kalp kırıklığını Hades'ten saklayamıyordu. Bunu ince yollardan görebiliyordu - yeterince parlak olmayan gözler, yeterince geniş olmayan bir gülümseme, yeterince uzun olmayan omuzlar.

"Hoş geldiniz," dedi. "Lord Hades bu yılın hayır kurumu olan Halcyon Projesi'ni açıklamaktan onur duyar."

Işıklar karartıldı ve bir ekran indirilerek proje hakkında kısa bir video oynatıldı. Hades duygusal biri değildi ama bu proje onun tüm kalbiyle katıldığı bir projeydi. Belki de Persephone'den esinlendiği için ya da binanın tasarımında, teknolojinin seçiminde ve tesisin sağlayacağı hizmetlerde yoğun bir şekilde yer aldığı içindi. Vakfının yöneticisi Katerina ona her soru sorduğunda, Persephone'yi düşünerek cevap veriyordu. Persephone'nin bundan gurur duyacağını, sözlerinin onun için ne kadar önemli olduğunu göreceğini umuyordu.

Hades karanlıkta sahneye doğru ilerledi ve ışıklar yandığında, kendisini görünce tezahürat yapan bir kalabalığın önünde durdu. Onlar sessizleşirken, o konuştu.

"Günler önce *New Athens News*'da bir makale yayınlandı. Bir tanrı olarak performansıma yönelik sert bir eleştiriydi, ancak bu öfkeli sözlerin arasında nasıl daha iyi olabileceğime dair öneriler de vardı. Bunu yazan kadının bu fikirleri ciddiye almamı beklediğini sanmıyorum ama onunla vakit geçirdikçe her şeyi onun gibi görmeye başladım." Sırıttı, kıkırdadı, nasıl olduğunu düşündü

ölümlüleri savunurken olabildiğince sertti. "Hatalı olduğum konusunda bu kadar tutkulu biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım, bu yüzden onun tavsiyesine uydum ve Halcyon Projesi'ni başlattım. Sergiyi gezerken, Halcyon'un kayıplar için karanlıkta bir alev görevi göreceğini umuyorum."

Tanrılar ve ölümlüler ayağa fırlayıp alkış tutarken, Hades spot ışıklarından rahatsız olarak geri çekildi. Gecenin geri kalanında karanlığa karışmak istiyordu ama Persephone'nin proje hakkında ne düşündüğünü de bilmek istiyordu. Bir sıra insan sergiye doğru ilerlerken kenara çekildi, gözleri ona dik dik bakan Afrodite'ne takıldı, muhtemelen Adonis'e yönelttiği tehdit yüzünden onu affetmemişti.

Bakışlarını kaçırıp Persephone'yi aradı ve onu masasında buldu. Yüzündeki ifadeyi tanıdı, tıpkı Nevernight'a ilk geldiği zaman gördüğü gibi.

Tereddüt ediyordu.

Neredeyse herkes içeri girene kadar yaklaşmadı ve o içeri girdiğinde Hades de onu takip etti, yanında yürümek için cazibesini çağırdı. Onu bu şekilde gözlemlemek müdahaleci ama aynı zamanda samimi hissettirdi ve sergiyi gezerken, her posterde durup bina ve bahçelerin konsept çizimlerine, Yeni Yunanistan'daki bağımlılık ve akıl sağlığının mevcut durumu ve bu rakamların Büyük Savaş'tan bu yana nasıl arttığına dair istatistiklere bakmak için zaman ayırırken yüzündeki dingin ifadeye hayran kaldı.

En uzun süre, gerçek binanın ve ağaçlar, bahçeler ve gizli patikalarla dolu geniş arazinin 3D baskılı modelinde oyalandı. Ona yaklaşmayı düşündü, ama yüzündeki ifadeye güzel bir şey vardı - düşünceli ve nazık bir şey - ve onu rahatsız etmek istemedi, bu yüzden ayrıldı.

Hades serginin dışında kardeşi Zeus'u buldu. Gök Gürültüsü Tanrısı sırtıyor, Hera'nın yanında yarı giyinik bir halde dururken, genellikle canlandırmaya çalıştığı modern insandan çok eski Tanrılar Kralı'na benziyordu.

"İyi oynadın kardeşim." Hades'in sırtını sıvazladı ve tanrı onu yumruklamamak için parmaklarını yumruk yaptı. "Tüm dünya senin *merhametine* bayılıyor."

Hera sıkılmış bir sesle, "Aferin," dedi. Hades'in gözleriyle kısa bir süre göz göze geldikten sonra boynunu bükerek odanın diğer ucuna baktı, kolu hâlâ kocasının kine dolanmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun Zeus?" Hades sordu.

"Ölümlü!" diye bağırdı. "Onun iftirasını kendi yararına kullanıyorsun. Dahice, gerçekten."

Hades ters ters baktı. Bunu kendini daha iyi göstermek için bir fırsat olarak görmemişti ve kardeşinin niyetini bozmasından nefret ediyordu ama bu şaşırtıcı değildi.

"Böyle bir övgü ya da ilgi istemiyorum," dedi Hades. Persephone'nin haklı olduğu noktalar vardı ve o da dinledi.

Zeus, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi Hades'i yanından dürterek, "Tabii ki paylaşmadın," diye takıldı. "İtiraf etmeliyim ki, Gala'nın senin krallığının temasıyla yapılacağını duyduğumda beklentilerimi düşük tutmuştum, ama bu... bu güzel."

"Ne övgü ama," dedi Hades kayıtsızca. "İzin verirsiniz, bir içkiye ihtiyacım var."

Hades kardeşini ve Hera'yı atlatıp doğruca bara yöneldi. Bir viski ısmarladı ve burada daha ne kadar kalması gerektiğini düşünerek hızla içti. Bu insanlar onun için ya da hayır işi için gelmemişlerdi. Moda, içki, dans ve eğlence için gelmişlerdi ama bu Hades'in eğlence anlayışı değildi. Geceyi Persephone'nin bacakları arasında, zevk alarak ve vererek geçirmek istemişti.

Bu düşünceyle arkasını döndü ve skandal düşüncelerinin nesnesini birkaç adım ötede buldu. Gözleri hemen kızın çıplak sırtına takıldı ve kızın havuzda ona karşı nasıl zevk için çırpındığını düşündü. Yaklaştı ve onu hissettiğini biliyordu çünkü kız doğrudu ve başını çevirdi, böylece yüzünün yan tarafını görebildi - narin burnu ve güzel dudakları.

"Eleştirmek istediğiniz bir şey var mı, Leydi Persephone?" diye sordu.

"Hayır," dedi sessizce, düşünceli bir şekilde. "Halcyon Projesi'ni ne zamandır planlıyorsunuz?"

"Uzun sürmez."

"Çok güzel olacak."

Yakınına eğildi, parmaklarıyla omzunu sıyırdı, sırtından aşağıya doğru kıvrılan siyah aplikenin kenarlarında gezindi. Kadın sıcaktı, teni yumuşaktı ve ten tene her dokunduklarında titriyordu.

"Karanlığın bir dokunuşu," diye mırıldandı, parmakları kolunun iç kısmından aşağı inerek onunkilere dolandı. "Dans et benimle."

Yüzünü ona döndü, başını eğerek bakışlarının buluşmasını sağladı. Adam onun parlak ruhunu açıkça görebiliyordu ve karanlığı ona doğru çekildi.

"Pekala."

Elini dudaklarına götürdü ve onu yere indirmeden önce parmak eklemlerini öptü. Onu kendine çekti, kalçaları birbirine değdi ve boğazının altından hırladı. Aleti gerildi, ona hamamları ve onun içinde olmayı ne kadar çok istediğini hatırlattı. Onu şimdi öpüp Yeraltı Dünyası'na götürse medyada ne tür manşetler atılacağını merak ediyordu.

Hades Persephone'yi kaçırıyor, diye düşündü, parmakları onun parmaklarını ve kalçasını sıkıca sarmış, dans ederken ona rehberlik ediyordu, bakışları hiç ayrılmıyordu, aralarındaki sıcaklık artıyordu, o konuştuğunda buz gibi soğuk bir cehenneme dönüşüyordu.

"Minthe ile dans ediyor olmalıydın."

Dişlerini sıktı. "Onunla dans etmemi mi tercih edersin?" "O senin flörtün."

"O benim randevum değil." Hayal kırıklığını kontrol etmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Size söylediğim gibi o benim asistanım."

"Asistanınız galaya kolunuzda gelmiyor."

Hekate'nin konuşurken söylediği sözleri anladı ve öfkelenildi. "Kıskanıyorsun," dedi Hades sırtarak.

"Ben kıskanç değilim!" Gözleri parladı. "Kullanılmayacağım, Hades." Kaşlarını çatı. "Seni ne zaman kullandım?" Sessiz kaldı, hayal kırıklığı hissediliyordu.

"Cevap ver, tanrıça."

"Onunla yattın mı?"

O dondu kaldı ve zemini paylaşan diğer herkes de dondu kaldı. "Görünüşe göre bir oyun istiyorsunuz tanrıça."

"Bir oyun oynamak ister misin?" Ellerini onunkilerden çekti. "Şimdi mi?"

Sorusuna cevap vermesinin tek yolu buydu ve o da bunu biliyordu. Tutması için elini uzattı, gözleri parlıyor, aralarındaki bağlantıyı yeniden kurması için yalvarıyordu.

Benimle Yeraltı Dünyası'na gel, diye düşündü. *Aynı şekilde geri dönmeyeceksin.*

Kararını verdiğini anlamıştı çünkü bakışları sert ve kararlı bir hal almıştı; istediği şeyi elde edecekti. Sonra parmakları onunkilere dolandı ve gülümseyerek Yeraltı Dünyası'na ışınlandı.

BÖLÜM XX - BİR OYUN TUTKU

Hades ofisinde belirdi, eli hâlâ Persephone'ninkiyle sarmaş dolaştı. Vücudu beklentiyle gerilmişti ve zihni bu gecenin olasılıklarıyla dönüp duruyordu. Minthe ile olan ilişkisini öğrenmeye neden bu kadar hevesliydi? Cevap verirse, ona boyun eğecek miydi?

Bir an birbirlerine baktılar ve Hades onun elini bıraktı, parmakları avucunu takip ediyordu. Maskesini çözmek için uzandı. Hareket samimi ama doğru geldi ve hiç bu kadar özlem hissetmemişti. Midesinin alt kısmında kıvrıldı ve boğazını sıktı.

"Şarap?" diye sordu bara yaklaşp kendi hantal maskesini çıkarırken.

"Lütfen." Sessizce konuştu ve göğsü, onu doldurması için yalvarırken dilinin üzerinde duran bu kelimeyi hayal ederken ağırlaştı.

Ona bir bardak doldurdu ve ona doğru uzattı. Kadın kadehi aldı, zarif parmakları kadehi yudumlarken sapının etrafında kıvrıldı. Hades bir an onu izledi, ağzı ve dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarıya kaçışı dikkatini dağıtmıştı. Bakışları tenini yakıyordu, gözleri açlıktan ölüyordu.

"Aç mısın?" diye sordu. "Galada zar zor yedin."

Gözleri kısıldı. "Beni mi izliyordun?"

"Sevgilim, beni izlemiyormuşsun gibi davranma. Üzerimdeki bakışlarını boynuzlarımın ağırlığını bildiğim gibi biliyorum."

Kızarak gözlerini kaçırdı. "Hayır, aç değilim."

Yazık, diye düşündü, kendine bir bardak viski doldururken.

Kendilerini şöminenin önündeki masanın iki ucunda buldular, masanın ortasında bir deste iskambil kağıdı duruyordu.

"Oyun mu?" diye sordu Hades kartlara uzanırken. "Poker," diye yanıtladı Hades, kutuyu açıp kartları karıştırırken. Kadın bir nefes aldı. "Bahisler?"

Onun sorusu üzerine hava yoğunlaştı ve Hades bir gülümseme sundu. "En sevdiğim kısım. Bana ne istediğini söyle."

"Eğer kazanırsam, sorularıma cevap vereceksin."

Yapacağı bahsin bu olduğunu biliyordu.

Kartları karıştırmayı bitirdiğinde "Dağıt" dedi. "Eğer kazanırsam, kıyafetlerini istiyorum."

Şok olduysa da bunu belli etmedi. "Beni soyamak mı istiyorsun?" "Sevgilim, bu sana yapmak istediklerimin sadece başlangıcı."

Dudaklarının kıvrılışını hayal etmiş miydi? "Bir galibiyet bir parça giysiye eşit midir?"

"Evet," dedi, elbisesine -o muhteşem saten kumaş parçasına- bakarak. Giydiği tek şeyin bu olmasını umuyordu. Sonra eli dikkatini çekti, kolyesinin zincirini göğüslerinin arasına daldırdı.

"Peki ya mücevherler? Bunu soyunmak olarak mı görüyorsunuz?"

İçkisini yudumladı. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"O taç başımdayken seni becermek istediğime karar verebilirim."

Artık sırtışını tahmin etmek mümkün değildi; güzel yüzünde muziplik dolu bir ifade vardı. "Kimse sevişmekle ilgili bir şey söylemedi Lord Hades."

"Hayır mı? Yazık."

Masanın üzerine doğru eğildi ve ona göğüslerinin tam görüntüsünü sundu. Adam içten içe inledi. "Pazarlığınızı kabul ediyorum."

Kaşları kalktı. "Kazanma yeteneğinden emin misin?"

"Senden korkmuyorum, Hades."

Asla, diye düşündü. En karanlık anlarında bile onun kendisinden korkmasını asla istemezdi. Sorun şu ki, onu hiç o şekilde görmemişti - öfkeli, saldırgan ve şiddet yanlısı. Bu ifadenin doğruluğunu görmek için beklemek gerekiyordu.

Persephone titredi.

"Soğuk mu?" diye sordu, ilk eli dağıtırken.

"Ateşli," diye mırıldandı ve gülümsedi, gözleri tutku doluydu. Hades elindeki kartları yere bıraktı - bir çift papaz.

Ona kaybettiğini söyleyen dudaklarının duruşuydu ve kartlarını yere bıraktığında bunu onaylamıştı. Gülümsedi ve şehvet damarlarından geçerek doğruca sikine ulaştı. Onu değerlendirdi, vücudunu taramak için zaman ayırdı, ne alacağına karar verdi.

"Sanırım kolyeyi ben alacağım."

Çözmek için uzandığında, adam onu durdurdu. "Hayır, bana bırak."

Hades yaklaşırken ellerini kucağına bıraktı. Hades kadının gür saçlarını avuçlarının arasında toplayıp omzunun üzerinden geçirirken parmakları karıncalandı. Zinciri çözdü, metalin göğüslerinin arasına düşmesine izin verdi, köprücük kemiği boyunca öpüşürken kızın içine çekişini sevdi.

"Hâlâ sıcak mı?" diye sordu tenine

karşı. "Bir cehennem."

Neredeyse onun seks kokusunu alabiliyordu.

"Seni bu cehennemden kurtarabilirim." Dudakları kadının boynunda gezindi.

"Daha yeni başlıyoruz," diye fısıldadı.

Hayal kırıklığı ağırdı ama yine de sikiinde oluşan baskı kadar ağır değildi. Bir kahkaha atmaya başardı ve geri çekildi, başka bir el için hazırды, şimdiden bir sonraki isteğinin ne olacağını düşünüyordu.

Persephone'nin kazanması dışında.

Kartları masanın üzerine koyarken sırtıttı.

Hades memnun değildi, her şeyden çok sabırsızdı. Onu çıplak, önüne serilmiş olarak istiyordu. Taşaklarına kadar içine girmek istiyordu. "Sorunuzu sorun tanrıça. Başka bir el oynamak için sabırsızlanıyorum."

Kadının ne söyleyeceğini biliyordu ve bunu aradan çıkarmak istiyordu. "Onunla yattın mı?"

Bu sorudan nefret ediyordu çünkü ona kendisinin farklı bir versiyonunu hatırlatıyordu. Umutsuz ve kayıtsız hisseden bir halini. Herhangi bir aidiyet ve ihtiyaç duygusunu yeniden canlandırmaya çalışan biri ve Minthe'ye dönmüştü. Gururlu değildi ama Minthe'nin istekli olacağını biliyordu.

Sadece samimiyetsizliği yüzünden değil, ona haksızlık ettiği için de pişmanlık duyduğu bir karardı bu. Onunla bir ilişki kurmaya hiç niyeti yokken ona umut vermişti ve bu tam da onun beklediği şeydi ve çiftleşmelerinin ardından ona asla kraliçe olarak yanında oturamayacağını söylemişti.

Bu yüzden soruyu dilinde acı bir tatla cevapladı. "Bir kez."

Gözle görülür bir şekilde soldu ve Hades birden Persephone'nin bu soruya ne kadar duygusal yaklaştığını anladı. Bu kadınla birlikte olması onun için bir anlam ifade ediyordu ama bu onu reddedeceği anlamına mı geliyordu?

"Ne kadar zaman önce?"

"Çok uzun zaman önce, Persephone."

Cevap için bir tur daha beklemesini isteyemezdi. Onun için bu kadar önemliken bu adil görünmüyordu.

Bunu duyunca gözlerini kaçırdı.

"Sen... kızgın mısın?" diye sordu.

"Evet." Dürüstlüğü karşısında şaşırdı, bakışlarını karşılayıp şaşkınlığını ifade ettiğinde de şaşırdı. "Ama... nedenini tam olarak bilmiyorum."

Kadının aklından neler geçtiğini hayal etmeye çalıştı ama kendini onun başka bir adamla sikiştiğini düşünürken bulduğunda, bunun yanlış bir hareket tarzı olduğuna karar verdi. Bu düşünce sadece onun şiddetini artırmaya yarıyordu. Bunun yerine kartlara odaklandı ve bir el daha dağıttı.

Bu kez o kazandı ve sandalyesine yaslanıp önündeki tanrıçayı düşünmeye başladı. El koyacak pek bir şey yoktu ama hoşuna giden şey almak değildi. O düşünürken aralarındaki havayı ateşleyen gerginlikte ve Persephone bekledi. Sonunda ayağa kalktı ve Persephone o yaklaşırken doğruldu, boynu onun bakışlarını tutmak için gerildi.

"Küpeleri alacağım, sevgilim."

Nefes almıyordu. Bunu biliyordu çünkü ona doğru eğildiğinde göğsü hareket etmiyordu, bu yüzden dudakları kulağına değdiğinde "Nefes al" diye fısıldadı.

Ve onun keskin nefesiyle ödüllendirildi. Dudaklarını küpelerinin etrafına doladı ve kulaklarından çıkarıp arkalarını avucunun içine aldı. Küpeleri çıkardıktan sonra dilini küpelerin olduğu yere götürdü ve dişleriyle sıyırdı, ellerinin masanın kenarını kavradığını fark etti.

Bir sonraki raunt için yerine dönerken, bu kadını hediye eden ve onu elinden alabilecek olan Kader'e bunun son raunt olması için dua etti. *Bırakın onu alayım.* Burada, şimdi, giysiler, cevaplar ve hayatlarının geri kalanı için pazarlık yapmayı kabul ettikleri bu masada.

Ancak Kader böyle bir duayı ya da Hades'in öfkeli ereksiyonunu dindirmeyi kabul etmedi, çünkü Persephone kazandı.

"Görünmezlik gücün," diye başladı, sanki bildiğine şaşırmasını bekliyormuş gibi ona bakarak. "Hiç beni gözetlemek için kullandın mı?"

Hades onun sorusunu, özellikle de *casus* kelimesini dikkatle değerlendirdi. Bu bağlamda kulağa bir suçlama gibi gelen bir kelimeydi ve bu akşam sergiyi keşfederken onun yanında oyalandığı zamandan gelmediğini hissediyordu. Bu farklı türden bir yakınlıktı.

Bu sorunun kökleri, Hades'in Persephone'yi mastürbasyon yaparken izlediğı geceye dayanıyordu; o da bu manzara karşısında kendini tatmin etmişti.

Aslında görünmezlik değil, ruhu yansıtmayı içeren farklı bir güç kullanıyordu. Ayrıca, onun orada olduğunu biliyorsa buna gerçekten casusluk denebilir miydi?

"Hayır," diye cevap verdi sonunda.

"Ve beni gözetlemek için görünmezliği asla kullanmayacağına söz verirsiniz?"

Onu takip etmek için kullanabileceğı tek yöntem bu değildi ve eğer birinden vazgeçmek zorunda kalacaksa, bu görünmezlik de olabilirdi. Yakında, nereye giderse gitsin, onun varlığını isteyeceğini umuyordu.

"Söz veriyorum."

Persephone başka bir soru sorduğunda elleri kartların üzerinde esnedi. "Neden insanların senin hakkında böyle korkunç şeyler düşünmesine izin veriyorsun?"

Kartları karıştırırken cevap vermemeyi düşündü ama onu eğlendirmeye karar verdi... ve bacaklarının arasında büyüyen rahatsızlığın kaynağından uzaklaştı.

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü kontrol edemem."

"Ama senin hakkında söylenenleri yalanlayacak hiçbir şey yapmıyorsun." Bu konuda sinirli görünüyordu ve bu da Hades'in ilgisini çekti.

Kaşlarını kaldırdı. "Sence kelimelerin bir anlamı var mı?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve adam bir el daha dağıttı.

"Onlar sadece kelimelerdir. Kelimeler hikayeler uydurmak ve yalanlar üretmek için kullanılır ve bazen de gerçeğı anlatmak için bir araya getirilirler."

Dünya sözcükler üzerine kurulmuştur - tanrıların sözcükleri, düşmanların sözcükleri, aşıkların sözcükleri.

"Kelimelerin sizin için bir ağırlığı yoksa, neyin var?"

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, tüm dünyanın değiştığını hissetti ve ona yaklaştı. Kız onun bakışlarını tuttu, aralarındaki hava sıcak ve ağır bir şeye dönüştü. Hades gözlerini onun önündeki masaya serdiği kartlara dikti; floş royal.

"Motor, Leydi Persephone." Sesi titriyordu, bir kibrit çakılmış gibiydi. "Eylemin benim için bir ağırlığı var."

Onunla buluşmak için ayağa kalktı, dudakları çarpıştı, kolları ve dilleri birbirine dolandı. Hareketleri çılgıncaydı, sanki yeterince hızlı ya da yeterince sert bir araya gelemiyorlardı. Sonunda Hades onun kalçalarını kavradı ve oturmak için döndü, onu kucağına çekerek üzerine oturmasını sağladı. Askıları kollarından aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkarırken, meme uçları gerginleşene kadar onları yoğururken, giydiği bu elbisenin seks için yapılmış olduğunu düşündü. Persephone'nin nefesi kesildi, dudağını ısırды ve boğazının derinliklerinden bir hırıltı yükseldi. Kalçaları onunkilere karşı yuvarlandı ve kısa bir an için, hareketin ortaya çıkardığı sürtünmenin tadını çıkararak hareket etmesine yardım etti. Ama göğüsleri ona doğru bastırdı ve kendini oraya çekilmiş buldu, her bir mükemmel küreyi eline aldı ve ağzıyla yuttu. Persephone tatmin edici bir inilti çıkardı, başı öne arkaya sallanıyor, parmakları yüzünde gevşeyene kadar saçlarında pervasızca dolaşıyordu. Kısa süre sonra, duyabildiği tek şey onun ağır nefes alışları, değerli inlemeleri, hayal kırıklığına uğramış hırıltılarıydı ve hareket etti, onu masanın üzerine çekti, elleri dizlerinin üzerinde, onları gidebildikleri kadar açıyordu.

Birbirlerine baktılar, Persephone dirseklerinin üzerinde yükselmiş, Hades onun üzerine eğilmişti.

"Beni hamamda bıraktığından beri her gece seni düşündüm," dedi, ereksiyonunu onun sıcaklığına bastırarak ve sesi alçaldı, hissettiği arzuyla bulanıklaştı. "Beni çaresiz bıraktın, sadece sana olan ihtiyacımla şiştim." Durakladı ve kızın dizine bir öpücük kondurdu. "Ama ben cömert bir aşık olacağım."

Öpücüklerini kalçasının iç kısmından aşağıya doğru takip etti, ortasına ulaşana kadar diliyle takip etti. Orada, onu birbirinden ayırdı, hassas pembe etini ve ağrıyan klitorisini ortaya çıkardı ve diliyle dokundu, yarığından aşağı yalamadan önce onu daire içine aldı. Kadın onun altında kıvrandı ve ona doğru uzandı, ama adam onun bileklerini kavradı ve bacaklarının arasındaki yerinden ona bakarak yanlarında tuttu.

"Cömert bir aşık olacağımı söyledim, nazik değil."

Onun seksine geri döndü, diliyle sıyırdı, sıcaklığını yaladı, içine battı, tüm bu süre boyunca kalçalarını yerinde tuttu, ona bastırdı, kötü inlemeleriyle teşvik etti. Çok geçmeden parmakları da diline katıldı ve onun sıcaklığının derinliklerine gömüldü. Kız bir fırın gibiydi ve adam çalışırken kasları onun etrafında kenetlendi, klitorisini ağzına alırken içeri girip çıktı, ta ki kız dağılıp onun adını söyleyene kadar.

Hiç vakit kaybetmeden onu ağzına götürdü. İhtiyacını dudaklarında tatmasını istiyordu. Ağızları çarpıştığında, elleri düğmelere gitti

Ama kız gömleğini çıkaramadan adam onu durdurdu, geri çekildi ve elbisesini düzeltti.

"Ne yapıyorsun?"

Bir an için kadının gözlerinde korkunun parladığını gördü, sanki onun gidebileceğini düşünüyordu.

Çok fazla bencildi. "Sabır, sevgilim,"

Onu kollarına aldı ve çalışma odasından çıkıp saray koridorlarına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Odama," dedi adam.

"Ve sen ışınlanamıyor musun?"

"Tüm sarayın rahatsız edilmememiz gerektiğini bilmesini tercih ederim."

Bu gülünç bir erkeklik gösterisiydi, onun üzerinde hak iddia ettiğinin ilkel bir gösterisiydi ama bu gece bütün şatonun ayağa kalkmasını istiyordu, halkının zihninde Persephone'nin dokunulmaz olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamak istiyordu

Odasına girdiklerinde, onu yakınında tutarak yere indirdi. Onu inceledi, gözleri herhangi bir tereddüt belirtisi arıyordu. En büyük korkusu onun pişmanlığıydı ve bu yüzden ona bir çıkış yolu verdi.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi.

Elleri göğsünde düzleşti, ceketi kolundan aşağı kayana kadar omzunun üzerinden geçti. Ceketi pazılarının üzerinden çekmek için biraz manevra yapması gerekti. Ceketi çıkardıktan sonra onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Seni istiyorum. İlkim ol, her şeyim ol."

Onu önce tatlı tatlı öptü, dudaklarının kendi dudaklarına değmesinin tadını çıkardı, ama Persephone'nin elleri karnının üzerinde ve doğrudan sikine doğru dolaştı. Onu tuttu ve daha sert öptü, elleri başının arkasını kavradı, ağzını gidebildiği kadar açmaya çalıştı, ta ki artık giyinik olmaya dayanamayana kadar.

Geri çekildi ve onu etrafında döndürdü, elbisesinin fermuarını açtı ve önünde çıplak durana kadar düzgün kalçalarından aşağı indirdi, sadece tacı ve topuklu ayakkabılarını giydi.

Bunun mümkün olduğundan emin değildi ama siki kalınlaştı ve iniltisi duyulabilir hale geldi. Kadının etrafında bir daire çizdi, kasları sıkılaştı, parmakları esnemişti. Onun içinde olmak için sabırsızlanıyordu.

"Çok güzelsin, sevgilim."

Adamın eli kızın boynunu kavradı ve parmakları gömleğinin düğmelerini karıştırırken onu öptü. Kız bir hayal kırıklığı çılgılığı atıp kumaşı çekiştirdiğinde, gömleğinden sıyrılırken kıkırdayarak kontrolü ele aldı.

Midesinin çukurunda içi boş bir açlık patladı ve ona doğru uzandı, ama kadın bir adım geri çekildi. Hades durdu, çenesi gerildi, zihni sonuçlara atladı. Bunu istemediğine mi karar vermişti? Ama ona öyle bakıp da onu nasıl reddedebilirdi?

"Cazibeni bırak," dedi. Adam merakla başını eğdi.

Çıplak omzunu silkti. "Sen beni bu taçla becermek istiyorsun; ben bir tanrıyı becermek istiyorum."

O kim oluyordu da bir kraliçeyi reddediyordu? "Nasıl isterseniz."

Cazibesi bir gölge gibi kayboldu ve sık sık bürünmediği İlahi formu ortaya çıktı. Gerçek doğasından hoşlanmadığından değil, başkalarını rahatsız ediyor gibi görüldüğünden. Cüssesinin farkında değildi ve spiral boynuzlarıyla daha da büyük görünüyordu. Gözleri siyahtan tekinsiz ve rahatsız edici olarak tanımlanan elektrik mavisine dönüşüyordu ama Persephone ona baktığında böyle hissetmiyordu. Persephone ona baktığında kendini güçlü hissediyordu.

Onu yerden kaldırıp yatağa indirdi ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı. Onu öptü, dudakları boynunda, göğüslerinde gezindi, Persephone onun altında kıpırdanırken her sert tepeyi yaladı, elleri pantolonunun düğmesini arıyordu. Adam kıkırdadı.

"Benim için istekli misin, tanrıça?" diye sordu, ayağa kalkıp her bir ayakkabısını ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarana kadar karnını ve kalçalarını öperken.

Onun önünde çırılçıplak kaldığında, odadaki hava değişti, kalınlaştı ve ısındı. Persephone'nin gözleri küllerin arasında tutuşan korlara benziyordu ve vücudunun üzerinden geçip şişmiş sikinin üzerinde durdukça tenini yakıyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü, parmakları sikinin etrafını sardı. Adam dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı ve kadın sanki "*Bu iyi mi?*" diye sorar gibi ona baktı.

Kadın onu okşarken eli saçlarına dolandı, başparmağı ucunda biriken nemle oynadı. Sonra onu oradan öptü ve ağzına aldı. Adamın parmakları kadının saçlarında sıkıştı.

"Siktir."

Aleti, başına hücum ettiren bir sıcaklıkla kaplanmıştı. Dili onun şaftına doğru kayd, alay etti ve tattı, doğru yerlere baskı uyguladı. Bir süre en uca yakın ilgi gösterdi, dilini orada yuvarladı ve adam başını daha sıkı kavradı, diğeri omzuna yaslandı. Tadının onun için güzel olduğunu umduğunu düşündü ama dişleri hafifçe kolanını sıyırarak onu ağzına sokup çıkarırken başka bir belirti vermedi. Kısa süre sonra kalçaları hareket etti ve ağzına pompaladı, başını kavradı ve daha fazla dayanamayana kadar bakışlarını tuttu ve boynunu tutarak onu uzaklaştırdı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Gözlerinin içine bakarak karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hayır."

O mükemmeldi. O her şeydi ve onu tekrar öptü, çekilmeden önce dili derinlere uzandı.

"Beni istediğini söyle."

Onun söylediğini duymaya ihtiyacı vardı, çünkü gerçeği tam olarak söylememiştir. Kelimeler önemliydi ve önceki geceden beri duyduğu tek kelimeler hamamın merdivenlerinde söyledikleriydi. *Seni istemiyorum.*

"Seni istiyorum."

Onu sırt üstü yatırdı ve üzerine uzandı, kalçaları onu kucaklıyor, ereksiyonu karnına baskı yapıyordu. Onun gözlerini aradı, parmakları dudaklarını okşarken fısıldadı. "Bana yalan söylediğini söyle."

"Kelimelerin hiçbir şey ifade etmediğini sanıyordum."

Ağzı onunkinin üzerine kapandı ve onu öperken, şaftı ağrıyana, dudakları onunkine karşı çiğ ve şişmiş hissedene kadar içine bastırdı.

"Sözlerin önemli," dedi burnunu onunkine sürterek. "Sadece senin."

Kadının cevabı bacaklarını adamın beline dolamak ve onu sıcaklığına doğru çekmek oldu.

"Seni becermemi ister misin?"

Gözleri umutsuzca parlıyordu ve başını salladı.

"Söyle bana. Beni istemediğini söylemek için kelimeler kullandın, şimdi de istediğini söylemek için kelimeler kullan."

Alçak ve boğuk bir sesle konuşmuştu ve bu şimdiye kadar duyduğu en erotik şeydi.

"Beni becermeni istiyorum."

Onu tekrar öptü, eli sikine gitti ve onun açıklığıyla alay etti. Persephone onun altında kamburlaştı, topukları kışına saplandı.

"Sabır, sevgilim. Seni beklemek zorundaydım," diye hatırlattı ona.

Durakladı, sessiz bir özür dilerken topuklarının baskısı azaldı.

"Özür dilerim."

Sonra onu tamamen doldurarak itti. Kızın vücudu onun etrafında kenetlendiğinde inledi ve bir an durakladı, tamamen kılıflıydı, başı boynunun kıvrımında dinleniyordu. Kendini kaldırdığında Persephone'nin elinin ağzını kapattığını gördü ve elini çekti.

"Hayır, şunu duymama izin ver," dedi, bileklerini başının üzerinde sabitleyerek.

Altında gergindi, ama bir an sonra rahatladı, ama sikinin üzerindeki baskı devam etti. Kadının seksini onu mengene gibi kavramıştı ve adam hareket etmeye başladığında asla durmak istemedi. Kadın bacaklarını daha da açtı ve adam sanki ruhları buluşacakmış gibi daha derine itti.

"Beni çaresiz bıraktın," dedi ve sadece seksinin ucu kalana kadar dışarı çekti. Kadın ona ters ters baktı, dişleri birbirine kenetlenmişti, ta ki adam içine girene kadar, sikinin çıkıntıları doğrudan beynine zevk gönderdi. *Bu mutluluk*, diye düşündü.

"O zamandan beri her gece seni düşünüyorum."

Kalbinin atışını hissedebiliyor, saçlarındaki vanilya kokusunu alabiliyor, göğüslerinden birini emmeyi başarırken dilinde terinin tadını alabiliyordu.

"Ve beni istemediğini her söylediğinde, yalanlarının tadına baktım."

Tanrı olmak böyle bir şey. "Sen benimsin."

Bu çok alçakgönüllü. Onun vücuduna girmesine izin verdi.

"Benim."

Kadının sikinin etrafına boşaldığını hissedebiliyordu, bir sıcaklık fışkırması, kasların kasılması. Bileklerini sıkıca kavradı, daha hızlı hareket etti, nabızı atmaya başlayana kadar ona daha sert vurdu. Çekildi, üzerine yığılmadan önce kalçasında bitirdi, zor nefes alıyordu. Bir süre sonra o anın coşkusu içinde kayboldu. Düşünceleri buraya nasıl geldiklerine dair anılarla karıştı; alayları ve dokunuşları, bedenlerinin bir araya gelişi, orgazm sesleri. Sonra yorgun hissetmeye başladı, kafası güzelleşmişti.

Persephone'nin bakışlarıyla buluştu ve onun gözlerini, yanaklarını ve dudaklarını öptü. "Sen bir sınavsın, tanrıça. Kader tarafından bana sunulan bir sınav."

Yataktan kalkmak için yana kaydı ve Persephone elini uzattığında şaşırdı.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve onu öpmek için eğildi, "Geri geleceğim sevgilim," diye söz verdi.

Bitişikteki banyoya girip temizlendi ve Persephone için bir bez ıslattı. Yıkandıktan sonra tekrar yanına uzandı, sıcak bedenini kendi bedenine çekti ve derin bir uykuya daldılar.

Hades anında uyandı, siki sertleşmişti.

İnledi ve Persephone'nin sıcak bedenine doğru sallandı, uyarılmışlığı onun poposuna mükemmel bir şekilde yerleşti. Kalçalarını kavradı ve boynunu öptü ve Persephone ona döndüğünde, üzerine tırmandı, bileklerini başının üzerinde sabitledi, böylece dişleri ve dudaklarıyla onu kızdırabilir, nefes nefese inlemelerinin seslerinden zevk alabilirdi.

Bacaklarını ayırdı ve onun sıcaklığını içti, adını söyleyene kadar ona zevk vermek için parmaklarını kullandı. Onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordu ve vücudunun üzerinde yükselip hızlı bir hamleyle içine girdi. Onun içinde hareket etti ve ne kadar sert iterse, kasları onu o kadar sıkı kavradı.

Boşalmaya yakın hissettiğinde pozisyon değiştirdi, kalçalarının üzerine yaslandı ve onu da yanına aldı. Adam onun kalçalarını kavradı ve hareket etmesine yardımcı olurken, kadın da ona sarıldı, göğüsleri zıplıyordu. Ağızları çarpıştı. Dağınık bir öpücüktü, tamamen dil ve dişlerden oluşuyordu ama bu paylaştıkları zevkin bir işaretiydi.

Konuşmadılar, tek ses sessiz ve uykulu sevişmelerinden geliyordu -nefesler, inlemeler ve orgazmın keskin çılgılığı.

Yere yığıldılar, kolları ve bacakları birbirine dolandı, daha önceki yıkanma ve birbirlerinin sıcaklığına gömülme ritüellerini tekrarladılar ve uyku Hades'in üzerine çökerken, eğer biri Persephone'yi ondan almaya kalkarsa bu dünyayı paramparça edeceğini düşündü.

BÖLÜM XXI - MARKALAŞMIŞ BİR ANI

Hades yalnız uyandı.

Ayağa kalktı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Bir an için Persephone'nin hatasını anlayıp gece kaçtığından korktu ama tek başına uyanmanın şaşkınlığı geçince ona odaklanabildi ve onun Yeraltı Dünyası'nda kaldığını, varlığının bedenine değen bedeni kadar sıcak ve doğru olduğunu anladı.

Bu farkındalıkla gerindi, yastıklarına yaslandı, ellerini başının arkasına koydu ve dün geceki anılarının tadını çıkardı.

Persephone yattığı tek kadın değildi ama ihtiyacı olan tek kadındı. Daha önce hiç bu tür bir bağ hissetmemişti ve bu yakınlığı tercih ediyordu. Bu, onunla seks yapmayı daha da iyi hale getiriyor, tüm hisleri daha yoğun, zevk soluklarını daha ödüllendirici, sonrasını daha şefkatli yapıyordu.

Bu onu Kaderlerinin çözülmemesini sağlamaya daha da kararlı hale getirdi ki Sisifos kaçarken bu hâlâ bir olasılıktı. Kaçan ölümlüyü düşünen Hades doğruldu ve üzerini örtmek için bir parça bez tezahür ettirdi. O ölümlüyü bugün bulacak ve atan kalbine son verecekti. Hiçbir şey, ne bir ölümlü ne de Kaderler, onu Persephone'nin -sevgilisi, kraliçesi, tanrıçası- coşkusundan alıkoyamayacaktı.

Balkona çıktı ve Persephone'yi bahçedeki patikada dolaşırken buldu. Siyah giymişti ve krem rengi teni siyahın içinde parlıyordu. Yeraltı Dünyası'nın çiçeklerini küçümsemesine rağmen onların arasında nasıl da evindeymiş gibi göründüğünü düşünmeden edemedi. Yarattığı şey gerçek olmasa ve gerçek bir yaşamı olmasa bile onun büyüüne imrendiğini biliyordu. Onun çiçeklerinin güneşe ya da suya ihtiyacı yoktu. Nefes alıp vermiyorlardı. Sadece ruhların yaptığı gibi, güzellik dışında hiçbir amaçları olmadan var oluyorlardı.

Ama Persephone, hayat yaratma yeteneğine sahipti. Gerçek hayat. Bunu onun içinde hissedebiliyordu, varlığının güçlü çekirdeği, inançsızlıkla kafeslenmişti. Bir gün gelecek, onun varlığında çiçekler açacak, nefesi rüzgârı çağırarak, gözyaşları fırtınalara dönüşecekti. Yeryüzünü sarsacak ve molozlardan krallıklar inşa edecekti.

Ve o da durup izleyecekti - kocası, kralı.

Persephone'nin siyah taş patikadan adımını attığını, çıplak ayaklarının toprağa değdiğini, etrafında güller ve şakayıkların açtığını görmek için tam zamanında merdivenlerden bahçeye indi. Renkler teninin sıcak tonlarını ortaya çıkarıyordu - pembe teni, sevişmeden kalma kırmızı izler, tutuşunun sıkı olduğu yerler ve ağzından gelen soluk morluklar. Kendi eliyle ırzına geçtiği kadınının görüntüsüne baktı ve midesinin derinliklerinde bir ateş oluştuğunu hissetti.

"İyi misin?"

Sordu çünkü patikadan çıktığından beri yerinden kıpırdamamıştı. Adamın sesini duyunca ona doğru döndü, sanki adam onu ürkütmüştü. Yeraltı Dünyası'nın sabahında çok güzel görünüyordu; geniş gözleri, vahşi, güneşin öptüğü saçları, ayırık dudakları. Bakışları adamın vücudunu taradı ve adamın kanı şehvetle kabardı. Parmakları kıvrıldı, olduğu yerde kalması ve aralarındaki mesafeyi kapatmaması gerektiğini hatırlattı. Kız henüz onun sorusuna cevap vermemişti.

"Persephone?"

Gözlerini onunkilere kaldırdı ve gülümsedi. Huzurlu, neredeyse durgun görünüyordu.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi.

Hades sanki bu sözler ona izin vermiş gibi nefesini verdi. Onun pişmanlığından korktuğunu biliyordu ama hiçbir şey onu bu endişenin fiziksel bedellerine hazırlamamıştı - göğsündeki ve midesindeki sıkışma ve boğazının arkasını kalınlaştıran dehşet. Yaklaştı, çenesinin alt tarafını avuçladı.

"Birlikte geçirdiğimiz geceden pişmanlık duymuyorsun değil mi?"

"Hayır!" Hızlı cevabı onun endişeli düşüncelerini kovdu ve sanki tekrar duyması gerektiğini biliyormuş gibi sessizce ekledi. "Hayır."

Gözleri dudaklarına kaydı ve başparmağıyla dudaklarını okşadı. "Pişmanlığınla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Birkaç dakika önce düşündüklerini itiraf ederken kendini garip bir şekilde ham hissediyordu ama yine de dün gece paylaştıklarından sonra savunmasız olmak doğru geliyordu.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırırken parmaklarını ipeksi saçlarından geçirdi, ona duyduğu arzu on katına çıkarken doyumsuzdu, damarlarında kabarıyor, kanından daha kalındı, onu ona dokunmaya, onu almaya, onu becermeye çağırıyordu. Oyun oynamaya ya da alay etmeye meyilli hissetmiyordu, kalçalarını kavradı ve onu yerden kaldırdı ve ağır uzunluğunu girişine yönlendirdi, içine sokmadan önce onu geriye doğru bükte. Birbirlerine yakındılar, aralarındaki enerji samimiydi.

Bir süre birbirlerinin bakışlarını tuttular, nefeslerini ve yumuşak inlemelerini paylaştılar, ama kısa süre sonra daha sert nefes almaya başladılar, birbirlerinin boynuna gömüldüler ve Hades hareket ettikçe Persephone'nin boşaldığını hissetti. Kadının seksi erkeğinkinin etrafında kenetlendi ve kadın erkeğin tenini ısırdı, bu da erkeğin boğazının derinliklerinden sert bir hırıltı çıkmasına neden oldu. Bu onu vahşi hissettirdi, sahiplenmek isteyen bir canavar gibi. Kolları sıkılaştı ve boşalana kadar daha sert pompaladı, daha derine daldı, içine boşaldı.

Olayın ardından Hades ayakta durdu, hâlâ onun içindeydi ve nefes alışları normale dönene kadar Persephone'yi sıkı sıkı tuttu. Onun yere düşmesine yardım ettiğinde, parmakları kollarını ısırdı. Kaşlarını çattı ve onu kucaklayıp göğsüne yasladı. Bunu yaparken kız gözlerini kapattı ve adam ne düşündüğünü merak ederek kaşlarını çattı. Yine de hiçbir şey söylemedi ve sormadı, odasına döndü.

İçeri girdiğinde gözlerini açtı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu adam banyoya doğru ilerlerken. "Duş almaya," dedi.

Adam yarı yarıya onun itiraz etmesini bekliyordu ama o etmedi. Adamın onu duşta ayağa kaldırmasına, soymasına ve yıkamasına izin verdi. Adam elindeki bezi baldırlarının üzerinden, kalçalarının arasından ve kalçalarının üzerinden geçirirken, kadın ellerini adamın omuzlarına dayadı ve adamın dudakları tenindeki nemi toplarken titredi.

"Hades." Kadın onun adını söyledi ve adam duşun zemininden ona baktı. "İzin ver seni memnun edeyim."

Gözleri onunkilerle yanıyordu ve o konuşurken adam ayağa kalktı. Elini kaldırıp yüzünü kavradı ve başparmağını dudağının üzerinden geçirdi.

"Peki beni nasıl memnun edersin?" diye sordu.

Kadının cevabı, ellerini adamın sikinin etrafına sarmak, başparmağıyla hassas başını okşamak ve dizlerinin üzerine çökmek oldu.

"Persephone." Adı diline sert geliyordu ve bunu neden söylediğinden emin değildi - bir uyarı olarak mı yoksa dua etmek için mi? Her iki durumda da, bir gece önce ondan aldığı hisleri bilse bile, onun ağzına karşı kendini tam olarak hazır hissetmiyordu. Bu bir şekilde farklıydı. Bu, gün ışığında verilmiş bir karardı, hayal kırıklığının teşvik etmediği ya da şarabın cesaret vermediği bir seçimdi. Ağzı sıcak, dili alaycı, boğazı derindi. Başını kavradı ve boşalana kadar içine girdi ve onun kendisini yalayarak temizlemesinin tadını çıkardı.

Tekrar ayağa kalkmasına yardım etti ve artık boşalmasının tuzlu tatlılığını tadamayana kadar ağzını yalayıp yuttu.

Duşlarını bitirip giyinmeye başladıklarında Persephone elbisesinin kırmızı ipeğini göğsüne bastırarak ona döndü.

"Giyebileceğim bir şeyiniz var mı?"

Ona takdir dolu bir bakış attı ve "Üzerinizdekiler yeterli olacaktır" diye cevap verdi.

Bakışları bir meydan okumaydı. "Sarayında çıplak dolaşmamı mı tercih edersin? Hermes ve Charon'un önünde-"

Gününü göz oyarak geçirmeyi tercih etmezdi.

"Bir daha düşündüm de..." dedi ve bir elbise bulabileceği tek yere, Hekate'nin kulübesine ışınlandı. Oraya vardığında tanrıça masasına oturmuş, önüne bir takım kartlar yaymıştı. Konuşurken Hades'e bakmadı.

"Yatağın üzerinde."

Döndü ve onu bekleyen yeşil bir peplos buldu. Kumaşı topladı ve Hekate'ye döndü.

"Sana en iyisi olduğunu söylemiş miydim?"

"Tarih ve saati not edeceğim," dedi. "Ve bulduğum her fırsatta sana hatırlatacağım."

Hades kıkırdadı ve oradan ayrılıp Persephone'ye

döndü. "Seni giydirmeme izin verir misin?"

Önce peploya sonra da ona baktı. Bunu sormasının bir nedeni de ne sıklıkla peplos giydiğinden emin olmamasıydı.

ama bu aynı zamanda ona dokunmak için de bir bahaneydi. Bir süre sonra yutkundu ve başını salladı; Hades onun hayatının son birkaç saatini yeniden yaşadığı kadar, kızın da öyle olduğunu düşündü.

İşe koyuldu, yavaş ve sıkıcı bir şekilde çalışarak kumaşı göğüslerinin etrafına, her iki omzunun üzerinden sardı. Adam iğnelerken kadın kumaşı tuttu ve adam kadının omzuna, boynuna ve çenesine öpücükler kondurdu. Kemerini bağlamak için içeri girdiğinde, ağzı onunkine indi ve birkaç dakikasını onu öperek geçirdi, dili onunkinin üzerinde durgun bir şekilde hareket ediyordu.

Sonunda parmaklarını onunkilere geçirerek çekildi ve onu yemek odasına götürdü. Burası nadiren kullandığı bir odaydı, krallığındaki Kutsallardan birini ağırladığı çok nadir durumlar dışında. Yine de, elmas kaplı avizeleri, altın yemek sandalyeleri ve Yeraltı Dünyası'ndan gelen obsidyenden yontulmuş abanoz ziyafet masasıyla etkilemek için tasarlanmıştı.

"Gerçekten burada mı yiyorsunuz?" Persephone sordu. Sesinin tonunu çıkaramamıştı ama onun da en az kendisi kadar çirkin bulduğu hissine kapılmıştı. Yine de Hades tanrılarla rekabet etmenin ne demek olduğunu biliyordu ve bundan nefret etse de, servetini ve gücünü göstermenin üstünde ya da altında değildi.

Hades ona gülümsedi. "Evet, ama sık değil. Genelde kahvaltımı paket yaptırırım."

Oturur oturmaz, çalışanları odaya koşuşturarak meyve, et, peynir ve ekmek tepsileri getirdiler. Minthe de onları takip etti. Hades'in onun topuklarının mermer zemine belirgin bir şekilde vuruşunu görmezden gelmesi imkânsızdı. Su perisi yaklaşırken ya da Persephone ile arasında yer açarken ona bakmadı. Onun yargısını ve öfkesini hissedebiliyordu, şüphesiz bir gece önce Persephone'yi odasına nasıl taşıdığını duymuştu.

"Lordum. Bugün dolu bir programınız var."

"Sabahı temizleyin."

"Saat çoktan on bir oldu." Sesi gergindi, hayal kırıklığını ele veriyordu.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne zamanı ne de yükümlülüklerini daha az önemseyebilirdi. Az önce aylarca süren acı dolu fantezilerinin hayata geçtiğini görmüştü. Bu ertesi sabahtı ve şimdiden ne sabah olmuştu. Bundan zevk alacaktı; uzun zaman önce savaştan zevk aldığı gibi bundan da zevk alacaktı.

Persephone'ye odaklandı ve tabağını doldururken, "Aç değil misin sevgilim?" diye sordu.

"Hayır." Utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Ben... genellikle sadece kahvaltıda kahve içerim."

Nedense bu onu şaşırtmadı. Beslenme konusunda yorum yapmayı düşündü, geçirdikleri geceden sonra enerjiye ne kadar ihtiyacı olacağını düşündü ama vazgeçti. Bunun yerine ona bir fincan kahve getirdi.

"Krema? Şeker?"

"Krema," diye cevap verdi, adamın ona güneşi ve ayı vermek istemesine neden olan bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim."

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu ağzına bir parça peynir atarken.

Bir süre sessiz kaldı, somurtkan bir ifadeyle Minthe'ye baktı ama sessizlik uzadıkça, adamın kendisiyle konuştuğunu anlayınca gözleri büyüdü. "Oh, yazmam gerek-"

Aniden durdu.

"Makaleniz mi?"

Acının sesine sızmasını engellemeye çalıştı ama bu çok zordu. Paylaştıkları geceden sonra bile yazmaya devam edeceği düşüncesiyle hafif bir ihanet hissettiğini inkâr edemezdi.

"Birazdan geliyorum Minthe," diyerek onu başından savdı ama su perisi tereddüt edince sertçe konuştu. "Bizi yalnız bırak."

"Nasıl isterseniz lordum." Minthe başıyla selam verdi ve adeta zıplayarak yemek odasından çıktı. Neredeyse ona çıkışacaktı ama *her seferinde bir savaş* diye düşünerek kendini durdurdu.

Yalnız kaldıklarında, "Demek hatalarım hakkında yazmaya devam edeceksin?" diye sordu.

"Bu sefer ne yazacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "I..." "Sen ne?"

Sinirlenmek istememişti ama öfkesini gizleyemedi.

Bu konuda hayal kırıklığına uğrayan Persephone gözlerini

kıstı. "Ruhlarınızdan birkaçıyla röportaj yapabileceğimi umuyordum."

"*Listenizdekiler* mi?" O listeyi asla unutmuyacaktı, o isimleri asla unutmuyacaktı, çünkü her biri farklı bir acı getiriyordu.

"Olympian Galası ya da Halcyon Projesi hakkında yazmak istemiyorum," diye açıkladı. "Diğer tüm gazeteler bu haberlerin üzerine atlayacaktır."

Elbette öyle olacaktı ve o da benzersiz olmak, kalabalığın arasından sıyrılmak istiyordu. Kendini daha önce hiç tanımlanmadığı şekilde tanımlamak istiyordu. Onun ne istediğini biliyordu - bir şeyde iyi olmak, ama herhangi bir şeyde değil. *Kendi seçtiği* bir şeyde iyi olmak istiyordu, çünkü her şeyde iyi değildi.

olmak için doğduğu şey. Bunu yüksek sesle söylemeyi düşündü, kelimeler dilinin ucundaydı, ama onu inciteceğini biliyordu, bu yüzden ağzını sildi ve gitmek için ayağa kalktı, ama Persephone onu takip etti.

"Kızgın olduğumuzda birbirimizi terk etmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum?" Kadının sözleri onu durdurdu. "Bunun üzerinde çalışmamızı istememiş miydin?"

Onunla yüzleşti ve dürüstçe cevap verdi: "Sadece sevgilimin hayatım hakkında yazmaya devam etmesinden pek heyecan duymuyorum."

"Bu benim görevim," dedi savunmacı bir tavırla. "Öylece duramam."

"Eğer ricamı dikkate alsaydın, bu senin görevin olmazdı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve Hades bakışlarının oraya kaymasına engel olamadı ama dikkatini göğüslerinden çok söyledikleri çekti. "Sen asla bir şey istemezsin, Hades. Her şey bir emirdir. Senin hakkında yazmamamı emrettin. Bunun sonuçları olacağını söylemiştin."

"Ve yine de," dedi, olabildiğince hayranlıkla. "Yine de bunu yaptın."

Ondan korkmamıştı. Nadir bulunan bir türdü.

"Bunu beklemeliydim." Parmağıyla başını geriye doğru eğdi. "Bana karşı meydan okuyorsun ve kızgınsın."

"Ben-"

Yüzünü avuçlayarak onun sözünü kesti. "Sana yalanların tadını alabildiğimi hatırlatayım mı sevgilim?" Başparmağıyla fırçaladığı dudaklarına baktı ve alçak bir sesle, "Bütün günümü seni öperek geçirebilirim," dedi.

"Kimse seni durdurmuyor," diye cevap verdi, konuşurken dudakları onunkilere değiyordu.

Adam kıkırdadı ve kadının dilediğini yaptı-öptü onu. Kolunu beline dolayarak onu masanın üzerine kaldırdı ve bacaklarının arasına girdi. Her bir meme ucunu peplosunun içinden boncuk boncuk olup sertleşene kadar okşarken, elleri de saten tenini keşfetmek için kalçalarının arasına daldı. Kısa süre sonra kadın, yemek masasının kenarında bacaklarını iki yana açmış, başını geriye atmış, boynunu gergin ve açıkta bırakarak ona sesleniyordu. Onu oradan öptü, derisi morarana kadar emdi ve boşaldığı zaman parmaklarını geri çekip ağzına götürdü.

Hades inledi. "Tadın bana aitmişsin gibi."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ama başını eğdi ve başka tarafa baktı.

"Utanma," dedi, bakışlarıyla buluşması için çenesini yukarı kaldırarak. "Aşıkların konuştuğu gibi konuşacağız."

Gözleri karardı. "Peki aşıklar nasıl konuşur?"

Bir an durakladı ve sonra "Dürüstçe" diye cevap verdi.

Ona baktı, bacakları hâlâ onu davet edencesine açtı. Tatlı ve ateşli görünüyordu.

"Dürüstlük mü istiyorsun?" diye fısıldadı, boğuk sesi adamın omurgasını titretiyordu. "Bir keresinde Adonis'in anısını tenimden sileceğini söylemiştin. Yemin etmiştin, kendi adını dudaklarıma kazımıştin. Şimdi ben de aynısını yapacağım. Her kadının anısını zihninden sileceğim."

Sevgilim, demek istedi. *Aklımdaki tek kadın sensin*. Ama o yemin ederken sessiz kaldı, kalbi ve siki her bir lanet kelimeyle şişiyordu. Bacaklarını onun beline doladı, topukları kışına batıyordu.

"Seni içimde istiyorum," dedi. "Becer beni, boşalırken adımı söyle. Sonsuza kadar beni, sadece beni hayal et."

"Evet," diye tısladı, kalçaları ileri fırlarken. Bu istediği her şeydi, Kaderler tarafından cevaplanan bir duaydı ve o n a tam olarak istediğini verirken, onlara dua etti ve onları tehdit etti.

Onu alırsan, bu dünyayı yok ederim. Onu alırsan, seni yok ederim.
Onu alırsan, hepimizin sonunu getiririm.

Yemek salonundan çıktıklarında yüzünde bir gülümseme vardı ve Persephone'nin makalesi hakkındaki düşünceleri onu daha az kızdırıyordu, bu yüzden kendini bir tür zafer kazanmış gibi hissediyordu. Persephone'yi dışarı çıkardı, parmakları birbirine kenetlendi ve Thanatos'u çağırdı.

Ölüm Tanrısı bir anda ortaya çıktı, solgun yüz hatları siyah cüppesinin üzerinde parlıyordu. Ortaya çıktığında yüz ifadesi sertti ve Hades bunun nedeninin tanrının Sisifos hakkında konuşmak için çağrıldığını sanması olduğunu düşündü. Ölümlü her ikisinin de zihninde ağır bir yük oluşturmuştu.

Ama sonra gözleri Persephone'a kaydı ve yumuşadı.

"Lordum, leydim." Eğildi.

"Thanatos, Leydi Persephone'nin tanışmak istediği ruhların bir listesi var. Ona eşlik edebilir misin?"

"Onur duyarım lordum."

Hades onu kendine doğru çekmek için birbirine dolanmış ellerini kullandı. "Seni Thanatos'a emanet edeceğim."

"Seni sonra göreceğim miyim?" diye sordu ve bariz umudu onu gülümsetti.

"Eğer i s t e r s e n ." Dudaklarını kızın parmak eklemleri üzerinde gezdirdi ve kızın yanakları

kızardı. Uyluklarının arasına uzanıp tatlı tutkusunu içtiğinde kızın bu kadar çabuk kızarmadığını düşünerek sessizce kıkırdadı.

Sonra ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXII - ACI BİR PAZARLIK

Persephone'yi terk etmek Hades'in yapmak isteyeceği son şeydi. Sisifos hâlâ özgürce dolaşıp güzel Bahar Tanrıçası'yla olan geleceğini tehdit etmeseydi, bunu yapmazdı ama gerçek şu ki ölümlü hâlâ kaçıyordu ve örgütün Magi'sini esir tutmak Triad'ı düşündüğü gibi cezbetmemiştir. Hades onların amaçlarından emin değildi ama bu işe karışmaları konusunda kendini iyi hissetmiyordu.

Tanrılara karşı çıkacak güçlerin ortaya çıkması kaçınılmazdı. Bu güçler tarih boyunca farklı şekillerde ortaya çıkmıştı: Alimler, muhalifler, ateistler ve Dinsizler.

Hades, Impious'ların tanrılara olan kızgınlığını anlıyordu. Onlara uzak durdukları için kızmışlar ve Dünya'ya geldiklerinde yönetimlerini reddetmişlerdi ve bunun için sebepleri vardı. Tanrıların çok azı görevlerini yerine getirmiş, asla kehanet ya da önem arz eden sözler söylememişti. Hades'in kendisi de ölümlüleri Yeraltı Dünyası'nda mutlu bir sonsuzluğa inanmaları için asla teşvik etmemişti. Bunun yerine, zamanlarını ölümlüleri eğlendirmek için onlarla oynayarak, onları savaşta karşı karşıya getirerek geçirdiler.

Yine de Triad farklıydı. Triad örgütlüydü ve taktikleri masum insanlara zarar veriyordu. Hayatlarının erken dönemlerinde halka açık yerlerde bombalar patlatmışlar ve sonrasında, eğer her şeye güçleri yetiyorsa tanrıların neden onları durdurmadığını öğrenmek istemişlerdi. Görünüşe göre amaçları

Olimposluların ölümlü toplumdan nasıl kopuk ve ilgisiz kaldıklarını ve bu bazıları için doğru olsa da herkes için doğru olmadığını gösteriyordu. Triad'ın keşfetmek üzere olduğu bir şey.

Hades, Nevernight'ın zemininde belirdi. Niyeti Theseus'u aramaya başlamak için İlias'ı bulmaktı ama onun yerine satır onu buldu.

"Lordum," dedi İlias. "Burada sizi görmek isteyen bir adam var. Kendisine Theseus diyen bir yarı tanrı."

Hades bu isim karşısında kaskatı kesildi ve yeğeninin kendi isteğiyle yaklaşmasından tedirgin oldu. Onun oyunu neydi?

"Onu içeri al."

İlias başını salladı ve gitti, yanında daha çok takım elbisenin içine tıktırılmış bir savaşıya benzeyen bir adamla döndü. Koyu renk saçları vardı, kısa kesilmişti ve sürekli beş yönünde bir gölgesi vardı. Poseidon'dan kalan tek özelliği, kahverengi teninde parlayan iki güneşe benzeyen akuamarin rengi gözleriydi. İki adam da onu takip ediyordu. İri yapılıydılar ve rahatsızlıkları belliydi. Hades bu adamların kendisini korumasına ihtiyacı olmadığını, sadece göstermelik olduklarını hissetti.

"Sen az konuşan bir adamsın, bu yüzden doğrudan konuya gireceğim," dedi Theseus ve ceketinin cebine uzanarak bir iğ çıkardı - Poseidon'un Sisifos'a verdiği iğ. İği Hades'e uzattı ama tanrı onu almak için yaklaşmadı. İlias aldı ve sonra ona uzattı.

Hades iğ'e baktı. Altın rengi ve keskin bir iğdi ve Kader'in büyüünün ondan yayıldığını hissedebiliyordu, kokusu farklıydı ama tarif etmesi zordu. Yaşamın kokusuydu bu; yağmurdan sonra ıslak çimenlerin, temiz havanın ve odunun kokusu, duman ve kan kokusu ve ölümün tonu ile kesilmişti.

Hades'i tetikleyen ve karanlığın, savaşın ve çekişmenin anılarını ortaya çıkaran bir kokuydu. İğ'i İlias'a geri verdi ve bu kalıntının Sisifos'tan, hatta Theseus'tan ne tür dehşetler çıkarmayı başardığını merak etti.

"Bu da bir başlangıç," diye cevap verdi. "Ama istediğim iki şeyden sadece biri."

Theseus küçük bir gülümseme sundu. "Devam etmeden önce, sanırım sizde bana ait bir şey var."

Hades onun seçtiği kelimeler karşısında kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi ve büyüyle büyücüyü çağırdı. Göründü ve anında yüksek bir gümbürtüyle yere düştü. İnledi, kendini elleri ve dizleri üzerinde sürükledi, sonra yukarı baktı ve sızlanmaya başladı.

"Yüce Lordum," sesi titriyordu.

Theseus adamlarından birine baktı, o da bir silah çıkardı ve ölümlüyü vurdu. Ölümlü yere düştü ve kanı Nevernight'ın zemininde birikti. Hades birden Theseus'un korumaları ne için kullandığını anladı; onlar onun pis işlerini yapmak için buradaydılar. Tanrı bu tip adamları iyi tanırdı -*ellerini kana bulamayan* tipleri. Tetiği çekmedikleri ya da bıçağı kullanmadıkları takdirde günahlarının izini süremeyeceğine inandıklarını düşünmeye başlamıştı.

Yanılmışlar.

Hades pasif ifadesini korudu ama içten içe yüzünü buruşturdu. Ölümlünün ölümü ne gerekliydi ne de hak edilmişti. Hades'e Triad hakkında hiçbir bilgi vermemişti, Hades'in onu alıkoymasının nedeni de buydu.

"İlginç. Sen müdahale etmedin," dedi Theseus. "Deney mi yapıyordun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Omuz silkti. "Sadece ne hakkında olduğunuzu anlamaya çalışıyorum, Lord Hades."

Sadece baktı. Belki de Theseus, Triad'ın tanrılara meydan okuduğu gibi ona meydan okumayı düşünmüştü ama Hades ısırmazdı. Eğer Theseus ve adamları günah listelerine bir yenisini eklemek ve Tartarus'taki yerlerini almak istiyorlarsa, onları kim durdurabilirdi ki?

"İkisi bir arada, Theseus," diye hatırlattı Hades, sabrı tükenmek üzereydi.

Hades, Theseus'un gözlerinde Poseidon'un kızgınlığının kıvılcımını ilk kez görüyordu. Ölümlünün oyun oynamaya geldiğini, Ölüler Tanrısı'na gücü olduğunu göstermeye geldiğini anlamıştı. Ama Hades güçlüydü ve yarı-ilahi bile olsa tanrı olmaya çalışan bu adamı eğlendirecek havada değildi.

Theseus adamlarından birine başıyla işaret etti, o da mikrofona konuştu. Bir süre sonra üçüncü bir adam Sisyphus'u sürükleyerek onlara katıldı ve onu aralarındaki boşluğa bıraktı. Ağzı bantla kapatılmış, bilekleri ve bacakları bağlanmıştı. Hades'in hatırladığı gibi görünüyordu ama daha yaşlıydı; kendisine ait olmayan bir büyü kullanmıştı.

Ağızındaki tıkaca rağmen Sisifos boğuk bir çığlık atmayı başardı.

"Sessizlik," dedi Hades ve adamın sesini çaldı. Gözleri açıldığında Artık ses çıkaramıyordu ve sudan çıkmış balık gibi yerde tekmeleyip çırpınıyordu.

Ortalık sessizleşince Hades bakışlarını Theseus'a çevirdi. Bu işte doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Ne istiyorsun?" Hades sordu.

Cahil değildi. Theseus'un güç için hevesli ve kontrol için aç olduğunu görebiliyordu. Ruhu demirden bir kuleydi, güçlü ve sarsılmaz. Sisifos'u bu yüzden kaçırmıştı, ondan bir şeyler istiyordu. Hades bunu şimdi anlıyordu.

"İği iade ettiğin için bir iyilik istiyorum." Durakladı, sonra ekledi: "Sisifos için hiçbir şey istemiyorum."

"Ne kadar cömert."

Sırıttı ama eğlence gözlerine değmedi. "Ne kadar nazıksınız."

Hades Theseus'un isteğini düşündü. Ona bir iyilik teklif etme konusunda kendini rahat hissetmiyordu, çünkü bu ucu açık bir talepti ve iyiliklerin ve ölümsüz kanının bağlayıcı doğası nedeniyle Hades'in yerine getirmek zorunda kalacağı bir şeydi.

Yine de bir iyilik, ölümsüzün ona geri verdiği şey için uygunsuz bir istek değildi. Persephone ile olan geleceğini garanti altına almıştı.

Hades yine de kafasında sorular olduğunu fark etti.

"Sen İlahisin ama Triad'ı yönettiğini duydum" derken gözleri kısıldı.

"Bir soru mu soruyorsunuz lordum?"

"Ben sadece neyi savunduğunuzu anlamaya çalışıyorum."

O gülümseme geri döndü ve Hades ondan neden bu kadar hoşlanmadığını anladı. Bu, kardeşine ait bir gülümsemeydi.

"Özgür irade, özgürlük-"

"Triad değil," dedi Hades, onun sözünü keserek. "Sen. Sen neyi temsil ediyorsun?" "Görmüyor musun?" diye meydan okudu.

Evet, Hades tıslamak istedi. *Ruhunu görüyorum*. Yozlaşmış. Tıpkı babası gibi güce aç ama başarısız değil ve bu onu tehlikeli yapıyor çünkü kendini yenilmez hissetmesine neden oluyor.

"Ben sadece sizin kuralınızla benimki arasındaki farkın ne olduğunu merak ediyorum."

"Triad'da hükümdar yoktur."

Hades kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Söylesene, unvanın neydi? Yüce lord mu?" Hades burada neler olduğunu biliyordu. Theseus'un hırsının farkındaydı,

Çünkü kardeşleri onu Titanomachy'nin zirvesinde paylaşmışlardı.

"Diğer yüce lordlar da yarı tanrı mı?" Hades başını eğdi ve gözlerini kıstı.

"Yeni bir Tanrısallık lejyonu kurma umudunuz var mı?"

"Kendini tehdit altında mı hissediyorsun, amca?" Theseus sordu.

Hades hınzırca bir gülümseme sundu ve Theseus'un güveninin sarsıldığını gördü. "Kibir her zaman cezalandırılır, Theseus. Hayatta değilse bile, her zaman ölümdedir." "Emin ol amca, eğer Nemesis ölümümde beni karşılarsa bir ceza değil, dilediğim gibi yaşadığımın bir teyidi olacak. Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin? Sonsuz bir varoluşa sahip, aşk şansı bu ölümlünün yakalanmasına bağlı olan işkence görmüş bir tanrı?" Theseus durakladı. "Bu iyiliği şimdi kabul edeceğim."

Hades dişlerini o kadar sert sıktı ki, kırılacaklarını düşündü.

"İsteğini yerine getireceğim," dedi Hades. "Ama öldüğünde seni karşılayan Nemesis olmayacak."

Yapacaktı ve Persephone'yi koz olarak kullanan bu ölümsüze işkence etmekten zevk alacaktı. Deriyi vücuttan ayıracak ve kargaların kalıntılarıyla ziyafet çekmesini izleyecekti.

Theseus bir iyilik sözü vererek oradan ayrıldı. Hades'in bakışları, kendini tanrıdan uzaklaştırmaya çalışan Sisifos'a kaydı.

"Ona böyle bir hediye vermemeliydin," dedi Ilias. "Ne isteyeceğini bilemezsin."

"Ne isteyeceğini biliyorum," dedi Hades.

"Peki neymiş o?"

"Güç," diye yanıtladı Hades. Her şekilde ham güç ve Hades'in başına asılacak bir iyilikle, ona sahipti.

Hades Sisifos'a doğru eğildi ve o konuşurken ölümlü titremeye başladı.

"Tartarus'a hoş geldiniz."

Hades Hephaistos'un laboratuvarına ışınlandı. Normalde ön kapıdan girip Afrodite saygılarını sunardı ama La Rose'dan beri onu görmek istememişti ve istemeye geldiği şeyi duymasını da istemiyordu. Tanrıyı demir ocağının başında buldu; iri gövdesi, bir çift maşanın arasına sıkıştırılmış yassı bir metal parçasını -kılıç- çekiçle döverken ateş ve kıvılcımlar saçan ağız açık bir fırının önünde yığılmıştı. Hades tanrının omuzlarının duruşundan ve çalışma gücünden kızgın olduğunu anlayabiliyordu.

Bu manzara onu endişelendirdi ve tanrının dikkatini çekmek için kapının yanındaki çanı çaldı. Hades, Hephaistos'un iki büklüm olup

Çekiçle dövdüğü yassı metal parçasını ona doğru fırlattı.

Hades, arkasındaki duvara düşerken yana doğru kaçtı.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Hades sordu: "İyi misin?"

Hephaistos'un göğsü nefesiyle birlikte yükseldi. "Evet."

Tanrı maşasını yere attı ve tamamen ona döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim Lord Hades? Başka bir silah mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Hades. "Bir dakikaya ihtiyacın olmadığına emin misin?" Hephaistos'un bakışları sertti. Hades bunu hayır olarak algıladı.

"Bir silah istemiyorum," dedi. "Bir yüzük istiyorum."

Hephaistos umursuyormuş gibi görünmese de sesi şaşkınlığını ele veriyordu. "Yüzük mü? Nişan yüzüğü mü?"

"Evet," dedi.

Hephaistos uzun bir süre onu inceledi. Hades onun ne düşündüğünü merak etti. Belki de, "*Seninle kim evlenir ki? Ya da daha da alaycı bir şey. Yapma, buna değmez.*"

Yine de Hades bile Hephaistos'un buna inanmadığını biliyordu. Tanrı'nın Doğruluk Zincirleri'ni kullanarak Hades'e Afrodite'le yatıp yatmadığını sormasından sonra bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordu.

"Bir tasarımınız var mı?"

Hades, üzerine bir resim çizdiği kâğıt parçasını çekerken alışılmadık bir utanç duygusu hissetti. İan'ın Persephone için yaptığı taca benziyordu ama o daha az çiçek ve mücevher seçmişti -tourmaline ve diopside.

Çizimi Hephaistos'a uzattı. "Ne zaman evlenme teklif etmeyi planlıyorsun?"

"Söyleyemem," dedi Hades. Persephone'ye karısı olmayı teklif edeceği bir tarih ya da zaman düşünmemişti. Sadece yüzüğü istemenin, yüzüğü yaratmanın önemli olduğunu hissetmişti. "Eğer sorduğun buysa, aceleye gerek yok."

"Pekâlâ," dedi Hephaistos. "Tamamlandığında seni çağıracağım." Hades başını salladı ve demirhaneden çıktı, ancak yolunun Hermes.

Hades hemen, "Hayır," dedi.

Hermes'in ağzı alınganlıkla açıldı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun!"

"Neden burada olduğunu biliyorum. Sadece iki amacın var Hermes ve ruhlara Yeraltı Dünyası'na rehberlik etmediğine göre, buraya

duymak istemediğim bir şey."

Hades onu iterek geçti ve Hermes de onu takip etti.

"Gücendiğimi bilmeni isterim," dedi Hermes. "Ben sadece bir rehber ya da haberci değilim; aynı zamanda bir hırsızım."

Hades, "Gözden kaçırdığım için bağışlayın," dedi.

"Daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünmüştüm," dedi Hermes. "Sonunda gelinciği gömdükten, kemiğini biledikten ve et füzesini fırlattıktan sonra..."

"Yeter!" Hades, gözleri eğlenceyle parlayan tanrıya dönerek tersledi. "Neden buradasın?"

Sırıttı. "Olympia'daki konseye çağırıldık. Helios'un ineklerini çaldığı için birinin bağı belaya giriyor ve tahmin edin ne oldu? Bu sefer ben değilim!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXIII - OLYMPIA

Hades konseyi dört gözle beklemiyordu. Olimposlu dostlarından nefret ediyordu, gösterişten ve dramadan da nefret ediyordu. Akşamını Persephone ile geçirmeyi, onun içine gömülmeyi, vücudunu yeniden keşfetmeyi, onu becermek için ikisini de memnun edecek yeni yollar keşfetmeyi tercih ederdi. Bunun yerine, konseyde oturmak, kardeşlerinin tartışmalarını dinlemek, Athena'nın barış girişimlerini, Ares'in savaş taleplerini duymak ve kızını becerdiğini bilerek Demeter'le yüzleşmek zorunda kalacaktı.

İç çekti ve Yeni Atina Üniversitesi kampüsündeki Tanrıların Bahçesi'nde cisimlendi, Persephone'yi bulmak için büyüsünü kullandı.

Bu sefer onu daha hızlı buldu ve bunun içindeki gücün zayıf yankısıyla bir ilgisi olabileceğini düşündü. Karanlığı o ışığa doğru çekiliyor, onu kucaklamak ve beslemek istiyordu.

Onu kendisine ışınladı. Kız ortaya çıkar çıkmaz onu boynundan kavradı ve öptü. Kız boğazının arkasından bir ses çıkararak onu dudaklarını ayırmaya ve dilini ağzına gömmeye teşvik etti. Olympia'ya vardığında onun tadını dudaklarında hissetmek istiyordu; bu, yanında götüreceği kötü bir sır olacaktı.

Adam isteksizce geri çekildi ve kadının alt dudağını ısırdı.

"İyi misin?"

"Evet," diye yanıtladı nefes nefese. "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedi, neredeyse üzgündü, gözleri tekrar onun dudaklarına kaydı. Tüm gerçeği söylemeliydi, hatta sikişmeyi düşündüğü kısmı bile.

Bu bahçede.

"Veda etmeye geldim."

"Ne?" Sesi keskindi. Belli ki bunu beklemiyordu ama şaşkınlığı onu kıkırdattı. Onun yokluğunda hayal kırıklığına uğrayacağı fikri hoşuna gitmişti. Belki de bu tutkulu bir yeniden birleşme anlamına gelirdi.

"Konsey için Olympia'ya gitmeliyim."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Ne kadar sürecek?"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bir gün ve daha fazla değil."

Partiler ve eğlenceler için kalan diğer Olimposlular gibi değildi.

"Neden söz hakkınız olmasın ki?" diye sordu.

"Zeus ve Poseidon'un ne kadar tartıştığına bağlı," diye yanıtladı Hades gözlerini devirerek. Bunu yaparken kadının elinde tuttuğu şeyi gördü. Üzerinde kalın, siyah bir başlıkla "Yeraltı Tanrısı Halcyon Projesi'nin Gazetecisine Kredi Verdi" yazan bir *Delphi Divine* kopyası. Hades, kitaplarının üzerine yığılmış olan bu kitabı kadının kollarından kaptı ve ilk birkaç satırına göz gezdirdi.

Ölümler Tanrısı Hades, Cumartesi gecesi yeni bir girişimi, ölümlüler için önümüzdeki yıl tamamlanacak bir rehabilitasyon tesisi olan Halcyon Projesi'ni açıkladığında herkesi şaşırttı. Son teknoloji ürünü tesis on dönümlük bir arazi üzerinde yer alacak ve çeşitli ruh sağlığı ihtiyaçlarını karşılayacak. Lord Hades cömertliğinin ilhamını bir ölümlüden, Yeraltı Dünyasının Kralı hakkında skandal bir makale yazıp yayınlayan gazeteci Persephone Rosi'den aldığını söyledi. Şimdi insanlar Rosi'nin iddialarının ne kadar meşru olduğunu soruyor, yoksa Yeraltı Dünyası Tanrısı sadece aşık mı?

Hades'in çenesi gerildi. Medyadan işte bu yüzden nefret ediyordu; hiçbir zaman gerçeklere bağlı kalamıyorlardı. Spekülasyonlara ve yorumlara yer vermek zorundaydılar ve daha da kötüsü, sorusu yüzünden bu sözlerin Persephone'ye ulaştığını biliyordu.

"Galada Halcyon Projesi'ni bu yüzden mi duyurdunuz? İnsanlar benim senin karakterin hakkındaki değerlendirmemden başka bir şeye odaklansınlar diye mi?"

"Halcyon Projesi'ni şöhretim için mi yarattığımı sanıyorsunuz?" Sesine hayal kırıklığı ve öfkenin girmesini engellemeye çalıştı ama bu bir

Meydan okuma. Herkesin onun hakkında ne düşündüğünü önemsemediğini bilmeliydi. O bir istisnaydı.

Omzunu silkti. "Senin hakkında yazmaya devam etmemi istemedin. Dün öyle söyledin."

Konuşması bir an sürdü, kelimelerin dudaklarında şekillenebilmesi için çenesini gevşetmesi bir an sürdü.

"Halcyon Projesi'ne dünya bana hayran olsun diye başlamadım. Senin sayende başladım."

"Neden?"

"Çünkü söylediklerinde doğruluk payı gördüm," diye tersledi. "Buna inanmak gerçekten çok mu zor?"

Kız cevap vermedi ve Hades bunun ona hissettirdiklerinden nefret etti. Sanki göğsünde ağır bir şey oturuyordu. Belki de buraya veda etmeye gelmekle ya da yeniden bir araya gelmelerinin tatlı olacağını düşünmekle hata etmişti.

"Benim yokluğum Yeraltı Dünyası'na girme yeteneğinizi etkilemeyecek," dedi ayrılmaya hazırlanırken. "İstedığınız gibi gelip gidebilirsiniz."

Kadının ifadesinde bir şeyler değişti ve adam onun da aniden kendisi kadar ıssız hissettiğini sezdi. Ona doğru adım attı, ceketinin yakalarına uzandı, kalçaları onunkilere bastırdı. Adam inlemek istedi ama ellerini onun bileklerine dolamakla yetindi.

"Gitmeden önce, Yeraltı Dünyası'nda bir parti vermeyi düşünüyordum... ruhlar için."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri onunkileri arıyordu. "Ne tür bir parti?"

"Thanatos bana ruhların hafta sonunda reenkarne olacağını ve Asphodel'in şimdiden bir kutlama planladığını söyledi. Bence bunu saraya taşımalıyız."

Yükseliş'ten bahsediyordu. Bu, yaklaşık her üç ayda bir gerçekleşen bir olaydı ve hazır olan ruhların yeniden doğduğu bir zamandı. Asphodel sakinleri yeni bir yaşamı, ikinci bir şansı simgelediği için bunu her zaman kutlardı.

"Biz mi?" Hades sordu.

Persephone'nin dudağını ısırması hoşuna gitmişti. "Sana Yeraltı Dünyası'nda bir parti planlayıp planlayamayacağımı soruyorum."

Gözlerini kırıştırdı, biraz kafası karışmıştı. Buraya nasıl gelmişlerdi? Az önce Halcyon Projesi için onun nedenlerini sorgulamıştı ama şimdi onun diyarında onun halkıyla kutlama yapmayı planlıyordu.

"Hekate zaten yardım etmeyi kabul etti," diye ekledi, sanki bu onu etkileyecekmiş gibi, avuç içleri göğsünde düzleşti.

Bu onu eğlendirdi ve kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Bir balo yapmamız gerektiğini düşünüyor."

Kadının ağzından çıkan kelimelere odaklanmakta iyi bir iş çıkaramıyordu. Gerçekten duyduğu tek kelime *bizdi* ve o da bunu kullanmaya devam ediyordu. O da kullanmak istiyordu. *Yatağa gitmeliyiz. Saatlerce sevişmeliyiz. Birlikte yıkanmalı ve biraz daha sevişmeliydik.*

"Topunu kabul etmem için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

diye sordu. "İşe yarıyor mu?"

Sırıttı ve kollarını kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti, sert boyunu kızın karnına bastırdı.

"İşe yarıyor," diye fısıldadı kulağına, dudakları ağzını kapatmadan önce boynunun kenarından aşağıya doğru fırçaladı. Elleri onun poposunda gezindi ve kışını kavrayarak içine bastırdı. Onu bıraktığında gözleri arzuyla parlıyordu ve bu gece onu içinde düşünerek kendini tatmin edip etmeyeceğini merak etti. Alacağını biliyordu.

"Balonuzu planlayın, Leydi
Persephone." "Eve çabuk dönün,
Lord Hades."

Kaybolmadan önce onun sözlerine gülümsedi ve tanrıların toplandığı altın zeminli Konsey Odası'nın gölgelerinde belirirken onlara tutundu. Sütunlar oval bir şekilde odayı kaplıyordu ve bu sütunların içinde Olimposluların her biri için birer tane olmak üzere on iki taht vardı. Hepsinin yaratılışı farklıydı ve tanrıya özgü sembollerden oluşuyordu.

Zeus ovalin başında meşeden yapılmış bir tahtta oturur, sırtında bir yıldırım ve altın bir asa çaprazlanırdı. Altın bir kuş olan kartalı asanın üzerine tünemişti, adı Aetos Dios'tu. Hades'in şışte kızartmayı tercih edeceği bir casustu, ama konseyde bir drama neden olmak istemediğinden bundan kaçındı. Zeus en çok babalarına benziyordu; dalgalı saçlı ve dolgun sakallı iri bir adamdı. Başına, birçok sembolünden biri olan meşe yapraklarından bir taç takmıştı.

Yanında Hera oturuyordu. Güzel ama sert bir kadındı ve Hades onun kocasının yanında her zaman rahatsız görüldüğünü düşünürdü, ki bu konuda onu suçlayamazdı. Göklerin Tanrısı sonsuzluk boyunca zina yapmasıyla bilinirdi ve modern dünyaya inmek hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kadınların Tanrıçası altından bir tahtta oturuyordu.

Tavus kuşunun rengârenk tüylerini andıran sırtında parlak, yanardöner mavi, turkuaz ve yeşil tüyler vardı.

Ardından, tahtı Titanomachy Savaşı'ndan önce üç Yaşlı Kiklop tarafından kendisi için yapılmış olan silahı üç çatallı mızrağa benzeyen Poseidon geliyordu. Onun yanında, tahtı bir deniz kabuğuna benzeyen, pembe renkli, inciler ve al renkli çiçeklerle örtülü Afrodit vardı. Sonra Hermes gelirdi, tahtı altındı, arkası habercisinin esasına benzetilmişti - iç içe geçmiş iki yılanı olan kanatlı bir asa.

Ardından, tahtı yakut kırmızısı ve alev şeklinde yapılmış olan Ocak Tanrıçası Hestia geliyordu. Ares onun yanında, bazıları beyaz, diğerleri yaşlılıktan sararmış bir yığın kafatasının üzerinde oturuyordu. Hepsi de ölümlü ya da ölümsüz insanlara ve öldürdüğü canavarlara aitti.

Yanında Artemis vardı, Ares'le iyi geçinemediği için büyük bir dehşete kapılmıştı. Tahtı sade, altın tonlarında bir yarım aydı. Onun yanında Apollon oturuyordu, koltuğu güneş ışınlarını taklit ediyordu ve arkasında dönen parıldayan bir aureole şeklindeydi. Daha sonra Demeter oturuyordu; onun oturduğu yer daha çok yosun kaplı bir ağaca benziyordu, beyaz ve pembe çiçeklerle doluydu ve sarmaşıklar yere dökülüyordu. Onun yanında, tahtı bir dizi gümüş ve altın kanattan oluşan Athena oturuyordu. Güzel ve dengeli, yüzü ifadesiz, mavi safirlerle süslü altın bir halkayla taçlandırılmış bir şekilde oturuyordu. Son olarak, Athena ve Zeus'un tahtları arasında, tıpkı Yeraltı Dünyası'nda olduğu gibi, ölümcül, sivri kenarlardan yapılmış siyah obsidyen bir koltuk olan Hades'inki vardı.

Konuşan tek tanrı Zeus'tu ve Hermes dışında herkes kızgın ya da sıkılmış görünüyordu. Hermes eğlenmiş görünüyordu.

Hades, *muhtemelen hâlâ yaptığı şakaya gülüyordur*, diye düşündü.

Hades Zeus'un neden bahsettiğinden emin değildi ama bir hikâye anlatıyor olabileceğini düşündü çünkü Zeus şöyle diyordu: "Yani ben mantıksız bir tanrı değilim, o yüzden dedim ki-"

Hades saklandığı yerden çıktı ve oval alanın ortasına doğru yürüdü. Zeus'un sesi gürlledi ve her yerde yankılandı.

"Hades! Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi geç kalmışsın."

Kardeşinin yargısını görmezden geldi ve onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Hakkınızdaki iddiaların farkında mısınız?" diye sordu Göklerin Tanrısı.

Hades öylece baktı. Bunu kolaylaştırmayacaktı. Yaptıklarının bir karşılığı olacağını biliyordu ve kendi seçiminin bu olduğunu kabul edebilirdi.

Helios'un sığırlarını çalmak önemsizdi ama Helios, Hades'i İlâhi Yargı'dan alıkoymuştu. Titan sadece Zeus'un lütfuyla burada değil miydi?

"Sığırlarını çaldığını söylüyor," diye devam etti Zeus. "Ve eğer onları geri vermezsen dünyayı sonsuz karanlığa gömmekle tehdit ediyor."

"O zaman Apollon'u gökyüzüne fırlatmamız gerekecek," dedi Hades.

Müzik ve Güneş Tanrısı ters ters baktı. "Ya da Helios'un sığırlarını geri verebilirsin. Onları neden aldın ki zaten? Böyle *önemsiz* bir davranış için geri kalanımızı kınamıyor musun?"

"Hades'in üzerine fazla gitmeyin. Aramızdaki en korkulan kişi olduğu için böyle davranması gerektiğini düşünüyor." Bunlar Hera'nın sözleriydi ve Hades'in çenesini sıkmasına neden oldular.

"Artık değil!" Zeus gürledi. "Bizim asistan huysuzumuz gitti ve bir ölümlüye aşık oldu. Tüm dünyayı kendine *hayran* bıraktı."

Zeus güldü ama başka kimse gülmedi. Hades oturmuş, parmakları tahtının kenarlarında kıvrılmış, obsidyen derisini ısıırıyordu. Demeter'den yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. Hermes dışında bu tanrıların hiçbiri Persephone'nin gerçek kökenini bilmiyordu. Hades'in bir tanrıçaya aşık olduğunu bilen Yıldırım Tanrısı'nın gülüp gülmeyeceğini merak ediyordu. Tanrılar birleştiğinde daha büyük sonuçlar ortaya çıkıyordu, çünkü bu gücü paylaşmak anlamına geliyordu.

"Nazik ol baba." Konuşan Afrodit'ti, sesi alaycıydı, Adonis'e duyduğu öfke hâlâ ortadaydı. "Hades ilgi ve sevgi arasındaki farkı bilmiyor."

"Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun, Afrodit?" Hades meydan okudu.

Yüz ifadesi asıklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğuna gömüldü.

Afrodit'e verdiği yanıt diğerlerini susturdu, çünkü ne kadar dalga geçmeyi sevseler de Hades'in tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Helios'un sığırlarını çalmak bir iyilikti, en basit haliyle intikamdı. Eğer isteseydi, dünyayı kendi elleriyle karanlığa gömebilirdi. Helios'un onu tehdit etmesine gerek yoktu.

"Onun sığırlarını geri vereceksin, Hades," dedi Zeus.

Hades yine hiçbir şey söylemedi. Diğer tanrıların önünde Zeus'la tartışmayacaktı.

"Madem toplandık. Gündeme getirmek istediğiniz başka bir konu var mı?"

Bu Hades'in en korktuğu kısımdı. Konsey'in yılda sadece dört kez toplanması gerekiyordu ama Zeus önemsiz bir nedenden dolayı konseyi topluyor ve sonra da

Sanki Poseidon ve Ares arasında arabuluculuk yapmaktan başka yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi, şikâyetleri dinledi.

Bu sefer hariç.

"Triad yarı tanrılar tarafından yönetiliyor," dedi Hades ve konuşurken Poseidon'a baktı. "Bir isyan planladıklarına inanmak için nedenlerim var."

Bu kez gülen tek kişi Zeus değildi. Poseidon, Ares, Apollo, hatta Artemis bile güldü.

"Eğer savaş istiyorlarsa, onu getireceğim," dedi Ares, her zaman kan dökmeye hevesliydi. Hades ondan nefret ederdi, ölüm ve yıkım arzusundan nefret ederdi. Savaşın dehşetinden zevk almak isteyen başka bir tanrı tanıımıyordu.

"Sanırım bunun imkânsız olduğunu düşündüğünüz için gülüyorsunuz. Ama anne babalarımız da bizim için aynı şeyi düşünüyordu ve bakın nerede oturuyoruz," dedi Hades.

"Sesinde korku mu duyuyorum?" Ares meydan okudu.

"Ben Ölüler Tanrısıyım," dedi Hades. "Ben kimim ki savaştan korkayım? Hepiniz öldüğünüzde bana gelirsiniz ve her ölümlü gibi yargıçlarımla yüzleşirsiniz."

Açıklamasını sessizlik izledi.

Artemis, "Bu yarı-tanrıların bizi yenmesi için büyük bir güç gerekir," dedi. "Bu gücü nereden bulacaklar?"

İlahi lütuftan, diye düşündü Hades ama söylemedi.

"Artık antik dünyada yaşamıyoruz," dedi Athena. "Ellerinde büyüden başka silahlar da var."

Bu doğrudu ve ölümlüler tanrıların büyüünü ne kadar uzun süre çalışırlarsa, onu nasıl kullanacaklarını ve potansiyel olarak onlara karşı nasıl kullanacaklarını o kadar iyi anlıyorlardı.

Hades, "Ben sadece gözlem yapmanın bizim yararımıza olacağını söylüyorum," dedi. "Eğer yüksek lordları düşündüğüm kadar öngörülebilirse Triad'ın sayısı ve gücü artacaktır."

"Peki kim bu yüce lordlar?" Zeus sordu.

Hades Poseidon'a baktı ve Zeus'un bakışları da onu izledi, gözleri kısıldı. "Bu senin bir planın mı kardeşim?"

"Bu ne cüret!" Poseidon önce tahtının kollarını sıktı ve yapıldığı kabuğu çatlattı.

"Daha önce de tahtımı elimden almaya çalıştın, seni işgüzar herif!"

"Hıyar mı? Sen kime kalles diyorsun? Hatırlatmama gerek var mı kardeşim, senin Tanrıların Kralı olarak tahtta oturuyor olman benim daha az güçlü olduğum anlamına gelmez."

Birdenbire, sözlü bir savaşa tutuşmuş olan Zeus ve Poseidon dışında herkes ona ters ters bakmaya başladı. Hades sadece kıkırdadı.

"Bunu Tartarus'taki işkenceniz olarak hayal edin," dedi. "Beni bu saçmalığa katlanmak zorunda bıraktığınız için hepinizin alacağı ceza bu olacak."

Saatler sonra Hades kendini Zeus'un ofisinde buldu. Burası geleneksel bir mekândı; büyük bir meşe masanın üzerinde, kesinlikle gösteriş için kullandığı deri ciltli kitaplarla kaplı bir dizi kitaplık duruyordu. Büyük pencereler Zeus'un boğalar, inekler, koyunlar ve kuğularla dolu geniş arazisine bakıyordu. Zeus onlara içki doldururken Hades de orada duruyordu.

"Demek Helios'un sığırlarını çaldın," dedi Zeus.

Hades, "O benim İlâhi Yargı'yı gerçekleştirmemi engelledi," dedi. "Cezalandırılması gerekiyordu."

"Ama cezasının yeterince uzun sürdüğünü kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Eğer onun sığırlarını geri getireceğime dair onay istiyorsan, evet." Hades durakladı. "Zamanı gelince."

Zeus iç çekti.

"Helios karanlığı istediği kadar tehdit edebilir, ama karanlığın ben olduğumu unutuyor. O bana cevap verir."

Zeus'un buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bir kadeh içki aldı ve alkolü ağzında çalkaladıktan sonra, "Pekâlâ, ama iş zora girerse müdahale etmeyeceğim," dedi.

Hades, "Bunu yaparsan gücenirim," diye karşılık verdi.

Zeus'un ikram ettiği içkiyi içti ve kadehi tıkırdatarak yerine oturttu, gitmeye hazırlanıyordu.

"Bana başını döndüren bu kadından bahset." Hades dondu kaldı.

"Galada söylediğim gibi, başka bir şey değil."

"Durumun böyle olduğuna inanmıyorum," dedi. "Eğer bu başka bir ölümlü olsaydı, söylediği şeyler için intikam almaya çalışırdın. Bunun yerine onu eğlendiriyor, koca bir binayı ona adıyorsunuz."

"Haklı olduğu noktalar vardı," dedi Hades, gitmeye hazırlanarak. "Ve senin de gözüne çarptı. Kabul et kardeşim!" Hades kabul etmedi.

"Bah! Savunmasız olmanızı beklememeliydim, yine de size mutluluklar dilerim."

Hades kaşlarını kaldırdı. "Bu sözleri unutma kardeşim."

Onları uzun süre düşünmeyeceksin, diye düşündü.

"Bu nedenle, sizi kadınların, özellikle de ölümlülerin aldatmacalarına karşı uyarmanın görevim olduğunu hissediyorum."

"Kadınları hayvan şeklinde baştan çıkaran tanrı söylüyor bunu."

"Bu bir aldatmaca değildi. Onlara İlahi formumla yaklaşamazdım, çünkü bu sadece ölümlülerin gerçekten kavrayamayacağı bir formdur."

Yine de hiçbirimiz aynı sorunu yaşamıyoruz, diye düşündü Hades.

"Seni zaten reddettikleri için kılık değiştirdin," diye karşı çıktı Hades. "Bana yalan söylemeye kalkışma, küçük kardeşim. İkimiz de bunun nafile olduğunu biliyoruz."

Zeus'un dudakları düzleşti, gözleri kısıldı.

"Kadınlar tek bir şey ister, Hades, o da güç."

Hades'in, kadınların istediği birkaç şeyden biri olduğuna hiç şüphesi yoktu ve bunların arasında Zeus gibi yırtıcılardan endişe etmeden var olma özgürlüğü de vardı.

"Belki de kendi gücünüzü kullanma şekliniz yüzünden güçlü kadınlardan korkuyorsunuz.

-Tecavüz, taciz ve işkenceye."

Bu konuşma Zeus'un beklediği gibi gitmemişti ama Hades kardeşinin kadınlar hakkında kötü konuştuğunu duymak istemiyordu.

Ondan uzaklaştı ve ofisinden çıktı. Dışarıda, kendini gökyüzüne açık bir avluda buldu. Ortadan geçen bir yol, mermer su perisi heykelleriyle çevriliydi. Ortada altıgen şeklinde basit bir çeşme vardı. Hades patikadan aşağı inmeye başladığında, avlunun sınırlarını çizen sütunlardan birinin arkasından çıkan Demeter tarafından durduruldu.

Ona karşı nefret doluydu. Gözlerinde biriken nefret, onları bataklıktaki su gibi bulanık bir renge büründürüyordu. Hades bu yüzleşmenin geleceğini biliyordu. Demeter kızının galadaki varlığından habersiz olsa da, Hades'in konuşmasını yaparken ondan bahsettiğini biliyordu ve şimdi bu onu rahatsız ediyordu. Muhtemelen bunu her gazetede, her dergide, her haber kanalında yeniden yaşamıştı. Konsey'de bile bu bilgiden kaçamıyordu. Bu muhtemelen Hades'in şimdiye kadar yaptığı en iyi işkenceydi.

"Kızımdan uzak dur, Hades." Sesi eşit ama tehditkârdı. Su perilerinin kalbine korku salmak ve ölümlüleri lanetlemek için kullandığı sestir bu.

Ama bu sadece Hades'e zevk veriyordu.

"Sorun nedir, Demeter?" diye meydan okudu. "Kaderden mi korkuyorsun?"

Sözleri bir onaylamaydı. *Kehaneti biliyorum*, dediler.

Demeter, "Eğer kamuoyunda iddia ettiğin gibi ona gerçekten değer veriyorsan, o zaman çek git," dedi. "Eğer bunu yapmazsan her şeyini kaybedecek."

"Ve bunlar onu önemseyen birinin davranışları mı?" Hades sordu. Demeter ona doğru bir adım attı, sesi titriyordu. "Bunu yapıyorum çünkü Umurumda! *Kızım için doğru kişi değilsin.*" "Sanırım o aynı fikirde olmazdı."

Demeter ters ters baktı ve bir süre sonra gülerek geri çekildi. "Kızım bana asla ihanet etmez." Hades, Demeter'in sadece kendini buna ikna etmeye çalıştığı hissine kapıldı. "Benim yerime asla seni seçmez."

"O halde korkacak bir şey yok," dedi Hades.

Ama korkacak çok şeyi vardı, çünkü Persephone çoktan Demeter'e ihanet etmişti. Nevernight'a her gelişinde, dudakları her buluştuğunda, ağzını onun sikine her dayadığında, bacaklarını her açtığında ve onun kendisini tatmasına her izin verdiğinde ona ihanet etmişti. Persephone, Demeter'le her bir araya geldiklerinde, birbirlerinin isimlerini sayıkladıklarında ona ihanet etmişti ve Olympia topraklarında gözden kaybolurken gülümsemesine neden olan da bu düşünceydi.

BÖLÜM XXIV - YÜKSELME KÜRESEL

Hades Yeraltı Dünyası'na ışınlandı. İlk durağı Hekate'nin kulübesiydi ve tanrıçayı akşam için hazırlanırken buldu. Ay gibi görünüyordu, gümüşe bürünmüştü, kandilleri koyu renk saçlarına uyumlu yıldızlar örüyordu.

"Hades," dedi Hekate. "Konsey nasıldı?"

Sık sık sesini yükseltmezdi ama Olympia'da geçirdiği zamanı anlatma ihtiyacı hissetti.

Hades sözlerini bitirdiğinde Hekate, "Zeus kadınlar hakkındaki yorumlarının bedelini ağır ödeyecek," dedi.

Hiç şüphesi yoktu. Hekate tanrıları cezalandırmaktan korkmazdı. Bunu pek çok kez ve pek çok şekilde yapmıştı; tuzak kurmaktan lanetlemeye ve değerli bir kahramanın zaferini iptal etmeye kadar. Öfkesi gerçektir ve zorlandığında ölümcüldü.

"Dikkatinin Persephone'ye yöneleceğinden endişeleniyorum," dedi

Hades. Hekate'nin gözleri kömür gibi parlıyordu.

"Eğer olursa, kendini savunabilecektir."

Hades tanrıçaya sorgulayarak baktı. "Nasıl?"

"Size söylemedi mi? Senin yaşadığın gece..." Kadın durakladı ve Hades ters ters baktı. Kadının ne söyleyeceğini biliyordu. *Seks yaptıkları geceden sonra.*

"Olympian Galası'nın ertesi günü, ilk kez yaşamı hissetti. Sihirini hissedebiliyordu."

Hades, Hekate'nin sözlerinin içine işlemesine izin verdi. Persephone onun büyüsunü *hissetmişti*. Güçlerinin uyanmaya başlamasının mümkün olduğunu biliyordu ama bunun bu kadar hızlı olmasını beklemiyordu. Bu, Persephone'nin ona tapınmayı kabul ettiğı, seviştikleri sırada kendini güçlü ve değerli hissettiğı anlamına geliyordu.

Bu ona güvendiğı anlamına geliyordu.

Bunu fark etmek göğsünü kabarttı ve Demeter'in sözlerini daha da tehditkâr hissetmesine neden oldu ama Hades bunu Hekate'ye ifade ettiğinde tanrıça sadece gülümsedi.

"Tanrıçana umut bağla, Hades. O zaten seni seçmedi mi?"

Hades, Hekate'nin yanında fazla kalmadı. Persephone'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Kulağa garip geliyordu ama ondaki değişimi gözlemlemeyi merak ediyordu. Yaşamı hissetme yeteneğı, kendisi ve İlâhi kanı hakkındaki düşüncelerini değiştirecek miydi? Onunla tanıştığı zamanı düşündü. Sanki kim olduğuna içlermiş gibiymi, sanki gücünü çağıramadığı için kendini daha az tanrıça gibi hissediyordu. Hayatı boyunca saklandığı için ortaya çıkmamış olan güç.

Hades bu düşünce karşısında yumruklarını sıktı. Demeter onun güçsüz olduğuna inanmasına izin vermişti, Persephone'nin kendisini artık bir Tanrı olarak görmeyene kadar Tanrısallığıyla arasına mesafe koymasını izlemişti.

Yine de içlerinde en tanrı gibi olan oydu.

Kraliçe Süiti'nde -bir gün ona ait olacak süitte- tezahür ettiğinde ilk fark ettiğı şey onun kokusuydu. Tatlı vanilya ve topraksı lavanta kokuyordu. Gözleri aynada buluştu ve tam ona doğru dönmeye başladığında, onu durdurdu.

"Kımıldama. Sana bakmama izin ver." Dondu kaldı.

Bu bir kontrol egzersiziydi, çünkü Hades'in tek istediğı ona yakın olmakta ama yine de mesafesini korudu ve her detayın tadını çıkararak onun etrafında yavaş bir daire çizdi. Altın renginde giyinmişti, gücün rengi. Kumaş, teninde biriken su gibiymi ve Hades'in ellerinin olmasını istediğı her yere dokunuyordu ve o ince kumaşın altında, meme uçlarının nasıl sıkı tepeler halinde sertleştiğini fark etti. Onun arkasından yaklaşırken

Bir elini beline doladı ve onu kendine doğru çekerek aynadaki bakışlarıyla buluştu.

"Cazibeni bırak."

Gözleri hafifçe açıldı. "Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum," dedi. Kadının onun altında sıkıştığını hissetti. La Rose'dan sonraki gece çarşafı göğsünde tuttuğu zamanki gibiydi, kendini onun bakışlarından korumak için kullandığı bir kalkan. Kendi büyüyle uzanıp onunkini okşadı ve onun kendisine açıldığını hissetti. Ağzını kulağına götürdü, hâlâ göz temasını sürdürüyordu. "Seni görmeme izin ver."

Kendini bırakırken gözlerini kapattı ve Hades onun dönüşümünü izledi. O her şeydi. Her haliyle her şeydi ama onun Tanrısallığını kucaklayışını izlemenin ilham verici bir yanı vardı. Çok güzeldi. Şu anda, samimi hissettiriyordu.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı ve açtığında Hades'e değil, kendine baktı. Büyüleyiciydi ve onunla ilgili her şey daha da yoğunlaşmıştı. Teni parlıyordu, gözleri ıslık ıslık, boynuzları zarifçe kıvrılıyordu, ama belki de onun karanlığının önünde durduğu için alev gibi görünüyordu.

"Sevgilim, sen bir tanrıçasın."

Dudaklarını onun omzuna bastırdı ve elinin boynuna dolandığını hissetti. Kız onun öpücüğüne döndü ve dudakları birbirine çarptı, aç ve sıcaktı. Nabızı fırladı ve midesinin dibini dolduran sıcaklık, sertleşene kadar sikini doldurdu. Boğazının arkasından gelen şehvetli bir ses çıkardı ve Persephone onun kollarında döndü. Hades geri çekildi ve yüzünü kavradı.

"Seni özledim," dedi.

Utangaç bir ifadeyle gülümsedi ve "Ben de seni özledim," diye itiraf etti.

Dudakları onunkileri okşadı ama Persephone istekliydı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudakları çarpıştı. Onun açlığı ve cesareti hoşuna gitmişti, elleri göğsünde, karnında geziniyor, sikini arıyordu ama ona ulaşmadan Persephone onu durdurdu ve öpüşmeyi kesti.

"Ben de çok hevesliyim, sevgilim," dedi. "Ama şimdi gitmezsek, sanırım partinizi kaçıracağız. Gidelim mi?"

Aslında kadın tereddüt etti ve adam kendini gülümserken buldu ama kadın adamın uzattığı eli tuttu. O elini tuttuğunda, adam büyüsunu bırakarak İlahi formunu ortaya çıkardı. Bağlanmamış saçlar, siyah cüppeler ve boynuzlarının dibinde duran, sivri uçlardan yapılmış gümüş bir taç. Persephone'nin bakışlarını hissedebiliyordu.

günahkâr ve tatlı. Her yerine dokunuyor ve açlığını ateşliyordu.

"Dikkatli ol, tanrıça," diye uyardı. "Yoksa bu odadan çıkamayız."

Onu süitten çıkarıp balo salonuna giden koridora yönlendirmeyi başarırken bile sözlerinin doğruluğunu derinden hissetti. Bir dizi yaldızlı kapının ardında durakladılar ve Hades buna sevindi çünkü bu anın tadını çıkarmak istiyordu -Yanında Persephone'yle ilk kez sarayına girdiğinde.

Belki öneminin farkında bile değildi ama bundan sonra onu bir muadili, bir figüran, bir kraliçe olarak görecektlerdi.

Kapılar açıldı ve sessizlik çöktü. Hades'in Persephone'nin elini tutuşu sıkılaştı ve başparmağının üzerinde güven verici daireler çizdi, ancak içinde hissettiği endişe, kalabalığı ve onu tanıyanların gülümsemelerini görür görmez azalmış gibi görünüyordu. Ona baktığında, onun da gülümsediğini gördü.

Adamları eğildi ve onu merdivenlerden aşağı, bekleyen kalabalığın içine doğru götürdü. Onlar geçerken ayağa kalktılar ve Persephone gülümseyerek her birine ismiyle hitap etti, iltifatlar yağdırdı ya da günlerinin nasıl geçtiğini sordu. Hades'in tahtına ulaşması hiç bu kadar uzun sürmemişti ama onun ruhlarla etkileşimini izlemek alçakgönüllülüktü.

Gözleri kalabalıktaki diğer insanların yüzlerinde dolaştı ve onları bakarken yakaladığında hızla başka tarafa baktılar. Bir kısmı utanç, bir kısmı korkuydu ve o garip suçluluk duygusu şiddetli bir dalga halinde geri dönerek kalbini sıkıştırdı. Sonra Persephone onun elini bıraktı ve kalabalığı yararak Hekate'yi kucakladı. Kısa bir süre sonra etrafı ruhlar tarafından sarıldı. Ateşe çekilen pervaneler gibi, karanlık ortadan kalktığında aşağı indiler.

Yoluna devam etti, kalabalık onun için kolayca ayrıldı ve ruhlarının aralarına koyduğu mesafeyi fark etmekten kendini alamadı. Persephone'ye dokunmak ve onu kucaklamak için ne kadar hevesli olduklarıyla kıyaslandığında bu durum çok açıktı. Kaşlarını çattı ve Minthe'nin bulunduğu tahtına doğru yürürken suçluluk duygusu daha da ağırlaştı. Minthe bu durum için uygun, bordo bir elbise giymişti. Saçları gün batımı gibi görünüyordu ve teni kanksızdı. Yüzündeki ifadeden söyleyecek bir şeyleri olduğunu anladı ve Hades yüz ifadesinden hiçbirini duymak istemediğini anladığını umdu.

Sandalyesine çöktü ve eğlenceyi izledi, ama omuzları kasılmış ve parmakları sandalyesinin kollarına kıvrılmıştı. Kendini gergin hissediyordu,

Minthe'nin içindeki karanlığı daha da derinleştirecek bir şey söylemesini bekliyordu.

"Bu işi çok ileri götürdün," diye konuştu sonunda, sesi titriyordu, sözlerinin altında yatan duygu fırtınasının bir ipucuydu bu. Hades ona bakmadı ama göz ucuyla profilini görebiliyordu ve o da kendisine bakmıyordu.

"Kendini unutuyorsun, Minthe."

"Ben mi?" Ona doğru döndü ve Hades ona doğru baktı. "*Sana* aşık olması gerekiyordu, tam tersi değil."

"Daha iyisini bilmesem, kıskandığımı söylerdim."

"O bir oyun, bir piyon! Burada onu kraliçenizmiş gibi sergiliyorsunuz."

"O benim kraliçem!" Hades neredeyse sandalyesinden kalkarak havladı.

Minthe ağzını kapattı, gözleri hafifçe açıldı, sanki Hades'in ona sesini yükselttiğine inanamıyormuş gibiydi. Tekrar konuştuğunda, etraflarındaki hava kadar buz gibi bir ses tonuyla konuşuyordu.

"O sana *asla* yetmeyecek. O bir bahar. Işığa ihtiyacı olacak ve senin tek olduğun şey karanlık."

Minthe topuklarının üzerinde dönerek balo salonunu terk etti ama sözleri onun derisine işleyerek orada kaldı. Kendi düşüncelerini yüzeye çıkardılar, derinlere gömdüklerini, Bahar Tanrıçası Persephone'nin onu, Ölüler Kralı'nı sevebileceğine dair şüphelerini.

Daha farklı olamazlardı ve bu gece bu balo salonuna girişleri ona bunu öğretmişti.

"Neden surat asıyorsun?" Hekate sordu.

Tanrıçanın ona sinsice yaklaşmaya çalıştığına dair bir his vardı içinde ama tüm girişimleri gibi bu seferki de başarısız olmuştu. Hades'in gözleri onunkilere kaydı ve ters ters baktı.

Dudaklarını büzdü. "O bakışı biliyorum. Minthe ne yaptı?"

"Sırası gelmeden konuştu, başka?" diye homurdandı.

"Pekâlâ." Hekate'nin sesi ton değiştirdi ve Hades onun sadece hayal kırıklığını artıracak bir şey söylemek üzere olduğunu anladı. "Doğruyu söylemiş olmalı, yoksa bu kadar öfkeli olmazdın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, Hecate."

Yeraltı Dünyası'nın çocuklarıyla dans eden Persephone'ye bakıyordu. El ele tutuştular ve bir çemberin içinde zıpladılar. Arada sırada

ya da Persephone onları havaya kaldırır, onlar zevkle çığlık atarken gülerdi.

"Çocukları seviyor," dedi Hekate. Göğsüne
bir sancı daha saplandı.

Çocuklar.

Bu Persephone'ye veremeyeceği bir şeydi, uzun zaman önce pazarlık ettiği bir seçenektir. Sonsuzluğunu onunla geçirmek için anne olmaktan vazgeçmesini gerçekten isteyebilir miydi?

Bir anlık sessizlikten sonra sessizce konuştu. "Gitmesine izin vermeliyim." Hekate içini çekti. "Sen bir aptalsın."

Hades ters ters baktı.

"O mutlu!" Hekate karşı çıktı. "Ona bakıp gitmesine izin vermen gerektiğini nasıl düşünürsün?"

"Biz ölümsüzüz, Hekate. Ya benden bıcarsa?" "Ben senden bıktım," dedi. "Ben hâlâ buradayım."

"Seninle bu konuda konuşmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum."

Persephone'nin dönüp Charon'la yüz yüze geldiğini gördüğünde dans pistine daha sert baktı. Ona doğru eğildi, dudaklarında o lanet sırıtışı vardı. Ona dans etmeyi teklif etti ve o da elini tuttu.

Tahtının kollarını sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Gitmesine izin veremezdin," dedi Hekate. "Onu asla başka bir erkekle göremezsin."

"Eğer istediği buysa-"

"O bunu istemiyor," dedi Hekate, onun sözünü keserek. "Sırf korkuların var diye onun aklından geçenleri bildiğini sanmamalısın. Onlar senin şeytanların, Hades."

Ona karanlık bir bakış attı ve bir an için Hekate'nin ifadesi de aynı sertlikteydi, sonra yumuşadı ve ağzının köşesi kalktı.

"Bırak mutlu ol, Hades. Persephone'yi hak ediyorsun."

Sonra kalabalığın arasına karıştı. Hades'in bakışları Persephone'ye döndü. Bir alev gibi dikkat çekiyordu, güzelliği, gülümsemesi ve kahkahası, varlığı, sıcaklık, tutku ve hayat yayıyordu ve daha önceki ayrılıklarından hoşlanmamış olmasına rağmen, onu izlemek hoşuna gidiyordu. Bu onu Minthe'nin geri dönerek solunda yer kapladığı ve Thanatos'un sağında belirttiği gerçeğinden uzaklaştırdı.

"Özür dilemeye mi geldin?" diye sordu ona. "Siktir git," diye cevap verdi.

Hermes, beyaz kanatlarını yere sürüyerek yanlarından geçerken, "Bunu yaptı," diye yorum yaptı. Göğsü çıplak, belinde sadece altın bir kefenle gülünç görünüyordu. "Çok iyi olmamış olmalı, çünkü bir daha geri döndüğünü sanmıyorum."

"Hermes," diye homurdandı Hades, ama tanrı çoktan kalabalığı yarmış, doğruca Persephone'ye doğru ilerliyordu. Hermes yaklaşıırken Persephone döndü ve Hermes eğilerek onu dansa davet etti. Hades onu kollarına alıp sallanırken, hareketleri abartıp yer kaplarken, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde izledi.

Charon'un ya da Hermes'in çapkınlık yapacağını düşündüğünden ya da onlarla dans ettiği için kıskandığından değildi. Kıskanıyordu çünkü sanki ona yaklaşılamazmış, yaklaşırsa odanın atmosferi değişecekmiş gibi hissediyordu. Bundan korkmamalıydı, burası onun krallığıydı ama bu gecede çok canlı bir şeyler vardı. Persephone'den önce burada olmayan bir hayat vardı.

Adını düşünürken, bakışları onunkilere takıldı ve tutuldu ve sanki aralarındaki mesafe bir gerginlikmiş gibi gözlerindeki özlemi fark etti. Çok geçmeden Hermes'inden ayrılıp ona yaklaştı, gözleri yanıyordu ve vücudundan altın damlıyordu. Bu bir fanteziden çıkmış gibiydi ve onun önünde diz çöküp sikini ağzına almasını hayal etmekten kendini alamıyordu. Şimdiden gerilmiş, cübbesi tarafından kısıtlanmıştı.

Eğilerek eğildi, bu açı lordun iri göğüslerini görmesini sağladı. Doğrulurken, "Lordum, dans eder misiniz?" diye sordu.

Ona dokunmak için her şeyi yapardı, onu yakınında tutmak için her şeyi yapardı, sürtünmeyi en çok istediği yerde hissetmek için her şeyi yapardı. Ayağa kalkıp onun elini tuttu ve onu dans pistine götürürken gözlerini ondan ayırmadı. Onu yanına çekti, vücudunun her sert çizgisi onun yumuşaklığıyla sarılmıştı ve ona serbest kaldıktan sonra üzerine yığılırken ona nasıl uyduğunu hatırlatıyordu. Şimdi istediği bir serbest bırakma.

"Memnun değil misin?" diye sordu.

Düşüncelerinden sıyrılıp onun sözlerine odaklanması bir anını aldı.

"Charon ve Hermes'le dans etmenizden hoşnut değil miyim?"

Kaşlarını çatarak dudaklarına baktı. Belli ki onun ruh hali hakkında endişeliydi. Ona doğru eğildi, konuşurken dudakları kulağına değdi.

"İçinde olmadığım için memnun değilim," diye fısıldadı hoyratça ve kulak memesini dişlerinin arasına aldı.

Ona karşı ürperdi ve konuşurken sesinde bir gülümseme vardı.

"Lordum, neden öyle söylemediniz?" diye alay etti.

Gözleri ihtiyaçla karararak geri çekildi ve onu kendisine doğru çekmeden önce dönmesi için yönlendirdi. "Dikkatli ol, tanrıça. Seni tüm krallığının önüne çıkarmaktan hiç çekinmem."

"Yapamazsın."

Yapardı, diye düşündü. Burayı karanlığa gömecek ve onu sikine iyice oturana kadar vücuduna çekecekti. Sessiz kalması için onu teşvik edecek ama onu orgazm olmaya ikna ederken son derece sertleştirecekti.

Düşünceler çok fazlaydı ve kendini Persephone'u yerden kaldırıp merdivenlerden yukarı çekerken buldu, halkı alkışlıyor ve ıslık çalıyordu, kayıtsızdı

-Belki de niyetinden o kadar da habersiz değildir.

"Nereye gidiyoruz?" Persephone onun uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanarak sordu.

"Hoşnutsuzluğumu gidermek için."

Onu sarayın avlusuna bakan bir balkona götürdü. Kız onun önünde yürümeye başladı, sanki ezberlenmiş gibi kenara doğru çekiliyordu. Onu suçlamadı, manzara büyüleyiciydi, çünkü çeşitli boyut ve renklerde kümeler halinde görünen yıldızlar dışında tüm Yeraltı Dünyası zifiri karanlıktı. Hekate her zaman Hades'in en iyi işinin karanlıkta olduğunu söylerdi.

Persephone'yi kendine doğru çekerken bu zevki gerçek kılmak üzereydi.

Baktı, gözleri onunkileri arıyordu.

"Neden cazibemi bırakmamı istediniz?"

"Sana söyledim." diye cevap verirken altın bir bukleyi kulağının arkasına çekti. Burada saklanmayacaksın. Tanrı olmanın ne demek olduğunu anlamam gerekiyordu."

"Ben senin gibi değilim."

Bu sözleri daha önce de söylemişti ve bu kez Hades onlara gülümsedi. Onun gibi değildi; daha iyiydi.

"Hayır, sadece iki ortak noktamız var."

"Peki bunlar?" Kadın kaşlarını kaldırdı ve adam onun cevabından hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadı ama bunun bir önemi yoktu. Yakında ondan zevk alacaktı ve hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı, ne etraflarındaki dünyanın ne de tanrısallıklarının.

"İkimiz de İlahiyiz," dedi elleri sırtından aşağıya, poposuna doğru bir yol izlerken, yerleştikleri yerde, onu vücudundan yukarı çekip sikine yaslarken uyluklarının altından kancalandılar. "Ve paylaştığımız alan."

Elleri umutsuzca cüppesini parçalamaya ve elbisesini kaldırmaya çalışırken onu duvara yasladı, birbirlerine batana kadar en hassas tenlerini gece havasına maruz bıraktı. İçeri girdikten sonra hareketsiz kaldı, alnı onunkine yaslandı. Bu anın, ilk gerilme ve dolma hissinin, onun boyutuna uyum sağlamak için onunkini sıkan cinsiyetinin ve yerine kayarken sunduğu memnun iç çekişin içinde oyalanmak istedi.

"Tanrı olmak böyle bir şey mi?" diye fısıldadı.

Bir kolunu kızın sırtına dolamış, diğerini başının yanındaki duvara dayamıştı ve kız konuştuğundan sonra gözlerinin içine bakmak için geri çekildi.

"Benim iyiliğime sahip olmak böyle bir şey," diye cevap verdi ve onun içine girerken, vücudunda bir elektrik dolaştı, birlikte oldukları süre uzadıkça daha da yoğunlaşan durdurulamaz bir akım. Onu izledi, zevkten nasıl kendinden geçtiğine, başını geriye atıp kremi boğazını öpücüklerine nasıl açtığına tanık oldu.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı, hareketlerinin etkisini yumuşatmak için başının arkasını kavradı ve boşalmaya yakın hissettiğinde yavaşladı, neredeyse vücudunu terk ediyordu, sadece tekrar eve çarpmak için.

"Sen çok güzelsin. Hiç seninle istediğim gibi istememiştim."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememişti ve bu sözler göğsünde yankılanırken, kendini onu öperken, ağzını kendi ağzıyla kapatırken, dişleri birbirine çarparken, kalçaları sertçe itilirken buldu. Kalbi göğsünde çarpıyordu, kasları gerilmişti ve tek düşünebildiği, zonklayan sikişin ve taşaklarının sıkılaştığını hissetmekti ve salıverilişini titreyerek, dalga gibi hissettiren bir şekilde ona döküldü. Ona doğru bastırdı, sert nefes alıyordu, boynuzları onunkilere dolanıyordu.

Kendini toparlaması bir an sürdü ama sonunda doğruldu ve kızdan uzaklaşarak yere inmesine yardım etti. Ayakları yere değdiğinde, gökyüzü yeniden bedenlenmiş ruhların ruhuyla arkalarında aydınlandı. Hades Persephone'yi kendine yakın tuttu ve balkonun kenarına doğru ilerlediler.

"İzle."

Uzakta, ruhlar ışığa, enerjiye dönüşüp onun diyarının eterine doğru yükselirken gökyüzü tutuştu. Reenkarne olmak, yukarıdaki dünyada yeniden doğmak ve yeni bir hayat yaşamak için ayrılıyorlardı. Umarım bir öncekinden daha tatmin edici bir hayat olur.

"Ruhlar ölümlüler dünyasına geri dönüyor," diye açıkladı Persephone'ye. "Bu reenkarnasyondur."

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Halkı aşağıdaki avluda toplanmıştı ve son ruhlar gökyüzünde kıvılcımlardan oluşan bir iz bırakırken alkışlamaya başladılar. Müzik yeniden başladı ve kutlama devam etti ama Hades'in bakışları onun yüzünden ayrılmamıştı.

"Ne?" diye sordu ona bakarken, gözleri parlıyordu ve gülümsemesi göğsünü garip ve kaotik hissettirdi.

"İzin ver sana tapayım."

Gülümsemesi değışti, şehvetli bir hal aldı ve birkaç dakika önce nasıl bir araya geldiklerine rağmen, Hades onu tekrar alabileceğini biliyordu, ve tekrar ve tekrar, eğer sadece cevap verirse.

"Evet."

Banyolara ışınlandı. Onun bedenini ve tatlı, hassas tenini keşfettiğı ilk gece kaldıkları yerden devam etme niyetindeydi. Ancak ayakları mermer basamaklara değeri değmez Hades'in ağızı onunkinin üzerine indi ve yere diz çökerek açık gökyüzünün altında sevişmeye başladılar.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Persephone uyurken Hades yatağının kenarına oturdu. Onun yumuşak nefesleri elektrikli bedenine rahatlık getiriyordu. Huzursuzdu, Persephone yatağını paylaştığından beri bu nadir görülen bir durumdu. Âleminde bir şeyler ters gidiyordu. Bunu zihninin bir köşesinde, duyularının sınırında hissedebiliyordu, sanki yanı başındaki hayalet bir diken gibi.

Ayağı kalktı, Tartarus'a, Sisifos'u bıraktığı ofisine ışınlanırken cübbesini giydi, ancak Sisifos'un gitmiş olduğunu gördü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXV - KEYFİNİZ İÇİN, BİR MONTAJ

Hades taht odasındaki uçurumun tepesinde duruyordu, cübbesini giymişti, büyüğü gitmiş, tüm formu ortaya çıkmıştı. Öfkesi çok şiddetliydi; tüm uzuvlarında titreşiyor, şiddetli bir şekilde boşalmaya can atıyordu. Gecenin bir yarısıydı ve Hekate ile Hermes'i yanına çağırmişti. İkisinin yüz ifadeleri farklıydı; Hekate neşeli, Hermes ise uykulu görünüyordu.

"İntikamın sabaha kadar bekleyemez mi?" diye sordu. Hades

onu görmezden geldi ve Hekate ile konuştu.

"Minthe'yi çağır," dedi.

"Memnuniyetle," diye yanıtladı tanrıça.

Hekate'nin büyüğü dalgalandı ve Minthe yoktan var oldu, bir çığlık atarak yere düştü, kollarını ve bacaklarını savurdu. Gürültülü bir şapırtıyla mermere çarptı.

"Hekate, su perisi kırılabilir," diye hatırlattı Hermes.

"Biliyorum," diye cevap verdi sinsice.

Minthe inledi ve elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, önündeki üç tanrıya bakarken kaşlarını çatı. Burnu kan içindeydi ve dudakları kıpkırmızı olmuş, yere dökülüyordu.

Hades'e baktığında yüzündeki ölümcül ifade kısa sürede korkuya dönüştü.

"Sisifos'un Yeraltı Dünyası'ndan kaçmasına yardım ettin," dedi. Konuşurken sesinin titremesini güçlükle engelledi, öfkesi o kadar  iddetliydi ki. "Onu zincire vurmak için neleri feda ettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Theseus'a bir iyilik yapmıştı. Kontrolünden vazge mi tı ve bu düşünce g   s n n yarılmış ve sızan bir uçurum gibi hissetmesine neden oldu. Yaptığı fedakârlık artık de ersizdi.

"Hades, ben-"

"Adımı ağzına alma!" diye kükreyerek ona doğru bir adım attı. Bütün oda sarsıldı.

Minthe gözlerini kocaman açarak ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Ondan korkmakta haklıydı. Genelde insanları cezalandırmak için karşısına getirdiğinde, infazı nasıl ger ekle tirece ine dair bir fikri olurdu ama bu an öyle değildi. Bu anda her şey mümkündü. Bu su perisi öfke, kayıp ve kederle ilgili her duyguyu bildiğini sanıyordu. Hades ona aksini gösterecekti.

"A ıklayabilirim-"

"Kıskan lı ınız sizi sadakatinizden alıkoyacak kadar şiddetli miydi?"

"Ben sadece sana sadık kaldım!" Minthe'nin gözleri ruhani bir ateş gibi parladı.

"Yalanlar!" Tadı acıydı ve konuşmadan önce tükürdü. "Sadece kendine sadıksın."

"Seni sevmi tim!" A laması g rtlaktan, gerçek ve acımasızdı. "Ben seni sevdim ve senin tek  nemsedi in sahtek r krali endi!"

Hades hırladı. Persephone sahtek r değildi. Gerçek sahtek r karşısında ydı, çünkü eğer onu sevmi  olsaydı, Sisifos'un kaçmasına asla yardım etmezdi.

"Onu benim önümde gösterdin, beni baltaladın, azarladın, benimle alay ettin. Kaderinin   z ld  n  görmeyi hak ediyorsun. Umarım Sisyphus ipi  eker."

Bir sessizlik oldu.

Yani denklemin yarisını, Kader'in Sisifos yakalanmazsa Persephone'yle olan geleceğini mahvetmekle tehdit ettiği kısmı anlamıştı. Bu muhtemelen casusluk yaparken edindiği bir bilgiydi. Artık casusluk yapmayacaktı. Onun için değil.

"Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, o zaman Yeraltı Dünyası'nda yerin yok demektir." Minthe'nin ağzı açık kaldı.

"Ama burası benim evim," dedi dudakları titreyerek.

"Artık değil." Sözleri so uktu.

Su perisi yutkundu. "Nereye gideceğim?"

Bilmiyordu; Hades'in krallığının sınırları dışında, hatta Yukarı Dünya'da bile hiç var olmamıştı. Tek bağlantıları onun bağlantılarıydı ve sürgünü sızdığı anda onlar da buharlaşacaktı. Kimse ona yardım etmeyecekti, çünkü ona karşı gelmek istemeyeceklerdi.

"Bu beni ilgilendirmez. Minthe, krallığımdan derhal sürgün edildin. Buraya bir daha ayak basmaya kalkışırsan, sana merhamet göstermeyeceğim."

Hades'in büyüü kadının etrafını sardı ve kadın gözden kayboldu. Bir süre sessizlik oldu ve sonra konuştu.

"Hermes, Sisyphus'la pazarlık yapmaya hazır olduğumu duyur. Eğer istediği sonsuzluksa, Nevernight'a gelip bir sözleşme talep etmesi yeterli."

Sonsuz yaşam Hades'in fedakârlık yapmadan verebileceği bir şey değildi ve aynı ödemeyi gerektiriyordu - bir ruha karşılık bir ruh. Kaybederse, Kader bir tanrının canını alacaktı.

Bir oyun oynuyordu, kader oyunu.

"Bunun sabaha kadar bekleyebileceğini sanmıyorum?" Hermes sordu ve Hades ona baktığında tanrı gergin bir kahkaha attı. "Yani, üzerinde, lordum."

Ortadan
kayboldu.

"Yapma-"

"Sana söylemiştim mi diyeyim?" Hekate sordu. "Bu an için çok uzun süre bekledim. Sana onu zehirlememe izin vermeni söylemiştim, ondan önce de rütbesini düşürmeni söylemiştim ve ondan önce de onunla asla yatmamamı söylemiştim."

Hades tahtına çöktü. Aniden bitkin düştü ve konuşurken sesi denenmiş ve sessizdi.

"Yeterince pişmanlığım var, Hecate," dedi.

Tanrıça hiçbir şey söylemedi ve birkaç saniye sonra sessizce ortadan kayboldu.

Persephone taht odasına girip arkasından kapanan kapıya yaslandığında uzun süre yalnız kalmamıştı.

Uykulu ve güzel görünüyordu, beyaz bir gecelik ve ona uygun şeffaf bir bornoz giymişti. Saçları vahşi ve dağınıktı, sırtından aşağı altın dalgalar halinde dökülüyordu. Kadının varlığı ona doğrulması için güç verdi.

"Neden uyanıksın, sevgilim?" diye sordu.

"Sen gitmiştin," dedi yaklaşarak. Onun kucağına yerleşti, bacakları onunkilerin üzerine sarktı, elleri onun cüppesine dolandı. Derin bir nefes aldı,

ve göğsüne gömüldü.

"Neden ayaktasın?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi.

Ona Sisifos destanını anlatmayı düşündü -ölümü iki kez nasıl aldattığını ve iki ölümlünün hayatını çalarak ruhlarını sonsuza dek nasıl paramparça ettiğini- ama bu açıklama aynı zamanda Kader'in tehdidini de ifşa etmeyi gerektirecekti ve Sisifos yine kaçarken bunu kendine saklamayı tercih etti.

Onun yerine "Uyuyamadım" diye cevap verdi.

Geri çekildi, ağırlaşmış gözlerle ona baktı.

"Beni uyandırabilirdin." Sesi erotik bir fısıltıydı. Zonklayan dudaklar, çarpan kalpler ve yumuşak bir sıcaklık gibi şeyler vaat ediyordu.

Kaşlarını kaldırdı ve "Bu hangi amaca hizmet edecek?" diye sordu.

Elleri adamın şişmiş cinsel organına gitti ve cüppesinin üzerinden zar zor okşadı. "Bir gösteri ister misin?"

Hades sırtarak onu yanına aldı ve Yeraltı Dünyası'na ışınlandı.

"Bir haber var mı?" Hades, kulübünün gölgeleri arasında yürürken İlias'a sordu. Bu gecenin Sisifos'un pazarlık teklifini kabul edeceği gece olmasını umuyordu.

"Hiç," diye yanıtladı İlias. "Yeraltındaki ölümlüler arasında haberler yavaş yayılır." Hades kaşlarını çatı.

Kaderler Sisifos'un kaçtığını öğrendiklerinde pek memnun olmamışlardı.

"*Kibirli*," demişti Lachesis.

"*Kendine fazla güveniyor*," diye tıslamıştı

Clotho. "*Küstah*," diye eklemişti Atropos.

Hades onlarla tartışmamıştı. İlk kez onlara gitmişti ve onlardan korkuyordu, intikamlarından korkuyordu, örmek için o kadar özen gösterdikleri ipleri çözeceklerinden korkuyordu, acısının tadını çıkarmaya hazırды.

Ama yapmadılar. Sadece Hades'in Sisifos'la yaptığı pazarlığı kaybederse kimi takas etmek istediğini sormuşlardı, o da bu soruya cevap vermemişti.

"Hiçbir şeyi olmadığını anladığında gelecek," dedi satir merdivenleri tırmanırken. "Hermes, Sisyphus'un birkaç milyon dolarlık hissesini ele geçirmeyi başardı. Bununla ne yapmak istersiniz?"

Hades bir ölümlüyü nasıl çaresiz bırakacağını biliyordu. Sisifos'un işi hâlâ devam ediyor olsaydı kaçmaya devam etmesi mümkündü,

Daha önce aldığı canlarla hayatta kalabileceğini düşünüyordu ama Hades ölümlünün planlarını tahmin etmişti ve adam yalvarmaya başlayana kadar her şeyi almıştı, almaya da devam edecekti.

Bu işin sonunda, ölmesi gerektiği zaman ölmüş olmayı dileyecekti. "Yak onu," dedi. "Ve bunu bir sır olarak saklamayın."

Ilias oradan ayrıldı ve Hades ofisine girip durdu, Persephone'yi masasının üzerinde çıplak bir şekilde otururken buldu. Sırtını dik tutmuş, bacak bacak üstüne atmış, mükemmel göğüsleri nefes alış verişleriyle yükseliyor, meme uçları pembeleşiyordu. Anında sertleşti, Sisifos gelmediği ve Ilias onu ofisine kadar takip etmediği için anında şükretti.

"Persephone," dedi ve kapıyı kapatıp kilitledi. "Hades," dedi kadın.

"Bu ofise herhangi birinin girmiş olabileceğinin farkında mısınız?"

"Bir kumar oynayabileceğimi düşündüm," dedi yüzünde küçük bir sırıtişla.

"Hmm," dedi adam, yaklaşırken kravatını gevşeterek.

"Bu masayı *kullanıyor* musunuz?" diye sordu, eli obsidyenin üzerinde gezinirken.

"Hayır," dedi. "Oturamam. Hareketsiz oturamıyorum." Bu doğruydı; hapsedilmekten nefret ediyordu.

"Yazık," dedi sessizce. "Güzel bir masa."

"Şimdiye kadar bunun pek işe yarayacağını düşünmemiştim," dedi.

"Ah?" diye sordu masum bir baş eğişiyle, gözleri yavaşça vücudundan aşağıya, pantolonuna doğru gerilen sikine doğru iniyordu. Arzusunu daha belirgin hale getiremezdi.

Eğildi, konuşurken dudakları onunkilerin üzerinde gezindi.

"Seni becermek için mükemmel bir yükseklik," dedi sert bir fısıltıyla, "seni becermek için." Kadın başını hafifçe kaldırdı. "O zaman neden bu kadar uzun sürdü?"

Kıkırdadı. "Kimse sana istediğini alamazsın demedi, sevgilim."

Elleri onun sikine gitti ve Hades dişlerinin arasından bir nefes çekti, sonra ağzı onunkini kapadı ve eli onun saçlarını ördü, parmakları kafa derisine dayandı. Başını geriye çekti, dili ağzını süpürdü. Diğer eli göğsünü kavradı, parmakları göğüs ucunu sıkı bir tepe haline getirdi, ama Persephone'nin elleri çılgına dönmüştü ve göğsünden aşağıya, pantolonunun düğmesine doğru bir yol açtılar ve onları açarken, cinsel organı serbest kaldı, başı zaten zevkle sızıyordu. Kavrayışı sağlamdı ve girişine yerleştirmeden önce birkaç kez çekiştirdi.

"Senin için yanıyorum," dedi Hades dizlerinin altından kavrayıp onu kendine çekerken ve tek bir kaygan hareketle onu kılıfına sokarken. Kadın ona doğru eğildi, göğüsleri Hades'in göğsüne bastırdı, başı geriye düştü. Adam onun içine girerken boğazını öptü. Birlikte, kontrolsüzce hareket ettiler, eller kavradı, ağızlar okşadı, diller birbirine değdi, nefesler birbirine karıştı. Pozisyon değiştirdi, ondan uzaklaştı, sadece onu yan çevirdi ve bacaklarını göğsüne bastırarak içine girdi. Kadının nefes alış veriş değişti, inlemeleri daha yüksek sesle çıkmaya başladı ve Hades daha sert pompalamaya devam etti, kadının bacağı omzuna doğru çekerek daha derinlere ulaştı.

Tekrar geri çekildiğinde, onu kollarının arasına aldı ve masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. Kız kucağındayken, sırtı göğsüne dönükken, kendini tekrar kızın içine doğru yönlendirdi. Elleri vücudunun üzerinde geziniyor, biri göğüslerinde, diğeri klitorisini okşuyordu. Persephone'nin başı omzunun kıvrımına düştü ve adam onun boynunu ve omzunu öptü, yaladı ve ısırdı. Sonunda, daha fazla dayanamadı ve onun içine girdi, bunu yaparken sandalyesinden kalktı, tüm vücudu aceleyle boşalana kadar zıpladı.

Sonra, Hades onun bedenini kendisine yasladı.

"Seni çıplak ve beni beklerken görmeyi ne kadar sevsem de," dedi. "Yeraltı Dünyası'nda bana sadece bu manzarayı sunmanı tercih ederim. Bu ofise herkes girebilirdi."

Kıkırdadı.

"Peki sen ne yapardın? Beni gören herkese?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti ve parmağını çenesinin altından geçirerek başını yukarı kaldırdı, böylece gözleri buluştu. Sözlerinin ağırlığını hissettiğinden emin olmak istiyordu. "Bu seni korkutmalı."

Kadın titredi ve adam onun anladığını biliyordu. Nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyordu. Bu iki yoldan birine gidebilirdi - bunu bir kaza olarak anlayıp olurlarına bırakabilir ya da derisinin altında gizlenen şiddeti, kanına işlemiş olan acımasızlığı serbest bırakabilirdi.

Bir süre sonra Persephone'yi kendine çekti ve ateşin önüne götürdü, sonra da ayağa kaldırdı. Elini kaldırdı, parmakları onun dudaklarında gezindi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seni," dedi adam. "Her zaman seni."

Tekrar öpüştiler ve Persephone Hades'in ceketini çıkardı. İkisi de gömleğinin düğmelerini çözerken elleri çarpıştı. Kısa süre sonra o da çıplak kaldı ve birlikte yere diz çöktüler. Dizlerinin üzerindeyken

Hades'in eli kadının kalçalarının arasına kaydı. Parmaklarını onun ılık, ıslak etine daldırarak açıklığıyla oynadı. Bir diğer kolu da kadının beline dolandı ve önce bir, sonra iki parmağını kullanarak kadının içinde daha derinlere ilerlerken vücutlarını birbirine kaynaştırdı. Onu hissetmeyi, nefesinin hızlanmasını, zevk çılgınlıklarını seviyordu. Çok geçmeden onu sırt üstü yatırdı, bacaklarını olabildiğince açtı ve onu yaladı, emdi, onunla alay etti. Elleri saçlarına dolandı ve ona doğru bastırdı, kalçaları hareket etti ve boşaldığında sırtını kamburlaştırdı, elleri kafa derisine saplandı ve onu içti, dili onun tatlılığının her bir parçasını yakalamak için kırbaçladı. İşi bittiğinde, onun vücuduna tırmandı ve içine kaydı. Bacaklarının arasına yerleşen adam hemen hareket etmedi. Onun gözlerinin içine baktı, ruhuna kadar açıldı, onunla olan hayatını, geleceklerini, sadece kral ve kraliçe olarak değil, sevgili olarak da görüyordu.

Kızın saçlarını yüzünden çekti. Dudaklarını öpmeden önce alnında parlayan terlere yapıştı.

"Çok güzelsin," dedi ve ayak parmaklarının üzerine çıkarak daha derine indi. Kadın içini çekti ve bir nefes verdi.

"Sen de öylesin," diye cevap verdi.

Kıkırdadı ve çekildi, sikiinin başı ancak kadının içindeydi. "Sanırım zevkten aklın başından gitmiş sevgilim."

Dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve sonra "Evet" diye cevap verdi. Adam tekrar içine girdiğinde kadın titrek bir nefes verdi. "Ama ben senin her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha güzelsin."

Hareket etmeye devam etti ve bu rahat sohbete devam ettiler ve Hades onun ışıltılı gözlerine bakarken bu kez bir araya gelişlerinde farklı bir şey olduğunu düşündü, daha derin, daha karanlık ve hatta daha samimi bir şey.

"Seni ilk gördüğümde hissettiklerimi asla unutmayacağım," dedi. "Anlat bana," diye ısrar etti.

Yanındaki ateşin sıcaklığına ve teninde boncuk boncuk biriken tere rağmen titriyordu.

"Gözlerini üzerimde hissettim, sanki tüm vücuduma dokunan eller gibiydin. Hiç bu kadar alevlenmiş hissetmemiştim. Hiç bu kadar korkmamıştım."

"Neden korkuyorsun?" diye sordu. Adam kadının dudaklarına doğru eğildi ve kadın da adamın temposu artan hareketlerine uyum sağlamak için bacaklarını daha da araladı.

"Çünkü..." diye başladı ve sonra durakladı. "Çünkü seni sevebileceğimi biliyordum ama sevmemem gerekiyordu."

Hades'in dudakları onunkilerin üzerine kapandı ve sanki göğsü açılmış, tüm düşünceleri ve duyguları onun içine akıyormuş gibi hissetti. Hades'in adımları hızlandı ve ondan sonra sessizleştiler, inlemeleri ve iç çekmeleri bile sessizdi, ta ki doruk noktasına ulaşana, dalgalar halinde gelip bir yığın uzuv, nefes ve ter içinde yığılana kadar.

Hades sırt üstü yuvarlandı ve Persephone ona doğru bastırdı, başı göğsündeydi.

"Annen benden nefret ediyor," dedi Hades. "Burada olduğunu bilseydi seni cezalandırırdı."

Persephone onun üzerine yuvarlandı ve vücuduna binerek oturdu. Islak ve şişmiş merkezi sertleşen etini kavrarken gözleri alev aldı.

"Sadece o öğrenirse," diye cevap verdi.

"Ben hep senin sırrın mı olacağım?" Hades dalga geçiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaparak sordu, ama sorusunda gerçek bir meydan okuma vardı çünkü cevabı ona gelecekleri hakkında nasıl düşündüğünü anlatacaktı.

Ama cevap vermedi.

"Annem hakkında konuşmak istemiyorum," dedi, parmakları bununla birbirine dolanarak, kalçaları onunkine doğru yuvarlanarak ve Hades bastırmadı. Bu anı kaybetmek istemiyordu; kadının ellerini başının üzerinden geçirip ona doğru eğilmesini, kendini onun sikine bırakırken göğüslerinin zıplamasını, hareket edemeyecek kadar yorulana kadar ona binmesini. O zaman kontrolü ele almak zorunda kaldı, oturma pozisyonuna yükseldi, böylece vücudunu kendi vücuduna kavrayabildi ve zihni mutlulukla boş olana, sonsuza dek endişeleri unutulana kadar onu uçuruma gönderen o lezzetli sürtünmeyi yaratmaya devam etti.

BÖLÜM XXVI - A'NIN YOLCULUĞU YAŞAM BOYU

"Neden ona çıkma teklif ettim ki? Randevu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Hades, kendine kızgın bir şekilde. Bu anlık bir karardı, kendini yüksek, mutlu ve hoşgörülü hissettiği bir andı. Persephone'ye her şeyi vermek istemişti, hatta bir parça normal bile.

"Çünkü onunla zaman geçirmek, onu tanımak istiyorsun," dedi Hecate. "Yatak odasının dışında."

Hades sinirli bir ifadeyle ona baktı. "Onu tanıyorum."

"En sevdiği renk ne?" Hecate meydan okudu.

"Pembe," dedi Hades.

Hecate dudaklarını büzdü. "En sevdiğin çiçek?"

"Onun bir tane bile yok," diye yanıtladı Hades. "Hepsini tercih ediyor." "Boş zamanlarında ne yapıyor?"

"Ne boş zamanı?" diye sordu. O kadar meşguldü ki; dersten işe, işten ona gidip geliyordu. Onu birkaç kez kütüphanede, sandalyelerden birine kıvrılmış, kucağında bir kitapla uyurken yakalamıştı.

"En çok neyden nefret eder?"

Hades küçük bir gülümseme sundu.

"Anlaşmamız." "Onu seviyor musun?"

"Evet," dedi Hades tereddüt etmeden. Hamamdan sonraki geceden beri biliyordu.

"Ona söyledin mi?"

"Hayır."

"*Hades*." Hekate kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona söylemelisin." Hades hemen gerildi.

"Neden?" Buna gerek görmüyordu. Neden duygularını itiraf ederek kendini onun reddine maruz bıraksındı ki? Şimdilik duygularını kendine saklamayı tercih ediyordu.

Bilmesi gerekiyor, Hades. Duygularıyla mücadele ediyor olabilir. Senin kabulün ona yardımcı olabilir... onları sıralayabilir!"

"Beni ya seviyordur ya da sevmiyordur, Hekate," dedi Hades.

Tanrıçanın ifadesi karardı. "Seni sevmenin siyah ya da beyaz bir yanı yok Hades ve özellikle Persephone için öyle olduğunu düşünüyorsan, aptalın tekisin."

"Hecate-"

"Hayatı boyunca sizden nefret etmesi söylendi, yatağınıza geldiği her gün Yukarı Dünya'daki varlığı tehdit ediliyor. Bunu biliyor ama yine de yapıyor. Hareketleriyle seni sevdiğini söylüyor. Aynı şeyi ona itiraf etmek için neden kelimelere ihtiyaç duyuyorsun?"

"Ona beni sevdiğini eylemleriyle söyleme seçeneği tanıyorsunuz. Ben de aynısını yapamaz mıyım?"

"Hayır! Çünkü o anlamayacak, tıpkı *senin* anlamadığın gibi. İnsan doğasını bilirim. Ve sen ölümsüzlük hakkında konuşmadan önce, sana aşkın -aşık olmak, aşık olmak, kalp kırıklığı- kanın ne olursa olsun aynı olduğunu söyleyeceğim."

Kısa bir duraklama oldu ve Hades hayal kırıklığıyla gözlerini kaçırdı. Persephone'ye onu sevdiğini nasıl söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı, ama kelimeleri söylemeyi düşündüğünde, onu takip edecek sessizliği, utancını hafifletmek için söyleyecek bir şey ararkenki korkunç duraksamayı duyabiliyordu.

Onun kendisini reddedeceğinden emindi. Hekate onu Persephone hakkındaki bilgisi konusunda sorgulamaya kalkışmış olsa da, onu tanrıçanın fark ettiğinden daha iyi tanıyordu, çünkü onun ruhunu biliyordu. Ölümlüleri ve yaşamlarını nasıl ele aldığı, onların en büyük günahlarını yok etmek için nasıl pazarlık yaptığı konusunda onun düşüncelerini çok iyi biliyordu. Halcyon Projesi'ndeki çalışmaları bile onu bu pazarlıklardan birine soktuğu gerçeğini silemezdi ve bu nedenle Persephone onu sevse bile bunu söylemezdi.

Yine de bu sözleri duymak neden önemliydi? Ona eylemlerin daha önemli olduğunu söylememiş miydi?

Çünkü onunla her şey farklı, diye düşündü. *Onun sözleri önemli.*

"Şimdi," dedi Hekate. "Surat asmayı bıraktıysan, bu randevuyu planlayalım."

Hades, Persephone'nin evinin önüne vardığında midesi allak bullak olmuştu. Kendini gülünç hissediyordu. Bu kadını sikmiş, onunla ofisinin zemininde sevişmişti ve yine de onu yemeğe götürme düşüncesi onu geriyordu.

Hekate'yi suçladı. Daha önceki konuşmaları olmasaydı, duygularını ifade etme konusunda bu kadar kararsız ya da ikilemde hissetmeyecekti. Persephone'nin evinden çıkarken yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde tedirginliği daha da arttı

-Kaşları çatık, bakışları uzaktı. Dikkati dağılmıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu kadın yaklaşırken.

"Evet," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Sadece yoğun bir gündü."

Verdiği cevaptan tatmin olmamıştı ama randevularının başında ona meydan okuyarak akşamlarını mahvetmek istemiyordu, bu yüzden onun gülümsemesine karşılık verdi ve "O zaman seni ayaklarından kaldıralım" dedi.

Arka kapıyı açtı ve kız limuzinin kabinine girerken elinden tuttu. Antoni tanıştırma konuşmasını yaparken Hades de onu yakından takip etti.

"Leydim," diye başını salladı Persephone'ye sırıtarak.

"Seni görmek güzel Antoni," diye cevap verdi Hades'in kalbini sızlatan bir içtenlikle. Halkının onu sevmesine şaşmamalıydı. İfadesi o kadar içtendi ki.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa telsize basmanız yeterli."

Mahremiyet penceresini açtı ve aniden yalnız kaldılar ve kabin yoğun, elektrikli hava ve ona söylemesi gereken tüm söylenmemiş şeylerle doluydu. Sanki o da biliyordu, sanki o da rahat edemiyordu, çünkü kıpırdanmaya, bacak bacak üstüne atıp açmaya başladı.

Hades'in gözleri onun çıplak kalçalarına kayd, yükselen elbisesini inceledi. Ona olan aşkını itiraf etmekle ilgili tüm bu acı verici düşünceleri düşünmektense parmaklarını, yüzünü, sikini o bacakların arasında tutmayı tercih ederdi.

Adam elini kızın kalçasına koydu ve Persephone içini çekerek yavaşça ona baktı.

"Sana tapmak istiyorum."

Bu, diye düşündü Hades. *Bunu ben alayım.*

"Peki sen bana nasıl tapardın tanrıça?"

Sesi aralarında gürledi ve önünde diz çöküp bacaklarının arasına girerek kalçalarını ayırırken gözleri karararak onu izledi.

"Sana göstereyim mi?"

Nasıl bu kadar şanslı olabildi?

Heyecanını sesinden uzak tutmayı başarak yutkundu. Aynı şeyi dolgunlaşan ve kalınlaşan siki için söyleyemiyordu.

"Bir gösteri çok makbule geçer."

Adamın seksini serbest bıraktı ve iki eliyle kavradı, bakışlarıyla buluşurken onu bir kez okşadı. Ellerini başının arkasına koyup kontrolü ele almasını engellemek için kalçalarının üzerinde yumruk yaptı. Ona doğru eğildi, dili dışarı çıktı, tacının ve orada biriken dölün tadına baktı. Ağzının onunla dolu olduğunu görünce inledi. Tüm vücudu gerildi ve başı geriye yuvarlanırken araba durdu.

"Siktir!" Hades dahili telefona uzandı ama düğmeyi ıskaladı, Persephone'nin ağzı onu içine çekerken dikkati dağıldı ve boğazının arkasına vurdu.

"Antoni," diye homurdandı. "Ben aksini söyleyene kadar sür." "Emredersiniz, efendim."

Arkasına yaslandı, dişlerinin arasından nefes aldı, elleri saçlarına dolandı, parmakları kafa derisini kazıyordu. Çalışırken onu orada tuttu ve düşünebildiği tek şey kalbinin çığ olduğu ve sert ve hızlı attığıydı. Göğsü evren gibi genişlemiş ve bu kadına, bu tanrıçaya, bu kraliçeye duyduğu sevgiyle dolmuştu. Ona böyle tapınırken, sadık ruhlardan oluşan bir krallığa kimin ihtiyacı vardı ki?

Kadının dili tekrar adamın boyuna doğru ilerledi, dudakları adamın sikinin başına yapıştı ve elleri adamın taşaklarıyla oynadı.

"Persephone." Onun adını tıslayarak içine girdi. Ağzının üst kısmına ve boğazının arkasına vurdu, boşalana kadar elleri saçlarında sıkılaştı, adını hırıldayarak söyledi. Kadın onu bıraktığında, adam onu vücuduna doğru sürükledi ve öptü. Geri çekildi, dudakları dişlerinin arasında kaldı.

"Seni istiyorum," dedi, sanki itiraf ettiği bir günahmış gibi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, yaptığı işten ve öpüşmelerinden dolayı hâlâ parlıyordu. "Beni nasıl istiyorsun?"

"Başlamak için," dedi, elleri kalçalarında geziniyor, başparmakları ortasındaki nemli bukleleri okşuyordu. Kadın doğruldu, ellerini adamın omuzlarına koydu. "Seni ellerin ve dizlerin üzerinde arkadan alacağım."

Nefesi kesildi ve titredi. "Ve sonra?"

Dudakları kıvrıldı. Baştan çıkarıcıydı ama onun oyununu oynayabilir, etini ayırabilir ve klitorisini gıdıklayabilirdi. Ona karşı eridi.

"Seni üstüme çekeceğim ve parçalanana kadar bana nasıl bineceğini öğreteceğim." "Hmm, bunu sevdim."

Elleri onun şişmiş etine gitti ve kendini kaldırırken, Hades de onun sikinin üzerine inmesine yardım etti. Kadın sıcak, ıslak ve sıkıydı; ağzının hissettirdiğinden farklıydı çünkü kasları onun etrafında kenetlenmiş, sikinin her parçasına baskı yapıyordu.

İlk başta, tekrar ayağa kalkmadan önce tamamen oturduğundan emin olmak için hareket etmesine yardım etti, ancak birkaç itişten sonra, ritmini ve zevkini bulmasına izin verdi. Yavaş yavaş nefesleri hızlandı ve limuzinin kabini ısındı, hava sevişmelerıyla yoğunlaştı.

Dudakları onun dudaklarının üzerine kapandı ve çenesinde gezindi, dişleri tenini sıyrırken "Bana nasıl hissettiğimi söyle" diye fısıldadı.

"Hayat gibi."

O hayattı, onun hayatıydı.

Elini aralarına soktu ve kız gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşalana kadar o hassas, dikleşmiş çıkıntıyla oynadı. Hades'in kolu kadının beline dolandı ve kendisi de boşalmadan önce birkaç kez daha kadının içine pompaladı. Uzun bir süre ona sarıldı, içinde dinlendi, bu anın tadını çıkardı, paylaştıkları yoğunluğun tadını çıkardı.

Kız kendini ittiğinde Hades, Antoni'ye restoranlarından biri olan The Grove'a varmaya hazır olduklarını söyledi. Garajdan, sadece Hades'in ve çalışanlarının girebildiği bir kattan gireceklerdi. Persephone'nin sırrını daha ne kadar saklayacağını sorgulasa da, Demeter'in ilişkilerini medya aracılığıyla öğrenmesini istemiyordu.

Oraya vardıklarında Hades, Persephone'nin limuzinden inmesine yardım ederek onu asansöre yönlendirdi.

Kapılar açıldığında "Neredeyiz?" diye sordu. Onu içeri götürdü ve çatıya çıkan on dördüncü katın düğmesine bastı. Kapılar kapanarak onun kokusunu hapsetti. Acil durdurma düğmesine baktı, biri onları gereksiz ve istenmeyen bir şekilde kurtarmaya gelmeden önce onu kaç kez boşaltabileceğini merak ediyordu.

"The Grove. Benim restoranım," diye ekledi, çünkü Nevernight dışında herhangi bir işletmeye sahip olduğu herkes tarafından bilinmiyordu.

"Grove'un sahibi siz misiniz? Nasıl oluyor da kimse bilmiyor?"

Omuz silkti. "İlias'ın işletmesine izin veriyorum ve insanların buranın sahibi olduğunu düşünmesini tercih ediyorum."

Mal varlığını gizli tutmayı seçti. Böylesi daha iyiydi. Kimse Hades'in ne kadar güçlü olduğunu ya da Yeni Yunanistan'ın gerçekte ne kadarına sahip olduğunu bilmiyordu.

Asansör durdu ve kapılar açılarak çatı katı ortaya çıktı. Gül ve şakayık yatakları, tırmanan sarmaşıklar ve meyve ve bitki örtüsüyle dolu ağaçlarla Yeraltı Dünyası'ndaki bahçelerden birine benzetilmişti.

"Burası çok güzel, Hades," dedi Hades onu karanlık taş bir patikada yönlendirirken. Başlarının üzerinden geçen ışıklar, masalarının beklediği açık bir koruya götürüyordu. Adam ona bir sandalye çekti ve şaraplarını doldurdu.

Hades şarabını yudumlarken, "Gününün yoğun geçtiğini söylemiştin," diye söze başladı. Viski dışında bir şey içmeyi pek tercih etmezdi ve itiraf etmeliydi ki, en sevdiği likörün dumanlı tadını Persephone'nin ağzını özlediği kadar özlemişti.

Tereddüt etti ve Hades belki de sorulması gereken sorunun bu olmadığını fark etti. İş hakkındaki konuşmaları hiç iyi gitmemişti. "Evet, araştırmam gereken... çok şey vardı," diye cevap verirken bile bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu.

"Hmm." Şaraptan bir yudum daha aldı. Acıydı ve boğazını yakıyordu ama kızın çalışmasıyla ilgili rahatsızlığından başka bir şeye odaklanmasına yardımcı oldu. Neyi araştırıyordu? Onun geçmişini mi? Pazarlıklarını mı? Bu gece ona sormak için bir soru listesi mi hazırlamıştı? Ya da başka bir isim listesi mi getirmişti?

"Cerberus'un üç başlı bir köpek olduğunu sanıyordum," dedi aniden. Hades hazırlıksız yakalanmıştı ve kaşlarını kaldırarak kıkırdadı.

"Bahsettiğiniz araştırma bu muydu?"

"Bütün metinler onun üç başı olduğunu söylüyor," dedi savunmacı bir tavırla. "Öyle," diye cevap verdi Hades, eğlenerek. "İstediği zaman." "İstediği zaman derken ne demek istiyorsun?"

"Cerberus, Typhon ve Orthrus yer değiştirebilir. Bazen tek bir beden olarak var olmayı, bazen de kendi bedenlerine sahip olmayı tercih ederler." Omuz silkti. "Krallığının sınırlarını korudukları sürece istediklerini yapmalarına izin veriyorum."

"Ona nasıl sahip oldunuz?" Durakladı ve sonra kendini düzeltti. "Onlara."

Hades, "O benim diyarıma yerleşmeye gelen canavarlar Echidna ve Typhon'un oğlu," dedi.

"Hayvanları seviyor musun?"

Bunun üzerine kıkırdadı. "Cerberus bir canavardır, hayvan değil."

Persephone'nin kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ama... onu seviyorsun?"

Bir süre ona baktı ve bu sorunun -ve bunu sorma nedeninin- sandığından çok daha fazla şey ifade ettiğini hissetti.

"Evet," dedi sonunda. "Onu seviyorum."

Hades, Asphodel'in bu soruyu bırakıp bir gün önce akşamını birlikte geçirdiği ruhlarla ilgili hikâyeler anlatmaya başlamasıyla rahatlamıştı. Onunla birlikte yürümeye, Asphodel'i ziyaret etmeye ve ruhları selamlamaya özen göstermeye başlamıştı. Hatta onu çocuklarla oynamaya bile ikna etmişti ki bu onun hafife alamayacağı kadar rekabetçi olduğu bir şeydi. Konuşurlarken yemek yediler ve işleri bittiğinde çatıdaki bahçede el ele yürüdüler.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordu, utangaç bir ifadeyle ona bakarak.

"Ne demek istiyorsun?" Bir cevabı vardı ve bu cevap onu ve yatağını içeriyordu.

Aslında, sadece onu içeriyordu. Her yerde sevişebilirdi.

Kıkırdadı. "Bunu sorman bile her şeyi açıklıyor. Hobilerin neler?"

"Kartlar. Binicilik." Durakladı, uzandı. Kahretsin, bu düşündüğünden daha zordu. "İçmek."

"Peki ya Ölüler Tanrısı olmakla ilgili olmayan şeyler?" "İçki içmek Ölüler Tanrısı olmakla ilgili değildir."

"Bu bir hobi de değil. Tabii alkolik değilseniz."

Muhtemelen alkolikti.

"Peki hobileriniz nelerdir?"

"Pişirme," o cevap verdi otomatik olarak, ve o olabilir söyle tarafından yüz ifadesi gerçekten sevdiğini gösteriyordu.

"Pişirmek mi? Bunu daha önce öğrenmeliymişim gibi hissediyorum." "Hiç sormadın ki."

Kendini bu hobiye onunla birlikte deneyimlemek isterken buldu. Ona neden bu kadar keyif verdiğini bilmek istiyordu. Onu sakinleştiren ve yüzündeki endişeyi azaltan şey neydi? Yürüyüşlerine devam ederlerken kaşlarını çatı ve kızın dönüp ona bakması için durakladı.

"Öğret bana."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Bana öğret," dedi. "Bir şeyler pişirmeyi."

Kadın güldü ve Hades'in somurtması daha da belirginleşti; ciddiye.

Bunu fark etmiş gibiydi ve ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Seni mutfağında hayal ediyorum."

"Ve bu zor mu?"

"Şey...evet. Sen Yeraltı Dünyası'nın Tanrısısın."

"Ve sen de Bahar Tanrıçası'sın," diye işaret etti. "Mutfağında durup kurabiye yapıyorsun. Ben neden yapamayayım?"

Kadın ona baktı ve adam bir an için onu kırıp kırmadığını merak etti. Kaşlarını çatmış olan dudaklarının kenarına dokunmak için uzandı.

"İyi misin?"

Sorusu yüzüne bir gülümseme getirmişti ama yine de bir şeyler ters gidiyordu. Gözlerinin yaşarmaya yakınmış gibi parladığını fark etti.

"Pekâlâ," diye kabul etti ve ağzına bir öpücük kondurup çok geçmeden geri çekerek onu şaşırttı.

"Sana öğreteceğim."

"Peki o zaman," dedi adam, ellerini kızın beline koyarak. "Hadi başlayalım." "Bekle. Şimdi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman," dedi. "Düşündüm de belki... senin dairende vakit geçirebiliriz." Kadın yine şaşırmış görünüyordu ve adam omzunu silkerek, "Sen her zaman Yeraltı Dünyası'ndasın," diye açıkladı.

"Sen... Yukarı Dünya'da vakit geçirmek mi istiyorsun? Benim dairemde?"

Bunu daha sık önermesi gerekecekti. Ne demek istediğini anlaması çok uzun sürüyordu.

"Ben... Lexa'yı gelişiniz için hazırlamalıyım," dedi.

"Yeterince makul. Antoni'ye seni bırakmasını söylerim." Takım elbisesine baktı. "Üstümü değiştirmem gerek."

BÖLÜM XXVII - ESKİ BİR TANRI'YA YENİ NUMARALAR ÖĞRETMEK

Hades Persephone'yi Lexus'a geri götürdü ve Yeraltı Dünyası'na ışınlanarak odasında belirdi. Bir bardak viski içmek için bir an durdu. Yapmak üzere olduğu şey için kendinden nefret ediyordu.

"Hermes!"

Tek bir komutla tanrıyı çağırdı ve o da file bir bluz ve minik deri bir şort giyerek ortaya çıktı.

Neyi bölmüştü?

"Evet, Ölümün ve Karanlığın Kralı..." Hermes'in sesi, gözleri odayı tararken kayboldu. Hades'in bakışlarıyla tekrar karşılaştığında sersemlemiş görünüyoru. "Rüya mı görüyorum?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi Hades.

"Rüya görüyorum." Hermes onun yüzünü tokatladı. "Hermes," diye homurdandı Hades.

"Hayır, hayır," dedi ve onu susturmak istercesine ellerini kaldırdı. Bir nefes aldı. "Bunu benim için mahvetme. Rüya görüyor olabilirim, ama en iyi beş fantezimden birini yaşamak üzereyim-"

Hades, şok olmuş gibi görünen tanrıya bir tokat attı. "Bu bir rüya değil, Hermes."

Birbirlerine baktılar ve sessizlik içinde Hades kaşlarını kaldırdı. "İlk beş, ha?"

Hermes çenesini kaldırdı ve boğazını temizledi. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Öncelikle, sanırım bu gece burada olanları ikimizin de ifşa etmeyeceği konusunda anlaşabiliriz?"

Tanrının gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, gerçekten rüya görüyorum."

"Hermes!" Hades tersledi. "Bana... *moda* tavsiyesi lazım!"

"Oh." Gözlerini kırptırdı ve sonra sırtmaya başladı. "Neden öyle söylemedin?"

Hades tanrıya ters ters baktı. Tanrıyı çağırmadan önce bir şişe içmeliydi. Bir süre sonra açıkladı. "Persephone bana yemek pişirmeyi öğretiyor. Ne giyeceğim?"

"Sana yemek yapmayı mı öğretiyor?" Hermes'in sesi şaşkınlıkla renklendi. "Ve sen de katılıyor musun? İsteyerek mi?"

Hades ters ters baktı.

"Onu gerçekten seviyor olmalısın."

"*Hermes*," diye uyardı Hades. Eğer tanrının adını bir kez daha söylemek zorunda kalırsa, onu bu gece için Tartarus'a gönderecekti.

İpucunu anlamış gibiydi ve doğrudu. "Doğru. Gündelik, fırın randevusu."

Hades'in dolabına doğru koştu.

"Neden sadece takım elbise giyiyorsun?" Hermes şikayet etti. "Ne ile uyuyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Hades. "Ne anlamı var ki?"

Kıyafetler sıcaktı ve Persephone yanında uyumuyor olsa bile, istediği şeye ulaşmak için daha fazla katman anlamına geliyordu.

Hermes içini çekti. "Sen imkânsızsın. Bekle biraz."

Bir anlığına ortadan kayboldu ve siyah bir gömlek ve bir çift gri eşofmanla geri döndü.

"Bunlar da ne?" Hades sordu, sesinden yargı damlıyordu.

"*Kıyafetler*," dedi Hermes. "*Günlük kıyafetler*. Rahatlığın tanımını bilmenizi beklediğimden değil, Bay Takım Elbiseli ve Kravatlı."

Onları Hades'in göğsüne doğru itti. "Değiş."

Banyoya doğru giderken Hermes'e ters ters baktı. Döndüğünde Hermes ellerini çırpı.

"Mükemmel! Pişirmeye hazırsın!" Sonra tanrı başını salladı. "Bu kelimelerin ağzımdan çıkacağı hiç aklına gelmezdi."

Hades gömleği çekti ve Hermes onun ellerini savurdu. "Dur! Sephy'nin seni giydirdiğimi bilmesini istemezsin, değil mi?"

"Sephy?"

"Ne? Bu onun takma adı."

Hades, Hermes'in sevgilisi için bir lakabı olması konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

"Persephone fikrini değiştirdiğini düşünmeden git!" Hermes dedi ki. "Oh, ve ödemeyi kurabiye olarak alacağım!"

Ortadan kaybolmadan önce son sözünü söyledi ve Hades hayatında bir tanrıdan kurtulduğuna hiç bu kadar sevinmemişti.

Hades Persephone'nin dairesinin kapısında belirdi ve kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı ve Persephone'nin diğer tarafta durup onun gelişini bekleyip beklemediğini merak etti.

Ona değer biçen bir bakış attı ama gözleri hemen kısıldı. "Bugünden önce bunlara sahip miydin?" Eşofman altını işaret etti. Kadın onu iyi tanıyordu ve adam sırtarak "Hayır" dedi.

Kadın kenara çekildi ve adam kapıdan içeri sıkıştı. Bu ona ölümlülerin evleri için yaratılmadığını hatırlattı. Kapılar çok kısa, yürüme yolları çok dardı ama Persephone bu kadar yakınındayken bu yakınlığa aldırmadı. Persephone ona baktı, sanki geldiğine inanamıyormuş gibiydi.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Hızlıca gülümsedi ve adamın etrafından dolanarak elini tuttu ve onu en yakın arkadaşı Lexa'nın Hades'in tanımadığı bir adamla kanepede oturduğu oturma odasına sürükledi.

"Hades, bu Lexa, en iyi arkadaşım ve Jaison, onun erkek arkadaşı."

Jaison el salladı. Hades onun tedirginliğini ve beceriksizliğini hissedebiliyordu ama o yeterince iyi bir adamdı, nazik ve alçakgönüllüydü; cesur ve enerjik olan Lexa'nın tam tersiydi. Korkusuzca ona yaklaştı ve kollarını beline dolayarak sarıldı.

"Sizinle tanıştığuma memnun oldum," dedi.

Hades bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Bu sözleri çok az kişi söylemiştir." Ama onları takdir ediyordu.

"En iyi arkadaşıma iyi davrandığın sürece seni görmekten mutlu olmaya devam edeceğim," dedi sırtarak.

"Not edildi, Lexa Sideris." Sırıttı ve eğildi. "Sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söylemeliyim."

Lexa kızardı ve boğazını temizledi, Persephone'a bakarak, "Eee! Hepiniz kurabiye mi yapacaksınız? Bu bir şeyin şifresi değil, değil mi?"

Hades bunun bir şeyin şifresi olduğunu umuyordu. Seks gibi.

Ama Persephone gözlerini devirerek bu umudu kırmakta gecikmedi. "Hayır Lexa, bu bir şeyden kaynaklanan bir kod değil." Hades'in elinden tuttu ve onu mutfağa doğru çekti. "Başlasak iyi olur!"

Ona dokunurken daha rahat olduğunu fark etti ve bunun hangi noktada başladığından emin değildi ama hoşuna gitmişti.

Persephone'nin mutfağı küçüktü ve floresan ışığıyla yıkanıyordu. Birkaç şey hazırlamıştı bile: kâseler, birbiriyle uyumsuz ölçü kapları ve bir yemek kitabı. Hades sayfalara göz attı.

"Şekerli kurabiye mi yapacağız?" diye sordu.

"En sevdiğim," dedi alt dudağını ağzına götürerek. Onun bunu yapmamasını gerçekten diliyordu. Bu onu sertleştiriyor ve dikkatini dağıtıyordu.

Belki de ona söylemeli.

Ancak kadın hiç oralı olmadı ve ona malzemelerin bir listesini getirmesini söyledi. Depo eksikliğine rağmen, her şeyi organize etmiş ve sanki istediğini elde etmeye alışkınmış gibi onu kolayca yönlendirmişti.

"Neden her şeyi bu kadar yükseğe koyuyorsunuz?" diye sordu.

"Sığabileceği tek yer orası. Fark etmediysen söyleyeyim, ben bir sarayda yaşıyorum."

Onu Yeraltı Dünyası mutfaklarında pişerken görmeyi çok istediğini düşünüyordu.

Listesindeki her şeyi aldıktan sonra gururla sıırıttı.

"Bensiz ne yapardın?"

"Kendim alırım."

Hades homurdandı. Bunu görmek isterdi; kızın tezgâha tırmanması gerekecekti, bu da ona kışının harika bir görüntüsünü verecekti.

"Peki, buraya gel. Oradan öğrenemezsin."

Eğildiği tezgâhtan uzaklaştı ve yaklaştı, kollarını kadının vücudunun iki yanına dayayarak onu tezgâha hapsetti. Ona doğru eğilmedi ama bunu düşündü. Aleti sertleşmişti ve

az önce hayalini kurduğu o kışa mükemmel bir şekilde oturacaktı. Bunun yerine dudaklarını onun kulağına bastırdı.

"Lütfen, talimat verin."

Konuşması bir an aldı ve Hades sırttı. Onun da kendisi kadar dalgın olduğunu umuyordu. Onlar ayrıyken geceleri ya da isteyken hangi fantezilerin içinde kayboluyordu?

"Yemek pişirirken unutulmaması gereken en önemli şey, malzemelerin doğru ölçülmesi ve karıştırılması gerektiğidir, aksi takdirde bu bir felaket anlamına gelebilir."

Kadının söylediklerini duydu ama aklı başka şeylerdeydi, ne kadar ıslak olduğunu görmek için elini pantolonuna sokmak gibi. Tezgâhı sıkıca kavradı ama bu sadece düşüncelerine göre hareket etmesini engelledi. Dudaklarını onun boynuna bastırmasını ve dilinin tenini tatmasına izin vermesini engellemedi.

Nefesi boğazında düğümlendi ve omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Boş ver onu. Hatırlanması gereken en önemli şey *dikkat etmektir*."

Eline bir ölçü kabı tutuşturdu.

"Önce un," diye emretti ve adam sırttı. Yemek yapmayı ciddiye alıyordu.

Çalışırken kollarını ona dolamıştı. Un ölçmek külün içinde yürümek gibiydi; havayı bulandırıyor ve deriye yapışıyordu. Unu kâseye koyduğunda başını onunkine doğru eğdi ve sert duruşuna dikkat etti. Sonra eğildi ve tüm ereksiyonu ona baskı yaparken, avuçlarını tezgâhın üzerine düz bir şekilde koydu.

Alaycı bir kaş kaldırdı. "Sıradaki?"

"Kabartma tozu."

Tüm malzemeler kâseye konulup bir hamur haline gelene kadar bu şekilde devam ettiler. Persephone o anda adamın kolunun altına girerek onun kendisi için yarattığı insan kafesinden kurtuldu. Bir dizi tepsiyi açtı ve ona bir kaşık verdi.

"Bunu hamuru kaşıklamak için kullanın ve onları bir inçlik... toplar haline getirin." *Top* kelimesini söylerken boğazını temizledi.

Ve tek düşünebildiği, limuzinin arkasında ağzında sikiyle nasıl dalga geçtiği idi ve her şey gerildi.

Sikeyim.

Birlikte çalıştılar, her biri hamuru bir kaşığa doldurup fırın tepsisine aktardı. Hades işini bitirdiğinde, ikisini karşılaştırdı ve Persephone'nin yetenekleri onun kilerin ötesindeydi. Persephone

hamurundan mükemmel yuvarlaklar yaptı. Hades'inkiler şekilsiz ve dağınıktı, sanki karışımı tepsinin her tarafına savurmuş gibiydi. Onun kontrolünü kıskanıyordu.

Persephone ona çiçekli bir eldiven uzatarak, "Bunu giy," dedi. "Nedir bu?"

"Bu bir fırın eldiveni," dedi. "Böylece kurabiyeleri fırına koyduğunuzda yanmazsınız."

Ona aslında yanmaz olduğunu söylemeyi düşündü ama sessiz kaldı, eldiveni eline geçirirken Persephone'nin kıkırdadığını duydu. Bakışları onunkilere kaydı.

"Sen... bana gülüyor musun?"

Hızla boğazını temizledi. "Hayır. Tabii ki hayır."

Gözleri kısıldı, bu aşağılanmanın bedelini ödeyeceğine dair söz vermişti. Kurabiyeler fırına girdiğinde Hades eldiveni çıkardı. Onu kollarının arasına alıp ağzıyla ziyafet çekmeye niyetliydi ama kadının başka planları vardı.

"Şimdi krema yapıyoruz." Gülümsedi, gözleri parlıyordu.

Vücudunun her yerinden krema yalamak isterdi ama kadın ona dar saplı ve tel halkaları olan bir tür pişirme aleti uzattı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Bu bir çırpma teli. Malzemeleri birlikte çırpacaksın," dedi ve çeşitli malzemeleri bir kaseye döktü, işi bittiğinde kaseyi ona doğru itti.

"Beat."

İşte bu onun mükemmel olduğu bir şeydi.

"Mutlulukla."

Persephone, karışımı birkaç dakika çırpıttıktan sonra Hades'in elinden kâseyi kapar gibi alarak, "Bu iyi," dedi. Belki de kendini fazla kaptırmıştı. Tezgâhın, gömleğinin ve onun her tarafına karışımın parçaları bulaşmıştı.

Buzlanmayı bekleyen birkaç kaseye paylaştırdı ve ona küçük bir yeşil tüp uzattı. "Birkaç damla ile başlayın ve karıştırın."

Renkli krema yaptılar. Persephone parlak renkler üzerinde çalıştı - sarı, pembe ve lavanta - Hades ise daha koyu renkler yaptı - kırmızı, yeşil ve hatta Persephone'nin yapmasına yardım ettiği bir renk olan siyah. Sonlara doğru, Hades onu parmaklarından krema yalarken yakaladı.

"Tadı nasıl?" diye sordu, elini uzatarak. Parmaklarından birini ağzının derinliklerine çekti ve inledi. Kadın tatlı ve tuzluydu ve

Onu tadarken ona bakma şekli midesindeki ateşi daha da derinleştirdi. "Lezzetli."

Parmaklarını çekti ve bir süre sessizlik oldu. "Şimdi ne olacak?" Gözleri buluştu ve odadaki hava neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Hades ellerini onun beline koydu ve onu tezgâhın üzerine kaldırdı. Persephone güldü ve bacaklarını Hades'in etrafına dolayarak onu içine çekti, böylece Hades'in siki onun göbeğine yerleşti. Adam onun dudaklarını ayırarak ağzını öptü. Tadı parmaklarından emdiği krema gibiydi. Bir elini saçlarına gömdü, diğeri göğüslerini kavramak için aralarına uzandı, o sırada biri boğazını temizledi.

Yüksek sesle.

Persephone öpücüğünü geri çekerken Hades'in elleri tezgâhın üzerine düştü ve başı onun omzuna yaslandı. Kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Yeraltı Dünyası'nda olsalardı ve çalışanlarından biri tarafından bölünmüş olsalardı, durmazdı.

"Lexa." Persephone boğazını temizledi. "Ne var ne yok?"

"Film izlemek ister misiniz diye merak ediyordum?" "Hayır de," diye fısıldadı Hades onun kulağına eğilerek.

Persephone şakacı bir şekilde onun göğsüne vurdu. "Hangi film?" "*Clash of the Titans*?"

Hades homurdandı ve ondan uzaklaşarak Lexa'ya baktı. "Eski mi yeni mi?"

"Eski."

"Peki," diye kabul etti ve Persephone'u yanağından öptü. "Bir dakikaya ihtiyacım olacak."

Hades mutfaktan çıktı ve banyoyu bulana kadar koridorda kayboldu. Kendini içeri kapattı ve kapıya yaslandı, pantolonunun içine uzandı ve sikini sıktı. Persephone'nin elinin üzerinde olmasını, ağzının onun etrafında olmasını, seksinin onunkini sıkmasını tercih ederdi ama yalnız kalana kadar bu yeterli olacaktı. Boşalana kadar kendini zorladı.

Kurabiyeler bittiğinde onları dışarı çıkardılar ve *Clash of the Titans*'i izlerken soğumalarını beklediler.

"Tanrım, bu filmin bu kadar yavaş olduğunu unutmuşum," dedi dikkatini veren tek kişi olan Jaison. Persephone üzerinde yatarken, vücudu kalçalarının arasına sığarken, Hades sadece seksi düşünebiliyordu. Ayrıca kıkırdıyordu ve onun filme gülmediğinden emindi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı, kolu onun etrafında sıkılaştı, bedenler birbirine sertçe bastırdı.

"Bilmen mümkün değil."

"Bu akşam kendime yaşattıklarımın sonra, eminim güldüğünüz birkaç şey vardır."

Bir noktada Persephone uykuya daldı ve adam onu yatak odasına taşıdı.

Adam onu yatağa yatırdığında uykulu bir sesle, "Gitme," dedi.

"Ben değilim." Onu alnından öptü. "Uyu."

Hades uyanık bir şekilde onun yanında yatıyordu. Yatağı küçüktü ve onun gibi kokuyordu. Gözlerini kapattı ama vücudu sıcaktı ve beyni de mutfakta daha önce karşılaştıklarını ve başladıkları şeyi nasıl bitirmek istediğini düşünerek çok gergindi. Ama Persephone yorgundu ve onu uyandırmak istemiyordu, bu yüzden yan yattı ve gözlerini sıkıca kapattı. Uykuya dalması sonsuza dek sürecekmış gibi geldi ve sadece birkaç saniye sonra tekrar uyandı, vücudu Persephone'nunkinin üzerindeydi, ağzı tenini yalayıp yutuyordu. Persephone inledi ve ona uzandı, öpüşmeleri sanki haftalardır, aylardır birlikte olmamışlar gibi acildi.

Hades tişörtünü çıkardı ve kalçalarının arasına dalmadan önce onu pantolonundan çıkardı. Onu yavaşça aldı, bacaklarının iç kısmını ısırdı, sıcak çekirdeğine üfledi, dili için yalvarana kadar klitorisini emdi. Parmaklarını onun sıcaklığına sokarak ona verdi. Kadın sıırıslı olmuştı ve adam inledi.

"Bunların hepsi benim için," dedi adam kadının vücudunu terk ederken, kadının boşalması yoğun ve damlıyordu ve kadının vücudunu kendi vücuduyla kaplamadan önce parmaklarını ağzına götürdü. Bacakları birbirinden ayrıldı ve sırtını dikleştirdi, içine girerken göğüsleri adamın görüşünü dolduruyordu. Adam onun üzerinde yükselirken durakladı ve alnını onunkine bastırdı.

"Çok güzelsin," dedi.

"İyi hissediyorsun," diye fısıldadı. "Güç gibi hissediyorsun."

İlk başta kontrollü hissetti, belki de onunla ofisinde şöminenin önünde yaptığı gibi sevişebilirdi. Ancak kadın, sikinin istilasına tepki verdikçe - kollarını ve battaniyeyi kavrayıp başını yatağa bastırdıkça- kendini kontrol edemedi. Hades'in boğazından şiddetli, iddialı bir hırıltı çıktı ve onu sertçe öptü, dişleri dudaklarını sıyırdı, boynunu emdi ve içine doğru iterek tüm vücudunu yatak başlığına sıkışana kadar hareket ettirdi. Hades ellerini kullandı

Persephone'nin tırnakları sırtını kazırken başını yastıklamak için. Acıyı bile hissetmedi, sadece birleşmelerinin verdiği coşkuyu hissetti.

Yatak sarsıldı, gırtlaktan gelen çığlıkları odayı doldurdu ve boşaldığında onun üzerine yığıldı, vücutları terden kayganlaşmıştı. Adam nefesini tutana kadar kızın ağladığını fark etmemişti.

"Persephone." Midesinin derinliklerinde histerinin biriktiğini hissederek ondan uzaklaştı. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye fısıldadı gözlerini kapatarak ve adam muazzam bir rahatlama hissetti. "Hayır, bana zarar vermedin."

Kadın sessizce ağlarken bir süre ona baktı. Gözyaşlarının birçok nedeni olabileceğini biliyordu ama tahmin yürütmeyecek ve sormayacaktı. Eğer ona anlatmak isterse, anlatabilirdi. Yine de, nedeni ne olursa olsun saklanmasını istemiyordu. Ellerini yüzünden çekti, yanaklarındaki ıslaklığı sildi ve kendi tarafına geçip onu kendine doğru yatırmadan önce alnından öptü. Çıplak bedenlerini battaniyeyle örttü.

"Sen benim için fazla mükemmelsin," diye fısıldadı, saçlarını öperek ve huzurlu bir uykuya daldılar.

Hades anında uyandı ve bu sefer bunun arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu, her şey Demeter'in büyüünün kokusuyla ilgiliydi. Havada acı bir ayaz gibi kıvrılıyordu.

Oturur pozisyona geçti ama Demeter gözleri ateş gibi, yüzü buz gibi soğuk bir şekilde belirmeden önce kıyafetlerini giymeyi başaramadı.

Annesinin gelişinden habersiz olan Persephone ona doğru yuvarlandı ve elini çarşafın üzerinden uzattı.

"Yatağa geri dön."

Kalbi göğsünde sıkıştı ve sonra annesinin sesi odayı doldurdu, gökyüzünde savaşıyor gök gürültüsü ve şimşek gibi bir ses.

"Kızımdan uzak dur!"

"Anne!" Persephone doğruldu ve çarşaflarını göğsüne bastırarak soluk soluğa kaldı. "Çık dışarı!"

Demeter'in bakışları Persephone'nin üzerine düştü ve Hades olduğu yerde kalmak için tüm gücünü harcadı. Onu annesinden, yüzünde gördüğü intikam sözünden korumak istiyordu. Öyle olsa bile

Persephone'u giyinmek için zamanında uyandırmış olsalardı, yaptıkları şeyi saklamak imkânsız olurdu. Kokuları birbirlerine yapışmış, vücutları hâlâ seks kokusuyla kayganlaşmıştı.

Persephone geceliğine uzandı ve onu başına geçirerek mümkün olduğunca çabuk örtündü.

"Bu ne cüret!" Demeter'in sesi titriyor, ağzı öfkeyle titriyordu.

Hades yatakta oturmaya devam etti, vücudu gergindi ve en ufak bir saldırı anında saldırmaya hazırdı.

"Ne kadar sürecek?" Demeter talep etti.

Aylar, demek istedi Hades, çünkü bunun Hasat Tanrıçası'nı kızdıracağını biliyordu, ama Demeter'in öfkesini kendi başına almak başka bir şeydi ve Persephone'nin bunun altında acı çekmesini izlemek tamamen başka bir şeydi.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez anne," diye tersledi Persephone.

"Yerini unutuyorsun kızım."

"Ve yaşıımı unutuyorsun. Ben çocuk değilim!"

"Sen benim çocuğumsun ve güvenime ihanet ettin."

Demeter'in büyüğü bir girdap gibi etrafında toplanıyordu. Hades tanrıçanın kızını ışınlamaya hazırlandığını biliyordu ve her ne kadar gergin olsa da korkmuyordu. Demeter ona borçluyken Persephone'yi ondan alamazdı. Yine de Persephone'nin çılgınca ondan annesine baktığını görmek kalbini kırdı.

"Hayır, anne!"

"Artık bu utanç verici, ölümlü hayatı yaşamayacaksın!"

Persephone gözlerini kapattı ve kendini müdahale etmekle Persephone'nin nasıl tepki vereceğini görmek istemek arasında buldu. *Gücünü kucakla*, diye düşündü. Onun işareti tarafından korunduğu için mükemmel bir zamandı. *İçinde savaştığını biliyorum*.

Ama yapmadı.

Demeter'in büyüğü doruğa ulaşmıştı ve Persephone hareketsiz kaldı, gözleri kapalıydı, bir oyundaki piyon gibi annesinin cezasını kabullenmişti.

Ancak Demeter parmaklarını şıklattığında hiçbir şey olmadı. Yüzü düştü, şok ve öfke arasında bocaladı, gözleri sonunda Persephone'nin pazarlıklarının kanıtını örtmek için taktığı altın manşete kaydı.

Demeter bileziği onun bileğinden kaptı ve kolunu kavradı. Hades büyü havuzunu hissetti. Sevgilisi için tanrıçayla savaşacaktı. Eğer bir iz bırakırsa onu öldürecekti.

"Ne yaptın sen?" Demeter sert ve nefret dolu bakışlarını onun üzerine çevirerek sordu.

"Dokunma bana!" Persephone annesinin pençesinden kurtulmaya çalıştı ama Demeter'in tırnakları derisini ısırdı ve Persephone haykırdı.

"Onu serbest bırak, Demeter." Hades sessizce konuştu ama öfkesi çok şiddetliydi. "Bana kızımın ne yapacağını söylemeye cüret etme!"

Hades parmaklarını şıklattı ve aniden giyinerek boyunun uzunluğuna yükseldi. Demeter'in hissedebileceğini bildiği görünmez ama elle tutulur bir ağırlık olan gücü etrafında toplandı. Odanın diğer tarafına çekilen Persephone'yi tutmayı bıraktı.

"Kızınız ve benim bir sözleşmemiz var. Bunu yerine getirene kadar burada kalacak." "Hayır." Demeter Persephone'ye baktı. "İşaretini kaldıracaksın. Kaldır onu, Hades!"

"Sözleşme yerine getirilmeli, Demeter. Kader bunu emrediyor."

Kaderleri bir kez kandırmaya çalışmıştı; bunu bir kez daha yapamazdı. Hasat Tanrıçası Persephone'ye ters ters baktı. "Bunu nasıl yaparsın?" "Nasıl yapabildim? Bunun olmasını ben istemedim anne!"

Sözlerinin etkisini gizleyemeyerek irkildi. Onun zaten çok iyi bildiği bir gerçeği söylediğinin farkındaydı. Persephone pazarlığı istememişti ve bu onu istemediği anlamına gelmese de, sözleşmelerinin sona ermesiyle birlikte ikisinin de sonunun geldiğini düşünmeden edemiyordu.

"Öyle değil mi? Seni onun hakkında uyarmıştım! Tanrılardan uzak durman için seni uyarmıştım!"

"Ve bunu yaparken de beni bu kadere terk ettin."

Uyarılar sadece entrika tohumlarını eker, Demeter'in bunca yıl var olduktan sonra öğrenmesi gereken bir şeydi bu, ama o da birçok tanrı gibi ölümlülerin varsayımlarına kurban gitti. Bunlardan biri, onun bir istisna olabileceğiydi.

"Yani, beni mi suçluyorsun? Tek yaptığım seni korumaya çalışmakken? Gerçeği çok yakında göreceksin kızım."

Eğer Demeter Persephone'yi korumaya çalışıyor olsaydı, güçlerinin ortaya çıkmasını engellemezdi. Demeter kızını bağımlı hale getirmiş, hayatta kalmak için her zaman ona -birine- ihtiyaç duymasını sağlamıştı. Hades bundan nefret ediyordu ve bu işin sonunda, sözleşmeleri sona ermeden önce, Persephone'nin güçlerinin ortaya çıkacağını umuyordu.

Demeter'in Persephone'nin lütfunu soyup İlahi formunu ortaya çıkarmasını izlerken bu arzu daha da yoğunlaştı. Tanrıça nazik değildi, gücü öyle bir güçle koparıp aldı ki Persephone dizlerinin üzerine çöktü, nefesi kesildi.

"Sözleşme tamamlandığında benimle birlikte eve geleceksin," dedi Demeter. "Bu ölümlü hayata asla geri dönmeyeceksin ve Hades'i bir daha asla görmeyeceksin."

Demeter gözden kaybolmadan önce ona ters ters baktı ve Hades o anda Hasat Tanrıçası'nın yaptıklarından pişman olacağına yemin etti.

Persephone'yi yerden kaldırdı, yatağın kenarına otururken onu kendisine yasladı. Nefes alamıyor gibiydi.

"Şşş," diye mırıldandı Hades. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Gözyaşlarına boğuldu.

"Senden pişman değilim. Senden pişman olduğumu söylemek istemedim."

Ciddi olmadığını bildiği halde bunu söylediği için memnundu.

"Biliyorum." Hades onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı.

Kapı çalındı ama Hades ya da Persephone konuşmadan Lexa içeri girdi ve durdu, Persephone'nin görünüşünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oluyor lan?"

Tanrısallığını saklamak mümkün değildi - Persephone Bahar Tanrıçasıydı. Hades yarı yarıya Lexa'nın anısını silmesi için yalvarmasını bekliyordu ama bunun yerine geri çekildi ve ayağa kalktı, konuşurken uzun ve asil görünüyordu.

"Lexa," dediğini duydu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

BÖLÜM XXVIII - YERALTI DÜNYASINDA BİR PİKNİK

Hades, Persephone'nin evinden ayrılıp Olympia'ya ışınlandı. Geri dönmek zorunda olmasından, Zeus'tan önce gitmek zorunda olmasından nefret ediyordu ama bu gerekliydi ve tam da tahmin ettiği gibi Demeter çoktan gelmişti. Zeus'un ofisinin dışında onun sesini duyabiliyordu.

"Kızımı alamaz Zeus!" diye bağırdı. "Eğer onu almasına izin verersen halkını açlıktan öldürürüm!"

Hades içeri girdiğinde, onunla yüzleşmek için döndü. Demeter'in yüzü öfkelenildiğinde değişirdi. Hades, Persephone'nin bunu defalarca gördüğünü hayal etti. Gözleri yüzüne gömülmüş ve kararmış gibiydi. Öne doğru eğildi, omuzları kamburlaştı, sanki öfkesinin ağırlığı kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

"Sen!"

"Herkesi öldür Demeter, bu sadece beni daha güçlü yapar."

"Hades," dedi Zeus meşe masasının arkasında otururken. "Demeter'in söyledikleri doğru mu? Kızını baştan mı çıkardın?"

"Onu ben baştan çıkarmadım," dedi Hades. "Birden fazla kez kendi isteğiyle bana geldi."

Hasat Tanrıçası'na ters ters baktı ve o da ona ters ters baktı.

"Yalancı! Bileğindeki işaret bana aksini söylüyor."

Zeus Hades'e baktı, cevabını bekliyordu.

"Beni masasına davet etti. İşaret oldukça yerindeydi."

"Persephone kendi kararlarını vermiş gibi görünüyor, Demeter," dedi Zeus.

"O benim kızım, Hades! Onun kaderine karar vermeye hakkım var!" Hades tanrıçaya değil, kardeşine baktı.

"O Demeter'in kızı," dedi Hades, "Ama kaderinde benim karım olmak var. Kader onu benim geleceğime ördü ve Demeter buna müdahale etti."

Zeus'u korkutan çok az şey vardı, ama Kaderler bunlardan biriydi.

"Bu doğru mu Demeter?" Cevap vermesi için tanrıçaya baktı ama onun yerine Hades cevap verdi. Bunun sona ermesine hazırdı.

"Kader ona bir kız çocuğu vermenin karşılığında bunu istedi." "Sana isteyerek geldiğine asla inanmayacağım!" Demeter öfkeleni.

"Kadere lanet olsun."

"Eminim Hekate benim adıma tanıklık etmekten mutluluk duyacaktır," diye ekledi Hades. "Buna gerek yok," dedi Zeus ve kardeşinin Büyücülük Tanrıçası'nı sorguluyormuş gibi görünmek istemediğini biliyordu. Onları eski bir dostluktu, tuhaf bir dostluktu ve Hades nasıl tavsiye için ona güveniyorsa, Zeus da öyle güveniyordu. "Demeter, isteğini yerine getirmeyeceğim. Görünüşe göre

dileklerin Kader'in iradesine uygun değildir."

Demeter'in öfkesi toplandı ve devasa kökler Zeus'un mermer zeminini kırdı. Hades büyüsünü bir ağ gibi örerek her yeri gölgeyle kapladı ve tanrıça ile Zeus'u kör etti. Ancak Zeus'un bir şimşegi ikisini ayırdığı için savaşları kısa sürdü. Konsantrasyonlarını kaybettiklerinde büyüler de kayboldu.

"İkinizin arasındaki çocukça kavgalara aracılık etmeyeceğim," dedi Zeus.

"Benim sözüm kanundur ve ikiniz de buna uyacaksınız."

Hades ters ters baktı. *Çocukça kavgalar mı?* Persephone'ye olan aşkında çocukça bir şey yoktu, Demeter'in gazabında da çocukça bir şey yoktu. Yine de Zeus'un onun yanında yer almasına minnettardı ama bunun pek bir anlamı yoktu. Persephone kendi başına bir insandı, özgür iradesi vardı. İsterse onu terk edebilirdi.

"Konuşmamız gereken başka bir konu daha var," dedi Zeus. Hades bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama odanın havası karardı. "Yüzyıllardır bir tanrıça doğmadı. Herhangi bir gücü var mı?"

Demeter hemen, "Öyle bir şey yok," diye cevap verdi. Hades ona ters ters baktı. Çok hızlı cevap vermişti.

Zeus Hades'e baktı. Dürüstçe cevap vermek zorundaydı. "Onun gücü uykuda. Onu kullanmak için hiçbir yetenek göstermedi."

"Hmm." Zeus sessizdi, yeni tanrılara karşı her zaman şüpheliydi. Babalarına karşı başlattığı isyan gibi bir isyandan korkması gayet normaldi. "Onunla tanışmak istiyorum."

"Hayır." İkisi de anında söyledi. Zeus'un gözleri parladı.

Hades, "Persephone'nin henüz Tanrısallığını kucaklamak gibi bir arzusu yok," diye açıkladı. "Onu Olympia ile çok erken tanıştırmak onu korkutup kaçırabilir. O zaman gerçekten ne kadar güçlü olduğunu asla bilemeyiz."

Kardeşi onu inceledi.

"Bırak olduğu yerde kalsın," dedi Hades. "Hekate onu eğitecek ve güçleri ortaya çıkmaya başladığında... onu sana ben getireceğim."

Buluşmanın gerçekleşmesine izin vermesinin tek yolu buydu. Bu kaçınılmazdı ama onun yanında olmasıyla kaçınılmaz olacaktı.

Zeus'un gözleri kısıldı ve sonra kıkırdadı. "Her zaman koruyucusun, kardeşim. Pekâlâ, gücünü gösterir göstermez onu bana getireceksin." Bir an durakladı, elini karnına dayadı ve başını salladı. "Ölümlü bir gazeteci kılığına girmiş bir tanrıça. Aşık olmana şaşmamalı, Hades."

Zeus'un ofisinin dışına çıktıklarında Demeter ona döndü.

"Hayatınız kızıminkiyle örülmüş olabilir ama bu birbirinizi sevmeniz gerektiği anlamına gelmez."

"Onu her zaman seveceğim," dedi Hades. Söz verebileceği tek şey buydu. "Ve ben sevdiklerimi önemserim."

"Eğer umurunda olsaydı, ona asla dokunmazdın. O bir Bahar Kızı!"

"Ve bir Karanlıklar Kraliçesi," diye karşı çıktı Hades. "Eğer birine kızmak istiyorsan, kendine kız. Onun ihanetinin tohumlarını eken sendin, zorbalığınla onu daha da uzağa iten sendin, onu güçsüz ve korkmuş bırakan sendin. O sadakati, özgürlüğü ve gücü hak ediyor."

"Ve sen ona bunu verebileceğini mi düşünüyorsun? Ölümün ve Karanlığın Kralı?"

"Sanırım bunu kendi başına halledebilir," diye cevap verdi ve Demeter'i öfkesiyle baş başa bırakarak ortadan kayboldu.

Takip eden haftalarda Hades Persephone'nin dikkatini annesinin gazabından uzaklaştırmaya çalıştı ama Persephone'nin suratı daha da asıldı. Bunu en çok onun bakmadığını sandığı anlarda görüyordu; kütüphanede kitap okurken ortaya çıkarak onu şaşırtmadan önceki anlarda ya da yürüyüşe çıkmak için saraydan ayrılmadan hemen önce veya sabahın erken saatlerinde duş almak ve giyinmek için ondan önce kalktığında.

Aralarında mesafe yaratıyordu. Mesafenin büyüdüğünü, onları sonsuza dek bağlayan ipleri çektiğini hissedebiliyor ve bu canını yakıyordu.

Onu hâlâ ıssız olan bahçesinin önünde dururken buldu. Onu burada, ikisi için de çok şey ifade eden bu toprak parçasına bakarken bulmaktan nefret ediyordu.

Kollarını kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "İyi misin?" diye sordu, başı onun omzuna düşerken.

Kadın cevap vermedi ve adam midesindeki ağırlığı keskin ve keskin hissetti. Kollarının arasında dönmüş, ona bakıyordu ve ona bir şey sormak istediğini hissetti. Bunun yerine ona cevap verdi.

"Sadece stresliyim. Finaller."

Onu inceledi, gözleri araştırıyordu. "Persephone, bana her şeyi anlatabilirsin."

Sanki ona inanmıyormuş gibi kaşlarını çatı ve Hades göğsünün içinin, fazla güneşe maruz kalmış bir çiçek gibi solduğunu hissetti.

Elini bileğinin üzerinde, işaretin tenini kapladığı yerde kapattı.

"Sözleşme için endişeleniyor musun?" diye sordu.

Başka tarafa baktı.

Ne diyeceğini bilemiyordu; sözleşme bağlayıcıydı. Şartlar yerine getirilmek zorundaydı. Onun ne istediğini bildiği halde, her şeyin yoluna gireceğine dair sözlerle onu teselli edemezdi - dünyalar arasında hareket edebilme yeteneği. Ona olan sevgisinin asla yeterli olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmeye başlamıştı. Onun da özgürlüğe ihtiyacı olacaktı.

"Gel," dedi. "Senin için bir sürprizim var."

Elini kendi eline götürdü, parmaklarını birbirine geçirdi ve onu bahçenin dışındaki açık alana doğru çekti. Bir süre yürüdükten sonra tarlanın diğer tarafındaki ormana girdiler. Belli bir yolu takip etmedi, ağaçların arasından geçerek bir battaniyenin serildiği ve bir sepet yiyeceğin beklediği bir çayıra vardı.

"Nedir bu?" Persephone başını kaldırıp Hades'e bakarak sordu.

"Akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm," dedi. "Yeraltı Dünyası'nda bir piknik." Kadın kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Sepeti sen mi hazırladın?"

"Ben... yardım ettim," dedi. "Kurabiye bile yaptım."

Persephone sırttı. "Kurabiye mi yaptın?"

"Çok heyecanlısın," dedi. "Beklentilerinizi düşürün."

Ama o çoktan battaniyeye doğru koşmaya başlamıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve sepeti açarak aradığı şeyi bulana kadar içini karıştırdı -Küçük bir paket çikolatalı kurabiye. Hades onlar için köle gibi çalışmıştı. Dün gece mutfakta saatler geçirmiş ve baş aşçı Milan'ın hiç hoşuna gitmeyen bir karışıklık yaratmıştı.

Persephone bağdaş kurup oturdu ve çantayı açtı.

Hades kendini battaniyeye bırakırken, "Bunların tatlı için olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ve? Ben bir yetişkinim. İstersem akşam yemeğinde tatlı yiyebilirim."

Hades kıkırdadı ve paketlediği diğer eşyaları çıkardı - etler ve peynirler, meyveler ve ekmekler. Son olarak da bir şişe şarap ve matarasını. Fermente üzüm içerek geçireceği bir akşam daha istemiyordu.

Persephone bir kurabiyeyi ısırırken o da ağzına bir küp peynir attı ve matarasından bir yudum aldı. Yüksek sesle çıtırdadı ve Hades irkildi. Birlikte yaptıkları kurabiyelere hiç benzemiyordu. Onunkiler yumuşak, çiğnenebilir, ağızda eriyen lezzetleydi. Onunkiler sert ve yanık gibiydi. "Bunları yemek zorunda değilsin," diye güvence verdi Hades ona.

Çıtır çıtır.

"Hayır, bunlar yediğim en iyi kurabiyeler."

Hades kaşlarını kaldırdı. "Yalan söylemek zorunda değilsin." "Söylemiyorum."

O değildi, ama o anlamadı. O kurabiyelerin berbat olduğunu biliyordu.

"Onlar en iyisi çünkü onları sen yaptın."

Hades homurdandı.

"Ben ciddiylim," dedi. "Daha önce hiç kimse benim için bir şey yapmamıştı."

Hades bir an için ona baktı ve birden, onun sözlerini hafife almadığı için kendini gülünç hisseden kişi o oldu.

"Beğendiğine sevindim," dedi, sesi sakinleşmişti.

Sessizlik içinde oturdular. Persephone kurabiyelerini yemeye, o da içmeye devam etti. Bir süre sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Bir tane ister misin?"

Ona doğru geldi ve elini uzattı, parmaklarının arasına bir kurabiye sıkıştırmıştı. Hades onun bileğini kavradı ve kurabiyeyi ısırdı. Tam olarak

Beklediği gibi, sert ve yumuşak, sadece biraz şekerli. Yine de kızın sevmesi hoşuna gitmişti. Çiğnerken gözleri dudaklarına kaydı ve kaşlarını kaldırdı.

"Aç mısın, sevgilim?"

Az önceki üzüntüsünden dolayı kızın nasıl cevap vereceğinden emin değildi ama kız gözlerini onunkilere kaldırdığında özlemini görebiliyordu.

"Evet," diye cevap verdi.

Ağzını onunkine bastırmak için eğildi. Bir süre öpüşürken aralarındaki mesafeyi korudular. Hades bundan zevk alıyordu, içinde yükselen arzu hissi, onu kollarına alma ve ona dokunma dürtüsüne direniyordu. Dilini onun ağzında gezdirdi ve tam onu kendine çekecekken, aralarından bir top uçup Cerberus, Typhon ve Orthrus'u takip edince onu itti.

"Özür dilerim!" Hekate'nin sesi ağaçların ötesinden geldi.

Hades içini çekti ve Persephone kıkırdadı.

"Oh, bir piknik!" Hekate açıklıkta belirttiğinde şöyle dedi.

"Hades kurabiye yaptı!" Persephone söyledi. "Bir tane ister misin?"

Hekate bariz şaşkınlığını gizlemedi ve ona baktı. "Sen... Pişirdin mi?"

Adam ters ters baktı ve onun bariz rahatsızlığından habersiz olan ya da umursamayan Persephone, "Ona ben öğrettim!" dedi.

Hekate güldü ve bir kurabiye aldı. Hades biraz rahatlamıştı. Belki o giderdi ve Persephone ile öpüşmeye geri dönebilirlerdi.

Ancak Persephone'nin başka fikirleri vardı. "Bizimle oturun!" "Oh, rahatsız etmek istemem-"

Hayır, bilmiyorsun, diye düşündü Hades.

"Sepette daha çok yiyecek var ve Hades şarap getirmiş!"

İkisi ona baktı ve o da içini çekerek yumuşadı. "Evet, bize katıl Hekate."

Persephone sepeti karıştırıp Hekate'ye çeşitli yiyecekler verirken, Hades de tanrıçaya bir kadeh şarap doldurdu.

Cerberus, Typhon ve Orthrus geri döndü, üçü de kırmızı topları için savaşıyordu.

Hades Hermes'in büyüünü hissettiğinde orada fazla kalmamışlardı.

"Kahrolası Kaderler," diye mırıldanarak Persephone ve Hekate'nin dikkatini çekti.

"Ah, Hades!" Hermes açıklıkta belirttiğinde şarkı söyledi. "Oh, bir piknik!"

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Hermes?" Hades sordu, çenesi gerilmişti, Persephone ve kendisi için planladığı gecenin bu sirke dönüşmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bekleyemeyecek bir şey yok," dedi. "Bunlar kurabiye mi?" "Onları Hades yaptı!" Persephone söyledi.

Hermes battaniyenin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve Hades Persephone'nin yemek ve şarap sunmasını, gülümsemesini ve gülmesini izledi ve gecelerinin bölünmesinden duyduğu hayal kırıklığı azaldı çünkü o mutluydu. Ayrıca, Hermes'in sataşmaları olmasa da, arkadaşlığı o kadar da umursamadığını fark etti.

Yeraltı Dünyası'nın ışığı solana ve Hades'in gecesi gökyüzünü aydınlatana kadar ormanda birlikte uzun zaman geçirdiler. Oradan ayrıldıklarında, o ve Persephone saraya doğru yan yana yürüdüler. Birbirlerine dokunmadılar.

"Bu gece için teşekkür ederim. Planladığımız gibi gitmediğini biliyorum." Hades kıkırdadı. "Hiç de hayal ettiğim gibi değildi."

Hades'in kalesinin hemen dışındaki bahçeyle örtülü bir yerde durdular ve birbirlerine baktılar.

"Hekate o topu yüzümüze fırlatmasaydı, seni öpmeye devam edecektim," dedi ve eli yüzünü avuçlamak için yukarı çıktı.

"Çok mu geç?" diye sordu. "Her şeye sahip olmak için mi?"

Hades bir süre ona baktı, başparmağı yanağını okşadı. Bir adım daha yaklaştı.

"Ne istiyorsun sevgilim?"

"Hekate bizi böldüğü için üzgün değilim," dedi. "Ama yine de o öpücüğü ve sonrasında gelecek her şeyi istiyorum."

"Bana daha önce sormadığın için üzgünüm," diyerek onun isteğini yerine getirdi. Ağzı onunkine dokundu ve onu kendine doğru çekti, evinin dışındaki bahçede yıldızların altında onunla sevişti.

BÖLÜM XXIX - BENZERİ OLMAYAN BİR İŞKENCE

Bir hafta sonra Afrodit beklenmedik bir şekilde onu görmeye geldi. Gerçi hiçbir zaman haber vererek gelmemişti ama Hades onun altı aylık sürenin bitmesine haftalar kala geleceğini düşünmüştü.

Hades, Cypress Vakfı'ndaki masasında oturmuş, Halcyon Projesi'ni Katerina'ya devretmeden önce birkaç küçük detayı tamamlıyordu. Konsantre olmakta zorlanıyor, en son bir masanın arkasına sıkıştığında Persephone ile daha çok meşgul olduğunu düşünüyordu.

Onun şimdi burada olmasını isterdi ve onu kendisine ışınlama düşüncesiyle kıkırdadı. Bir hikâye yazmanın ortasında mı yoksa önemli bir toplantıda mı olacaktı? Ağzına yakıcı bir öpücük kondurduğunda uzun süre kızgın kalacak mıydı? Elleri kalçalarında gezindiğinde, parmakları onun açıklığını yokladığında ve sonunda ona yalvardığı şeyi verdiğinde - serbest bırakma.

"Sen kazandın," dedi Afrodit. Her zamankinden daha sert görünüyordu. Kızgın olduğu zamanlarda bile böyle bir bakışı yoktu. Hades'in ilk başta bunu anlaması zor oldu ama kısa sürede bunun ne olduğunu anladı çünkü son altı ay içinde aynı şeyi birçok kez hissetmişti.

Histeri.

"Seni seviyor."

Hades'in kaşları birbirine çatıldı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bugün onu ziyaret ettim, küçük aşkım," diye açıkladı tanrıça.

Midesi aniden sonsuzmuş gibi hissetti. Sandalyesinden kalktı, öfkesi bir yılan gibi kıvrılmıştı.

"Ne yaptın Afrodit?" Dehşet çöküp bedenini kaplarken sesi titriyordu. Sanki havasızlıktan nefes almaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

"Sadece sana olan sevgisini ölçmek istemiştım. I-"

"Ne yaptın sen?" diye hırladı.

"Ona pazarlıktan bahsettim."

"Siktir!"

Hades yumruklarını tertemiz masasına vurdu. Bu sefer masa paramparça oldu. Afrodit'in gözleri irileşti ama Hades'in öfkesi karşısında geri adım atmadı.

"Neden?" diye sordu. "Bu Adonis'in intikamı mı?"

"Öyle başladı," diye itiraf etti, şaşırtıcı derecede yıkılmış görünüyordu. "Peki nasıl bitti Afrodit?"

"Onun kalbini kırdım."

"Nerede o?" Hades Yeraltı Dünyası'na ışınlanırken sordu. Henüz onu hissedecek kadar sakin değildi. Acısından, korkusundan, şimdiye kadarki en mutlu anının potansiyel sonundan habersiz, esasının dolaştığı sarayının ortasında belirdi.

Bunun bir olasılık olduğunu biliyordu ama fena halde hazırlıksız yakalanmıştı çünkü her şeyin sonunda onu seviyordu.

"Persephone! Nerede o?"

"Yürüyüşe çıktık lordum," dedi bir su perisi.

"Cerberus'u takip ediyordu," diye ekledi bir diğeri.

"Tartarus'a doğru."

Sikeyim.

Ortadan kayboldu ve Tartarus'un eteklerinde belirdi. Diyarının bu kısmı uçsuz bucaksızdı ve yüzlerce dönümlük bir alanı kaplıyordu. Hızla çarpan kalbi ve midesinin çukurunda kaynayan dehşet yerine onu bulmaya odaklanmaya çalışırken *neden buraya gelsin ki* diye düşündü.

Ona en başından beri Tartarus'a giden yolu bilmesini istemediğini, merakının onu ele geçireceğini söylemişti. Eğer duymuş olsaydı

Afrodite'in sözlerini dinleyip onun hakkında haklı olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordu? Belki de onun düşündüğü kadar acımasız ve hesaplı olduğunu kanıtlayacak bir şeyler bulma umuduyla gelmişti.

Onu burada bulacaktı.

Çok geçmeden onu hissetti; duyularının sınırında belli belirsiz bir çekim.

Tartarus'un en eski bölümü olan Mağara'daydı. Orada görüldüğünde, onun varlığının güçlendiğini hissetti ve onu nerede bulacağını biliyordu.

Tantalus'un mağarasında.

Hades'in midesi tiksintiyle kıvrıldı.

Tantalus bir kraldı, Zeus'tan doğan bir yarı tanrıydı ve Dünya'yı dolduran ilk ölümlü neslindendi. Zeus'un kendine özgü kibriyle donatılmış olan Tantalus, çocuk öldürerek tanrıları sınamayı düşündü. Kötü kral oğlu Pelops'u öldürdü, onu öğüttü ve Olimposlulara yedirmeye çalıştı. Hades, Büyük Salon'dan yayılan yanık et kokusunu hatırlıyordu. Neşe hemen sona ermiş ve gazapları çok çabuk olmuştu. Hades ayağa kalkmış, Tantalus'u işaret etmiş ve diğerleri Pelops'u tekrar bir araya getirmeye çalışırken onu doğrudan Tartarus'a göndermişti.

Bu da Tantalus'un cezasının sonu olmamıştı, çünkü Zeus onun mirasını lanetlemişti ve bunun etkisi bugün bile hissediliyordu.

Hades, Tantalus'un sonsuza dek yaşadığı ve acı çektiği mağarayı kaplayan karanlığa doğru ilerledi. Persephone'nin kendisine doğru koştuğunu gördü, güzel yüzünde dehşet okunuyordu. Ona çarptı ve onu sabitlemek için omuzlarından tuttu.

"Hayır! Lütfen-" Sesi kesildi, korku doluydu ve duyguları öfkeliydi.

"Persephone," dedi Hades hızla, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Ona baktığında yüzüne bir tanıma ve rahatlama ifadesi yerleşti. "Hades!"

Kolları adamın beline dolandı. Başını onun göğsüne gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Şşş." Adam onun saçlarını öptü, hâlâ ona dokunduğu için, hâlâ onun varlığında huzur bulduğu için minnettardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sonra Tantalus'un sesinin karanlığı yarıp geçtiğini duydu ve Hades'in kanı buza dönüştü.

"Neredesin, küçük sürtük?"

Hades Persephone'yi bir kenara bıraktı ve Tantalus'un hapsedildiği mağaraya yaklaştı, parmaklarını şıklatarak Tantalus'un bulunduğu sütunun

zincirlenmiş döndü. Adam bir kemik yığınıydı, gevşek derisi keskin açılardan sarkıyordu. Solgun ve solgundu, saçları dağınık ve keçeleşmişti, yüzünden ve başından tel gibi çıkıyordu.

Yıllardır mahkûma bakmamıştı, çünkü işkence yöntemi kendi başının çaresine bakma eğilimindeydi; açlık ve susuzluk, her zaman yiyecek ve suya ulaşma mesafesindeydi. Ancak Hades onun içki içtiğini biliyordu çünkü rengi solmuş dudakları parlıyordu.

Hades elini Tantalus'a doğru savurdu ve ölümlünün dizleri çözüldü, kollarını başının üzerinde tutan kelepçeleri sıkıca çekti ve haykırdı.

"Tanrıçam sana karşı nazikti," diye tısladı Hades. "Ve sen de ona borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Hades yumruğunu kapattı ve Tantalus kustu, kusacak bir şey kalmayana kadar Persephone'nin ona verdiği suyu tükürdü. Sonra mağaradaki suyu ikiye bölerek mahkûma doğru kuru bir yol açtı. Kötü kral ayaklarını zincirlendiği sütuna bastırarak, ayaklarının üzerinde durabilmek için mücadele etti. Hades onun çırpınışını izlemekten zevk alıyordu. Öfkesinin ve bu ölümlünün vahşi bir sonla karşılaştığını görme arzusunun yükünü hafifletiyordu.

"Benim hissettiğim gibi hissetmeyi hak ediyorsun - çaresiz, aç ve yalnız!" Hades yaklaşırken Tantalus tükürdü.

Hades'in eli adamın boynuna kapandı.

"Yüzyıllardır böyle hissetmediğimi nereden biliyorsun, ölümlü?" dedi sessizce, sesinin tonu ölümcüldü. Ceza ve acı vaat ediyordu, Tantalus'un şu anda hissettiğini iddia ettiği her şeyi ama daha kötüsünü vaat ediyordu.

Büyüsü eriyip gitti ve geçmişte olduğu gibi İlahi formuyla tutsağının karşısında durdu.

"Sen cahil bir ölümlüsün," dedi Hades, büyüsü yüzeyin altında fokurduyordu. "Önceden sadece senin gardiyanındım, ama şimdi senin cezalandırıcın olacağım ve sanırım yargıçlarım çok merhametliydi. Seni bastırılmaz bir açlık ve susuzlukla lanetleyeceğim. Hatta seni yiyecek ve suya erişebileceğin bir yere koyacağım ama yediğin her şey boğazında ateş olacak."

Hades Tantalus'u düşürdü ve Tantalus duyulabilir bir gümbürtüyle taş sütuna çarptı. Bu, bir hayvan gibi hırlayan ve dişlerini göstererek ona doğru hamle yapmaya çalışan ölümlüyü caydırmaya yetmedi. Bu vahşi saldırı girişimi Hades'i sadece eğlendirdi ve ona kendi kurban listesinde bir yer kazandırdı.

Hades parmaklarını şıklatarak mahkûmu ofisinde beklemeye gönderdi. Sonra Persephone'ye döndü.

Onu daha önce hiç böyle görmemişti; iri gözlü, ufak tefek, titrek. Ondan bir adım uzaklaştı ve ayağı kaydı. Hades onu yere düşmeden yakalamak için ileri atıldı, hâlâ yarılmış gölün ortasında durduğu için sudan kurtulmuştu.

"Persephone." Onun adını söylemek göğsünü acıtıyordu. "Lütfen benden korkma. Senden değil."

Gözleri yaşardı ve ağlayarak cüppesine sarıldı. Adam onu daha sıkı kavradı ama yine de onu yakınında tutmasına rağmen çok uzakta olduğunu hissetti ve her şeyi kaybetmenin eşiğinde olmanın böyle bir şey olduğunu anladı.

Yine de, diye düşündü, onu yeterince uzun süre tutarsam, ona yeterince uzun süre verirsem, belki onu bir arada tutabilirim, belki bizi bir arada tutabilirim.

Odasına ısınlandı, orada ateşin yanına oturdu, titremesini durduracak kadar ısınmasını umuyordu ama ısınmadı. Hayal kırıklığına uğradı ve onu kendine doğru çekerek banyoya doğru ilerledi.

Oraya vardıklarında onu yere indirdi. Parmağını çenesinin altından geçirdi ve bakışlarıyla buluşması için başını eğdi. Onun konuşmasını, bir şeyler söylemesini istiyordu -herhangi bir şey- ama kadın sessiz kaldı. Ona umut veren tek şey, soyunurken ya da onu kucağına alıp suya taşıırken itiraz etmemesiydi.

Aralarındaki sessizliğe daha fazla dayanamayan adam, "İyi değilsin," dedi. "O... seni incitti mi?"

Sordu çünkü emin olmak zorundaydı.

Kızın cevabı gözlerini sıkarak kapatmak oldu, kalbini bu kadar acıtabileceğini hiç bilmediği bir şeydi bu.

"Söyle bana," diye fısıldadı, dudaklarını alnında gezdirerek. "Lütfen."

Gözlerini açtı, yaşlarla parlıyordu.

"Afrodit'i biliyorum Hades," dedi kadın. "Ben senin için bir oyundan fazlası değilim."

Bu sözler onu kızdırmıştı. O hiçbir zaman bir oyun olmamıştı. Doğrusu, Afrodit'le yaptığı pazarlık başladığından beri bunu nadiren düşünmüştü. Hayır, her zaman bundan daha fazlası olmuştu. Onun gücünü görmek, ona İlahi olmanın ne demek olduğunu göstermek, onu bir kraliçe olabileceğine ikna etmek için bir arayış haline gelmişti.

"Seni hiçbir zaman bir oyun olarak görmedim

Persephone." "Sözleşme-"

"Bunun sözleşmeyle hiçbir ilgisi yok!"

Onu serbest bıraktı ve Persephone doğrulmak için çabalarırken, cevabı zehirli oldu.

"Bunun sözleşmeyle ilgisi var! Tanrım, ne kadar aptalmışım! Esirin olma ihtimaline rağmen senin iyi olduğunu düşünmeme izin verdim."

"Mahkum mu? Kendini burada bir mahkum olarak mı görüyorsun? Sana çok mu kötü davrandım?"

"Nazik bir gardiyan yine de gardiyandır," diye tersledi Persephone.

"Madem beni gardiyanınız olarak görüyordunuz, neden beni siktiniz?"

"Bunu önceden haber veren sendin." Sesi titriyordu. "Ve haklıydın, bundan zevk aldım ve artık bittiğine göre yolumuza devam edebiliriz."

"Devam etmek mi?" Öfkenin vücut bulmuş haliydi ve tüm vücudu titriyordu. Annesi onları yakaladığı için mi böyle konuşuyordu? "İstediğin bu mu?"

"İkimiz de bunun en iyisi olduğunu biliyoruz."

"Hiçbir şey bilmediğini düşünmeye başlıyorum," dedi ona doğru ilerleyerek. "Kendin için bile düşünmediğini anlamaya başlıyorum."

Buraya nasıl gelmişlerdi? Halkının arasında kendine güvenerek büyüyen kadın neredeydi? Onu ofisinde çırılçıplak bekleyen kadın? Kalbinde bir yuva kuran kadın?

"Ne cüretle-"

"Ne yapmaya nasıl cüret ederim, Persephone? Saçmalıklarını söylemeye mi? Çok güçsüz görünüyorsun ama kendin için tek bir karar bile vermedin. Şimdi kiminle yatacağına annenin karar vermesine izin mi vereceksin?"

"Kapa çeneni!"

"Bana ne istediğini söyle." Onu köşeye sıkıştırdı ve havuzun kenarına yasladı.

Ona bakmadı.

"Söyle bana!" Hades emretti.

"Siktir git!"

Hiddetliydi ve gözleri alev alev yanıyordu. Kendini ona yasladı, bacaklarını beline doladı. Onu sertçe öptü ve adam her bir parçasını aldı. Adam onu yerinde tuttu, elleriyle sırtını ve poposunu kavradı. Onu havuzun kenarına oturttu, üzerine inmek, öfkesini ve bacaklarının arasındaki azgın arzusunu tatmak niyetindeydi ama kadın onu pençeledi.

"Hayır, sikini içimde istiyorum," dedi. "Şimdi."

Buna mecbur kaldı, neredeyse havuzdan dışarı atlayacaktı. Onu sırtüstü itti, elini seksinin etrafına sardı ve onu içine yönlendirdi, poposu taşaklarına değene kadar kendini onunla doldurdu. Adam inledi, elleri kadının tenini kazıyordu.

"Daha hızlı hareket et," diye emretti. İkisi de öfkeliydi ve birbirlerini kışkırtıyorlardı ve Hades içinde büyüsünün yükseldiğini hissetti. Onunkini çağırıyordu, karanlık ışıkla alay ediyordu.

"Kapa çeneni," diye tersledi, ona ters ters bakarak.

Hades ona göğüslerini sıkarak karşılık verdi, meme uçlarını emmek için yükseldi. Persephone inledi ve onu kendine çekti, bacakları beline dolandı. Zar zor nefes alabiliyordu ama onu cesaretlendirdi. Onun için aklını kaybedecekti.

"Evet," diye tısladı. "Kullan beni. Daha sert. Daha hızlı."

Bir kükremeyele boşaldı ve ağzını ağzıyla kapattı, ancak onu itip ayağa kalkarak soğuk mermerin üzerinde oturmasına izin verdiğinde coşku kısa sürdü. Eşyalarını topladı ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Hades de onu takip etti.

"Persephone!"

Yürürken giysilerini çekiştiriyordu. Ona yetişmek için acele etti, banyoların dışındaki koridorda açığa çıktı.

"Siktir!"

Ona ulaştığında kolundan tutup taht odasına çekti. Kapıyı kapattı ve onu kollarıyla hapsederek içine itti. Kadın adamın göğsünü itti ama adam yerinden kıpırdamadı.

"Nedenini bilmek istiyorum!" diye sordu, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı ve Hades bu acıya neden olduğu için ondan nefret ediyordu. Kızın kırımının sebebinin kendisi olmasından nefret ediyordu ama kızın içinde başka bir şey daha hissediyordu, kız öfkelendikçe uyanan güçlü bir şey. "Ben kolay bir hedef miydim? Ruhuma baktığında sevgiye, tapınmaya muhtaç birini mi gördün? Beni pazarlığınızın şartlarını yerine getiremeyeceğimi bildiğiniz için mi seçtiniz?"

"Öyle bir şey değildi."

Bu tamamen farklı bir şeydi. Keşke açıklayabilseydi ama Kaderler'den başlamak istemedi çünkü onu geleceğine örmüş olsalar bile, yine de onu isteyecekti. Ona baktığında gücünü gördü, şefkatini gördü, kraliçesini gördü.

"O zaman bana ne olduğunu söyle!"

"Evet, Afrodit'le bir anlaşmamız var ama seninle yaptığım pazarlığın bununla hiçbir ilgisi yok. Ruhunda gördüğüm şeye dayanarak sana şartlar sundum - kendi zihni tarafından kafese kapatılmış bir kadın." Bundan sonra söyleyeceği şeyin onu kızdıracığını biliyordu ama bunu duyması gerekiyordu. "Sözleşmenin imkânsız olduğunu söyleyen sendin ama sen güçlüsün Persephone."

"Benimle alay *etme*."

"Asla yapmam."

"Yalancı" diye hırladı.

Bu kelimedenden daha fazla nefret ettiği çok az şey vardı.

"Birçok şey olabilirim ama yalancı değilim."

"O zaman yalancı değil, kendini kandırdığını itiraf eden biri."

"Sana şimdiye kadar sadece cevaplar verdim," dedi, her geçen saniye daha da öfkelenerek. "Gücünü geri kazanmana yardım ettim ama sen onu kullanmadın. Sana annenin altından çıkman için bir yol verdim, ama sen bunu kullanmadın."

"Nasıl? Bana yardım etmek için ne yaptın?"

"Sana taptım!" diye tersledi. "Annenin esirgediği şeyi sana verdim -*tapanlar*."

Eğer Demeter Persephone'yi doğar doğmaz topluma tanıtmış olsaydı, güçleri çiçek açacak, adına tapınaklar inşa edilecek, rütbesi yükselecek ve popülerlikte Olimposluları geride bırakacaktı. Bundan emindi.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Güçlerimi kazanmak için bana tapanlara ihtiyacım olduğunu söyleyebilecekken beni bir sözleşmeye zorladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Bu o kadar basit değildi ve o da bunu biliyordu. İlahiyatı vebaymış gibi reddetmişti. Onun bu bilgiyle bilinmeyenden korkarak saklanmaktan başka bir şey yapacağına inanmıyordu.

"Bu güçlerle ilgili değil, Persephone! Hiçbir zaman sihir, illüzyon ya da cazibe ile ilgili olmadı. Bu özgüvenle ilgili. Kendine inanmakla ilgili!"

"Bu çok çarpık, Hades-"

"Öyle mi?" diyerek onun sözünü kesti. Onun kendisine ne kadar korkunç olduğunu, ne kadar aldatıcı olduğunu, ne kadar yalancı olduğunu söylemesini duymak istemiyordu. "Söyle bana, eğer bilseydin ne yapardın? İlahiliğini tüm dünyaya duyurur, böylece bir takipçi kitlesi ve dolayısıyla güç mü kazanırdın?" Cevabı biliyordu, o da biliyordu. "Hayır, sen hiçbir zaman

     annenizin mutluluğunu kendi mutluluğunuzdan   st n tutuyorsunuz!"

"Sana kadar  zg rd m, Hades."

"Benden önce  zg r olduğunu mu sanıyordun?" diye sordu ona doğru eğilerek. "Yeni Atina'ya geldiğinde cam duvarları baŗka tür bir hapishaneyle takas ettin."

"Neden bana ne kadar zavallı olduğumu söyleyip duruyorsun?"

diye tükürdü. "Bu benim-"

" yle değil mi? Beni baŗka neyin zavallı yaptığını söyleyeyim. Sana aŗık oldum."

Siktir. Siktir. Siktir. Kalbi göğsünde boęuluyormuŗ gibi hissediyordu. Kız da en az onun kadar yıkılmıŗ görünüyordu ve adam ona dokunmak istedi ama kız Şiddetle iterek aralarına mesafe koydu. "Yapma!"

Tüm vücudu onun isteğini reddetmek istese de istediği gibi yaptı. Yapmak istediği tek Şey ona yakın olmaktı,      onu seviyordu.      o da onu seviyordu.

Ona söylemeli.

Ama çok kızgın ve k rgındı.

"Baŗarsız olsaydın Afrodit'in eline ne geçecekti?"

Cevap vermek istemedi,      onun ne d ŗ neceęini biliyordu. Şu anda, Demeter'in ona öğrettiği her Şeyin doğru olduğunu hissediyordu. Hades'in halkını kendi krallığında tutmak için her Şeyi yapacağını, hatta onu kandıracağını bile d ŗ nebilirdi ama yine de cevap verdi.

"Kahramanlarından birinin yaŗama geri dönmesini istedi."

Onun kalacağı anlamına geliyorsa, bu isteği memnuniyetle yerine getirirdi.

"Pekala, sen kazandın. Seni seviyorum," dedi ve adam yere yığılmak istedi.

"Buna değdi mi?"

" yle değildi Persephone!" dedi, onun anlaması için umutsuzca ve ondan uzaklaŗırken sordu, "Benim eylemlerim yerine Afrodit'in sözlerine mi inanacaksın?"

Durakladı ve ona doğru döndü; vücudunun titrediğini görebiliyor, gücünün kanında hızla aktığını hissedebiliyordu. Onun sihrinin kokusunu alabiliyordu ve bu cennet gibi bir kokuydu, daha önce deneyimlediği hiçbir Şeye benzemiyordu. Vanilya, g neŗ ıŗıęı ve taze bahar havasının ılık bir karıŗımı olan bu koku belirgin bir Şekilde ona aitti. Ama kız hiçbir Şey söylemedi ve adam baŗını salladı, kızın bu durumu, değerini, gücünü anlayamamasından dolayı hayal kırıklığına uęramıŗtı.

"Sen kendi kendinin tutsağısın."

Bu sözler onu parçaladı. Son hece düştüğü anda bunu gördü. Kulaklarında çığlığa benzer bir gürültü koptu ve büyük, siyah sarmaşıklar yerden fışkırarak kollarına ve bileklerine kelepçe gibi dolandı. Şok olmuştu; kadının gücü canlanmış ve kendisine yönelmişti.

Hayatı o yaratmıştı.

Sonrasında derin bir nefes aldı, göğsü kabardı. Onu övmek, kutlamak, sevmek isterdi. Bu onun potansiyeliydi, içindeki büyüün tadıydı ama bunu ortaya çıkarmak için öfkesini kullanmıştı.

Bağları test etti; güçlülerdi ve çektikçe sıklaşıyorlardı, onun öfkesinde olduğu kadar intikamcıydılar. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve mizahsızca güldü. Ona bakmak, asla gelmeyeceğini düşündüğü ölümünü görmek gibiydi.

"Evet, Leydi Persephone. Görünüşe göre siz kazandınız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXX - HİLECİ

Bir gün sonra Hades, elinde mızrağıyla Tantalus'un önünde durdu. Hades onun ofisinde görüldüğünden beri, ruh ona ters ters bakıyordu. Persephone'ye yaptığı muamele için hiç pişmanlık göstermemişti ama Hades buna şaşırmamıştı. Yıllarca gerçek kötülükle uğraştıktan sonra, sonsuz işkenceye maruz kalan herkesin değişmeyeceğini anlamıştı.

Bazen bu onları daha da kötüleştirdi.

"Kendimi çaresiz, aç ve yalnız hissetmemi istedin," dedi elindeki çomağı çevirerek. "Sana şu anda nasıl hissettiğimi söyleyeyim mi?"

Hades sivri uçları ruha doğrulttu; biri göğüs kemiğine, diğeri de göbeğine nişan almıştı.

"Uyuşmuş hissediyorum," diye tısladı. "Böyle hissetmenin ne demek olduğunu biliyor musun ölümlü kral?"

Tantalus'un gözlerinde bir parıltı vardı ve sırtmaya başladığında ağzında bir tik işareti belirdi.

Evet, diye düşündü Hades. Acıma gülümse. İşkencen tatlı olacak.

"Son bir hafta içinde daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettim. Ben, ebedi bir tanrı. Hayatımın aşkına kalması için yalvardım. O yanımda olmadan uykuya hasret kaldım. Yalnızım. İddia ettiğin gibi hissediyorum, Tantalus."

Ölümlü gülmeye başladı ve bu korkunç bir kıkırdamaydı, hırıltılı ve kırık.

Hades mızrağı itti ve keskin kenarlar adamın derisine battı. Adam, Hades'in yüzüne kan sıçratarak guruldamaya ve öksürmeye başladığında hâlâ gülüyordu.

Ölüler Tanrısı gözünü kırpmadı.

"Hiç böyle hissetmediğini nereden bildiğimi biliyor musun?" Hades devam etti. "Çünkü hiçbir erkek bu acı karşısında gülmez, sen bile, piç kurusu."

Hades mızrağı Tantalus'un vücuduna doğru itti ve arkasındaki duvara saplandı.

"Lordum."

Hades döndüğünde Ilias'ın kapının girişinde durduğunu gördü. Satir pasif bir tavırla Hades'in duvarına yapışmış ölü ölümlüye baktı. Bu ikisi için de alışılmadık bir görüntü değildi.

"Sisyphus geldi. Sizi Elmas Süt'te bekliyor."

Haftalar sürmüştü ama Hades'in pazarlık vaadi sonunda ölümlüyü Nevernigh't'a çekmişti.

"Bir ekip çağırayım mı?" diye sordu tekrar Tantalus'a bakarak.

Hades kaşlarını çatı. Her şeyi berbat etmişti.

"Hayır," dedi. "Çürüdükten sonra onu geri getireceğim ve ona tekrar işkence edeceğim." Ilias onu tekrar durdurduğunda Hades yer değiştirmeye başladı.

"Belki de öyle görünmek istiyorsunuz," dedi, "ama az önce birini öldürmüş gibi görünüyorsunuz."

Hades taze kana bulanmış giysilerine baktı. Bunu bırakabilirdi, belki Sisifos'a bir uyarı görevi görürdü ama Hades artık ölümlüyü korkutacak çok az şey olduğunu biliyordu. Ne de olsa Hades'ten iki kez kaçmıştı. Tanrı parmaklarını şıklattı ve Elmas Süt'e ışınlanmadan önce bozulmamış görünümünü geri kazandı.

Diğer sütler gibi burası da lükse sahipti. Penceresiz duvarlar modern, tek renkli sanat eserleriyle süslenmişti. Odanın ortasında, kristallerin ışıltısıyla parıldayan bir avize asılıydı ve avizenin altında, siyah deri koltuklar karşılıklı duruyordu; ikisini birbirinden ayıran, masa haline getirilmiş mermer bir levha vardı.

Kanepelerden birinde bir adam oturuyordu. Biraz kaba saba görünüyordu, sakalı eskisi kadar düzgün değildi, takım elbisesi eskisi kadar özel dikilmemişti, parmaklarını ağırlaştıran altınlar gitmişti ve tenine balık ve tuz kokusu sinmişti.

Önceki haftalarda, Hades bu anın oldukça farklı hissettirdiğini hayal etmişti. Hades'i görme isteğinin arkasında daha büyük bir ivme vardı.

Persephone'yi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu için kendi krallığında hapsedilmiş bir ölümlüydü. Kendini çaresiz ve kararlı hissediyordu ve Sisifos'u yakalamayı geleceğine sahip çıkmak olarak görüyordu.

Ve bir bakıma bunun hâlâ doğru olduğunu tahmin ediyordu.

Bu onun geleceğiydi. O Ölüler Tanrısı'ydı, bir cezalandırıcıydı.

"Söyle bana ölümlü," dedi Hades. Sisifos'un başı ona doğru döndü ve ayağa fırladı. "Seni buraya gelmeye ikna eden neydi?"

"Lordum, geldiğinizi bilmiyordum."

Hades bara doğru ilerledi ve kendine bir içki doldurdu. Gözlerini kendisinden ayırmayan Sisifos'a döndü.

"Ee?" diye sordu.

Adam soluk soluğa kıkırdadı. "Ahlaksızlığı sen teklif ettin." Hades içkisini bitirdi ve bir tane daha doldurdu, başka bir şey söylemedi.

Minderlere gömülmüş olan Sisifos'un karşısına oturdu. Hades bir deste kâğıt gösterdi. Burada kullanılan tüm kartlar aynıydı, siyah ve altın rengindeydi, arkasındaki resim Kader'in İpliğini döndüren, ölçen ve kesen Kader'in bir görüntüsüydü.

İkili için uygun bir görüntü oldu.

Sisifos kanepenin kenarına oturmuş, dizlerini iki yana açmış, ellerini iki yana sarkıtmıştı.

"Blackjack," dedi desteyi kesip kartları karıştırırken. İskambil kâğıtlarının çıkardığı sesin ölümlüyü tedirgin ettiğini anlayabiliyordu. Parmakları seğiriyordu. "Tek el, Sisifos. Zaten yeterince zamanımı harcadın."

"Yarı yarıya bir şans," diye cevap verdi ölümlü. "Bu kadar emin misin?"

Hades ikisine de ikişer kart dağıtırken cevap vermedi. Sisifos tombul parmaklarıyla onları sürükledi, ama tam kenarı kaldırmaya başlamıştı ki Hades onu durdurdu.

"Elini göstermeden önce," dedi. "Nedenini bilmek istiyorum." "Neden, ne?"

"Neden ölümden kaçtın?"

"Fırsat eline geçtiğinde beni suçlayamazsın," dedi. Hades onun Poseidon'un kendisine verdiği iğden söz ettiğini biliyordu.

"Bu bir cevap değil Sisifos," dedi Hades. "Acıması ömrünü uzatmak için ne umudun vardı?"

"Acıması mı?" Sisyphus'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Bir imparatorluğun eşiğindeydim, sonra sen geldin ve her şeyi aldın. Neden sana meydan okumayayım? Ne olabilirdi ki

Muhtemelen öbür dünyamda mı? Beni zaten Tartarus'a mahkûm etmişsiniz."

"Hmm." Hades'in gözleri önündeki kartlara kaydı, parmakları çevirmeye hazırды. "Neden sordun?" Sisifos sordu, sesinde bir histeri notası vardı.

"Neden bir cevap istiyorsun?"

Hades sessiz kalmayı düşündü ama Sisifos'un Tartarus'a karşı duyduğu pasif korku onu kızdırdı ve cevap verdi. "Çünkü Sisifos, Tartarus'taki varlığın şimdiye kadar korktuğun, seni kızdıran her şey olacak. İmparatorluğunu elde edeceksin ve sonra onu kaybedeceksin, tekrar ve tekrar ve tekrar."

Hades kartlarını açtı; papaz ve as, yirmi bir. Mükemmel bir el.

Gözlerini Sisifos'un gözlerine dikti. "Kartlarını çevir, ölümlü."

Bir sessizlik oldu ve ölümlü, kartlarını çevirmek için değil ama bir silah, bir silah çekmek için hareket etti.

Normalde Hades bu tür gösterileri eğlenceli bulurdu ama Sisypheus'tan gelmesi onu öfkeliendirdi. Gözleri karardı ve silah ölümlünün elinde eriyerek derisini yanan metalle kapladı. Çılgınlıkları odayı doldurdu, delici ve acı vericiydi. Dizlerinin üzerine çöktü, elini havada tutuyordu, gözleri kafasından dışarı fırlamıştı.

Hades içini çekti ve öne doğru eğilerek ölümlünün kartlarını çevirdi. Sinek beşli ve kupa dokuzlu, on dört.

Hades ayağa kalktı, kadehini boşalttı ve ceketini düzeltti. Sisifos kolunu göğsüne bastırdı, terlemişti ve zor nefes alıyordu. Hades'e baktı, gözlerinde nefret vardı.

"Hilekâr," diye suçladı.

Hades sırıttı. "Birini tanımak için biri gerekir."

Parmaklarını şıklatarak Sisifos'u Tartarus'a gönderdi ve süitten dışarı çıktı.

Bir hafta sonra Hades kendini Hephaistos'un laboratuvarında buldu. Bunu mümkün olduğunca ertelemişti, sadece birkaç hafta önce kendisinden yapmasını istediği şeyden sonra Ateş Tanrısı'na dönmekten korkuyordu.

Tanrı ona küçük bir kutu uzattığında, Hades içine baktı. Yaptırdığı yüzük siyah kadife bir yastığın üzerinde duruyordu. Çok güzeldi,

Yüzüğü süsleyen sayısız çiçek ve mücevhere rağmen narin bir şeydi ve Persephone'yi kaybetmekten duyduğu acı ve utancı da beraberinde getiriyordu. Belki de bu kadar küstah olmasaydı, belki de bu yüzüğü yaptırmasaydı, şimdi ona sahip olacaktı.

Hades kutuyu kapatırken, "Çok güzel," dedi. "Ama artık ona ihtiyacım yok."

Hades Hephaistos'un bakışlarıyla karşılaştı ve tanrı kaşlarını kaldırdı.

"Yaptığın iş için sana cömertçe ödeme yapacağım," diye devam etti Hades elini uzatarak. Yüzüğü Hephaistos'a geri verdi.

"Almayacak mısınız?"

Hades başını salladı. Bu, sahip olabileceği şeyin, artık ufukta görünmeyen bir geleceğin sembolüydü ve onu görmeye ya da onunla aynı âlemde var olduğunu bilmeye dayanamıyordu.

"Sana yüzüğü neden artık istemediğini sormayacağım. Yeterince iyi tahmin edebiliyorum," dedi Ateş Tanrısı. "Ama elinde tutmak istemediğin bir şey için ödeme kabul etmeyeceğim."

"Benim almamı mı tercih edersin?"

"Hayır." Hephaistos gülümsedi. "Okyanusa düşeceğini hissediyorum ve tekrar istediğinde Poseidon'dan onu geri almasını isteyeceğin konusunda şüphelerim var."

BÖLÜM XXXI - BİR HAK TALEP ETMEK KRALİÇE

Persephone mezuniyet töreninde büyük sahnede yürürken Hades onu uzaktan izledi. Çok güzel görünüyordu, bal rengi saçları parlak güneşin altında parıltıyor, teni altın gibi parlıyor ve mükemmel dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyordu.

"Çok... mutlu görünüyor," dedi Hades, herkesten çok kendi kendine, ama Hekate cevap vermek için oradaydı.

"Tabii ki mutlu. Arafta sadece dört yıl geçirdi." "Üniversite, Hekate," diye düzeltti Hermes. "Sanırım üniversiteden bahsediyorsun." "Aynı şey," diye karşılık verdi.

Hermes sırtarak, "Beni parti sonrasına davet etti," dedi ve Hekate onu kaburgalarından dirsekleyince Hades sırtmamaya çalıştı.

"Ah! Dur!"

Persephone sahneden ayrılırken onu izledi, rüzgâr eserken şapkasına tutunuyordu. Rüzgâr onun kokusunu alıp kendisine taşıyor ve içinin boş olduğunu hissetmesine neden oluyordu. O anda durakladı ve onlara doğru baktı.

"Oh, oh! Sanırım bizi görüyor!" Hermes el salladı.

"Bizi göremez, biz görünmeziz!" Hekate onu tekrar kaburgalarından dirsekleyerek söyledi.

"Dikkat et, Hekate! Seni bir keçiye dönüştüreceğim!" "Sadece dene, tüy ayak!"

Hades içini çekti ve ikisine bakarak gözlerini devirdi ama hemen tekrar Persephone'ye odaklandı. Sıkıntılı görünüyordu, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor ve ağzının kenarları düşüyordu. O anda Persephone'nin kalbindeki gerçeği gördüğünü düşündü; o da en az kendisi kadar yıkılmıştı. Bu neredeyse dayanılmazdı ve onları hâlâ birbirine bağlayan iplik göğsünde zonkluyordu.

Onun için yanıp tutuşuyor, onu istiyor,
onu seviyordu. "Ona git," diye teşvik etti
Hekate.

"Beni inkar eder," dedi Hades.

"Belki," diye yanıtladı Hermes.

Hekate kolunu tekrar kaldırdı ve tanrı irkilerek birkaç adım uzaklaştı.

Hades'e döndü ve tartışmaya başladı.

"Seni hoş karşılardı. Seni seviyor." "Beni
severdi," dedi Hades.

"Sana yine aptal dememi mi istiyorsun?" Hades
ters ters baktı.

"En azından seni sevdiğini söyledi," dedi Hekate, elleri kalçalarında.
"*Senden* hâlâ bu sözleri duymadı."

Kaşlarını çattı ve utandığını hissetti. Hekate haklıydı, onu sevdiğini fark ettiği anda söylemeliydi. Bunca zaman onun tanrıçası ve kraliçesi olduğunu söyleyip durmuş, reddedilmekten korktuğu için hislerini anlatacak o üç kelimeyi bile söyleyememişti.

Lexa'nın adı anons edildiğinde Persephone'nin dikkati onlardan uzaklaştı. Sahnede yürürken en iyi arkadaşı için tezahürat yaptı ve ikisi de yerlerine dönmeden önce kucaklaştı. Acı dolu düşüncelerine rağmen, Hades onun yaşamaya devam etmesini izlerken kendini gülümserken buldu.

Uzun yaşamında çok az pişmanlığı vardı, ama bunlardan biri her zaman ona onu ne kadar sevdiğini söylememek olacaktı.

Hekate, Hades'in odasının kapısını hızla açtı. Öğlen olmuştu ve o hâlâ yataktaydı, Nevernight'ta acı pazarlıklarla geçen bir gecenin yorgunluğu içindeydi.

"Kalk!" dedi ve perdeleri açarak gün ışığının içeri girmesini sağladı. Hades inledi ve başını kapatarak yuvarlandı.

"Git buradan, Hekate."

Bir duraklama oldu ve sonra battaniyesi yırtıldı. "Hekate!"

Hades sinirli bir şekilde doğrulup oturdu.

"Neden çıplaksın?" diye sordu, sanki az önce korkunç bir şey görmüş gibi.

"Çünkü," dedi, odasını işaret ederek, "yataktayım!"

Battaniyeyi ona geri fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Persephone'yi almaya gidiyoruz," dedi. "Onu *siz* alacaksınız.

Yardım edeceğim."

"Bunu daha önce de yaşadık, Hecate-"

"Kapa çenenin," diye tersledi. "Onu ben özledim, ruhlar özledi, sen özledin. Onu geri almak varken neden onu özlemek için bu kadar zaman harcıyoruz?"

Hades güldü, çoğunlukla inançsızlıktan. "Eğer bu kadar kolay olsaydı-"

"Bu kadar kolay!" Hekate hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini havaya kaldırdı. "Bunca zaman Kader'in onu alıp götürmesini bekledin ama götürmediler. *Siz aldınız.*"

"O gitti, Hecate. Ben değil."

"Yani? Bu gidip onu alamayacağın anlamına gelmez. Bu ona hala onu sevdiğini söyleyemeyeceğin anlamına gelmez. Hala onun için savaşılamayacağın anlamına gelmez. Her zaman eylemlerden bahseden sensin. *Neden sözlerinle yaşıyorsun?*" "Peki," diye homurdandı Hades. "Gideceğiz ve o zaman bir kez ve herkes için göreceksin beni istemiyor."

Hekate'nin ona geri fırlattığı battaniyeyi üzerinden attı.

"Tanrı aşkına, üzerine bir şeyler giy!" diye çıkıştı.

"Eğer beni çıplak görmek istemiyorsan, Hekate, o zaman ben yatakta değilken gelmeliydin."

"Giyinik olduğunuzu varsaydığım için beni bağışlayın," diye tersledi gözlerini devirerek.

Hades banyoya girip yüzüne su sıçratarak gözden kaybolurken hayal kırıklığıyla iç çekti. Yorulmuştu. Persephone gittiğinden beri iyi uyuyamamıştı ve ruh hali değişmişti. Çabuk sinirleniyor, herkesle, hatta Hekate'yle bile daha çok kavga ediyordu. Buna bir son vermeliydi ve belki de bu her şeye bir son verecek ya da her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Göz kamaştırdı ve Hekate'nin beklediği odasına döndü.

"Düşünüyordum da," dedi ellerini birbirine sürterek. "Bunu bir bahse dönüştürmeliyiz. Eğer düşündüğüm gibi senin kollarına koşarsa, o zaman bitkilerim için daha fazla yere ihtiyacım olacak. Bitkilerim için."

Hades kaşlarını kaldırdı. "İyi. Pazarlık mı istiyorsun?" dedi. "Eğer ben kazanırsam, bir daha Persephone hakkında tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

Hekate gözlerini devirdi. "Anlaştık," dedi ve ekledi, "Yalanların tadını alabilen biri için, onlardan çok fazla konuşuyorsun. Krallığının dörtte birinden vazgeçmeye hazır olsan iyi edersin, aşık çocuk."

Hades odasında volta atıyor, Hekate'nin ona işaret vermesini bekliyordu - tanrıçasının yerini tespit ettiğinde göndereceği büyü patlamasını. Tanrıça gittiğinden beri konsantre olamamıştı. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, Hekate ona umut vermişti.

Durakladı, aynada kendine kaşlarını çatarak baktı ve Persephone'nin onu ne kadar değiştirdiğini ilk kez fark etti. Daha önce hiç istemediği şeyleri istemesini sağlamıştı, biraz daha sadelik sunan bir hayat gibi. Yürüyüşler, piknikler ve yanmış kurabiyeler istiyordu. Gülmek ve bir daha asla yatağa yalnız girmemek istiyordu.

Hayatında ilk kez bir bahsi kaybetmeyi umuyordu.

Hekate'nin büyüünün nabzını hissetti ve onu takip ederek Kahve Evi'nin dışında belirdiğinde midesine kaya gibi sert bir şey yerleşti. Persephone'yi gördüğünde tüm göğsü ağrıdı. *Kahretsin, kız çok güzeldi.* Saçlarını zarif boynundan uzakta toplamıştı ama altın rengi lüleler serbest kalmıştı. Beyaz giymişti, elbisesinin askıları inceydi ve kıvrak, çilli omuzlarını ortaya çıkarıyordu.

İkili konuşurken Hekate onun yanına oturdu ve konuşmanın bir kısmını yakaladı.

"Öyleyse ona git. Ona neden incindiğini ve bunu nasıl düzelteceğini anlat. İyi olduğun şey bu değil mi?"

Hades gülmek istedi.

Persephone gözlerini ovuşturdu ve belki de ağlamamak için kendini zor tuttuğunu düşündü. Göğsü ağrıyordu.

"Oh, Hecate. Beni görmek istemiyor."

Yanıliyordu, çok yanıliyordu. Belki de ikisinin de birbirleri hakkında varsayımlarda bulunmuş olabilecekleri aklına geldi. Belki de bunca zamandır birbirlerini görmek istemişlerdi. Belki de başından beri istediği şeyi yapsaydı, ona gitseydi, onu görseydi, ona sarılsaydı, bu acıyı hissetmeyecekti.

"Nereden biliyorsun?" Hekate sordu.

"Sence beni isteseydi, benim için gelmez miydi?"

Oh, sevgilim, diye düşündü Hades. *Hayatımın geri kalanını seni ne kadar çok istediğimi göstererek geçireceğim.*

"Belki de sadece sana zaman tanıyordu," diye cevap verdi Hekate ve başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu.

Persephone onun bakışlarını takip etti ve gözleri buluştuğunda sandalyesinden kalkıp koşmaya başladı. Hades onu yerden kaldırırken ve bacakları onun beline dolanırken vücutları tanıdık bir şekilde çarpıştı. Vücutları sıkıca birbirine yapıştı.

"Seni özledim," dedi, başı saçlarına gömülmüştü.

"Ben de seni özledim."

Onu bir daha asla bırakmayacaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Parmakları yanağını ve dudaklarını okşadı ve dokunuşu onda öyle bir ateş yaktı ki, küle dönüşebileceğini düşündü. Bunu özlemişti - onun için yanmayı.

"Ben de," dedi. "Seni seviyorum. Sana daha önce söylemeliydim. O gece hamamda sana söylemeliydim. O zaman anlamıştım."

Gülümsemesi çok güzeldi ve bu, hayatının her günü kazanmak istediği bir şeydi.

"Ben de seni seviyorum."

Dudakları birbirine değdi ve içindeki ateş büyüdü, baş döndürücü ve erimiş bir hal aldı. Kavrayışı sıkılaştı, elleri onun sırtının alt kısmına bastırdı. Onu ne kadar özlediğini, onun için ne kadar zorlandığını hissetmesini istiyordu. Buradan ayrıldıklarında onu nelerin beklediğini anlamasını istiyordu. Hafta sonunu yatakta geçirecekler, onun yatak odasına kapanacaklardı. Ona daha önce hiç sahip olmadığı şekillerde sahip olacaktı ve o da ona olan aşkından şüphe duymadan, adını haykırarak boşalacaktı.

Tutkusunun pençeleri derinlere uzanıyordu, ama hafta sonu mutluluklarına başlamadan önce, bir şey daha talep etti. Hades öpüşmelerine ara verdiğinde Persephone hüsrana dolu bir hırıltı çıkararak aralarındaki bağı yeniden kurmaya çalıştı. Hades onun hevesine kıkırdadı, onu biraz daha sıkı tuttu, sikini onun yumuşaklığına sürttü, yakında onun içinde olacağına dair bir söz verdi.

"İyiliğimi talep etmek istiyorum tanrıça," dedi. Bir an için gözleri büyüdü, bu yüzden endişesini hafifletmek umuduyla hızlıca konuştu. "Benimle Yeraltı Dünyası'na gel."

Ağzını açtı ama Hades onu öpücüklere boğdu ve geri çekildiğinde alnını onunkine yasladı.

"Dünyalar arasında yaşa," diye yalvardı. "Ama bizi sonsuza dek terk etme. Benim halkımı, senin halkını, beni."

Nefes nefese bir kahkaha attı, gözleri yaşardı ve başını salladı. "Elbette."

Hades onun gülümsemesine karşılık verdi. Sanki ona dünyayı vermişti ve bu hediyeği sonsuza dek saklayacaktı. Bir süre sonra Persephone'nin sırtışı muzipleşti ve ellerini Hades'in göğsünde gezdirdi.

"Kağıt oynamak için sabırsızlanıyorum."

Başını öne eğdi. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu ama kadının isteğiyle siki daha da sertleşti, zihni olasılıklarla çılgına döndü -saatler süren ön sevişme, erotik sözler ve muhteşem seks.

"Poker mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bahisler mi?"

"Giysileriniz," diye cevap verdi, gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. O kimdi ki bir kraliçeyi reddedecekti?

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Umarım siz de bu kitabı yazarken benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer okuduysanız, Amazon'da ya da favori kitap sitenizde kısa bir yorum yazarsanız sevinirim. Yorumlar her yazar için çok önemlidir ve hatta sadece bir
Bir ya da iki satır büyük bir fark yaratabilir.

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZARIN NOTU

Kader Oyunu okuyucularım için bir kitap. Karanlığın Dokunuşu'nu yazmaya başladığımda Persephone'nin hikâyesini yazdığımı ve başka türlü olamayacağını biliyordum. Doğrusu, Hades'in bakış açısını keşfetmenin çok zor olacağını düşünmüştüm - konuşkan değildi ve kendisine soru sorulduğunda genellikle tek kelimelik cevaplar verirdi. Kulağa çılgınca geliyor ama ben böyle yazıyorum. Bana anlatılan hikayeyi anlatıyorum. ATOD'u Hades'in bakış açısından yazma fikriyle oturup Olimposluların nasıl iktidara geldiği hakkında daha fazla şey okudukça, sevgili Ölüler Tanrımız hakkında bir şey anlamaya başladım: O on yıllık bir savaşın içine doğmuştu. Bazı nedenlerden dolayı, bu bilgi beni gerçekten çok etkiledi. Hades'in neden bu kadar karanlık hissettiğini, neden bu kadar sessiz olduğunu, neden bu kadar sabırsız ve kontrolü ele geçirmeye hevesli olduğunu anlamaya başladım ve sonunda Kader Oyunu'nda yolumu buldum.

Bu yüzden çok teşekkür ederim okuyucular - **siz olmasaydınız** bu kitap olmazdı!

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, çeşitli mitlerden yararlandım ve şimdi bu ayrıntılara girmek istiyorum.

Elbette bu kitapta üzerine oynadığım en önemli mit, ölümü iki kez kandıran *Korint* Kralı Sisifos'un (kitabımda de Ephyra, yani *Korint*'in bir diğer adı olan *Ephyra*'nın) mitidir. Bu efsanenin birkaç varyasyonu var, ancak ana noktalar Sisifos'un ölümü ilk kez aldattığında Thanatos'u zincirlere vurduğu (bu çok saçma ama bu saçma bir hikaye, bu yüzden bana bağlı kalın) ve Yeraltı Dünyası'ndan kaçtığıdır (zincir fikrini nereden aldığımı görüyor musunuz?). Sonuç olarak, Thanatos ruhları toplamakta özgür olmadığı için kimse ölmedi ve tahmin edin kim kızdı? Ares. Böylece, Ares Thanatos'u serbest bıraktı. Böylece Sisyphus bir süre daha yaşadı ve tekrar öldü ve bu sefer Persephone'ye bir ricada bulundu - yaşayanların arasına dönüp karısına onu nasıl düzgün bir şekilde gömeceğini öğretebilir miydi? Sisifos ölmeden önce karısına kendisini gömmemesini tavsiye etmişti. Bu adam ölmek istemiyordu. Tabii ki, merhametli Persephone de kabul eder. Bundan sonra Sisyphus oldukça yaşlanmış (çünkü... görünüşe göre Hades... kimse... onun Yeraltı Dünyası'ndan kaçmış olmasını gerçekten umursamamış???) ve tekrar öldüğünde, bir kayayı tepeye yuvarlamaya mahkum edilmiş, ancak tepeye ulaştığında kayanın tekrar aşağı yuvarlanması o kadar da korkunç bir ceza gibi görünmüyor. Yani, kelimenin tam anlamıyla

Diğer insanların ciğerleri her gün akbabalar tarafından yeniyor. Ancak bu Sisifos için çok uygundur çünkü o aslında sonsuza kadar mücadele etmeye mahkûm edilmiştir - başarıya ulaştıktan sonra gözlerinin önünde çözülmesini izlemek. Eğer yeterince uzun düşünürseniz (düşünmeyin), Hades'in yolculuğunun da aynı kaderi yansıttığını göreceksiniz... tek farkı olumlu bir sonuca sahip olması.

Sisyphus hakkında not edilmesi gereken birkaç şey daha var: Zeus'un Xenia Yasası'nı ihlal etmesiyle tanınırdı, bu da temelde misafirlere misafirperverlik göstermekti (bunun Zeus'un KUTSAL yasası olması ne kadar hoş ve ironik). Sisyphus ise tam tersini yapar ve misafirlerini öldürürdü çünkü o bir erkekti ve bir kral olarak acımasızlığını göstermek istiyordu. Ayrıca Sisifos'un Poseidon'un torununu Zeus'tan korumaya nasıl yardım ettiğinden de bahsediyorum. Bu, Sisifos'un nehir tanrısı Asopus'a Zeus'un kızı Aegina'yı kaçırdıktan sonra nereye götürdüğünü söylediği benzer bir efsane üzerine bir oyundur. Bazı mitlerde Asopus, Poseidon'un oğludur. İlk olayda Sisifos Zeus'un öfkesine maruz kalmıştır. İkincisinde ise Zeus, Thanatos'a Sisifos'u Tartarus'a zincirlemesini emretmiştir... ve sonrasında ne olduğunu hepimiz biliyoruz.

Ayrıca Güneş Tanrısı Helios'un da tanıtıldığını fark edeceksiniz. Onunla ilgili birkaç efsaneye atıfta bulunuyorum. Bunlardan biri, Helios'un arabasını sürmek isteyen oğlu Phaethon'un kontrolü kaybetmesi ve tüm dünyayı ateşe vermeden önce Zeus tarafından öldürülmek zorunda kalmasıdır. Referans verdiğim diğer efsane ise Helios'un kutsal sığırlarıdır. Mitolojide birkaç kez ortaya çıkarlar - bir kez dev Alcioneus tarafından çalındıklarında ve Odysseus'un adamları tarafından öldürüldüklerinde. Her iki seferde de Helios intikam almıştır ama fark ettiğim bir şey var ki o da intikamını hep başkaları aracılığıyla almasıdır. Örneğin Alcioneus olayında devi yenen Herkül'dür ve Odysseus olayında Zeus kralın gemisini batırarak Helios'a yardım etmiştir, dolayısıyla Helios Hades'e kızdığında yardım için önce Zeus'a gider. Buna doğrudan atıfta bulunmasam da, zihnimde Helios, Hades Persephone ile yataktayken Demeter'e de söyledi. Bence Helios'un gücünü sürekli olarak GÖSTERMEMİŞ olmasında bir ironi var - yaptığı en kötü şey güneşi Yeraltı Dünyasına götürmekle tehdit etmek (mitolojide) ve dünyayı karanlığa gömmek (benim kitabımda).

Sıradaki, Adonis. Mitolojide Adonis, Afrodit'in çocukken bulduğu yakışıklı bir ölümlüdür. Aşk Tanrıçası Persephone'den onu büyütmesini ister. Adonis büyüdüğünde Afrodit geri döner ama Persephone ona aşık olduğu için onu geri vermeyi reddeder. Şimdi, belki de Afrodit'in romantik bir aşk yaşadığını ve Persephone'nin Adonis'i bir oğul olarak gördüğünü düşünmek istiyorum,

Ama efsaneye göre ikisi de Adonis'e romantik bir şekilde aşıktır (eww). Her iki durumda da Zeus devreye girer ve Adonis'in yılın üçte birini Persephone'yle, sonra Afrodit'le geçirmesi gerektiğini ve kalan üçte biri için seçim yapması gerektiğini ilan eder (Zeus'un neden bu velayet anlaşmalarını yılı bölerek çözmeye çalıştığını bilmiyorum ama her neyse). Her neyse, Adonis kalan üçte birini Afrodit ile geçirmeyi seçer. Sonunda Adonis bir yaban domuzu tarafından öldürülür (kim bilir, belki de onu Sephy göndermiştir). Afrodit'in kollarında ölürken, Afrodit'in gözyaşları onun kanına karışarak anemon çiçeğini yaratır. Elbette, kitaplarımda Persephone'nin Hades'ten başkasını sevmesini kabul edemezdim, bu yüzden Adonis'in bir tür kötü adam olmasını istedim - ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz.

Afrodit ve Hephaistos hakkında çok fazla ayrıntıya girmeyeceğim, çünkü Hades x Persephone Destanı bittiğinde kendi kitaplarına sahip olacaklar, ancak Hephaistos'un ilgi çekici bir tanrı olduğunu düşündüğümü söylemeliyim - yani, gerçekten güçlü silahlar ve bir İNSAN (Pandora) yarattı. Modern dünyada onun ilgi alanlarının nasıl gelişeceğini hayal ederken çok eğlendim ve onun ve Afrodit'in kendi kitaplarına sahip olmalarını sabırsızlıkla bekliyorum!

Son olarak, Hermes hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. Onun Hırsızlar Tanrısı unvanıyla oynamak beni çok heyecanlandırdı. Eğer bilmiyorsanız, Hermes'in unvanı Apollo'nun kutsal sığırlarını çalmasından geliyor (biliyorum, o ve Helios'un kutsal sığırları var ama muhtemelen bu iki tanrının bazen tek ve aynı olduğu düşünülüyor). Her neyse, Hermes'in bunu yaptığında bir BEBEK olduğundan bahsetmiş miydim? Kelimenin tam anlamıyla doğmuştur ve ertesi gün AÇ OLDUĞU İÇİN bu sığırı çalar. Apollo belli ki mutlu değildir ve Bebek Hermes'le yüzleşir. İkisi sonunda uzlaşır (çünkü Zeus) ve Hermes Apollon'a bir lir, Apollon da Hermes'e altın asasını verir. Son.

TED Konuşmama geldiğiniz için teşekkürler! Umarım hepiniz A Game of Fate'i beğenmişsinizdir. Desteğiniz için çok minnettarım. Bu benim için dünyalara bedel. Yorum bırakmayı ve tüm arkadaşlarınıza ne kadar harika olduğumu söylemeyi unutmayın ki bir gün Netflix dizimiz olsun!

Sevgile

r,

Scarlett

YAZAR HAKKINDA

Scarlett St. Clair kocasıyla birlikte Oklahoma'da yaşamaktadır.
Kütüphane Bilimi ve Bilgi Çalışmaları alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Kendisi Yunan mitolojisine, cinayet gizemlerine, aşka ve öbür dünyaya takıntılı.
Eğer bu tür şeylere takıntılıysanız, onun kitaplarını seveceksiniz.

Kitaplar, turne tarihleri ve içerik hakkında bilgi için lütfen
www.ScarlettStClair.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.